

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RENÉE AHDIH

#1 THE NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

SİS
VE
ALEV

PEGASUS

trantey.org

GÜÇLÜ DOSTLUKLAR, BÜYÜLÜ DÜNYALAR VE BÜYÜK OYUNLARIYLA BİR NİNJA İNTİKAMI...

Önde gelen bir samurayın kızı olan Mariko, kadın olmanın hiçbir zaman kendi kaderini tayin edememek anlamına geldiğini öğrenmiştir. Yetenekli, başarılı ve usta simyagerliği hiçe sayılan Mariko, tek bir amaç için yetiştirilmiştir: Evlilik.

Daha on yedi yaşındaki genç kız, kendisinin seçmediği nişanlısıyla tanışmak için imparatorluk sarayına yollanır. Ancak çok geçmeden, onu öldürmeleri için kiralanan haydut çetesi Kara Klan tarafından tuzığa düşürülür.

Saldırıdan kurtulan tek kişi olan Mariko, onu öldürmek isteyenlerden intikam almaya yemin eder: Kılık değiştirip Kara Klan'a sızacak ve liderleriyle arkadaş olacaktır. Zekâsından ve yeteneklerinden etkilenen Kara Klan, Mariko'ya kucak açar ancak genç kız zamanla düşmanlarıyla yaklaşıp onlar hakkındaki sır perdesini araladıkça, daha önce bildiği her şeyi sorgulamaya başlar.

"Ahdiç hayranlık uyandıran yepyeni bir seriyi ustalıkla kaleme almış Zengin dünyaları, romantizmi, dur durak bilmeyen aksiyonu seviyorsanız elinizden bırakamayacağınız bir roman."

Paste Magazine

www.pegasusyaayrilar.com

ISBN 978-905-211-103-4

9 789052 111034

0072 591 NUN

Ücretli

PDF KİTAP KİTAP

<https://rantey.org>

"Bu hikâye hiç kuşkusuz tüm okurlarını
büyüleyecek."

Kirkus Reviews

"Kusursuzca harmanlanan tarih, büyü ve
duygusallıkla okurların aklını başından
alacak."

Booklist

"Geçmişlerinden koparılan duygusal
karakterler büyük bir ustalıkla kaleme alınmış.
Okurlar serinin devamını büyük bir
heyecanla bekleyecek."

Publishers Weekly

"Feodal dönemi anlatan ilginç bir
samuray hikâyesi.. Çok sürükleyici ve
iyi kurgulanmış bir roman."

The Washington Post

"Güçlü kadın karakterleri, aksiyonu ve
mükemmel anlatımıyla *Sis ve Alev*, oraya
kaçıp uzun süre gelmek istemeyeceğiniz
bir dünya vaat ediyor."

BuzzFeed

"Romantizm, macera ve büyü'nün
iç içe geçtiği bu roman, okurları
derinden etkileyecek."

Deseret News

"Ahdieh'nin feodal Japonya'nın zengin
büyülü gerçekliğini ve kültürel farklılıklarını
anlattığı serisinin ilk kitabı, genç bir
kızın güçlü çığlığıyla başlıyor."

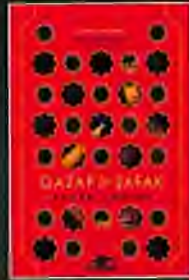
School Library Journal

RENÉE AHDIEH North Carolina Üniversitesi'nden mezun olmuştur. Boş zamanlarında salsa yapmayı ve ayakkabı satın almayı sever. Kori soslu yemeklere, sokak köpeklerine ve basketbola bayılır. Hayatının ilk yıllarını Güney Kore'deki bir gökdelende geçiren ve hayal âleminde yaşamayı seven Renée, Kuzey Carolina'da eşi ve minik köpeğiyle yaşamaktadır.

reneeahdieh.com
[@rahdieh](https://twitter.com/rahdieh)

Renée Ahdieh'nin diğer kitapları

YAZAR FOTOGRAF: CHUCK LATON PHOTOGRAPHY
ILLUSTRASYON: FRANCESCA RENTA
KAPAK TASARIMI: THERESA EVANGELISTA

RENÉE AHDIEH

SÍS
VE
ALEV

RENÉE AHDIEH

SİS
VE
ALEV

İngilizceden çeviren:
Filiz Sarıalioglu

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 2048
Bestseller Roman: 851

Sis ve Alev
Renée Ahdieh
Özgün Adı: Flame in the Mist

Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2019 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-603-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Renee Ahdieh, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları
Ajansı aracılığıyla Baror International, Inc.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari) Pegasus Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

엄마 ve Mama Joon'a,
Bana asıl zayıflığın ruhta olduğunu
öğrettikleri için.

BUŞİDO'NUN YEDİ ÖĞRETİSİ:
SAVAŞÇININ YOLU

義

Gi – Doğruluk

勇
氣

Yüki – Cesaret

仁

Jin – İyilik

礼

Rei – Saygı

誠

Makoto – Dürüstlük

名
誉

Meiyo – Şeref

忠
義

Chūgi - Sadakat

“Yaşadığımız bu yozlaşma çağında insan aklı iyice sapkınlaştığından, başkalarının eylemlerine değil, yalnızca sözlerine değeri veriliyor.”

–*Şinobi no mono*, ninjalık sanatı konulu kadim el kitabı *Bansenşukai*’nin birinci cildinden.

Başlangıç

Başlangıçta iki güneş ve iki ay vardı. Çocuğun gözlerine bir perde indi, gerçeğin ötesini gördü. Utancın. Önceki gece *uba'sının* anlattığı hikâyeye odaklandı. İyilik ile kötülüğün, ılık ve karanlığın hikâyesiydi. Muzaffer güneşin, düşmanları üzerinde yükseldiği bir hikâye.

Parmakları istemsizce *uba'sının* nasırlı elinin sıcaklığına uzandı. Kisun'lu dadı, kendini bildi bileli onun yanındaydı ama şimdi –diğer her şey gibi– o da gitmişti.

Artık kimse kalmamıştı.

Çocuk istemese de gözündeki perde kalktı, bakışları gece göğüne kilitlendi. Parmakları gömleğinin sert, keten kollarına sarıldı.

Gözlerini kaçırma. Gözlerini kaçırdığını görürlerse zayıf olduğunu söylerler.

Uba'sının sözleri kulaklarında bir kez daha çınılıyordu.

Gözlerini indirdi.

Önündeki avlu titreşen beyaz kumaşlarla donatılmış, üç yanı pirinç kâğıdı perdelerle çevrelenmişti. İmparatorun altın arması-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nın bulunduğu flamalar hafif esintiyle dans ediyordu. Sağ ve sol taraflarda asık suratlı izleyiciler dikiliyordu; koyu renkli, ipek, resmi *hakamalarının* içindeki samuraylar.

Çocuğun babası avlunun tam ortasında, ağartılmış çadır beziyle kaplanmış küçük bir tatami kiliminin üstünde diz çökmüştü. O da beyazlar içindeydi ve yüzünde en ufak bir mimik oynamıyordu. Önünde alçak bir masa, masanın üstünde kısa bir kılıç vardı. Bir zamanlar en yakın arkadaşı olan adam da onun yanında, ayakta dikiliyordu.

Çocuğun gözleri babasının gözlerini aradı. Bir an, babasının da ona baktığını sandı ama rüzgârın oyunu olabilirdi. Pirinç maltızların üstünde tüten kokulu dumanın azizliği de olabilirdi.

Babası oğlunun gözlerine bakmak istemeyecekti. Çocuk bunu biliyordu. Utancı çok büyüktü. Ve babası, utanç gözyaşlarını oğluna miras bırakmadan ölüp gidecekti.

Davullar alçak bir ritim tutturdular. Bir ağıt.

Kapıların arkasında gülüp oynayan küçük çocukların boğuk sesini duyar gibi oldu. Çok geçmeden bu sesler de küçük bir çılgılla kesiliverdi.

Babası hiç tereddüt etmeden belindeki kuşağın düğümünü çözüp beyaz cüppesini açarak karnını ve göğsünü gözler önüne serdi. Arkaya devrilmemek için giysisinin kollarını dizlerinin altına soktu.

Gözden düşmüş olsa bile bir samuray, adabıyla ölmeliydi.

Çocuk, babasının, önündeki küçük masada duran kısa ağızlı *tantô* kamaya uzandığını gördü. Ona durmasını haykırmak istedi. Bir dakikacık daha beklemesini. Bir kerecik daha bakmasını.

Tek bir bakış.

Fakat çocuk sessiz kaldı, parmakları bembeyaz kesilene dek yumruklarını sıktı. Yutkundu.

Gözlerini kaçırma.

Babası sapın altındaki beyaz ipek kumaşa sarılı yerinden tutup kamayı kavradı. Karnına sapladı, yavaşça sola, sonra yukarı ve sağa çevirdi. Yüzünde hâlâ tek bir mimik bile oynamıyordu. Hiçbir acı ifadesi sezilmese de çocuk, babasının tüm çabasına rağmen bu ifadeyi aradı, hissetti.

Sakın gözlerini kaçırma.

Sonunda babası başını öne eğince gördü. Yüzünde küçük bir titreme, bir buruşma. Aynı anda çocuğun kalbi de göğsünde titredi. İçini yakan bir ağrı saplandı.

Bir zamanlar babasının en yakın arkadaşı olan adam iki uzun adım attı ve elindeki göz kamaştıran *katanayı* kusursuz bir yay çizerek babasının savunmasız ensesine indirdi. Babasının başının tatami kilimine düşünce çıkardığı ses, davulları derin bir irkilikle susturdu.

Çocuk yine de gözlerini kaçırmadı. Babasının iki büküm bedeninden fıskıran, kilimin kenarından gri taşlara süzülen kıpkırmızı kanı izledi. Taze kanın keskin kokusu geldi burnuna. Sıcak metal ve deniz tuzu. Babasının bedeni bir yana, başı ibret olsun diye sergilenmek üzere başka bir yana götürülünceye dek bekledi.

En ufak bir ihanet belirtisine bile müsamaha gösterilmeyecekti. Tek bir fısıltıya bile.

Tüm bunlar olurken kimse çocuğun yanına gelmedi. Kimse gözlerine bakmaya cesaret edemedi.

Utancın yükü, taşıyabileceği tüm yüklerden daha ağırmış gibi, çocuğun göğsünde cisimleşti.

Nihayet boş avludan çıkmak için arkasını döndüğünde, gıcırdayan bir kapı ilişti gözüne. Bir çocuk bakıcısı, gözünü kırpmayan bakışını yakalamış, bir eli kapının sürgüsünde, diğeri iki oyuncak kılıca kenetlenmiş, ona bakıyordu. Bir an yüzü kızardı kadının.

Sakın gözlerini kaçırma.

Kadın huzursuzlukla bakışlarını kaçırdı. Bir oğlan ve bir kız çocuğunu aceleyle tahta kapıdan içeriye iterken çocuk da ona

baktı. Çocuklar kendisinden birkaç yaş küçük ve belli ki varlıklı bir ailedendiler. Belki de o gün orada bulunan samuraylardan birinin çocuklarıydılar. Küçük oğlan saf ipek kimonosunun yakasını düzeltti ve dadısının yanından ok gibi fırladı, durup bir hainin oğluna bakmaya tenezzül etmedi.

Fakat kız durdu. Küstah yüz hatları sürekli değişerek doğruca oğlana baktı. Elinin ayasıyla burnunu ovuşturdu, gözlerini kırıpıştırdı, çocuğu tepeden tırnağa süzüp yüzünde durdu.

Çocuk da onun gözlerine baktı.

“Mariko-*sama!*” diye çıkıştı dadısı. Kızın kulağına bir şeyler fısıldayıp kolundan çekıştirdi.

Kız buna rağmen gözlerini ayırmadı. Taşları karartan kan gölünden geçerken bile. Durumu anladığında gözlerini kısarken bile.

Çocuk, kızın yüzünde acıma ifadesi görmediğine memnundu. Kız, dadısı onu çekıştirip köşeyi dönene kadar çocuğu süzmeye devam etti.

Çocuk gözyaşlarına aldırmadan başını kaldırıp göğe baktı.

Başlangıçta iki güneş ve iki ay vardı.

Bir gün muzaffer oğul şahlanacak

ve babasının tüm düşmanlarını ateşe verecekti.

yanılsamalar ve beklentiler

On Yıl Sonra

Görünürde her şey yolundaydı. Zarif bir tahtırevan. İtaatkâr bir kız evlat. Bahşedilmiş bir şeref.

Derken Mariko'nun tahtırevanı onunla alay edercesine sallandı, omzu *norimono*'nun kenarına çarptı. Sedef kakmaların omzunda morluk bırakacağına şüphe yoktu. Mariko derin bir nefes aldı, gölgelerin arasında öfkeli bir kocakarı gibi gürlememek için kendini zor tutuyordu. *Norimono*'nun cilasının beynine dolan kokusu çocukken çok sevdiği *pamuk şekerleri* hatırlatmıştı.

Onu ebedi istirahatgâhına taşıyan karanlık, bayıltıcı, tatlı kokulu tabutuydu bu.

Mariko minderlere daha da gömüldü. İmparatorluk şehri İna-ko'ya yaptığı yolculukta hiçbir şey yolunda gitmemişti. Kafile yola çıkmakta geç kalmış ve her zamankinden daha çok dur kalk yapmıştı. Mariko en azından şimdi –*norimono* öne doğru yatarken–

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bayır aşağı indiklerini anlayabiliyordu. Bu da vadinin etrafındaki tepeleri aştıkları, İnako yolunu yarıladıkları anlamına geliyordu. Ağırlığının yükü dengelemesini umarak arkasına yaslandı.

Tam yerleşmişti ki tahtırevan aniden durdu.

Mariko sağındaki küçük pencereyi örten ipek perdeyi kaldırdı. Akşam karanlığı çökmeye başlıyordu. Önlerindeki orman sisle kaplanmış, ağaçlar gümüşü gökyüzünde dış dış silüetler oluşturmuştu.

Mariko yakındaki askere seslenmek için dönerken genç bir hizmetçi sendeleyerek görüş alanına girdi. “Leydim!” dedi kız nefes nefese, doğrulup *norimono*’nun yan tarafına gelerek. “Çok acıkmış olmalısınız. İhmalkâr davrandım. Unuttuğum için beni affedin ne olur...”

“Affedilecek bir şey yok, Chiyo-*chan*.” Mariko iyi niyetle gülümsedi ama kızın gözleri endişeyle fal taşı gibi açılmıştı. “Kafileyi durduran ben değildim.”

Chiyo yerlere kadar eğilerek selamladı onu, üstünkörü takılmış peruğunun çiçekleri yana yattı. Yeniden doğrulduğunda hizmetçi kız itinayla sarmalanmış bir yemek çıkını Mariko’ya uzattı. Chiyo tahtırevanın arkasındaki yerine çekilirken Mariko’nun sıcak gülümsemesine karşılık vermek dışında hiç duraksamadı.

“Neden durduk?” diye sordu Mariko yakınındaki *ashigaru* üyesine.

Piyade er alnındaki teri sildikten sonra *naginata*’sının uzun sapını diğer eline geçirdi. Keskin bıçakta güneş ışıkları parlıyordu. “Orman.”

Mariko askerin açıklamasının bu kadar olamayacağından emin, bekledi.

Askerin bıyıkları boncuk boncuk terledi. Konuşmak için ağzını açıtsa da yaklaşan toynakların tıkırtısı dikkatini dağıttı.

“Leydi Hattori...” Babasının sırdaşlarından biri ve en güvendiği samurayı olan Nobutada, savaş atını Mariko’nun *norimono*’sunun yanında dizginledi. “Gecikme için özür dilerim ama askerlerden

bazıları Jukai Ormanı'nda yolculuk yapmak konusunda tedirgin olduklarını dile getirdiler.”

Mariko gözlerini kırpttırırken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Özel bir nedeni var mı?”

“Güneş battığı için *yōkai*” den korkuyorlar ve endişeleri şu ki...”

“Karanlıktaki canavarlara dair aptalca hikâyeler bunlar,” dedi elini havada savuşturarak. “Başka bir şey değil.”

Nobutada belli ki Mariko'nun onun sözünü kesmesine bozularak duraksadı. “Ayrıca son zamanlarda Kara Klan'ın buralarda görüldüğünü iddia ediyorlar.”

“İddia mı?” Mariko'nun kara kaşı kavislenerek alnına yükseldi. “Yoksa gerçekten görmüşler mi?”

“Bunlar yalnızca iddiadan ibaret.” Nobutada boynuzlu miğferinin altındaki çeneliği indirdi. “Ancak Kara Klan'ın bizi soyması olağandışı olur çünkü genelde kadın ve çocukların bulunduğu kabilelere saldırmıyorlar. Özellikle de samurayların koruduklarına.”

Mariko durup düşündü. “Sizin fikrinize saygı duyarım, Nobutada-*sama*.” Az önceki piyade eri hatırlayınca gülümseyecek oldu. “Bir de *ashigaru*'nun bir an önce dinlenip su içmesini sağlayın lütfen, epey bitkin görünüyorlar çünkü.”

Nobutada kızın son talebi karşısında kaşlarını çatı. “Jukai Ormanı'nın etrafından dolaşmak zorunda kalırsak yolculuğumuz bir gün daha uzar.”

“O halde yolculuğumuz bir gün daha uzayacak.” Mariko yüzündeki şu tuhaf tebessümüyle perdesini indirmeye yeltendi.

“Ben İmparator'u öfkelenilmeyi göze almamayı tercih ederim.”

“Demek ki kolay bir tercih olacak. Biz önderlik etmeliyiz ki diğerleri takip edebilsin, Nobutada-*sama*. Bana bunu siz öğretmişsiniz, hem de daha ben küçükken.” Mariko konuşurken gözlerini kaçırmadı. Cevabının sertliği için özür dileme girişiminde de bulunmadı.

Nobutada'nın kaşları daha da çatıldı. Mariko iç geçirmemek için kendini tuttu. Zorluk çıkardığının farkındaydı. Nobutada'nın kararı kendisinden beklediğini biliyordu. En azından bir fikir sunmasını istiyordu.

İşe yaramaz bir oyunu kontrol etmek için. Sonrasında Nobutada'nın kendini beğenmişlikle bozabileceği bir oyunu. Mariko'nun büyüğü olarak.

Bir erkek olarak.

Mariko ne kadar çabalasa da içten içe kaynayan hırsına engel olamıyordu.

Kontrol bir yanılsamadır. Hayatıma beklentiler hükmetmeyecek. Artık etmeyecek.

“Belki kolay değil,” diye düzeltti Mariko, parmaklarını perdenin uçlarında gezdirerek. “Ama basit.” Ses tonunu yumuşattı. Onu yatıştırmak için acınası bir girişimdi bu. Aksi tabiatının sıklıkla neden olduğu gibi, karşındakini kesinlikle kızdıracak bir girişim. Erkek kardeşi Kenşin çok kereler onu bu konuda hoyratça eleştirmişti. Çok kereler ona bu kadar... tuhaf davranmamasını söylemişti.

En azından böyle önemsiz konularda uyum sağlamasını söylemişti.

Mariko başını eğip selam verdi. “Her halükârda sizin bilgece kararınıza saygı duyayım, Nobutada-sama.”

Nobutada'nın yüz hatlarına gölge düştü. “Pekâlâ, Leydi Hattori. Jukai Orman'ından ilerleyeceğiz.” Bunu söyledikten sonra savaş atını çabucak yine kafilenin önüne sürdü.

Beklendiği üzere Mariko onu sinirlendirmişti. O sabah ailesinin evinden ayrıldıklarından beri hiçbir konuda gerçek fikrini paylaşmamıştı. Oysa Nobutada, Mariko'nun kendisini yönetirmiş gibi yapmasını istiyordu. Ona böyle göklere çıkarılan bir role yakışır vazifeler vermesini.

İmparator gelinini getirmekle görevlendirilmiş bir samuraya yakışır vazifeler.

Heian Kalesi'ne geç varma ihtimali Mariko'nun umurunda olmalıydı galiba.

İmparatorla tanışmaya geç kalma ihtimali. İmparator'un ikinci oğluyla tanışmaya...

Müstakbel kocasıyla.

Ancak Mariko umursamıyordu. Babası bir öğleden sonra İmparator Minamoto Masaru'nun, oğlu Raiden adına ona evlilik teklifinde bulunduğunu bildirdiğinden beri pek bir şeyi umursadığı yoktu aslında.

Mariko, imparatorun en sevdiği eşinin oğlu Prens Raiden'ın karısı olacaktı. Babasının hâkim daimyō sınıfındaki konumunu yükseltecek politik bir evlilikti bu.

Yaltaklanmak için bir mal gibi satılmak umurunda olmalıydı. Ama Mariko umursamıyordu.

Artık umursamıyordu.

Norimono tekrar hareket ederken Mariko kalın saç buklelerinin arasındaki ince, kaplumbağa kabuğundan tokayı düzeltmek için ellerini kaldırdı. Çubuk tokenin uçlarından minik gümüş ve yeşim şeritler sallanıyor, bitmek bilmeyen bir savaş halinde birbirlerine dolanıyorlardı. Mariko bunları yerlerine yerleştirdikten sonra elini daha aşağıdaki yeşim çubuğa indirdi.

Annesinin yüzü geldi gözünün önüne. Yeşim tokayı biricik kızının saçına yerleştirirken takındığı kararlı teslimiyet ifadesi.

Veda hediyesiydi. Fakat gerçek bir teselli kaynağı olmamıştı.

Tıpkı babasının son sözleri gibi:

Ailen için övünç kaynağı ol, Mariko-chan. Olmak üzere yetiştirildiğin gibi ol. Çocukça dileklerini katiyen terk et. Bundan daha fazlası ol...

Mariko dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

Önemli değil. Ben intikamımı aldım zaten.

Mariko'nun bu meseleler üzerinde durması için hiçbir neden yoktu artık. Hayatı düzgün bir yola girmişti. İsteddiği şeyin bu olmamasını boş verecekti. Arkasında görülecek, öğrenilecek, yapılacak daha bir sürü şey bıraktığını boş verecekti. O bir amaç için yetiştirilmişti. Üstelik aptalca bir amaç için. Kolayca başka bir şey olabilecekken önemli bir adamın karısı olmak için. Daha fazlası olabilecekken. Fakat bunun önemi yoktu. Ne de olsa erkek değildi. Hattori Mariko –henüz on yedi yaşında olsa da– hayattaki yerini biliyordu. Minamoto Raiden'la evlenecekti. Anne ve babası Heian Kalesi'nde bir kızları olmasının saygınlığına erişeceklerdi.

Ve Mariko bu şerefe leke düşüren şeyi bilen tek kişi olacaktı.

Akşam karanlığı çöküp kafile ormanın derinliklerine yol alırken ılık, nemli havanın kokusu iyice yoğunlaştı. Toprağın demiri ile yeni ezilmiş yaprakların yeşili birbirine karıştı. Tuhaf, çarpıcı bir kokuydu. Keskin ve taze, aynı zamanda yumuşacık ve tekinsiz.

Mariko iliklerine işleyen serinlikle ürperdi. *Norimono*'nun etrafındaki atlar görünmez bir tehdide tepki verircesine hafif hafif kişniyorlardı. Mariko kafasını dağıtmak için Chiyo'nun verdiği küçük yemek çıkınına uzandı, yastıkların arasına sokularak ürpertisini defetmeye çalıştı.

Belki de Jukai Ormanı'nın etrafından dolaşsak daha iyi olurdu.

Bu düşünceleri derhal zihninden kovdu, sonra da dikkatini ellerinin arasındaki çıkına verdi. İçinde siyah susam tohumlarına bulanmış iki pirinç topu, yanında da lotus yapraklarına sarılı ekşi erik turşusu vardı. Mariko çıkınına açtıktan sonra parmaklarını tepede sallanan minik kâğıt fenere uzattı.

Bu onun en eski icatlarından biriydi. Kimono koluna saklanabilecek kadar küçüktü. İncecik tellere asılı, yavaş yanan özel bir fitil. Pamuklu fitil, balmumuna batırılmış nehir sazlarıyla örülmüştü. Boyutuna rağmen şeklini koruyordu ve sürekli bir ışık sağlıyordu. Mariko bunu çocukken yapmıştı. Gecenin ağır karanlığında bu

minik buluşu kurtarıcısı olmuştu. Feneri battaniyesinin yanına koyar, sıcak, keyifli parıltısında en yeni fikirlerini kaleme alırdı.

Hatırladıklarıyla gülümseyen Mariko yemeğini yemeye koyuldu. Renkli ipek kimonosunun üstüne düşen birkaç siyah susam tanesini eliyle süpürdü. Kumaş parmaklarından su misali akıyordu. Tatlı krema rengindeki eteklerinden kopkoyu çivit mavileri dökülüyordu. Uzun kollarını bezeyen açık pembe kiraz çiçeklerinin dalları Mariko'nun ayaklarına doğru açılıyorlardı.

Çok kıymetli bir kimonoydu. *Tatsumura* ipeğinden yapılmıştı. İmparatorun oğlunun gönderdiği pek çok hediyeden biriydi. Güzeldi. Mariko'nun hayatı boyunca sahip olduğu her şeyden daha güzeldi.

Muhtemelen böyle şeylere kıymet veren bir kızı memnun ederdi.

İpekli elbisesinin üstüne yeni susam taneleri düşünce Mariko süpürüp atmaya yeltenmedi. Minik fenerin ileri geri salınışını izleyerek sessizce yemeğini bitirdi.

Dışarıda biriken gölgeler değişiyor, yaklaşıp sıklaşıyordu. Mariko'nun kafesi şimdi ağaç dallarından oluşan bir tentenin altındaydı. İç geçiren dalların, fısıldayan yaprakların örtüsü altında. Mariko'nun dışarıda hiçbir yaşam belirtisi duymaması tuhaftı; ne bir kuzgunun galklayışı ne bir baykuşun ötüşü ne de bir böceğin vızıltısı.

Derken *norimono* yine durdu. Ansızın.

Atlar hızla solumaya başlamışlardı. Toynaklarını yapraklarla kaplı toprağa vurmaya başlamışlardı.

Mariko bir çığlık duydu. Tahtirevanı sallandı. Birkaç kez düzeltildi. Fakat sonra müthiş bir patırtıyla yere çarptı. Mariko'nun kafası küt diye cilalı tahtaya çarptı, gözünün önünde yıldızlar uçuşmaya başladı.

Ve bir boşluk Mariko'yu yuttu.

Gece Hayvanı

Mariko duman kokusuyla uyandı. Kulaklarında boğuk bir uğultuyla.

Kolunda zonklamayla.

Hâlâ tahtırevanındaydı ama tahtırevan yan devrilmiş, içindkiler bir köşeye savrulmuştu.

Karşısında iyi tanıdığı bir hizmetçi kızın bedeni uzanıyordu. Dondurulmuş cennethurmasına bayılan ve saçlarına akşamsefaları takan Chiyo. Gözleri daima açık, kocaman ve dürüst bakan Chiyo.

Aynı gözler şimdi Azrail'in maskesinin altında donuvermişti.

Mariko'nun boğazı düğümlendi. Gözleri yaşlarla doldu.

Dışarıdaki hareketlilik dikkatini toplamasını sağladı. Sağ eli başının yan tarafındaki hassas şişliğe çarptı. Kesik bir iç çekişle tamamen kendine geldi, soluğunun sesi boğuk bir hıçkırık gibi çıkıyordu. Kolu en ufak hareketiyle bile fena halde zonkluyordu.

Mariko toparlanmak için başını salladı. Etrafına bakındı.

Karşısındaki Chiyo'nun konumuna –ve hizmetçinin elinden düşen vernikli *zori* terliklerine– bakılırsa kızın Mariko'yu enkaza dönen tahtırevandan kurtarmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Onu

kurtarmaya çalışmış ve bu uğurda ölmüştü. Her yer kan revan içindeydi. Parlak kakmalara sıçramıştı. Mariko'nun başındaki korkunç yarıktan damlıyordu. Chiyo'nun kalbindeki ölümcül yaradan taşıyordu. Ufak tefek kızın göğüs kafesini delip geçen okun ucu Mariko'nun koluna saplanmış, kanamasına sebep olmuştu.

Norimono'nun tahtalarına bir sürü ok saplanmıştı. Chiyo'nun bedenine tuhaf açılarla sabitlenmiş daha birçok ok vardı. İyi kalpli bir hizmetçiyi öldürmek için atılmış oklar olamazlardı. Ve arada o iyi kalpli hizmetçi olmasa, şüphesiz Mariko'ya isabet edeceklerdi.

Mariko, Chiyo'yu sımsıkı tutarken gözleri yine yaşlarla dolup taşıtı.

Teşekkür ederim, Chiyo-chan. Sumimasen.

Mariko gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını bastırmaya çalışırken başını oynatmayı denedi. Yönünü bulmaya çalıştı. Şakağının yakınında acıyan yeri zonkluyor, kalbinin hızlı atışıyla ritim tutuyordu. Mariko tam hareket edecekken erkek sesleri yaklaştı. Parçalanmış perdenin aralığından gizlice baktı. Seçebildiği tek şey tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş iki adamdı. Silahları yakınlardaki meşalelerin ışığında parlıyordu, bıçakları uğursuz bir kırmızılığa bulanmıştı.

Onlar olamaz...

Ancak ortada su götürmez deliller vardı. Kara Klan, kafilesini yağmalamıştı.

Mariko nefesini tuttu, adamlar tahtırevana daha da yaklaşıırken ürküp köşeye sindi.

“Öldü mü yani?” dedi en uzun boylu olanı sert bir ifadeyle.

Sağdaki maskeli adam başını yana çevirip devrilmiş tahtırevanı inceledi. “Ya öyle ya da kendinden geçti, dayanama...”

Uzaktan gelen bir uğultu konuşmalarının sonunu yuttu.

Adamlar birbirlerine baktılar. Bilen gözlerle.

“Bir daha kontrol et,” dedi ilk adam. “Görevi yerine getiremediğimizi bildirmek zorunda kalmak istemem.”

İkinci adam başıyla onaylayıp meşalesini iyice kaldırarak tahtırevana yöneldi.

Mariko paniğe kapıldı. Birbirine çarpan dişlerini sımsıkı kenetledi.

Bu maskeli adamlar konuşurken iki şey açıklığa kavuşmuştu:

Kara Klan, Mariko'nun ölmesini istiyordu. Ve biri onları Mariko'yu öldürmekle görevlendirmişti.

Mariko, adamların meraklı bakışlarından kaçabilirmiş gibi usulca pozisyonunu değiştirdi. İyice sinip yok olabilirmiş gibi. Chiyo'nun başı öne düşüp *norimono*'nun ezilmiş tahtasına küt diye çarptı. Mariko dilinin ucuna gelen küfrü yutup düşüncesizliğine lanet etti. Burnundan nefes aldı, kalbinin aralıksız çarpışının durulmasını diledi.

Neden birden böyle güçlü bir duman kokusu sarmıştı etrafı?

Mariko'nun gözleri panikle etrafı taradı. Chiyo'nun kana bulanmış elbisesinin etekleri kararıyordu. Mariko'nun minik fenerinin dağılan fitiline değmişti.

Alev almıştı.

Mariko sessiz ve hareketsiz kalmak için tüm gücüyle kendini zapt etmeye çalıştı.

Dört yanını saran dehşet onu sıkıştırıyor, nihai bir karar vermeye zorluyordu.

Mariko orada kalırsa diri diri yanacaktı. Saklandığı yerden çıkarsa da dışarıdaki maskeli adamların görevlerini yerine getireceklerine hiç şüphe yoktu.

Alevler hizmetçi kızın eteklerini yalıyor, bir ahtapotun dokunaçları gibi Mariko'nun kimonosuna tutunuyordu.

İyice telaşlanan genç kadın bir kez daha kıpırdanıp boğuk bir sesle omzuna öksürdü.

Karar verme vaktiydi.

Bugün ne şekilde öleceğim? Ateşle mi, kılıçla mı?

Giderek yaklaşan adam tahtırevana ramak kala durdu. “Tahtırevan yansıyor.”

“Bırak yansın o zaman.” Uzun boylu adam gözünü bile kırpmadı. Dönüp bakmadı bile.

“Gitmeliyiz.” Tahtırevanın yanındaki adam başını çevirip arkaya baktı. “Kan ve yanık et kokusu gece hayvanlarını buraya çekmeden.” Adam dokunabileceği kadar yakınındaydı. Mariko’nun cesareti olsa saldırılabileceği kadar yakın.

Uzun boylu adam başıyla onayladı. “Birazdan gideceğiz. Ama sen önce kızın öldüğünden emin ol.”

Hüzünlü uluma sesleri yükseliyordu. Yaklaşıyordu. Onları kuşatıyordu.

Yakındaki adam ezilen perdelere uzanınca *norimono*’nun hasarlı sırtıklarından biri ikiye ayrıldı. Kırık tahta adamın koluna çarpınca her tarafa kıvılcımlar saçıldı.

Adam sıçrayarak geri çekilirken sessizce küfretti. “Kız ölmüş galiba.” Adam artık daha zor konuşuyor, meşalesi rüzgârda kamçı gibi savruluyordu. Yükselen ateşin sıcaklığıyla Mariko’nun boy-nundan ter süzülüyordu. Ayaklarının yakınında büyüyen alevler çıtırdayarak Chiyo’nun derisini kavuruyordu.

Koku Mariko’nun midesini bulandırdı. Kolalı beyaz yakasına ter damlaları düştü.

Bir karar ver, Hattori Mariko! Nasıl ölmek istiyorsun?

Dişleri takırdıyordu. Mariko güçlükle yutkunarak tırnaklarını ellerinin ayalarına batırdı, bakışları küçük, darmadağın alanda dönüp duruyordu. Cesaret onun için kolay bir şey değildi. Cesur olmak için seçeneklerini ölçüp tartmaya çok fazla zaman harcamıştı. Önündeki bir sürü yolu hesap etmeye çok fazla zaman harcamıştı.

Ancak Mariko şimdi daha fazlasını yapma vakti olduğunun farkındaydı. Daha fazlası olmanın.

Bir korkak olarak ölmeyecekti. Mariko bir samurayın kızıydı. Kai Ejderhası’nın kardeşiydi.

Ama daha da önemlisi, hâlâ kendi kararlarını verme gücüne sahipti.

En azından son gününde.

Düşmanıya yüzleşecekti. Onuruyla ölecekti.

Yoğunlaşan dumanın etkisiyle net göremiyordu, tüm çabasına karşın titreyen elleriyle Chiyo'yu kenara itti.

Karanlıkta bir çığlık koptu. *Norimono*'nun yanındaki adam kulak tırmalayan çığlığı duyunca arkasını döndü.

Feryatları bir hayvan hırlaması izledi. Daha birçoğunun hırmurtuları.

Bir bağırtı daha. Ölüm çanlarının yankısı. Beraberinde ziyafet çeken hayvanların bağırıışları.

“Gece hayvanları!” Meşaleli adam yine alevler sıçratarak kendi etrafında döndü. “Yandan kuşatıyorlar!”

“Kızı kontrol et,” diye ısrar etti ilk adam. “Kız daha önemli...”

“Prensin müstakbel karısı ölmüş sayılır!” Ardından meşalesini Mariko'nun *norimono*'sunun üstüne atarak Mariko'nun kaderini mühürleyip hızla uzaklaştı. “Bizden ölenleri toplayın. Geride hiçbir şey bırakmayın,” diye bağırdı Mariko'nun göremediği adamlara.

Yakınlardaki gölgelerin içinde metal tıngırtıları ve hışırtıları yoğunlaşırken Mariko çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Her geçen an keşmekeş giderek büyüyordu. *Norimono*'nun alevleri daha yükseklerle sıçrıyordu. Daha da hızlanıyordu. Mariko'nun teni, alevlerin sıcaklığıyla kızarmıştı. Parmaklarını sımsıkı kenetledi, iyice köşeye sinip öksürüklerini boğdu. Gözyaşları yüzünden sel gibi akıyor, tüm azmini söküp alıyordu.

Korkak.

Yukarıdaki meşale *norimono*'nun vernikli ahşabına dayanmış, çatırdayarak yanıyordu.

Mariko'nun da yanması uzun sürmezdi. Etrafını saran cilalı tahtalar patlayıp kıvılcımlar saçıyor, eriyen reçine mavi alevlerle yanıyordu.

Mariko'nun dudaklarından titrek bir soluk geçti.

Ben korkak değilim. Ben... bundan daha fazlasıyım.

İpek kimonosunun öü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kafeste kilitli bir hayvan gibi ölmeyi reddediyordu. Adından başka hiçbir şeyi olmayan bir kız gibi.

Kılıçla ölmek daha iyiydi. Gece hayvanlarının insafına kalarak ölmek daha iyiydi.

Gece havasında. *Özgürce.*

Mariko son kararını verdi, nabızı parmak uçlarında titreyerek Chiyo'nun cesedini kenara itti. *Norimono*'nun kapısını bir tekmeyle açtı. Boğazındaki yanma hissini söndürmek için soluk alıp yutkunarak kapıdan geçmeye çalışırken terliğinin tekini düşürdü. Yıkıntıların arasından yalpalayarak çıktı, etrafa bakınca gözleri dehşetle, ümitsizlikle doldu.

Orman zifiri karanlıktı.

Ve kimonosu alev almıştı.

Beyni hızla çalıştı. İçgüdüyle. Mariko havayla temas edip yanmasın diye ipek kumaşı iyice topladı. Kat kat kimonosunun altındaki bileği kavruluyor, hareli ipekten gri iplikleri andıran du-manlar tütüyordu. Mariko, beline bu şekilde bağlanmasına –böyle karmakarışık, böyle gereksiz– lanetler yağdırarak kulak tırmalayan bir çığlıkla obi'sini yırtmaya çalıştı. Çalılıkların arasında sendeleyerek güzel kimonoyu omuzlarından çıkardı ve bir ayyaş gibi, yanmaya devam eden *norimono*'dan uzaklaştı.

Gözleri bir parça ışık görmek için karanlığı taradı. Tek görebildiği, alevlerin yuttuğu tahtirevanıydı. Kimonosu yerde için için yanıyordu.

Adamlar geri dönerse kimonoyu görürler. Kaçtığımı anlarlar.

Mariko hiç tereddüt etmeden ipek kimonoyu eteğinden tuttu, ıslık çalan alev dağının içine attı.

Kimono eriyen verniğe değer değmez alev aldı. Yanan ipek ve kavrulan lake. Eriyen pamuk şekerler.

Yanık et kokusuyla karışık.

Chiyo.

Ayakta kalmaya çalışarak güçbela gözlerini kırıştırdı.

Etrafı babasının kafilesindekilerin cesetleriyle çevriliydi. Hizmetçi kızlar. Samuraylar. Piyadeler.

Hepsi katledilmişti.

Mariko karanlıkla sarmalanmış halde dikildi, gözleri nemli toprakta gezinirken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Değerli olan her şey alınmıştı. Süratle. Etkili biçimde. Sandıklar boşaltılmıştı. İmparatorluğun savaş atları köle gibi boyunduruğa alınmış, geride püsküllü dizginlerinden başka bir şey kalmamıştı. Yere kırmızı, beyaz ve altın sarısı kurdeleleri saçılmıştı.

Oysa Mariko asıl amacın soygun olmadığını biliyordu.

Kara Klan beni öldürmeye çalıştı. Prens Raiden'la evleneceğimi bildikleri halde vazifelerini yerine getirdiler.

Kara Klan'a sözü geçen biri benim ölmemi istiyor.

Bu düşüncenin verdiği soğuk duş etkisiyle sarsıldı. Omuzları düşmeye başladı. Mariko yine –adeta içgüdüyle– omuzlarını dikleştirdi, daha fazla gözyaşı dökmek için başını kaldırdı. Bu şoka yenilmeyi reddediyordu. Korkularına sığınmayı reddettiği gibi.

Düşün, Hattori Mariko. Kıpırda.

Arkasına bile bakmadan kaçıp gitme niyetiyle sendeleyerek ilerledi. Daha yarım yamalak iki adım atmıştı ki bir daha düşündü. Karanlık bir ormanda silahsız, üstünde içlikten başka hiçbir şey olmadan yürümenin tuhaflığını düşündü.

Mariko kıyımın feci görüntüsünden sakınmaya çalışarak ölü bir samuraya yaklaştı. *Katanası* kayıptı ama daha kısa olan *wakizashi* hâlâ beline bağladığı kınındaydı. Mariko küçük, kullanması daha kolay kılıcı eline aldı. Ormanda ne yöne gideceğini bilmeden, amaçsızca, sadece yoluna çıkan toprak tümseklerini tekmelemek için duraksayarak ilerledi. Hayatta kalma arzusundan başka hiçbir şeyi olmadan.

Etrafını kaskatı bir karanlık sarmıştı. Bir şey göremiyor, köklere basıp tökezliyordu. Bir süre sonra, duyularından birinin yokluğuyla diğer hepsi keskinleşti. İnce bir dalın çıtırtısı, bir gong gibi çınlayarak hızla uçup geçen bir böcek. Yakınlardaki çalılıklar hışırdadığında –tahta bilenen çelik sesi gibi– Mariko bir ağacın gövdesine yaslandı. Korku, kanının ılıkliğini tamamen yok etmişti sonunda.

Topraktan yükselen hafif bir hırıltı, yaklaşan bir ordunun gümbürtüsü gibi sarstı Mariko'yu. Bunu ölü yaprakların üstünde yavaşça ilerleyen pençe sesleri izledi.

Yabani hayvanlara özgü bir sinsilik.

Son kurbanına sessizce yaklaşan bir gece hayvanı.

Sonuyla karşılaşmaya hazırlanan Mariko'nun midesi kasılıyor, elleri titriyordu.

Hayır. Korkup sinmeyeceğim.

Bir daha asla.

Ayağı bir taş yığınınca takılınca sendeleyerek ağaçtan uzağa savruldu. Yere kapaklanıp tırnaklarıyla toprağı kazıyarak tekrar ayağa kalkarken içindeki her bir kıpırtıyı duyuyordu. Bedeni capcanlıydı, enerjisi derisinin altında dalga dalga yayılıyor, kanı hızla akarak bedeninde dolaşıyordu. Saklanacak yer yoktu. İç elbisesinin beyaz ipeği onu ormanın en meşum canavarlarından saklamak konusunda hiç de iyi değildi.

Peşindeki hırıltı düzenli bir homurtuya dönüşmüştü. Kararlı. Giderek yaklaşıyordu. Mariko saldırganıyla yüzleşmek için hızla arkasını döndüğünde karanlıkta iki sarı göz belirdi. Hayalet bir yılanın gözleri gibi.

Bu gözlerin etrafında beliren yaratık muazzamdı. Yüz hatları bir jaguarinkini andırıyordu, gövdesi ise bir ayınıninki kadar kocamandı. Onu kışkırtacak hiçbir şey olmadığı halde arka ayaklarının üzerinde yükseldi, açıktaki sivri dişlerinden salyalar damlıyordu. Başını geriye atıp uludu, sesi geceye dalga dalga yayıldı.

Mariko, dizlerinin bağı çözülerek, başına gelecekleri bekledi. Fakat yaratık saldırmadı.

Bir yana baktı, sonra tekrar Mariko'ya. Sarı gözleri parlıyordu. Mariko'nun arkasına bakmak ister gibi başını eğdi.

Kaç! diye haykırdı Mariko'nun içinden bir ses. *Kaç, seni küçük aptal!*

Mariko nefes aldı, yavaşça geriledi.

Yaratık yine saldırmadı. Hırıltısı tiz ve vahşi bir sesle yükselerek yine yana, sonra Mariko'ya baktı.

Uyarmak ister gibi.

Sonra hiç ses çıkarmadan, kayarcasına Mariko'ya yanaştı. Hayalet gibi. Kara bir dumanın üstünde uçan bir orman cini gibi.

Mariko'nun çığlığı karanlık göğü yırttı.

Yaratık ısıklık gibi bir sesle gözden kayboldu. Zifiri karanlık bir girdabın içinde.

“Evet.” Mariko arkasında boğuk bir sesin yankılandığını duydu. “Kader bu gece kesinlikle yüzüme güldü.”

sıradan bir kız değil

Gölgelerin içinde pis bir adam belirdi. Çıplak ayaklarının altında ince dalları çtırdatarak uzun adımlarla Mariko'ya yaklaştı.

“Burada ne yapıyorsun, küçük kız?” Dudakları salyalarla parlıyordu. “Ormanın bu tarafının tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?” Boncuk gibi kara gözleri Mariko'nun titrek bedenini delercesine süzüyordu.

Hiçbir adam daha önce ona bu şekilde bakmaya cüret etmemişti. Bakışlarında böyle pervasız bir kötülük ışıyarak.

“Ben...” Mariko cevap vermeden önce düşünmek için duraksadı. En güvenli taktiği düşünmek için. Annesinin böyle bir durumda yapacağı şekilde azarlayamazdı onu. Adam babasının çiftçisi ya da hizmetlilerinden biri değildi. Doğrusu –gördüklerinden sonra– adamın etten kemikten bir insan olup olmadığını anlamasının bir yolu da yoktu.

Bu kadar saçmalık yeter.

Korkusu duman ve gölgelerden suretler uydurmaya itecek değildi onu.

Mariko dimdik durdu, *wakizashi*'yi elbisesinin altına itti. Gözden uzağa. Annesinin buyurgan ses tonunu kullanmak yerine sakince konuştu. Yumuşak bir sesle. "Aslında burada olmamayı yeğlerdim. Zaten bu yüzden çıkış yolunu bulmaya çalışıyorum." Adamın bakışlarına sessiz bir meydan okumayla karşılık verdi.

"Bu kılıkta mı?" Adam ona şehvetle baktı; gülüşü pis, eksik dişli bir keşmekeşti.

Mariko iliklerine kadar gerildiği halde hiçbir şey söylemedi.

Adam daha da yaklaştı. "Kayboldun yani, öyle mi?" Dili, yalayacak bir şey arayan bir kertenkeleninki gibi ağzından fırlamıştı.

Mariko cevap vermemek için zor tuttu kendini. Onu paylaşmamak için. Kenşin olsa, tek bir baş işaretiyle onu arkasındaki adamlara zincirletirdi. Hattori klanının armasını taşıyan adamlara. Fakat Kenşin'de bir askerin kudreti vardı. Bir samurayın iradesi.

Mariko içinse bir yabancıyı kıskırtmak akıllıca olmazdı.

Bu durumda ne söylemeliydi?

Tehditler, cephanesinde silah sayılmadığına göre belki kurnazlık işe yarardı. Mariko sessiz kaldı. Boştaki eli titrediği halde *wakizashi*'yi kavrayan eli sağlamdı.

"Kayboldun." Adam daha da yakına geldi. O kadar ki Mariko pis teninden ekşi pirinç şarabının kokusunu duyabiliyordu. Yeni dökülen kanın bakırımsı kokusunu. "Kaybolmayı nasıl başardın bakalım, güzel şey?"

Mariko'nun nefesi kesildi. Kamasını daha da sıkı kavradı. "Herhalde bu sorunun yanıtını bilen kişi artık kayıp değildir," dedi sakın bir ses tonuyla.

Adam havayı kekre nefesinin kokusuna boğarak kıkırdadı. "Akıllı kız. Çok temkinlisin. Ama yeterince temkinli değilsin. Gerçekten temkinli olsaydın ormanda kaybolmazdın... bir başına." Adam *bo*'sunu ikisinin arasında kalacak şekilde yere bastırdı. Tahta sopanın bir ucunda taze kan lekesi vardı. "Beş kilometre kadar ötedeki kafileden olmadığına emin misin? Şu bir sürü cesedin

olduğu,” –daha da yanaştı, sesini alçaltarak fısıldadı– “hiç paranın olmadığı kafileden?”

Adam onu takip etmişti. Mariko izlerini örtmek için ne kadar özen gösterdiyse de bu adam onu bulmayı başarmıştı. Kendinden üstünlerin artıklarıyla beslenen bu sünepe karga. Mariko yine sessiz kalmayı tercih etti, *wakizashi*’yi iyice arkasına gizledi.

Böyle bir adama kelimeler etki etmezdi.

“Çünkü kaybolduysan,” diye devam etti adam acele etmeden, “bunu senin için büyük bir şans sayarım. Kara Klan esir almaz. Kimseyi de sağ bırakmaz. İşler için iyi olmaz, anlarsın ya. Ne onlar için ne de benim için.”

Durum Mariko’nun kafasına dank etti, tüm açıklığıyla. Adam onun şüphelendiği gibi Kara Klan üyesi değildi. Mariko’nun gördüklerinden çıkardığı tek tük sonuçlar bile maskeli katiller çetesinin çok daha düzenli olduğunu anlamasına yetmişti.

Çok daha titiz.

Bu adam –leş gibi ayakları ve pislik içindeki giysileriyle– onların tam tersiydi.

Mariko yine cevap veremeyince heyecanlanmaya başlayan adamın kaşları çatıldı.

“Ya seni onlara götürürsem?” Adam *bō*’sunu ayağının dibindeki killi kara toprakta gelişigüzel sürükleyerek bir metre kadar daha sokuldu kıza. Bunun gözdağı veren bir hareket olması gerekiyordu ama adam o havadan yoksundu. Gerçek bir savaşçının disiplinin-den. “Kara Klan seni onlara götürmeme minnettar olacaktır. Bu başarısızlık haberinin efendilerine ulaşmasını isteyeceklerini hiç sanmıyorum. Ya da rakiplerine.”

Mariko adamın bir ağaç köküne takılıp sendelediğini görünce onu iğnelemeden duramadı: “Peki o halde, beni onlara götürürsen çok minnettar olurum. Anlaşılan bana ait birkaç şeyi almışlar. Ben de geri almak isterim.”

Adam bir kakhaha daha patlatınca sesi –uyuşuk tınısına rağmen– Mariko’nun tüylerini ürpertti. “Daha çok gülümsesen eğlenceli biri bile sayılabilirsin.” Adamın dudakları yukarı kıvrıldı. “Belki annen sana daha önce söylememiştir ama senin gibi güzel kızlar daha çok gülümsemeli. Özellikle de bir erkeğe iş yaptırmaya çalışıyorsa.”

Mariko kaskatı kesildi. Adamın sözlerine sinir olmuştu. Herhangi bir şey için bir erkeğe ihtiyaç duyduğunun söylenmesinden nefret ediyordu.

Bunun doğru olmasından nefret ediyordu.

“Merak etme.” Adam *bō*’sunu yavaşça sallayıp Mariko’ya önünde yürümesini işaret etti. “Kara Klan’ı bulacağız. Biraz zaman alabilir. Ama ormanın batı kıyısındaki en sevdikleri meyhaneyi biliyorum. Er ya da geç oraya giderler. Ben de sabırlı bir adamım.” Sinsi bir sırıtışla belinden sarkan eprimiş ip yumağını çözdü.

Mariko ayaklarını aralayıp kavgaya hazırlandı. Dizlerini hafifçe kırdı. Yerden destek alarak duruşunu sağlamlaştırdı.

“Hem...” Adamın derinleşen gülüşü Mariko’nun içten içe titremesine neden oldu. “Sen harika bir yol arkadaşına benziyorsun.”

Adam ipi çözerken Mariko bıçağını hazırladı. Kenşin nereye saldırması gerektiğini öğretmişti ona. Kemiklerin engellemediği yumuşak yerler; karın ve boğaz gibi. Dizinin iç kısmını yukarı doğru yarabilirse adam birkaç dakika içinde kan kaybından ölürdü.

Mariko hesapladı. Düşündü.

Düşüncelerine öyle dalmıştı ki adamın ani hamlesini göremedi.

Adam aniden kolundan tutup Mariko’yu kendine çekti.

Mariko çığlık atarak itti onu. Adamın *bō*’su bir ağaç gövdesine çarpıp elinden düştü. Bunu izleyen kargaşa sırasında Mariko adamın elini kesecek bir pozisyon bulmaya çalıştı. *Wahizashi*’yi herhangi bir yerine isabet ettirmeyi umarak genişgüzel ve genişçe savurdu.

Adam *wakizashi*'yi almak için uğraşırken dudaklarından hissiz bir kahkaha döküldü. Dirseğiyle Mariko'nun başını yandan kısırdı ve ciyaklayan bir buzağıyı zapt eder gibi kızı kolayca yere devirdi.

Pis elleriyle Mariko'nun bileğini tutup ellerini birbirine bağlamaya girişti.

Mariko'nun korku, öfke ya da herhangi bir duygunun kendisini sinsice ele geçirmesini bekleyecek vakti yoktu. Avazı çıktığı kadar bağırды, adamı tekmeledi ve kamanın kontrolünü ele geçirmek için onunla boğuştu. Kamanın ucu, elbisesinin kolunu sıyrıp kumaşı yırttı. Mariko az öncekinden daha çıplaktı artık.

Adam Mariko'nun yanağını toprağa bastırdı.

"Karşı koyman faydasız, küçük kız," dedi. "Durumu ikimiz için de tatsız hale getirmene gerek yok."

"Ben sıradan bir kız *değilim*." Öfkesi göğsünde büyüdü. "Ben Hattori Mariko'yum. Ve sen bunu yaptığın için öleceksin. Ölümün benim elimden olacak."

Yemin ederim.

Adam bunu komik bularak bir homurtu çıkardı, altdudağı kendini beğenmiş bir ifadeyle uzandı, ortasında salyalar birikti. "Ölüm fermanı verilen sensin. Kara Klan ölmeni istiyorsa bu ormandan asla sağ çıkamazsın." Bir şey düşünürmüş gibi duraksadı, ağzını omzuna sildi. "Ama başka seçenekleri de değerlendirmek isteyebilirim." Gözleri Mariko'nun dirseğinden yukarıya, bir şerit halinde görünen çıplak tenine takılıp kaldı.

Yüzündeki ifadeyi görünce Mariko'nun içinden adamın boğazını dişleriyle parçalamak geldi. "Ben hırsızlarla anlaşma yapmam."

"Hepimiz hırsızız, küçük hanım. Özellikle de senin gibiler." *Wakizashi*'nin keskin yüzünü Mariko'nun çenesinin altına dayadı. "Kararını ver. Benimle anlaşma yaparsan seni ailene tek parça halinde geri götürürüm. Uygun bir ücret karşılığında tabii." Adamın leş kokusu Mariko'nun üstüne çöktü. "Ya da bekleyip

Kara Klan'la anlaşma yap. Ama ben olsam, beni seçerdim. Ben çok daha kibarım. Hem sana zarar da vermem.”

Mariko bu yalanın içindeki hakikati duydu. Adamın bakışının derinliklerindeki hakikati gördü.

Bundan böyle erkeklerin ağzından çıkacak bir lafa bakmayacağım. Ben alınıp satılacak bir ganimet değilim.

Mariko teklifi düşünürmüş gibi yaparken içindeki mücadele etme isteğini salıverdi. Teslim oldu. Ellerini indirince çenesine dayalı *wakizashi* de indi. Mariko hiç tereddüt etmeden avuç dolusu toprağı adamın gözlerine attı. Adam debelendi, parmakları toprağı dövdü, hamuru andıran karnı ortaya çıktı. Mariko hiç vakit kaybetmeden adamın boğazına yumruk attı ve adam öksürüp öğürerek nefes almaya çalışırken sürünerek ondan uzaklaştı. Mariko ayağa kalkmaya –koşup gitmeye– çalıştı ama beyaz elbisesi adamın bacaklarına dolanmıştı. Mariko üstüne düşünce adam bir şey göremeden ona uzanmaya çalıştı.

Mariko hiç düşünmeden saçındaki kaplumbağa kabuğundan tokayı kaptı...

Ve adamın sol gözüne sapladı.

Toka, üzüme batan iğne gibi, adamın gözbebeğini deldi.

Adamın haykırışı ağırdı. İstirap doluydu.

Bu sesle birlikte Mariko için her şey bir anda aydınlığa kavuştu. Göğsünde çiçek açıp mükemmel demlenmiş bir çaydan alınan bir yudum gibi içine yayıldı.

Saf. İçgüdüsel.

Wakizashi'yi kavrayıp adamın boğazını bir kulağından diğerine kadar yardı.

Boğulma sesleri adamın haykırışını yuttu. Son sözlerini söylemeye çalışırken dudaklarında kıpkırmızı baloncuklar patladı. Hemen ardından sesi kesildi. Bedeni, gözünden ve boğazından süzülen kan dışında hareketsizdi.

Mariko sürünerek uzaklaşıp midesinde ne varsa çalılıkların arasına kustu.

Hattori Mariko yaşlı bir çam ağacının kaba gövdesinin dibine çömelmişti. Bedeni ağır ağır sarsılıyordu. Sisle kaplı bataklıkta ıslanmış beyaz *tabi*'lerine bakıyordu. Etrafındaki dikenli çalılar sığınak, iki yanındaki yosunlar ise perde olmuştu ona. Başının üzerinde fısıltılı çamlar salınıyordu. Yankılanan iniltileri akla kayıp ruhların tedirginliğini getiriyordu. Jukai Ormanı'nın gölgelerinde kendi kıyametleriyle karşılaşmış pek çok kayıp ruhun.

Bu kayıp ruhlardan biri, Mariko'ya olsa olsa bir taş atımı kadar uzakta yatıyordu.

Yıldızlara şükürler olsun ki ben de aralarında değilim.

En azından şimdilik.

Mariko kollarını bacaklarına sardı. Böyle yapınca kendini toplayabilecekmış gibi.

Orman henüz canını almamıştı belki ama Mariko'nun fena halde kaybolduğu aşikârdı. Akıl alır gibi değildi. Canları istediğinde her an onu öldürebilecek hem insan hem insandışı yaratıklarla dolu bir orman labirentinde kaybolmuştu. Kısa süre önce sığınağı olan karanlık muhtemelen yıkımına da sebep olacaktı. Karanlığın boğucu tehdidi, on yıl önce Kenşin'in, ailesine ait arazinin sonundaki göle dalmak için ona meydan okuduğu zamanı hatırlatmıştı. Bir yaz fırtınasından sonra, öğle vaktiydi. Su çamur rengindeydi, dibindeki kum girdaplarla durmaksızın dönüyordu.

Mariko genellikle böyle akılsızca meydan okumalardan sakınsa da mükemmel bir yüzücüydü. Üstelik Kenşin o gün fazlasıyla böbürlenmişti. Dersini almayı fazlasıyla hak etmişti. Böylece Mariko iddialı kulaçlarla kollarını çamurlu suyun içinde uzatmış, dibe dalmıştı. Hedefine uzanırken eğri büğrü yapraklı bir dal yanağına değip dikkatini dağıtmıştı. Mariko o anda yönünü kaybetmişti. Artık hangi tarafa yüzmesi gerektiğini bilememişti.

Hangi tarafa gideceğini kestirememişti. Defalarca ağız dolusu su yutarken duyduğu korku, özgüvenini sarsmıştı. Sonunda dağılıp gidinceye kadar.

Kenşin'in güçlü elleri onu çekip çıkarmasa, Mariko o gün canından olabilirdi.

İşte, burası da öyle hissettiriyordu. Tehditlerle koyulaşan karanlık. Kıvrımları arasında bin yıllık kâbusları barındıran orman.

Aniden alçalan bir baykuşun ötüşü sessizliği delip geçti. Akşam yemeği için etrafı kolaçan ediyordu. Mariko soluna bakınca yakındaki kıvrımlı dalların arasındaki bir örümcek ağına takıldı gözü. İpek iplerine çiy taneleri yapışmıştı. Damlaların muntazam bir araya gelişi çekti dikkatini. Nasıl biriktikleri. Titrek ipekten kayıp geçerek nasıl ortada buluştukları.

Ağıdaki su, göz açıp kapayıncaya kadar elmas taneleri gibi fışkırdı. Ağın mimarı, sekiz uzun bacağına eserin üzerinde açarak geri döndüğünü ilan ediyordu.

Pusuya yatmış, avını bekliyordu.

Mariko kendi bedeninden kaçıp gitmek istiyordu. Herhangi bir şey olmak, oradan başka *herhangi bir yerde* olmak istiyordu.

Rüzgâr, etrafını saran dikenli çalıları yalayıp geçti. Esintisi saçlarının arasından geçip açık kalan tutamlarını uçuşturdu. Uçuşan saçları, yanağındaki yapışkanlığa takıldı. Gözyaşlarının bıraktığı tuzlu ıslaklığa.

Mariko'nun evin yolunu bulması gerekiyordu. Ailesine, ait olması gereken yere giden yolu.

Fakat düşüncelerinin gürültüsünü susturamıyordu.

Merakını bastıramıyordu.

Kara Klan'ın neden onu öldürmeye çalıştığını öğrenmek istiyordu; daha doğrusu *öğrenmeliydi*.

Onun ölmesini isteyen kimdi? Ve neden ölmesini istiyordu?

Dikkatlice soluklandı. Göğsüne bastırıldığı dizlerini kavrayıp dikkatini toplamaya çalıştı.

Ve düşünmeye başladı.

Kenşin olsa ne yapardı?

Cevabı basitti. Ağabeyi, ne yapar eder, kendisini öldürmeye çalışanın kim olduğunu öğrenirdi. Ailesini soyanın ve hayatını bitirmeye bu kadar yaklaşan kim olduğunu öğrenirdi. Kenşin, düşmanlarının kafasını kendi kanlarıyla kırmızıya boyanmış çuvalların içinde eve götürmeden durmazdı.

Ancak ağabeyinin böyle bir inisiyatif kullanmasına izin vardı. Böyle bir seçim yapma özgürlüğü vardı. Sonuçta o, Kai Ejderhası ismini aile topraklarının güvenli duvarlarının içinde kazanmamıştı.

Savaş meydanında kazanmıştı bu ismi. Kılıcını savura savura.

Mariko eve dönecek olursa ailesi derhal gözyaşlarını siler ve onu yeniden yola çıkarırdı. Tam da bu yola. Jukai Ormanı'nda yaşananlar hakkında ölene dek tek kelime edilmezdi. Çünkü imparator, prens ya da asilzadelere herhangi biri Mariko'nun İnako'ya gelirken saldırıya uğradığını öğrenirse, kraliyet ailesi düğün anlaşmasını iptal edebilirdi. Bu talihsizliğin kötüye işaret olduğunu, imparatorluk soyunun bunu göze alamayacağını öne sürebilirlerdi.

Üstelik kaçınılmaz olan o soğuk soru da sorulacaktı. Mariko'nun peşini bırakmayacak fısıltılar da cabası.

Mariko'nun iffetine dair soru. Ormanda kaybolmuş, katiller ve hırsızlarla bir başına. Ailesinin yürekten itirazlarına rağmen unutulmayacak o soru.

Mariko dudağını büktü.

Kendisi bu soruya intikamla yanıt vermişti zaten. Kaçınılmaz bir şekilde öfkeye kapıldığı bir öğleden sonra. Ama eğer...

Eğer.

Eğer gerçeği öğrenirse –onu öldürmek için Kara Klan'ı gönderenin kimliğini– anne ve babasını, kızlarının reddedilmesinden duyacakları utançtan kurtarabilirdi. Onları, ailelerinin ismine leke düşüren şüphe bulutundan kurtarabilirdi.

Düşünceleri zihninde bir yılanın ağır kıvranırları gibi dönüp durmaya başlamıştı.

Ya Kara Klan'ı İna'ko'dan biri yolladıysa? Ya asilzadeler arasındaki rakip bir aile, Hattori ailesinin gülmeye başlayan talihini mahvetmek için Mariko'nun ölümünü planladıysa?

Şayet birileri böyle bir girişimde bulunabiliyorsa, imparatorluk şehrindeki herkesten şüphelenilebilirdi.

Mariko bu geceki olayların ardındaki hakikati öğrenirse ailesinin aleyhine davranan kişileri ifşa edebilir, Hattori soyadına menfaat sağlayan bir evliliğin ötesinde de faydalı olduğunu ispatlayabilirdi. Dahası, gönlünce gezip tozabileceği birkaç gün –hatta belki haftası– bile olurdu.

Sonra da geri döner ve sonsuza dek hayırlı bir kız evlat olurdu.

Mariko yutkundu. Özgürlük havasının tadını alabiliyordu. Bu tatlı vaatle dilinin ucu gıdıklanıyordu.

Yine serin bir rüzgâr esip saçlarını darmadağın etti. Mariko'nun burnuna kamelya yağının hafif kokusu geldi. Kalın saç tellerini ehliileştirmek için kullanılan, itaatle kıvrılmalarını sağlayan yağın kokusu.

Bu koku ona Hattori Mariko'nun Wa İmparatorluğu'nda gönlünce aylaklık edemeyeceğini hatırlattı.

Soylu bir ailenin kızı asla böyle bir şeye kalkışamazdı. Hattori Kenşin de imparatorluktaki en iyi iz sürücüler arasındaydı. Ağabeyi, kayboduğunu öğrenir öğrenmez onu aramaya başlayacaktı şüphesiz. Daima böyle olmuştu. Kenşin, Mariko'dan sadece birkaç dakika büyük olsa da çocukluklarından beri Mariko'ya sahip çıkar, ona göz kulak olurdu.

Kardeşi onu bulacaktı. Bu konuda şüpheye yer yoktu.

Mariko bıkkınlıkla elbisesinin beyaz koluyla alnını sildi. İpek kumaş siyah bir tozla çizgi halinde lekeleni. Kaşları belirginleştirmek için kullanılan pavlonya ağacı külü. Mariko lekeli kolunu

ovuşturdu, sonra da sessiz bir küfürle pes etti. Mutluluk anını, hakikatin kaçınılmaz darbesi yutmuştu.

Gözleri yandaki kanlı *wakizashi*'ye döndü. Artık zarif iç elbisesinin mahvoluşunu umursamadan kanı elbisenin eteğine sildi. Elbiseyi daha da kirletti. Kan ve kararmış pavlonya.

Hattori Mariko'nun imparatorlukta başıboş dolanamayacağı doğrudu. Ama eğer...

Eğer.

Mariko son topuzunda bulunan yeşim tokayı çıkardı. Siyah bukleleri omuzlarına döküldü, kokulu abanozlar gibi beline doğru akarak açıldılar. Mariko tek eliyle saçını ensesinde topladı.

Daha sonra düşündüğünde, nasıl da hiç tereddüt etmediğine şaşırıyordu. Çünkü bir an bile tereddüt etmemişti.

Mariko topladığı tutamı tek hamlede kesti.

Ayağa kalktı. Bir anlık pişmanlıkla baktıysa da tellerinin gölgelerin derinliklerinde görülmeyeceği şekilde saç tutamlarını dikenli çalılıklara savurdu.

Hafiflemişti; omuzları gevşedi.

Mariko, gözleri kesif karanlığı delebilmemiş gibi yeni bir gözle baktı etrafına. Gecenin kalın örtüsünün içindekileri görebilmemiş gibi. Gözleri solundaki hareketsiz bedene kilitlendi. Biraz önce öldürdüğü iki büklüm leş kargasına.

Hiç acıma duymaması tuhaftı. En ufak bir pişmanlık duymaması.

Kenşin görseydi onunla gururlanırdı.

Saldırganını etkisiz hale getirmişti. Bunu yaparken de *buşido*'daki yedi meziyetten birini sergilemişti:

Cesaret.

Savaşçının yolu.

Mariko pıhtılaşan kan gölünün yanına çömeldi. Adamın giysileri de ona ait her şey gibi pislik içindeydi. Kenevir ipinden

kosode'sinin yakasında pirinç şarabı ve kurumuş darı lekesi vardı, keten pantolonuysa lime lime olmuştu.

Ancak son bir amaca hizmet edeceklerdi.

Mariko ürkütücü derecede kararlı, iç elbisesinin kuşağını çözdü. Elbiseyi omuzlarından attı. Sonra da adamın *kosode'sinin* düğümünü çözmek için uzandı.

Hattori Mariko sıradan bir kız değildi.

Daha fazlasıydı.

kai ejderhası

Heybetli savaş atı, şafaktan önceki pusun içinde rahvan rahvan yürüyordu. Geçtiği yerdeki sarmaşıklar perde gibi aralandı. Karanlıktan atlı samuraylar çıktı ve heybetli atın yanındaki yerlerini aldılar. Atın ağır zırhlara bürünmüş süvarisi onları amansızca ileri sürdü. At burnundan soluyordu, soluğu pusa karışırken gözleri, dizginlenemez öfkesinin aktığı iki nehir gibi hiddetliydi.

Doru atın üstündeki samuray, binek hayvanının tam aksine kaskatıydı. Sakin görünüyordu. Kendine hâkim. Miğferinde kıvrımlı boynuzlar vardı. Ön kısmını cilalı çelik ve kan kırmızı lakeyle boyanmış açık bir ejderha ağzı süslüyordu. Giydiği *dō* zırhının önü sert deri ve demirden dikedörtgen plakalarla kabartılmıştı. Kabartmada altıgen biçimli bir arma vardı ve ortasına kesik çizgiler halinde iki ok tüyü iliştilmişti. Karşılıklı. Daima birbirinin arkasını kollayarak. Daima ışık ile karanlık arasında bir denge vaat ederek.

Adamlar ve hayvanları hızla dağılan karanlığın içinde sessizce ilerlediler. Atların toynaklarını çevreleyen sabah sisi, Jukai Ormanı'nda attıkları her adımla dağılıyordu. Hep ileriye. Hep öteye.

Birliğe öncülük eden samuray, hayaleti andıran ağaçların arasında atını sürüyor, gözleri yeri dikkatle inceliyordu.

Hiçbir şeyi kaçırmadan.

Bir süre sonra karşılırlına açık bir arazi çıktı. Son iki gündür aradıkları açıklık. Yeni gelmiş akbabalar tepelerinde ağır ağır dönerek onları daha yakına çağırıyordu.

Bir ölüm ve yıkım manzarasına.

Samuray birliğinin karşısında, kısa süre önce yağmalanmış zengin bir kafilenin kalıntıları uzanıyordu.

Adamlar atlarını dizginlediler. Liderleri tek kelime etmeden atından indi. Adımları o kadar hafifti ki neredeyse duyulmuyordu. O ses çıkarmadan ilerledikçe pus da girdaplar halinde dönerek çevresini kuşatıyordu.

Kayıp adamlarla –hain bir şafak vaktinde çürümeye terk edilmiş on beş samurayın cesediyle– ilgilenmeye gerek duymadan, şaşmaz bir kakarlılıkla, yeni sönmüş bir kamp ateşine benzeyen odun yığınınna ilerledi. Kapkara izlere yaklaşırken gözünün önünde zarif, lake bir *norimono*'nun görüntüsü belirdi. Samuray, kuşağındaki kılıçları düzeltip miğferini çıkardı.

Arkasındaki ağaçların arasından pembe bir ışık yükselmeye başladı. Yüzünü istemsizce ışığın sıcaklığına çevirdi. Sakin bir nefes aldı. Hâlâ yaşama ayrıcalığına sahip olduğu hayatın farkındalığını taşıyan bir nefes. Alnına yazılan güzel ölümün farkındalığını taşıyan bir nefes...

Savaş meydanında ölmenin.

Gençti. Yüzü zayıftı. Bir şahininki gibi. Çıkık bir çenesi ve kömürden kara gözleri vardı. Topuzu kusursuzdu, her bir saç teli zarif bir itaatle hizalanmıştı. Enkazı incelerken, zırhlı samuraylardan biri elinde, birinin üstünde aynı altıgen arma, diğerindeyse imparatorluk arması olan bir tomar yanmış *boro* ve ipekle yanına geldi.

İkinci samuray delilini sundu. “Üzgünüm, Kenşin-*wakasama*.” Sözleri üzüntüsünü belirtse de kahrıyla konuşmuyordu. Üstü kapalı bir vaatle konuşuyordu.

Kanlı bir intikam vaadiyle.

Ejderha miğferli genç adam, samurayın vaadini kendi vaa-diyle karşılamak şöyle dursun, ona bakmadı bile. Kendi adamlarına –kendi ailesine– uygulanan vahşet karşısında boş bir ifade takınarak kararmış bir tahta parçasını tuttu ve ani, hiddetli bir hamleyle kenara çekti. Tahta parçalandı, kenarları elinin arasında dağılıp toz oldu.

Genç samuray içeriye baktı.

İçeride yanmış bir genç kız cesedi yatıyordu. Derisinden artakalanlar ateşle kapkara çatlaklara dönüşmüştü. Hattori Kenşin kıyımı daha yakından incelediğinde kızın kalıntılarının altında kalan birkaç ok ucunun parıltısını, *norimono*’nun zeminini karaya boyayan şüpheli bir lekeyi fark etti. Katran gibi. Yoğun.

Kan.

Kız yanarak ölmemişti.

Hattori Kenşin duraksadı.

Sonra gözleri durmaksızın bir o yana bir bu yana bakarak, arayışına devam etti.

Ayrıntılarla donatılmış *norimono*’nun kalan köşelerinden birine üçgen biçiminde küçük, yanmış bir kumaş sıkışmıştı. Ailesinin sancaklarını yapmak için kullandığı *boro* kumaşıydı bu. Çiftçi ve hizmetçi kızların giydiği *boro* kumaşı.

Hakikate dair bir iz daha görebilmek için közleri eşeleyerek daha da dikkatli baktı.

Mariko’nun kimonosu. Bu eşi benzeri olmayan *tatsumura* ipeğinin bir parçası bile başka yerde görülemezdi.

Kenşin’in gözleri, ayaklarının altındaki çıplak toprağa döndü. Sola kaydı, sonra hafifçe sağa.

Norimono'nun birkaç adım ötesinde yan dönmüş bir *zori* –ne-redeyse gözünden kaçıyordu– vardı. Sabah güneşinin loş menzili-nde bile parlıyordu. Alevlerin bozamadığı lak cila. Kenşin, kız kardeşinin terliğine doğru ilerledi, almak için eğildi.

“Lordum,” diye söze başladı arkasındaki samuray tereddüt içinde. “Biliyorum ki...”

Kenşin onu bir bakışıyla susturduktan sonra işine geri döndü, gözleri hâlâ aranıyordu. Hiç durmadan iz sürüyordu.

Az sonra aradığı şeyi buldu.

Ayak izleri.

İki çift. Biri diğerini takip ediyordu. İkinci kişinin ayak izleri Kenşin'i birincisi kadar ilgilendirmiyordu.

Birinci çift, bir kadının parmaklı *tabi*'lerinin iziydi. Kaçınılmaz ölümünden sendeleyerek uzaklaşmaya çalışan yaralı bir geyiğin ayak izlerine benziyordu. Bunları örtmek için bir girişimde bulunulduğu ortadaydı. Ancak bu ormandan geçen kişilerin çok azı Hattori Kenşin'in inatçı kararlılığına ve şaşmaz becerisine sahipti. O bu izleri tanıyordu. Toprağa işlemiş şekiller bir erkeğe ait olamayacak kadar küçüktü. Fazlasıyla narindi.

İkiz kız kardeşi pek narin biri olmasa da Kenşin bu izlerin ona ait olduğunu canıgönülden biliyordu. Her soluğunda hissediyordu. Kardeşi üç gün önce hayatta kalmıştı.

Ve bu izler sol tarafa ilerliyordu.

Katliamdan uzağa.

Hattori Kenşin tek kelime etmeden, gözü dönmüş savaş atına döndü. Bir savaşçının güdülerine –ve bir avcının hareketlerine– doğuştan sahip biri olarak ejderha miğferini ve çeneliğini yeniden takıp tabaklanmış eyerine atladı.

“Lordum,” diye itiraz etti yine samuray, “kabul etmek zor olsa da korkarım Leydi Hattori...”

Kenşin sol elini kaldırdı. Parmaklarını sıkıp yumruk yaptı. Sonra da adamlarına ilerlemelerini işaret etti.

Ormandaki izleri takip etmek için.

Kai Ejderhası kafilenin önündeki yerinde belli belirsiz gü-lümsedi. Karanlık bir ifadeyle.

Kız kardeşi ölmemişti.

Hayır.

O ölmeyecek kadar akıllıydı.

Altın kale

Majesteleri İmparator Minamoto Masaru –güneş tanrıçasının vârisi, Wa İmparatorluğu’nun kutsal hükümdarı– kaybolmuştu. Hem de kendi bahçelerinde.

Fakat endişe etmesine gerek yoktu. Telaşa mahal verecek bir kayboluş değildi onunki. Bugün kasten fazla uzaklaşmıştı. Bir leşin çevresine doluşan sinekler gibi etrafında gezinenlerden uzaklaşmıştı.

Böyle günlerde, öğleden sonra sık sık kasten kaybolurdu.

Mevsim usulca bahardan yaza geçmeye başlıyordu. Etraftaki her şey çiçek açmıştı, hava hafif bir esintiyle kıpırdanıyordu. Koyu sarı bir günbatımı solundaki havuzun sularını altın yaldızlarla kaplamıştı. Hafif hafif şırıldayan kıyı, erimiş kehribar gibi dalgalanıyordu. Dalından kopan kiraz çiçekleri yüzeyini kaplamış, tozpembe taçyaprakları barut grisi suya dağılmıştı.

Çiçekler kurumaya başlıyordu. Güneşin ağırlığıyla dökülmeye.

Yılın en sevdiği zamanıydı bu. Heian Kalesi’nin şaşaalı bahçelerinde üşümekten korkmadan gezinebileceği kadar ılık ama yağlı kâğıttan bir şemsiye taşıma sıkıntısına girmeyeceği kadar serindi.

Belki de bu gece ay seyir köşküne giderdi. Bugün gökyüzü alışılmadık derecede berraktı. Yıldızlar da alışılmadık derecede parlak olacaktı belli ki.

Minyatür bir pagodayı¹ çevreleyen kare basamakları acele etmeden çıktı. Sıralı saçaklarına kuş yemi serpilmişti. Kıyıya yakın bir yerde bir balıkçıl kasılarak yürüyor, yanından süzülen siyah kuşu öfkeyle uyarıyordu: *Benim bölgemden uzak dur.*

İmparator kendi kendine gülümsedi.

Kendisi balıkçıl mıydı yoksa kuş mu?

Gülüştü yüzüne yerleştiği hızla soluverdi.

Sağından gelen tanıdık bir şakıma sessizliği bozdu. Bir kırlangıç hızla ona doğru geldi, minyatür pagodanın bir köşesine kondu, kanatları mavinin yanardöner, olağanüstü bir tonundaydı. Minik kuş karnını kabartıp başını yana eğerek tüylerini silkti.

İmparatoru bekliyordu.

İmparator iki adım atıp kırlangıca yaklaştı. İyice yanaştı, sol kulağını kırlangıcın parlak turuncu gagasına yaklaştırdı. Küçük kuş da yan yan yaklaştı, korkusuzca. Gayritabii bir şekilde. Tanıdık ötüşü alçalıp hafif bir fısıltıya dönüştü. Melodik bir iç çekişe.

İmparator tamam der gibi başını salladı. Kırlangıç gagasıyla tüylerini düzeltti. Yine belli belirsiz bir esintiyle uçup gitti.

Tepedeki bulutların arasında kayboldu.

Minamoto Masaru bir an bile duraksamadan kıyıya arkasını döndü, yeniden kalesine yöneldi. Birkaç kez yanlış yolları izledikten sonra nihayet ağaçların arasında imparatorluk sarayının en yüksek çatısını gördü.

İmparator bunun gibi tatlı anlarda Heian Kalesi'ne neden sıklıkla Altın Kale dediklerini anlayabiliyordu. Altın yaldızlı çatı kiremitlerinden oluşan bir deniz katman katman yayılıyor, ışıltı usulca alçalan dalgalar halinde yakalıyordu. Üçgen saçakların her

1 Budist tapınağı. (ç.n.)

birine turna, balık ve kaplan heykelcikleri oyulmuştu. Doğudaki patikalara kiraz ağaçları sıralanmış, batıdakiler portakal ağaçlarıyla çevrelenmişti. Bir binadan diğerine uzanan üstü gölgelikli geçitler narenciye kokulu servi kerestelerinden inşa edilmiş, yolları ise muntazam biçimde tırmıklanmış beyaz çakıllarla döşenmişti.

İmparator durdu ve batan bir güneşin renkleriyle yıkanan kalesini seyre daldı.

Böylesi görüntülerin tadını çıkarmak için zaman ayırmazsa çok geçmeden bütün bunlar onun için anlamını yitirirdi.

Tıpkı yağmurdaki gözyaşları gibi.

Sağındaki bir tepecikte duran granit heykelciğin yanından yürümeye devam etti. Gözleri heykelin dört köşesinde dalgalanan flamalara takıldı.

Etrafa dağılan bambu yapraklarının üzerindeki üç kantaron çiçeği.

Minamoto hanedanının arması.

İlerlemeye devam ederken kaşlarını daha da çattı.

Birkaç ay sonra Obon festivali başlayacaktı. İmparatorluğun tüm vatandaşlarının her yıl ölülerini onurlandırmak için atalarının evlerine döndükleri zaman. Yakında İmparator da aynı sebeple Yedo'ya doğru yola çıkacaktı. Atalarının mezarlarını yabani otlardan temizlemek ve çeşitli ikramlarla onlara saygılarını sunmak için.

Peki ataları onun dönüşüyle gurur duyacak mıydı?

Yoksa onu hor mu görecektlerdi?

İmparator bu soruları cevaplayamıyordu. Henüz değil. Çünkü henüz başarması gereken her şeyi başarmamıştı.

Tüm büyük amaçları henüz gerçekleştirilmeyi bekliyordu. Evet, Wa İmparatorluğu'na hükmetmek için, saltanatı boyunca sürececek gücü elde etmişti. Ancak bu muğlak bir güçtü; gevşekçe bağlanmış, uçları yere sürünen bir kurdele gibi. Babasının daha taç giymeden başardıklarının yarısını bile başarmış değildi; Wa İmparatorluğu'nu ne daha büyük ne daha güçlü kılmıştı.

Oğullarına bırakabileceği daha büyük bir mirası henüz inşa etmemişti.

Hatta imparatorluğunu daha kötü bir durumda bıraktığı bile söylenebilirdi. Eskisinden çok daha zayıf bir halde. Durumun değişkenliği, *iki* oğlunun da güçlerine bağlıydı.

Roku'nun zekâsı.

Raiden'in bileği.

Tüm bunların olması ne tuhaftı. İmparator oğullarına daha fazlasını verebilmek için bunca şey feda ettiği halde olması. Saltanatına meydan okumasınlar diye çocukluk arkadaşlarının pek çoğunu idam etmeye kadar vardırırmıştı işi.

İmparator, rüzgâr göğsünü delip geçmiş gibi gezintisine bir kez daha ara verdi. Ağır ağır soluklandı. Kalbini kızgın maşalar gibi sımsıkı tutan yakıcı bir soluk. Bunca zaman sonra hâlâ hissediyordu; arkadaşlarının ölümü daima ağır bir yük olmuştu. Sürekli kendini hatırlatan bir ağır. Fakat geçmişteki kararlarından vicdan azabı duymayı göze alamazdı.

Hiçbiri kolay kararlar değildi.

Hiç kimse Wa İmparatoru'na açıkça meydan okuyamazdı, hele de en büyük arzularını gerçekleştirmek isterken. Arkadaşlarının ona meydan okuyacaklarına ise şüphe yoktu. Naganori, İmparator'un son fermanları karşısında asla sessiz kalmazdı. Elindeki-leri sağlama almak için yaptığı son girişimleri karşısında. Kendi ülkesindeki vergileri artırmak. Kendi payını toplamak. Sonra da en büyük fethine kalkışmak:

Denize hükmetmek ve oradan kaldırdığı tüm ganimetlere sahip olmak için savaş açmak.

Evet. Naganori olsaydı hep sorun çıkaracaktı. Tam anlamıyla bir Asano erkeğiydi. Kanunla ve ondan ileri gelen adalet anlayışıyla evliydi.

Oysa Asano Naganori de zamanla kontrol edilebilirdi.

Tabii başkaları olmasaydı... eğilmeye daha az gönüllü olanlar.

Takeda Shingen.

Önündeki beyaz çakılların üstünde sarı bir kelebek bulutu sürüklendi. Bir hava akımıyla uçuyor, çırpınan bir kalp gibi dönüyor, kendi içlerine kıvrılıyorlardı.

Hayır. İmparatorun çocukluk arkadaşları fazlasıyla sorun çıkarırlardı.

Konseyi ne kadar küçük olursa o kadar iyiydi.

Ailesiyle sınırlı tutması daha da iyiydi. Başka hiç kimseyi almaması.

Kendi kargaşalarının içinde savrulmalarına aldırmandan kelebek bulutunu yarıp yoluna devam etti.

Yazık ki arkadaşlarının ölümleri, burnunun dibindeki fısıldaşmalara nokta koymaya yetmemişti. İmparatorluğun başında askeri başarıları olan bir adamı görmeyi yeğleyen kimselerin mırıldanışlarına. İmparator, özellikle de son zamanlarda, saltanatın ihtişamının ve azametinin zayıflatılmasına seyirci kalmıştı. Usulsüz zenginlikle. Lüzumsuz aşırılıklarla.

Bu farkındalık boğazında alevlendi. Kulaklarında nabız gibi attı. Saltanatın ihtişamını iyi bilirdi. Oğlunun, Wa'nın taç giymiş prensi Minamoto Roku'nun ihtişamı. İkinci çocuktuk ama müstakbel kral olma yolunda ilk sıradaydı.

Diğer oğlu Raiden'da o ihtişam yoktu. O ilk çocuktuk.

Ancak hiçbir şeye hükmetmek yazılmamıştı alınına.

Alın yazısı gerçekten de kalleşti.

“Demek buradasınız, Kralım.”

Bu sesi duyunca İmparator'un içini sıcak bir heyecan sardı. Kemiklerinde başlayıp paldır küldür parmak uçlarına ilerleyen bir kıpırtı. Sevdiği birinin rahatlatıcı etkisi. Hiçbir zaman sorgulama ihtiyacı duymadığı bir kucağın.

Ancak dönüp sesin sahibine bakmadı.

Boğuk kadın sesi devam etti. “Sizi burada bulabileceğimi biliyordum.”

İmparator yüzüne bakmadı. Yüzünü görmek için bakmasına gerek yoktu. Görüntüsü daima zihninin başköşesindeydi. Hayatı boyunca sevdiği kadının yüzü. Büyük oğlu Raiden'in annesinin.

İmparatoriçesi değildi. Karısı değildi. Ama kalbindeki kadındı.

Buradaydı. Onun yanındaydı. Onu imparatoriçesi yapamadığı halde gözdesi olarak yanında kalmıştı. Yanında kalmış ve hiçbir zaman herhangi bir şeyi sorgulamamıştı.

“Beni iyi tanıyorsun, Kanako,” dedi İmparator dönüp bakmadan.

“Evet.” Kadının gülüşü hafifçe tıngırdatılan bir *şamisen*'in müziğini andırıyordu. “Tanırım.”

Nihayet kadına döndü. Zaman onun yüz hatlarını kendisinin-kiler kadar yıpratmamıştı. Bedeni fidan kadar narin, cildi fildişi kadar pürüzsüzdü. Hâlâ güzeldi. İmparator için hep güzel olacaktı. Ufak tefek gölgelerin içinden hayvanlar çıkarışını izlediği andan beri, gözünün gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünüyordu.

O zaman gençlerdi. Çocuk sayılacak kadar. Yine de onu sevmişti. O da İmparator'u sevmişti. Babası İmparator'u başka bir genç kadınla evlenmeye zorladığında bile. Bir milyon *koku*'luk araziye sahip, varlıklı bir aileden gelen bir genç kadınla.

İmparator içinden gelse de Kanako'ya dokunmaya yeltenmedi. Şimdi bile kendilerini kimin gözetleyeceği belli olmazdı. Hangi uşağın hangi efendiye rapor vereceği.

Ya da hanımefendiye.

Ve önemsiz biri bile olsa, hiç kimse imparatorun bir zayıflık anına tanıklık etmemeliydi.

Yakındaki bir kiraz ağacından dökülen çiçekler bulundukları yere doğru savruldu. Kanako ince parmaklarını yağmur gibi yağın taçyapraklarının arasına savurdu, sihirli bir kavrayışla birkaçını yakaladı. Sihirli bir girdapla. Neredeyse kayıtsız bir tavırla, çiçek yapraklarını ağır ağır çalkalanan girdaplara dönüştürdü. Şekiller yaptı. Önce bir ejderha. Sonra bir aslan. Sonra bir yılan.

İmparator büyülenmişçesine yılanın aslanı yiyişini izledi. Kanako dudaklarını narin bir hilal gibi kıvrarak gülümsedi.

Yılan parmaklarının arasında kıvranırken, “Küçük kırlangıcım haberleri getirdi mi?” diye sordu yumuşak bir sesle.

İmparator başıyla onayladı. Can attığı şeyi duymak için sabırsızlıkla bekledi.

“Hattori Kano’nun kızını hiçbir yerde bulamıyorlar,” diye devam etti. “İki gece önce buraya gelecekti. Pek çokları kafilesinin Jukai Ormanı yakınlarında pusuya düşürüldüğünü söylüyor.” Bir sessizlik oldu. “Kara Klan tarafından.”

İmparator devamını bekledi.

Kanako uçuşan taçyapraklarını kendi haline bıraktı. “Kızın hayatta olup olmadığı belli değil.”

Çenesi seğirmeye başladıysa da imparator ihtiyatlı bir tavırla başını salladı. Sonra da kaldığı yerden, kalesine yürümeye devam etti.

“Oğlumuza söyledin mi?” diye sordu alçak sesle.

“Henüz değil.” Kanako ona yan yan baktı, bej renkli ipek kimonosu dalga dalga ayaklarına dökülüyordu. “Önce ne söylenmesi gerektiğine karar vermeliyiz. Ne yapılması gerektiğine.”

Beyaz çakıлтаşı yolda bir dönemeçten geçtiler. İmparatoriçenin köşkü görüş alanlarında belirdi. İmparator kadınların kıkırtılarını, karısının sayısız görevlisinin açıktan açığa alaycı sözlerini duyabiliyordu.

İmparator sürtük cadısıyla birlikte bahçelerde yürüyor.

Yine.

Dudak bükmemek için tuttu kendini. Herhangi bir tepki vermemek için. O aptal kadınların başka bir şey bildikleri yoktu. Hükmünün zayıflık lekesiyle kirlenmesinin nedeniydi onlar. Aşırılık lekesiyle. Bu sıkıcı genç asiller ve aileleri daima kendi rahatlarının peşinde koşarlardı.

İmparator bu lekeyi silmek zorundaydı. Soyuna yaraşır bir saygıya vâkıf olmalıydı. Bunu başarmak için iki oğlunun da kudretine ne çok ihtiyaç duyduğunu artık biliyordu, hem de her zamankinden çok. Ne kadar olanaksız görünürse görünsün. Karısının razı olması hiç mümkün görünmese de.

Onun güzel, itaatkâr Roku'su asla sürtük bir cadının oğlulla çalışamazdı.

Yakınlarda çınlayan bir kadın kahkahası dikkatini çekince İmparator'un gözleri hızla, avlunun karşısındaki üstü kapalı patikaya kaydı. İmparatoriçe yere kadar eğilip selam verirken pembe kimonosunun dalgalı etekleri beyaz taşlara yayıldı, sonra da çekilip gitti. İmparator, kadınla göz göze gelemeyen.

Gözlerindeki kırgınlığı göremeden.

İmparator istifini bozmadan karısının süzülerek uzaklaşmasını izledi. Sırtı dimdikti, kıkırdayan dalkavukları gölge gibi peşindelerdi.

"Peki ya karım?" diye sordu Kanako'ya alçak sesle.

Tereddüt. "Biliyor." Kadının sesi çeliği bile kesebilirdi.

İmparator sırtını dikleştirdi. Gücünü topladı.

"Başlıyoruz öyleyse."

Hesaplanmış Bir Risk

D*elişmen.* İnsanların Hattori Mariko'ya yakıştırdığı sıfatlardan biri değildi bu.

Küçükken bile ona en çok yakıştırılan sıfat *meraklı* olmuştu. Çok dikkatli bir çocuktü. Her hatanın farkında olan bir çocuk. Mariko bir hata yapıyorsa, genelde bunu bilinçli yapardı. Sınırları zorlama girişimi. Ya da öğrenme isteğı.

Çoğunlukla da buydu. Daha fazlasını öğrenme isteğı.

Büyüyüp meraklı bir çocuktan daha da meraklı bir genç kadına evrilirken en sık duyduğı sözcük *tuhaf* olmuştu. Sorular sormaya fazlasıyla eğilimliydi. Bulunmaması gereken yerlerde oyalanmaya fazlasıyla meyyaldi.

Ona –ve ailesine– sıkıntıdan başka bir şey getirmeyen bir tuhafıktı onunkisi.

Kendi kendine ofladı. Aleyhinde konuşanlar şimdi burada olsalar ne kadar haklı çıktıklarını itiraf etmekten memnuniyet duyarlardı. Onu böyle bir belanın içinde görmekten memnun olurlardı.

Mariko'nun bu gece yapmayı planladığı şeyin aptalca olduğu doğrudur. Ancak buna engel olunamazdı; yaklaşık beş gününü boşuna harcamıştı zaten. Değerli vakitten giden beş gün, hele de Kenşin'in şu anda peşinde olduğuna pek şüphe yokken. Mariko birkaç kez yolundan geri dönmüştü. Hatta kasten yanlış yöne gitmek gibi bir çareye bile başvurmuştu.

Fakat kardeşi onu yakında bulacaktı.

Mariko, Jukai Ormanı'nın en batısındaki köy ve ileri karakol mevkilerinde beş gün gizlice ilerledikten –sessiz keşifler yaptık-tan– ve annesinin hediyesi olan muhteşem yeşim saç iğnesini takas ettikten sonra nihayet dün gece geç vakitte bulmuştu orayı.

Kara Klan'ın özel meyhanesini.

En azından sondan ikinci köydeki kocakarının iddiasına göre.

Mariko bu zor zaferi kazandıktan sonra bütün akşamı şimdi oturduğu yerden bir taş atımı mesafedeki bir ağacın arkasında saklanarak geçirmişti. O ağacın arkasında saklanmış, bu yeni bilgiyi en iyi şekilde nasıl kullanabileceğini düşünmüştü. Bir grup azılı haydutun onu İnako yolunda öldürme teşebbüsüne girişme nedenini öğrenmek için bu bilgiyi nasıl kullanabileceğini.

Dün gece Kara Klan'ın adamlarından biri bile yüzünü göstermeyince Mariko ikinci ve daha acımasız ihtimali kabullenmişti: Yaşlı kocakarı paha biçilmez saç iğnesini elde etmek için onu kazıklamış olabilirdi pekâlâ.

Fakat Mariko denemeden bunu bilemezdi.

Bu bir deneydi ve bütün deneyler onun ilgisini çekerti. Deneyler, bilgi edinme yöntemi. Onu kullanarak –şekillendirerek, kalıba dökerek– olmasını istediği şeye dönüştürme yöntemi.

Ve bu farklı bir deneydi. Bilgi edinmenin farklı bir yöntemi. Aptalca bir deney olsa bile, feci sonuçlara gebe olsa bile.

Söz konusu meyhane Mariko'nun beklediği kadar büyük değildi.

Mantıklı. Sonuçta burası Hanami'nin meşhur geiko evlerinden biri değil.

İlk izlenimini düzelterek kendi kendine gülümsedi. Yerine gerçeği koyarak.

Bir çiftliğin yakınındaki meyhane atık kokuları ve küflü nehir suyunun içinde kaybolmuştu. Viran bir kulübeye doğru ilerleyen bir dizi şekilsiz kaldırım taşının arasından çamur sızıyordu. Yapı çürük sedir ve güneşte grileşip taş gibi olmuş bambulardan yapılmıştı. Kulübeyi çevreleyen açıklığa birkaç köhne bank ve kare masalar serpiştirilmişti. Eğik bir taş fırından küçük bir ateş yükseliyor, bu fırın, yapının ayakta kalan tek duvarının bir bölümünü oluşturunuyordu. Açıklığın çevresine sıralanmış bambu meşaleler her şeyi ılık, kehribar rengi bir ışıkla yıkıyordu.

Doğrusu buranın –Mariko’nun yüz yıl yaşasa bile asla kabul edilebilir bulmayacağı kokusuna rağmen– kendince bir albenisi de vardı. Hattori Mariko’nun hayatı, statüsünün kendisine sunduğu ipekler ve lüksü küçümsemekle geçmişti ve ona hep yabancı gelen o pozları artık takınmak zorunda olmamak müthiş bir rahatlamaydı.

Kamburunu çıkarıp bankta oturmuştu. Hiç utanıp sıkılmadan omzunu kaşımıştı. Bacaklarını iki yana açıp oturmuştu. Hiç tereddüt etmeden ne isterse sipariş vermişti. Ve kendisiyle konuşan adamların gözlerinin içine bakmıştı.

Mariko dört saattir bekliyordu. Geldiğinde küçük bir toprak şişede sake sipariş etmiş ve çatlak bir bardaktan ılık pirinç şarabını yudumlayarak, ufkun ötesine sığınan güneşi izlemişti.

Artık hava kararmıştı; artık gece yaratıklarının deliklerinden sürünerek gelmelerinin zamanıydı.

Yazık ki Mariko’nun aradığı yaratıklar dakik değillerdi.

Dizi yamuk yumuk ahşap levhanın altında sallanmaya başlamıştı. Eşit kesilmemiş dört ağaç kütüğünün üzerine kondurulmuş üstünkörü bir masaydı bu. Mariko bir tarafına biraz fazla yaslanırsa masanın tamamı yaşlı dadısının rüzgârda yürürken yalpaladığı gibi yalpalıyordu. Solunda zemine çakılmış bambu direklerinin arasına asılmış geniş bir brandadan atlar su içiyordu.

Hem hayvanlar hem sarhoş yükleri için yapılmış bir meyhane.
Konusu açılmışken, nerede bunlar?

Vakit geçtikçe Mariko'nun içini hummalı bir gerginlik sarıyordu.

Kara Klan gelmezse iki gece önceki *sugoroku* oyununda sarhoş bir köylüden kazandığı iki bakır para yarına kadar onu idare etmezdi. Bu gece başka birinden dalavereyle biraz daha para kazanmak zorunda kalabilirdi. Her ne kadar Mariko bu yeteneğinin gerekliliğini ve değerini anlamaya başlasa da, bu konuda kesin bir hüner sergilese de gerçekten hırsızlık yapmak istemiyordu.

Hünerli eller. Onurundan taviz vermek.

Ormanda alay ettiği hırsız gibi.

Sonra da öldürmüştü zaten.

Hatırlayınca içi bir tuhaf oldu. Yanaklarının rengi soldu. Pişmanlıktan değil –çünkü hâlâ en ufak bir pişmanlık duymuyordu–, daha çok acımasızca davranışından. Birinin canını alırkenki soğukkanlılığından. Sessiz muhakeme anlarında bu durum onu huzursuz ediyordu. Kendi derisine sığamıyordu.

Yüzünü ekşitmemeye çalışarak sakeden bir yudum daha aldı. İnsanın içini ısıtsa da mayalanmış pirinç şarabının tadını bir türlü sevememişti. Mayhoş erik aromasıyla dondurulmuş *umesu*'yu tercih ederdi. Ancak seferdeki bir asker ya da başıboş bir köylünün böyle bir şey istemesi alışıldık bir durum olmazdı. Hele de pis kokulu bir çiftliğin rüzgârına maruz kalan bir meyhanede.

Mariko gözlerini gökyüzüne çevirdi. Ve derin derin soludu.

Bilinmezlikle kuşatılmış olduğu halde yine o güçlü ve çarpıcı özgürlük hissi kapladı içini. Etrafındaki çerçöp hesaba katılmazsa Jukai Ormanı'nın bu kısmının çok güzel olduğu inkâr edilemezdi. Kızıl akçağaçlar ormanın sınırında dantel gibi saçaklanıyor, birleşerek meyhaneyi yavrusunu dört koldan kucaklayan bir anne gibi sarıyordu. Akçağaçların kokusu çok yoğundu. Çamların keskin kokusundan bile daha ağırdı. Kulübenin yanında bir söğüt vardı, sarkan dalları yıpranmış çatıyı bitmeyen bir okşayışla kaplıyordu.

Mariko söğütleri daima çok hüzünlü bulurdu.

Ama bir o kadar da güzel.

Tam söğüt dallarının yeni bir dansa –hafifçe salınmaya– başladıklarını fark etmişti ki arkasında ansızın bir hareketlenme oldu.

Mariko o tarafa dönünce, yamuk ocağa odun atmakla uğraşan yaşlı adamın ellerini belinden sarkan keten beze silip kirini temizlerken ocağın gölgesinden topallayarak yürüdüğünü gördü. “Ranmaru-*sama*!” diye bağırdı adam, kocaman tebessümü, parlayan gözleriyle. “Ben de birkaç gündür nereye kayboldu diyordum.”

Siyahlara bürünmüş uzun boylu biri seke seke yaşlı adamın yanına gitti, onu kendine çekip içtenlikle kucakladı. Yeni gelen, başını çevirince Mariko bir an yüzünü görebildi.

Ondan pek de büyük olmayan bir delikanlıydı!

Fakat giysileri çok belirgindi; tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Hasır terlikleri ve ince çorapları bile uyumlu olsun diye boyanmıştı.

Durumu anlayan Mariko’nun içi, öfkeyle kabardı. Mariko artık emindi; Kara Klan üyelerinden birini bulmuştu.

Onu öldürmeye çalışan çetenin üyelerinden birini.

Öfkesi derisinin altında alev saçıyordu. Sakin kalmak için dişlerini sıktı. Öfke pervasız bir duyguydu. Ve Mariko bu delikanlıyı haklayacaksa aklı tamamen başında olmalıydı.

Siyahlara bürünmüş başka adamlar da delikanlının yanına geldiler. Hepsi de maskesizdi ve saçları başları düzgündü, tasasız kimselerin sakın salınışlarıyla yürüyorlardı. Son avından tatmin olmuş panter adımlarıyla. Yaşları yirmiden fazla olmayan başka bir delikanlı ile bir genç kız, yaşlı adamın arkasında koşturuyor, çömlek sürahilerde sake ve bazıları iyice aşınmış bir sürü küçük çömlek bardak taşıyorlardı.

Mariko’nun damarlarında hâlâ hızla dolaşan yakıcı hiddeti merak duygusu izliyordu.

Bakışlarını onlardan kaçırmak için elinden geleni yapıyordu. Genel bir umursamazlık görüntüsü vermek için. Kara Klan üyelelerinden herhangi biri Mariko'nun onları beklediğinden, iki gecedir her an tetikte yattığından şüphelenirse hiç iyi olmazdı.

Aniden fark ettiği şeyle içi rahatladı. Peşlerinde birilerinin olduğunu düşünselerdi, Kara Klan bu gece kesinlikle gelmezdi. Ancak Mariko hiç kimsenin dikkatini çekmemek için çok fazla zahmete girmişti. Onların gözünde en sevdikleri meyhaneyi çevreleyen açıklığın bu geceki müşterileri Go oynayan iki ihtiyar adam, masasında horlayan kılıksız, sarhoş bir delikanlı ve en fazla on dört, on beş yaşlarında gösteren, pek de hoşuna gitmeyen ılık sakesinden yudumlar alan pis bir köylü çocuktu.

Doğrusu görünürde en ufak bir tehdit yoktu.

Siyahlı adamlar kulübeye en yakın masalarda yerlerini alırken Mariko sakesini yudumlayarak gizlice onları gözetledi. Bakışları, düşüncelere dalmış bir yavaşlıkla geziniyordu. Kasıtlı bir rehavetle.

Ben, nehirde akıntıyla bükülüp hareket eden bir kamışım.

Şimdilik.

O, göze çarpmamaya çalışırken bir şey ona sürtünerek yanından geçince, irkildi.

Grubun son üyesiydi. Mariko yanından süzülen adamın yüz hatlarını görmemişti ama dikkate değer birkaç şey gözlemlemişti. Kara Klan'ın diğer üyelerinin çoğunun aksine, omzuna inen saçlarını toplamamıştı. Taramamıştı. Geleneksel savaşıcı topuzu değildi. Üstelik adam kılıç da taşımıyordu. İlk bakışta bu kişinin üzerinde hiç silah yokmuş gibi görünüyordu.

Geriden gelen bu kişi orada bulunan kimseye samimi bir selam vermedi. Kulübeden koşarak gelip ona sarılan, bir şişe sake veren olmadı. Adam aceleyle bir banka oturdu ve yüzünü gizlemek için başlığını tersine çevirdi. Ellerini göğsünde bağladı, diğerlerinden uzakta kalıp biraz dinlendi.

Saygın bir adam olduğu besbelli.

Kahkaha sesleri yükselince Mariko'nun bakışları ilk delikanlıya kaydı. Yaşlı adamın Ranmaru diye seslendiği delikanlıya. İçten içe biraz daha yakına gitmek istiyordu. Saldırma mesafesinde bulunmak. Ancak sağduyusu, mesafesini korumasını emrediyordu.

Delikanlı nasıl ayakta duruyorsa öyle de oturuyordu; ok gibi dimdik. Çenesi güçlü ve köşeli, dudakları dolgundu. Temiz tıraşlı olduğu ve gülümsediği halde –bir hayduta göre tuhaf sayılacak kadar cana yakındı– o belirgin güç hissini yayıyordu etrafa. Kontrol altındaki bir gücü bu, kuvvetli bir dip akıntısı gibi. Bir anda insanı derinliklerine çekebilecek bir akıntı.

Ranmaru bir kez daha ayaklandı, sessizce ihtiyar adamla konuştu, adam başını sallayıp aynı gizlilikle yanıtladı onu. Ardından Ranmaru açıklığın ortasına yakın, çürük çarık, alçak masadaki saygın yerine geri döndü. Mariko, delikanlının, etrafına toplanan siyahlı adamlarla konuşmaya devam ederken bir yandan da altındaki bankı düzelterip itinayla ayarlamasını izledi. Dudaklarından dökülen şuursuz kahkahayı sorgulatan bir itinayla.

Bankı, habersizce yaklaşan birini ya da bir şeyi görebileceği yere çekiyor.

Delikanlı yaşına rağmen akıllıydı. Son derece dikkatliydi. Mariko'nun kendinde en çok beğendiği özelliklerden biriydi bu. Eğildi ve hafızasındaki sesleri oradaki seslerle bağdaştırmaya çalıştı. Şüphelerinin doğru olduğunu kanıtlamaya.

Siyahlar içindeki diğer adamlar yerlerini aldılar, toprak şişe ve bardakları düzenli aralıklarla boşalıp yeniden doldurulurken Ranmaru'nun yanına oturdular. Mariko dikkat çekmeden bakarken, Ranmaru'nun –içmeye ve etrafındaki herkesle şakalaşmaya devam etse de– gözlerinin sürekli hareket halinde olduğu dikkatinden kaçmamıştı.

Birazdan Mariko'ya takılacak gözlerinin.

Mariko delikanlının bu kadar düzenli ve temiz görünmesinden etkilenmişti. Ne kadar da... düzgün biri gibi görünüyordu.

Kötülüğüyle nam salmış bir hırsız ve katil çetesinin üyesi gibi değildi hiç. Delikanlının ilgisi Mariko'nun üzerinde bir nefeslik süre kadar kaldığı halde kızın boynundan yukarıya hafif bir kızarıklık tırmanıyordu. Az sonra bu kızarıklık şakaklarına ulaştığında Mariko bir saniye bile geçmeden parmaklarının küçük sake bardağına tehlikeli şekilde kenetlendiğini fark etti.

Yeni bir öfke dalgası. Yine şu tuhaf, yabancı merak hissiyle karışık. Mariko yine kendini olayların merkezine koyma isteğini bastırmaya çalıştı. Çünkü temkinli olup uzakta kalmak çok daha güvenliydi.

Ranmaru gerçekten de Kara Klan'ın lideriyse, Mariko'nun kafilesine yapılan saldırının sorumlusu bu delikanlıydı. Daha beş gün önce karanlık bir ormanda Chiyo'nun, Nobutada'nın ve daha bir sürü kişinin hayatını kaybetmesinin sorumlusu.

Mariko sakesini dudaklarına götürüp gözlerini sımsıkı kapadı. Tehdit gibi görünmediğinden emindi ama Kara Klan üyelerinden birinin dikkatini uzun süre çekmeyi göze alamazdı. Onu süzüp kendilerine bir düşman bulmalarını göze alamazdı. Daha da kötüsü, bir ganimet bulmalarını.

Görevine odaklan. Ama asla unutma.

Şimdi işin zor kısmı başlıyordu.

Şimdi, düşündüklerini eyleme geçirme zamanı gelmişti.

Mariko son birkaç gecenin büyük bölümünü yün bir yorganın altında kıvrınarak geçirmişti. Bir öfke pusunun ardında planlar yaparak. Şu birkaç gündür zavallı bir berduşun hayatını yaşamıştı. Ve kendinden başka kimseye borçlu olmamak tuhaf biçimde huzurlu gelse de hâlâ amacının son derece farkındaydı. Her gece, demir ve kir kokan ve teninde daha da berbat bir koku bırakan battaniyesinin altından temkinli soluklar almıştı. O battaniye de yakın semtlerden birindeki konforlu bir çiftliğin ahırından aşırıldığı pek çok parçadan biriydi.

Bir at battaniyesiydi. At ahırından almıştı.

Mariko tavan arasına tırmanmış ve bayat saman balyalarının arasında uyuyakalmıştı. Kara Klan'ın meyhanesini bulma çabalarına yalnızca bir kez ara vermişti, o da çalıntı giysilerini yakınlardaki bir dereye yıkadığı, kurumuş kan ve küflü ter kokusunu parmak boğumları yara oluncaya kadar çitilediği zamandı.

Bütün çabası bunun içindi. Her şeyi bunun için riske atmıştı.

Kara Klan'a kendini sevdirmeyi becereceğine güvenerek her şeyi riske atmıştı. En düşük rütbelilerden birine yemek ve içki dayayıp zavallı serseriyle arkadaş olduktan sonra daha büyük bir hedefe geçecekti. Ailesinin onuruna leke sürmemek ve evlilik pazarının dışındaki değerini kanıtlamak için ihtiyaç duyduğu yöne gitmesini sağlayacak birine.

Sıradan bir kız olmadığını kanıtlamak için.

Elbette tüm bunlar, Kara Klan'ın, peşinde oldukları hedefin Mariko olduğunu hiçbir zaman anlamayacakları varsayımına bağlıydı. Tüm bunlar akıl almaz derecede korkutucuydu. Fena halde büyüleyici.

Annesi ile babası dehşete düşecekti.

Kenşin kesinlikle onaylamayacaktı.

Mariko, Kara Klan'ı dikkatle incelemeye devam etti. Her yaştan yirmi kadar adamdan oluşan bir grup, Ranmaru'nun etrafını sarmıştı; şaşırtıcı derecede küçük yaşına rağmen Mariko onun liderleri olduğunu düşünüyordu. Delikanlı her haliyle bunu kanıtlıyordu; doğal tavırlarından adamların doğal hürmetlerine kadar her şeyle.

Mariko omuzlarını dikleştirerek serinkanlılıkla oradakileri değerlendirdi, dikkatini en uysal olanlara vermişti: En genç ve en yaşlı üyelere.

Kendilerini dinleyecek birine ihtiyaç duyanlara.

Ranmaru'nun sağında, ağırlığını üstünkörü bir takma bacağın üzerinde dengeleyen tek bacaklı, orta yaşlı bir adam vardı. Yazık ki bu adam iyi bir hedef değildi; o da uzanabildiği tüm

sert yüzeylerde tempo tutan parmaklarıyla son derece dikkatli görünüyordu. Belinin bir yanında çeşitli boyut ve biçimlerde çokça küçük bıçak vardı. Öteki yanında içinden kuru yapraklar taşan bir torba asılıydı. Mariko'nun tahminde bulunması gerekse adamın aşçı olduğunu söylerdi. Ya da Kara Klan'ın kadrolu zehirleyicisi. Ne olursa olsun Mariko'nun ondan çok daha yumuşak başlı bir hedefe ihtiyacı olacaktı. Mariko'nun kısa yaşamı boyunca tanıdığı tüm aşçılar en önemsiz ayrıntıları bile gözden kaçırmamaya çalışan kimselerdi. Her şeyin temel malzemesini anlamaya çalışan.

Kendi yaşlarındaki daha ufak tefek delikanlı da iyi bir seçenek değildi. Kararsız hareket ediyor, uzaklarda geziniyordu. Uçlarının diken diken görüntüsü dışında topuzu kusursuzdu. Donuk gözlerle onlara bakıyordu. Cin çarpmış gibi bakışlarla. Mariko'nun ne duymaya hazır olduğu ne de duymak istediği bir geçmişten kaynaklanan donuk bakışlar.

En son gelip bankta uyuyan iyi bir seçim olabilirdi. Tabii Mariko ona içki içirebilirse ama bu da şimdilik mümkün görünmüyordu. Göğsü tamamen gevşediğini gösteren bir ritimle inip kalkıyordu. Ancak gökten inen bir örs uyandırabilirdi onu. O da belki.

Biraz ileride Kara Klan üyesi başka bir genç, ağaçların yapraklarını öylesine büyük bir dinginlikle inceliyordu ki Mariko delikanlının, bir zamanlar annesinden dinlediği bir hikâyeden –rüzgârın sürdüğü yağlı kâğıttan bir şemsiyeyle gökyüzünde uçan bir çocuğun hikâyesinden– fırlayıp geldiğine kalıbını basabilirdi. Delikanlının yüzü, derede ısıldayan bir çakıltaşı kadar pürüzsüz ve parlaktı.

Mariko kendini orada bulunan herkes hakkında mümkün olan her şeyi öğrenme görevine o kadar kaptırmıştı ki tepesinde duran ve buruşuk derisinden yanık kömür kokusu yükselen ihtiyar adamı, göz hizasına kadar eğilinceye dek göremedi.

“Bir tane daha?” diye sordu ihtiyar adam kaba bir sesle. Anlaşılan cana yakınlığı sadece Ranmaru ile vicdansız katiller topluluğuna mahsustu.

“Ben...” Mariko durup boğazını temizledi. Sesinin tonunu kalınlaştırmak için. “Evet.”

Adam dudaklarını büzünce ağzını çepeçevre çizgiler sardı; onu sorguya çeken bir patates çuvalıydı sanki. “Emin misin, genç adam?”

Mariko o anda ihtiyaç duyduğu şeyin belirgin bir erkeksi duruş olduğuna karar verdi. Omurgasını dikleştirdi. Adama tepeden bakarmış gibi boynunu sağa yatırdı. Kısacık bir an için yaşıtı kızlardan daha uzun olduğuna sevindi. Onlar kadar narin olmadığına. “Gayet eminim. Senin işin şarap satmak değil mi?”

“İçmeyi sevenlere satıyorum, evet.” Adamın bakışlarına muzip bir ışıltı yayıldı.

Mariko gözlerini kırıştırdı. “Ben de seviyorum.” Cin çarpmış gibi, nedereyse öldürecekmiş gibi bakan delikanlının gergin bir ifadeyle görüş alanına girdiğini fark etti.

Yaşlı adam kulak tırmalayan bir kahkaha attı. “İçinde bolca su olabilir, evlat ama bu seni iyi bir hikâyeci yapmıyor. Sözler dudaklarında eğreti duruyor. Olmaları gerektiği gibi şekillenmiyorlar. Daha çok çalışmalısın.”

Su mu? Su olmak için gereken akıcılıktan daima yoksun olmuştu. Doğal zarafetten. Annesi onda çok fazla toprak olduğunu iddia ederdi. Aşırı derecede gerçekçi olduğunu. Aşırı derecede inatçı olduğunu. Yarıya kadar toprağa gömülü bir taş gibi adeta. Mariko toprak dışında herhangi bir şey olacaksa, rüzgâr olabilirdi; kimi zaman yıkıcı ve daima görünmez.

Hayatında bir tek gün bile su olmamıştı.

“Yanılıyorsun,” dedi Mariko sertçe. “Hem su konusunda hem de içki konusunda.”

“Akira-san nadiren yanıılır.”

Mariko donakaldı. Arkasına dönmekten kaçındı. Sonra bir kez daha düşündü.

O an, kararsızlığa düşme zamanı değildi. *Ölüm kararsızlığı takip eder, çarpık bir gölge gibi.* Kardeşi öyle derdi. Mariko'yu sıklıkla yolundan çeviren bir ikaz sözüydü.

Mariko ilk anda bu sesi o gece hafızasında kalanların hiçbirisiyle bağdaştıramasa da Kara Klan liderine ait olduğunu biliyordu. Ranmaru'ya.

En uysal üye olmaktan çok uzak birine.

Ama ekselanslarını kandırmayı başarabilirsem...

Mariko döner dönmez Ranmaru da onun görüş alanına girdi. Mariko yine delikanlıdaki dizginlenmiş gücü sezdi, yayından fırlamaya hazır bir ok gibi.

"Akira-san su olduğunu söylüyorsa öylesindir," diye devam etti Ranmaru.

Mariko Kenşin'in sürekli sorduğu sorulara kayıtsız kalma yöntemlerinden sadece birini taklit etmeye çalışarak sağ omzunu kaldırdı. Nabzını boynunda daha hızlı hissettiği halde soğukkanlılığını korudu. "Bana bir şişe daha sake kazandıracaksa su olabilirim."

Ranmaru'nun gülüşü keskindi. "Müsaadenle." Etrafına bile bakmadan elini yana uzattı. Diken topuzlu, cin çarpmış bakışlı delikanlı, Mariko gözünü kırpmaya bile fırsat bulamadan içki şişesini ona teslim etti.

Ona neden böyle azimle itaat ediyorlar?

Ranmaru yaklaşınca Mariko hafif bir çam ve çelik kokusu aldı. Ranmaru güçlü elleriyle pirinç şarabını Mariko'nun bardağına ince bir sicim gibi akıtarak doldurdu. Elleri dikkat çekecek kadar temizdi. Mariko'nun kendi pis parmaklarını olmayan kimonosunun katları arasına saklamak istemesine neden olacak kadar temiz.

Mariko farkına vardığı anda bu dürtüye karşı koydu. Yetiştirildiği hanım hanımcık genç kadın olma dürtüsüne. Elleri

titreyerek bardağı kaldırıp selam verdikten sonra içindekini bir dikişte içti.

Elbette bu, yanma hissiyle öksürdüğü an olacaktı. Kuru, berbat bir öksürük. Ranmaru'nun arkasındaki adamlar yüksek ve bet seslerle kahkahayı bastılar. Katil bakışlı çocuk hariç. Mariko çocuğun eğlence anlayışını hayal edince ürperdi.

Zehirli akreplerle dolu bir kutu mu? Ağılı yılanlarla dolu bir kavanoz mu?

Çam budağını andıran kolları ve parlak siyah deri *kosode*'li irikıyım bir adam, "Bu bücür içkiyi kaldıramıyor," diye ilan etti kahkaha atarken. Sesi neşeyle cınladığı halde Mariko'ya bakışı kayıtsızdı. Umarsız.

Mariko'nun içinde yine huzursuz bir kıvılcım çaktı. Kara Klan onu ilgiye değer bulmazsa Mariko kendini liderlerine sevdirmek için yakaladığı bu kıymetli fırsatı kaybederdi.

Onu öldürmekle görevlendirilen adamların liderini.

Ne var ki olmadığı bir şey gibi davranamıyordu. Üstelik içmeyi de beceremiyordu. Usta bir dövüşçü de değildi. Görüntüsü hiç de korku salan bir düşmanıninki değildi. Mariko... acayıptı. Meraklıydı. Akıllıydı. Hatta babasının hep söylediği gibi biraz fazla akıllıydı belki. Bu sözler hiçbir zaman iltifat olarak söylenmese de Mariko daima öyle kabul etmişti.

Belki de böylesi daha iyiydi. Bu adamlar Mariko'yu acayıp, meraklı ya da akıllı görmek istemezdi. Bu özellikleri taşıyan bir yabancı onlarda ancak kaygı uyandırırды. Belki de başka bir kimliğe bürünmek Mariko'nun işine yarardı. Fena halde yönlendirilmeye ihtiyacı olan beceriksiz bir ahmak kimliğine. Kara Klan'ın saygın rehberliğine ümitsizce ihtiyaç duyan bir kimliğe.

Onları avcunun içine almak için ne gerekiyorsa yapardı.

Mariko bardağını indirdi, sinirlerinin yatışmasını umarak göğsüne birkaç kez hafifçe vurarak boğazını temizledi. Başını kaldırıp Ranmaru'ya süklüm püklüm sırtıttı. "Yollarda kaderimi

aramak için evden yeni ayrıldım. Henüz böyle yerlerde çok vakit geçirmediim. Yine de içki için çok teşekkür ederim. Bu iyiliğinin karşılığını vermeme müsaade eder misiniz?” Sırtışı yüzüne yayıldı. “Belki sizden böyle şeylerden nasıl daha çok keyif alınacağını öğrenirim.”

Ranmaru kızın bardağını doldururken ona bakıyordu; düşünceliydi, geniş dudakları büzülmüştü. “Genelde böyle bir durumda...”

Tam bu sırada ormanın kıyısındaki çalılar ezip geçerek yolun diğer tarafındaki akçağaç korusunun huzurunu kaçırarak gümbür gümbür ayak sesleri duyuldu.

“Takeda Ranmaru!” Oradaki herkesten en az üç kafa uzun, devasa bir adam karanlık gece göğünü yaran bir sesle bağırdı. “Bu hakarete bir gün daha katlanmayacağım.”

Ranmaru doğruldu. Arkasındaki adamlar öylece kaldılar. Hareketsiz.

Bir an sessizlik oldu. Gergin bir an. Sessizliğine ancak bir kılıcın son verebileceği bir an.

“Öyleyse, hayhay, şikâyetlerinizi bildirin.” Ranmaru’nun gülüşü kocamandı. Hiç istifini bozmamıştı. “Ve her iki taraf da sonuçlarıyla yüzleşsin.”

ilerlemek için tökezlemek

Takeda.

Mariko bu ismi biliyordu.

İsim, belleğinin süzgecinden geçiyor, eski bir hatırayı deşiyordu.

Kanlı bir meydanda dikilmiş, gökkubbede sessizce ağlayan bir çocuğun hatırasını.

“Sonuçlarına mı?” Dev adam duyduklarına inanamamış gibi alaycı bir ifadeyle Ranmaru’ya bir adım yaklaştı. Gürleyen sesi Mariko’nun anılarının şekillenmesine izin vermeden onları silip süpürmüştü.

Dev adamın tombul sağ elinde kocaman bir *kanabō* vardı. Koca sopayı yakındaki bir meşalenin ışığının altında salladı. “Senin yaptığını anlamayacağımı mı sanıyordun?” *Kanabō*’nun ucundaki metal çiviler belli belirsiz parlıyordu. “Öç almaya gelmeyeceğimizi mi sanıyordun?” Başıyla arkasındaki adamları işaret etti. Binbir çeşit silahlarını. Bu adamlar tam da Mariko’nun düşündüğü gibi bir katiller topluluğuydu. Sakallı. Kir pas içinde. Kaba saba.

Kara Klan’ın tam tersi.

Mariko bakır paralarından kalanı –hatta som altın bir *ryō*'yu– ortaya koyup beş gün önce ormanda öldürdüğü sefil adamın bu davetsiz misafirleri tanıdığına bahse girebilirdi.

Hatta adamın onları yakından tanıdığına bile bahse girebilirdi.

Huzursuzluğu giderek büyüdü. Dönüp Kara Klan'a baktı. İçinde sessiz bir savaş vardı; bir yanı olayın göbeğinde kalmak istiyor, bir yanıysa uzaktan izlemek istiyordu.

Ranmaru istifini hiç bozmadı. Elleri iki yanında, duruşu sakindi. Çivili sopalı dev onun dünyasına dalmamış, onu kanlı bir posaya çevirene kadar dövmek niyetinde değilmiş gibi.

"Beni duydu mu *rōnin*?" Dev son sözünü zehirli bir küfür gibi havaya savururcasına haykırarak söylemişti.

Rōnin.

Mariko'nun belleğindeki dağınık parçalar birleşti.

Ranmaru'nun usturuplu, neredeyse asil tavrı için bir sebep oluşturan parçalar.

Takeda Ranmaru efendisiz bir samuraydı. Ya da soylular arasında gözden düşmüş bir samurayın oğlu. Bir zamanlar Mariko'nun dünyasının bir parçasıydı. Yaşına bakılırsa çok uzun zaman önce olamazdı.

Yine, kendisinden çok büyük olmayan o çocuğun kan yüzünden paslı bir kahverengiye dönmüş taşların yanında dikilen görüntüsü beliriverdi zihninde. Sonra su birikintisinde dalgalanan bir yansıma gibi bulanıp kayboldu.

Mariko gözlerini kısarak *rōnin*'e baktı. Bu düşünce, gülünçlüğüyle merakını uyandırmıştı.

Soylu bir hırsız. Samurayların soyundan gelen bir haydut.

Ranmaru hâlâ etkilenmemiş gibi görünse de Mariko sağ elinin bir kılıcı tutmaya can atarcasına seğirdiğini gördü.

"Seni duyudum." Ranmaru alaycı bir sesle ama yine sakın görünmeye çalışarak vaziyet aldı. "İkisinde de, seni beceriksiz izbandut."

Dev homurdandı. *Kanabō*'sunu savurdu yine. *Kanabō* boşluğu tiz bir fısıltıyla yardı.

Apaçık bir tehdit.

Mariko oturduğu yerde iyice sindi.

Bu işin sonu iyi değildi.

Gitmeliydi. İsteddiği son şey bir meyhane kavgasında istenmeyen yaralar almaktı. Ancak katil bakışlı o kahrolası delikanlı ona dikkatle bakmaya devam ediyordu. Bu yüzden Mariko doğru dürüst düşünemiyordu.

Dev adamın arkasında dikilen adamlar açılıp liderlerinin iki yanında omuz omuza durarak tek çizgi halinde sıraya girmeye başlamışlardı. Hepsinin de silahları kat kat kurumuş kanla kaplıydı.

Adamlar hiç de uzlaşacak gibi görünmüyorlardı. Mariko, heyecanla bekliyorlarmış gibi sıktıkları dişlerinin arasından soluduklarını duyabiliyordu. Bakışları en yakınındaki katillerden birine kayınca daha önce sadece laf arasında duyduğu bir şeyin ne demek olduğunu anladı.

Kana susamışlık.

Yalnızca katliamın dindirebileceği bir susamışlık.

Kalp atışları hızlandı.

Ranmaru iç geçirdi. Ranmaru'nun adamlarının pek çoğunun –devin tehdidine karşılık vermek için öne çıkmasalar da– ellerinin silahlarında olduğunu fark etti. Saldırmaya hazır ve istekliydiler. Liderlerini savunmaya hazır ve istekliydiler. Efendisiz samurayı.

Rōnin'i.

Bir rōnin'in böylesi bir sadakat uyandırması tuhaf.

Para için masum bir kızı öldürebilecek bir delikanlının.

Mariko dikkatle nefes alarak nabzının hızını düşürdü. Kararsızlığını tamamen üzerinden attı. Sayısız gün ve gece boyunca kıpkırmızı sıcak alevlerde katlanarak dövülüp şekil verilen çelik kadar kararlıydı.

Hiçbir şeyin onu alt edemeyeceği kadar.

Akıntıdaki bir saz olacağım. Katlanmış çelik gibi bir saz.

Adamları Ranmaru'ya hayran olabilirdi ama Mariko *asla*.

Chiyo.

Nobutada.

Bu delikanlının hak ettiği şey baş aşağı asılıp Yedo Körfezi'nde boğulmaktı. İbretiâlem için rezil olmaktı.

Tam da gözünün önünden bu sahneler geçerken, biraz evvel Ranmaru'nun sağında dikilen tek bacaklı adam, huzursuz parmaklarıyla kamasının kabzasını tutarak delikanlı ile sakar devin arasına girdi. Birkaç adam daha liderlerine siper olup onu gözlerden korumak için harekete geçti. Ona gelecek darbeleri, efendisi için onurla karşılamaya hazır bir samuraya yaraşır şekilde. Mariko ne kadar çaba sarf etse de böylesi bir saygıya anlam veremiyordu.

Çünkü bu adamlar hem hırsız hem katildi.

Kara Klan üyeleri kavgaya hazırlanırken, Mariko özel öğretmeninin söylediği bir şeyi hatırladı. Adam Kisun'lu bir bilgeydi, simya ve metalürji konularında uzmandı. Eskiçağ felsefesine düşküdü.

Onlar on yaşındaydı, mevsim kış, vakit öğleden sonraydı ve Mariko, öğretmenlerinin Kenşin'e söylediği ve onun kalbinde yer eden bir şey işitmişti. İşittiği sözler, gecenin büyük bölümü boyunca onu ikircimde bırakmıştı.

Kimi zaman, ilerlemek için tökezlememiz gerekir.

Mariko o zamanlar anlamamıştı. Ancak yeni yeni anlamaya başlıyordu.

Hareketsiz kalırsan –inadından vazgeçmezsen– kendini öldü bil.

Ölüm kararsızlığı takip eder, çarpık bir gölge gibi.

Tökezle. Yeniden ilerle. Önce kendini yerden kaldırman gerekse bile.

Bu genç *rônin* de böyle yapmış olmalıydı. Düşmüş, sonra da kalkıp yoluna devam etmiş olmalıydı.

Acımasız bir hayata.

Hiddetli atışmalar Mariko'yu daldığı düşüncelerden çekip çıkardı. İki tarafın adamları birbirlerine yaklaştı. Aradaki boşluk iyice kapanmıştı. Devlin adamlarının sabrı yavaş yavaş taşmaya başlıyordu.

Aralarındaki gerilim, alanı ele geçirmeye başlamıştı. Yazın kopan fırtına öncesi gibi. Gece göğünü yırtan bir şimşek gibi. Havayı yaran büyümlü bir alev gibi.

Dev, bir adım daha atıp tehditkârca Ranmaru'ya yaklaşıncı Kara Klan'ın tüm üyeleri peş peşe ilerlediler. Hepsi, Mariko'nun gördüğü kadarıyla hâlâ bankta uyuyan hariç, hepsi. Belli ki örs inmek üzereydi.

"Bu iş çok sıkıcı olmaya başladı." Ranmaru, onu korumak için önünde duran adamlarına yaklaştı. Adamlar ayrılıp ona yol verdiler. Bazıları kılıçlarını kınından çıkarmıştı, bıçakları meşalelerin ışığında mavili turunculu parlıyordu. "Yanlış hatırlamıyorsam zaten haber yollamıştım. Senin..." -burnu seğirdi- "*adamlarından biriyle*. Bu ileri karakol bölgesinin senin kontrolüne geçtiğini bilmediğimizden, kaybettiğin miktarın tamamını geri ödemeyi teklif ettim. Sense daha fazlasını istedin. Ne kadar uğraşsan da bu asla gerçekleşmeyecek. Sen bile bilirsin ki önce can, sonra canan gelir." Ses tonu sakın olmasına rağmen Mariko kara gözlerinin çakmak çakmak olduğunu fark etmişti.

"Bu hakarettir!" diye çıkıştı, yüzü akbabayı andıran sıska bir adam. "Geçim kaynağımızı çalarak şanımıza leke sürüyorsunuz ve çamura atacağınız üç kuruşla bundan sıyrılacağınızı sanıyorsunuz, öyle mi?"

"Ben şanınıza leke sürmedim."

"Sürdün!"

Ranmaru kaşlarını çatı. "Kesinlikle öyle bir şey yapmadım."

Bu ilginçti. Mariko bu kavganın çocukça bir ağız dalaşına benzediğini düşünmekten alamıyordu kendini. Kenşin'le çok kereler yaptığı gibi. Sona kalan pirinç pastası dilimi kadar basit şeyler için.

“Hak ettiğimizi vermeyerek bizi buna siz mecbur ediyorsunuz,” diye devam etti öfkeli akbaba. “Sizi en yakın *daimyō*’ya götürüp karşılığında verilecek ödül parasını almaya mecbur ediyorsunuz.”

Ranmaru bir kez daha iç geçirdi. Uzunluğu da derinliği de abartılı sayılabilirdi. “Daimyō’nun elli *ryō*’yu memnuniyetle size vereceğini ve siz zaferle uzaklaşırken gülümseyeceğini düşünüyorsanız fena halde yanılıyorsunuz.”

“Bu kadar saçmalık yeter!” diye haykırdı dev. “Ya şimdi bizimle gelirsiniz ya da adamlarının hepsini öldürüp seni esir almak zorunda kalırız.”

Ranmaru’nun yüzünü keyifsiz bir gülümseme kapladı. “Herhangi bir şey almaya niyetliyseniz benim öğüdümü alın,” dedi. “Bu seferlik karşılıksız veriyorum: Bir kavgayı kazanmanın en iyi yolu kavgadan kaçınmaktır.”

“Hırsızlık yapan bir korkağın sözleri işte.”

Ranmaru sırtıttı. “Sen ne düşünürsen düşün, ben hırsızların onuruna inanırım. Ayrıca düşmanın biz değil, onlar olduğu konusunda hemfikiriz sanıyordum.”

Dev, kafasının karışıklığı alnını kırıştırırken tükürür gibi cevap verdi. “Yalan dolan.”

Dev, *kanabō*’sunu omzuna kaldırıp saldırmaya hazırlanınca Ranmaru elini kaldırdı. Öldürücü darbeyi anında durdurdu. “Sizinle bir şartla gelirim,” dedi. “Meseleyi dövüşle çözeceğiz. Sen kazanırsan tek kelime etmeden geleceğim. Ben kazanırsam çekip gidersiniz ve ormanın bu bölgesine bir daha asla dönmezsiniz. Aksi takdirde ölürsünüz.” Mariko, bu son sözlerde Ranmaru’nun sesinin ilk kez bu kadar sert çıktığını duyuyordu.

İçini ürpertecek kadar sert.

Dev sırtıttı. “Benimle dövüşmek mi istiyorsun?” Göğsü kurufasulye keki gibi kabardı.

“En iyiye en iyi.” Ranmaru başıyla onayladı.

Dev boğazına kemik takılan köpek gibi kahkaha attı. Mariko'nun güçlükle yutkunmasına neden oldu. Kahkahası dindiğinde dev, *kanabo*'sunu omuzlarına yerleştirdi. Parmaklarını iki ucunda sallandırdı. Bir kez esnetti. Sonra bir kez daha.

“Çok eğleneceğim, *rōnin*. Hatta belki seni teslim edince alacağım altından bile daha çok hoşuma gidecek bu.” Konuşurken yan yan yürümeye, avını değerlendirmeye başladı.

Ranmaru sol yanındaki bıçakların ikisini de kınından çıkarmadı. Ayakları adeta otomatik hareketlerle rakibinin hareketlerini taklit ediyordu. Ölümcül bir dans sergiliyormuş gibi.

Devle uyumlu bir daire çizerek üç adım attıktan sonra Ranmaru durdu. Başını yana eğdi. Ve gülmeye başladı.

Devin çiçekbozuğu alnı kırıştı.

“Şimdi fark ettim de,” –Ranmaru hâlâ düşünüyormuş gibi biraz sustu– “sen benimle gerçekten dövüşeceğini sanıyorsun.”

Gözleri kısılan dev derin bir nefes verdi. “Ne?” Hava ve ses karışımı bir kekelemeydi bu.

“En iyiye karşı en iyi dedim.” Ranmaru sırıttı. “Kendimden bahsettiğimi kim söyledi?” Gövdesini rakibinden başka yöne bir an bile çevirmeden geri çekildi. Belli ki bu hareketlere alıştı.

Hiçbir zaman kimsenin Takeda Ranmaru'nun arkasında durmadığının kanıtı.

Mariko sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. Kafilesinin saldırıya uğradığı gece *norimono*'sunun çevresindeki adamların seslerini kolayca hatırlayamamak onu tedirgin ediyordu. Sesler çok boğuktu, Mariko'nun sinirleri ise son derece bozuk.

Ancak Mariko bu seslerden birinin, *muhakkak* Kara Klan liderine ait olduğundan emindi. Güneşin doğudan doğduğuna emin olduğu kadar hem de. Takeda Ranmaru ve adamları onu öldürmek için gönderilmişti. Ve Mariko bunun nedenini öğrenmek için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı.

Gözlerini kısarak karşısındaki gözü pek delikanlıya baktı.

Gölgelerin içinde seni bekleyen bir düşmanın daha olduğunu anlamaman ne yazık, rōnin. Belki korku salmıyor ama karşındaki beceriksiz devden çok daha kurnaz bir düşman.

Mariko Kara Klan'ın diğer üyelerini bir kez daha enine boyuna değerlendirdi.

Aralarından bazıları Ranmaru'nun sözleriyle daha da dikleştiler. Bakışlarından bir keyif dalgası geçti; cin çarpmış gibi bakan gözleri, diken diken topuzu olan delikanlı hariç. Onun gözleri şimdiye dek Mariko'nun yüzünden bir an olsun ayrılmamıştı. Ancak onun bile dikkati dağılmıştı, dudaklarını yalayıp ıslatırken heyecanını gizleyemiyordu.

Mariko bu delikanlının Kara Klan'ın en iyisi olduğuna inanabilirdi.

Delikanlının gözleri her bakışında cinayeti haykırıyordu. Sırtına iki kancalı kılıç çaprazlanmıştı. Mariko'nun, birleştirilip savrulduğunda kafayı gövdeden tek hamleyle koparabileceğini bildiği kılıçlardan.

Mariko tam devin rakibinin o olduğuna ikna olmuştu ki delikanlı da kenara çekildi.

Sadece Ranmaru devî seyretmeye devam etti, ifadesi tuhaf bir şekilde hem sert hem yumuşaktı. Cezalandırma ve acıma.

Kara Klan üyeleri aynı anda bakışlarını arkaya çevirdiler...

Hâlâ bankta uyuyan miskin yoldaşlarına.

Hak Edilmemiş Bir Lütuf

Kenşin daha cesedi görmeden kokusunu almıştı. İnsanın içini bayan tatlı bir koku, çürüyen etin kokusuna karışmıştı. Genzine takılmış, duyularını kaşıyordu.

Kalbinin göğsünde gümbürdemesine neden oluyordu.

Kız kardeşi ölmemişti. Mariko ölmüş olamazdı.

Buna izin vermeyecekti.

Kenşin yılmadan Jukai Ormanı'nın karanlık çalılıklarının arasında eğilerek ilerleyişine devam etti. Kız kardeşinin izlerini aramaya devam etti.

Derken –bir çam korusundaki dikenli böğürtlen çalılıklarının arasında– kokunun kaynağıyla karşı karşıya geldi. Çalılıkların içinde çürüyen pis bir erkek cesedi. Leş gibi peştamalı dışında çıplaktı.

Kenşin bunu fark edince kalp atışları yavaşladı. Ölü bedenın yanına çömelip ne kadar önemsiz görünürse görünsün, en ufak ayrıntıları bile aramaya koyuldu.

O gece üçüncü kez, adamlarını derme çatma kamplarında bırakıp geldiğine memnun oldu. Yaklaşık iki saatlik iz sürüşün

ardından şimdi Jukai Ormanı'nın derinliklerindeydi. İlerledikçe ağaçları işaretlemeye özen göstermeseydi kampa dönüş yolculuğu meşakkatli olacaktı.

Aksini söyleseler de Kenşin adamlarından hiçbirinin Jukai kuytularında rahat olmadığını farkındaydı. Atlarından üçü kaçmıştı zaten. Sadece Kenşin'in doru küheylanı Kane sapasağlamdı. *Yökai* fısıltıları her an peşlerindeydi. Kenşin o zamana dek ormanda kendi gözleriyle bir tek iblis bile görmemişti gerçi ama genelde böyle durumlarda olageldiği gibi bir adamın anlattığı hikâye mantar gibi çoğalıp her tarafa yayılmıştı. Yanlarında patır patır yürüyen başsız bir geyiğin hikâyesi. Bir kadın başı taşıyan gümüş renkli yılanın yalnızca bir kez ortaya çıkışı.

Bir tek hikâye yeterliydi. Batıl inançlar, hayaletvari uğultular ve kısırtılı gölgelerle kaplı bir gecede çabucak gerçeğe dönüşüyordu.

Kenşin adamlarına peşinden gelmelerini emredebilirdi. Her emrine uyarlardı. Fakat tek başına ilerlemesi çok daha kolaydı. Tıpkı babası gibi Kenşin de kimseye akıl danışmaya tenezzül etmezdi, karşısındaki kişi hürmeti ne kadar hak ederse etsin. Kimsenin korkularını da dile getirmeye kalkışmazdı. Böyle bir şeye yeltenmekten bile uzak durması gerektiğini biliyordu.

Kai Ejderhası böylesi saçmalıklara duyduğu tiksintiyi bastırıp gözlerini kısarak yerde sırtüstü yatan cesede baktı. Adamın derisi gerilmişti. Çürümenin ilk dalgasıyla şişmişti. Gırtlığındaki bir yarıktaki, minik gövdeleri pirinç ezmesi rengindeki kurtçuklar kıvranıyordu. Adamın gri gözü küçük bir silahla delinmişti. Sivri uçlu bir tür bıçakla.

Hayır.

Kenşin biraz daha yaklaştı.

Silah değildi.

Uzanıp ucundan sallanan yeşim şeritleri kavradı.

Kaplumbağa kabuğundan bir saç tokasıydı. Hemen tanıdı.

O gece ikinci kez –akıl almaz iki vesileyle– Kenşin derisinin altında bir endişe dalgasının yükseldiğini hissetti.

Bu adamın gözü bu saç tokasıyla delindiğine göre, tokayı buraya saplayanın kim olduğuna dair en ufak şüpheye yer yoktu. Bu da kız kardeşinin aklını yitirdiği anlamına geliyordu. Kenşin, Mariko’nun, zayıf bir anında gözünü bu kadar karartacağını hiç bilmezdi. Şiddete eğilimli olduğunu da bilmezdi. Kız kardeşi her zaman duygulardan yoksun, aklı başında biri olmuştı.

Mariko bu adamı öldürdüyse, adam bunu muhakkak hak etmişti. Bunu hak edecek ne yaptığınıysa Kenşin tahmin bile edemiyordu.

Hayal gücünü bile aşıyordu.

Endişe dalgası yükselip tam bir öfke tufanına dönüştü.

Böylesine temiz bir ölüm. Böylesine hak edilmemiş bir lütf.

Kenşin burada olsaydı bu adam çok daha büyük acılar çekerti.

Sakinleşmek için soluk alırken göğsü zırhından çıkacak gibiydi. Şimdi öfkelenmenin faydası yoktu. Şimdi acilen harekete geçme zamanıydı. Kenşin çömeldiği yerde daha da eğilip çalılıkların arasında iz sürmeye devam etti. Avcu çalılıkları sıyrıp geçerken –bir kırlangıç yuvasının kenarlarına değerken– parmakları ilk bakışta ince, koyu renkli ip yumağına benzeyen bir şeye takıldı.

Kenşin elini ay ışığına kaldırınca, parmaklarına dolanan siyah saç telleriyle karşılaştı.

Kız kardeşinin saçı çalılıkların arasına atılmıştı. Belli ki birileri saçlarını dikenli çalılıkların altına saklamaya çalışmıştı ama bu girişim, ormanın en becerikli yaratıklarının pençelerinden kurtulamamıştı.

Kenşin hiç ses çıkarmadan ayağa kalktı. Saç telleri parmaklarından kayıp karanlığa karıştı. Meraktan içi içini yiyordu.

Derken bakışları yeniden ayaklarının dibindeki cesede kaydı.

Ölü, çıplak bir erkek cesedi.

Kenşin başını kaldırdı. Gözleri yumuşadı. Bir andan uzun sürmemişti. İdrak etmesi. Eğilip adamın çürümeye yüz tutan gözünden kaplumbağa kabuğu tokayı çekip çıkardı.

Sonra da atına gitti.

İz sürmeye.

Erkek kılığına giren bir kızın izini sürmeye.

Onu izleyen bir çift sarı gözü fark etmedi.

tercih

İyice kafası karışan Mariko'nun kaşları çatıldı.
Bu miskin çocuk Kara Klan'ın en iyi dövüşçüsü olamaz.

Kızın aklından geçenlere yanıt verircesine, söz konusu miskin çocuk abartılı bir yavaşlıkla iç geçirdi. Rahatsız olmanın ötesine geçmiş gibi. İçine hava çekme işi bile çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi. Yüzünü örten başlığı attı, altına kıvırdığı ayaklarını bir sazlık kedisi gibi baygın baygın esneyerek gerdi.

Alnına düşen uzun perçemlerini sol eliyle çabucak geriye attı. Boğazını temizledi.

Gözünün önündeki engelleri kaldıran delikanlı kurbanına döndü. Mariko'nun görüş alanına girdi. Mariko delikanlıya daha dikkatli bakınca kafası daha da karıştı.

Uzun boylu ve cılız bir delikanlıydı. Biçimli, kaslı bir bedeni vardı. Dudağının ortasından çapraz bir yara izi geçiyordu. Sersemliğini atmak ister gibi miskinlikle gözlerini kırıştırdı; mahmur gözleri açıldı, sonra yeniden kapandı. Açıldı, kapandı. Mariko böylesine gergin bir anda –hayatının tehlikede olabileceği

bir anda— bu denli kaygısız bir yüz ifadesine anlam veremiyordu. Böyle keskin hatlı zarif bir yüze hiç uymuyordu.

Çelişkilerle dolu bir yüze.

Delikanlı bir kez daha aksi yöne gerindikten sonra bakışlarını sağındaki adamlara ve silahlarına çevirdi. Sonra da uzun ve ağır adımlarla deve doğru yürümeye başladı.

Adımları içgüdüsel; çevresinde olup bitenlerin bilincinde bir genç adam edasıyla yürüyordu. Aniden fırtına kopsa ya da gökten bir dal düşse bile bu delikanlı gafil avlanmazdı.

Delikanlının tavırları Mariko'ya Kenşin'i hatırlatıyordu. Bu da, miskin tavrına rağmen, hayli zorlu bir rakip olduğunu göstermeye yeterdi. Mariko'nun kardeşi neredeyse hayatı boyunca dövüş dersleri almıştı. Mariko böylesi doğuştan kahramanlığın rastgele bahşedilmediğini biliyordu.

Evet. Bu delikanlının devi yenmesi mümkündü. Tabii eline silah almaya zahmet ederse. Üstünde hâlâ tek bir bıçak bile görünmüyordu.

Delikanlı kalabalığın yanında durunca Mariko çok önemli bir şey fark etti. Bu delikanlının hareketleri Kenşin'inkilere benzese da bariz bir fark vardı. Mariko'yu az önceki kıyaslamasını telafi etmeye sevk eden bir fark. Kardeşi ölçülü bir kararlılıkla adım atar, gayet düzgün yürürdü. Bu delikanlı ise adım atmıyordu.

Suda süzülen köpekbalığı gibi kayarcasına ilerliyordu.

Ve delikanlı, devin karşısında yerini alırken Kara Klan üyeleri de ikiye yarılan deniz gibi iki yana açıldılar.

Biraz önceki gerilim, yeniden yavaş yavaş atmosferi ele geçirmeye başladı.

Dev, olayların beklenmedik şekilde yön değiştirmesiyle afallasa da *kanabô*'sunu sağa sola savurdu. Yeniden meydan okur gibi yeni rakibine gözdağı vermeye çalışıyordu.

Delikanlı tepki vermeyince —yana çekilmeye bile yeltenmeyince— dev, kaşlarını çatı.

“Silaha ihtiyacın yok mu?” diye homurdandı.

Delikanlı başını iki yana salladı. Bir kez daha esnedi. “Hayır.” Omuzlarını esnetti. Boynunu esnetti.

Dev poflayarak homurdandı: “Küstah soytarı.”

“Küstah değilim.” Delikanlı kayıtsız bir tavırla çenesini kaşıdı. “Doğrucuyum sadece.”

Dev yine kahkaha atarak adamlarını neşesine ortak etmeye çalıştı. O safta tedirgin, küçük bir kahkaha dalgası yayıldıysa da atmosferi değiştirmeye pek faydası olmadı. Aksine daha da bulandırdı.

Mariko’nun nabızı hızlandı. Bu kavga karşılıklı poz kesmelerden öteye geçecek olursa istediği cevapları asla alamayabilirdi. Ailesini yersiz bir utançtan asla kurtaramayabilirdi. Ya da evlilik pazarlığının çok ötesinde olduğunu asla kanıtlamayabilirdi.

Üstelik ölme ihtimali de vardı.

Evet. Bu gerçeğin de bir hayli farkındaydı.

Mariko’nun bir kavgayı kazanma konusundaki bilgisi sadece teorikti. Ormanda o sarhoş aptalla itişip kakışması bir şeyi doğrulamıştı: Mariko’nun herhangi bir kavgadaki en kıymetli varlığı aklıydı. Üstelik bu avantajıyla bile, körkütük sarhoş bir adamı ancak alt edebilmişti. Gerçek bir dövüşte deneyimli bir savaşçıyı nasıl haklayacağına dair güçlü şüpheleri vardı. Mariko, erkeklerin dünyasında en önemli şeyin kaba kuvvet olduğunu biliyordu.

Peki ya bir fikir savaşında?

Oyunu herhangi bir adam –ya da kadın– alabilirdi.

Mariko seçeneklerini düşünüp taşındı. Kaçmalı mı yoksa direnmeli miydi?

Saklanıp bu aptalların birbirini öldürmesini izleyebilirim.

Bundan keyif alacağı muhakkaktı.

Fakat böyle bir şey olursa Mariko onu öldürmek için komplo kuranın kim olduğunu asla öğrenemezdi.

Neden öldürmek istediğini de.

Havada savrulan *kanabō*'nun keskin ıslığı onu düşüncelerinden kopardı. Mariko gözlerini kırıpıştırarak bakışlarını kavgaya çevirdi...

Tam o sırada miskin savaşçı, devin ilk hamlesinden kaçıp yana çekildi. Hiç vakit kaybetmeden. Hamlenin etkisiyle ortaya çıkan esinti, delikanlının saçını tekrar yüzüne savurmuştu.

Dev, kahkaha attı. “Çok yavaşsın.”

Delikanlının yaralı dudaklarına sakın bir tebessüm yerleşti. Devin neşesine ortak olurmuş gibi. Düşüncesine katılmış gibi. Mariko bu ihtimali düşünürken delikanlıdaki bir değişiklik dikkatini çekti.

Titremeye başlamıştı.

Ne yani... korktu mu?

Mariko meraktan kıvranıyordu. Giderek büyüyen merakını dizginlemeye çalıştı. Artan ilgisini. Hayır. Bunların hiçbiri Mariko'ya zerrece keyif veremezdi. Eğlenmesi demek, dikkatinin kolayca dağılması demekti. Ve bu gece bir meyhanede ölmeyecekti.

Mariko, elinde küçük sake bardağıyla, kimsenin dikkatini çekmemeye özen göstererek ayağa kalktı. Dikkatlerini üstüne çekecek en ufak ani hareketten kaçınmaya dikkat ediyordu.

Dev adam *kanabō*'sunu elinin tersiyle hırsıyla savurdu. *Kanabō* havaya kalkarken ucu delikanlının omzunu sıyrıp geçti. Delikanlı darbeden kaçamayınca Mariko istemsizce yüzünü buruşturdu. Delikanlı yerde yuvarlanıp –devden uzaklaşarak– ayağa fırladı. Kendini toplayınca siyah *kosode*'sinin kolunda bir yırtık olduğunu fark etti. Mariko'nun ancak büyük bir aksilik olduğunda düşük rütbeli seyislerden işittiği küfürleri sıralamaya başladı. Annesinin hayretten elini ağzına götürmesine, babasının ise emrindekileri ihtar edercesine kafa sallamasına sebep olan edepsiz, kaba sözler.

Delikanlı açıkta kalan omzunu sıkıca kavrayıp parmaklarının altında kan birikmeye başlayınca yüzünü acıyla buruşturdu. Zangır zangır titremeye başlamıştı.

Kara Klan'ın öne sürebileceği en iyi adam *bu muymuş?*

Bu miskin budala Nobutada'yı yenmeyi nasıl başarmıştı ki?

Mariko'nun son bir haftadır yaşadıkları şaka gibiydi.

Dudakları hoşnutsuzlukla büzüldü.

Bu dövüş şakadan ibaret değilse, Takeda Ranmaru bahsi kaybedecekti.

Oysa Mariko, delikanlının başkasına yenildiğini görmeye hazır olmadığı gibi böyle bir şey de istemiyordu. Ancak Mariko'ya yenilebilirdi.

Kara Klan'dakilerden birinin gelip delikanlıyı bu dövüş maskaralığından kurtarmasını bekledi. Dönüp bakınca anladı ki yoldaşları, liderlerinin hayatını tehlikeye atmaya bu kadar yaklaşmışken gruptaki hiç kimse biraz olsun telaşlanmamıştı.

Siyahlar içindeki adamlar kavgaya tutuşanların iki yanında dikilmeye devam ediyordu. Tasasız. Ranmaru içkisine uzandı. Konuyla hiç ilgisi yokmuş gibi. Tek bacaklı aşçı, oyalanacak bir şey arar gibi cilalı *bo'suna* yaslanmıştı.

Orada ciddiye alacağı daha önemli bir şey bulabilirmiş gibi.

Devin yüzünde bir zafer parıltısı alevlendi. *Kanabō*'yu bir kez daha kaldırdı, zaferini ilan etmeye hazırlanarak bütün heybetiyle yaralı delikanlının üstüne yürüdü.

Mariko çaktırmadan küçük adımlarla masasından uzaklaştı. Dövüşün kaçınılmaz hızlı sona geldiğinden emindi.

Delikanlı, adamın hamlesine karşılık vermeye hazırlanmadı. Yaklaşan darbeden kaçmaya bile yeltenmedi. Olduğu yerde kalmakla yetindi. Eli yaralı omzundan indi.

Başı öne düştü, siyah saçları yüz hatlarını gizliyordu.

Titremesi bütün vücudunu ele geçirdi. Bir karaltıya dönüşecek kadar hızlandı. Etrafını saran hava uğuldamaya başladı. Şekil bozuldu. Fenerin alevini çevreleyen belli belirsiz görüntü gibi.

Dev, ölümcül darbesini savurduğunda tek bacaklı aşçı, *bô*'yu zarif bir hareketle delikanlıya fırlattı. Delikanlı dönüp bakmaya bile zahmet etmeden tek eliyle yakaladı.

Derken, devin uzanamayacağı kadar yükseğe fırlayıverdi. Havada –bir ses kabarcığının üstündeymiş gibi– kaldıktan sonra hızla yere indiğinde bastığı toprak iç içe geçen daireler halinde patladı.

Mariko donakaldı. Adeta yere mihlanmıştı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Ormanda gördüğü yaratık hariç. Mariko'yu uyarmaya çalışan yaratık.

Kara bir hayalet gibi. Ya da gece iblislerinden biri.

Bu görüntü karşısında şaşırان dev sendeledi, az kalsın yere devrilecekti. Delikanlı bir kez daha devin uzanamayacağı kadar yükseğe fırlayınca, etrafını saran uğultu heyecan ve gerilimle büyüdü. Bir solukta yerine dönüp kollarını başının üstünde kavuşturdu. *Bô* fırıl fırıl dönerek ivme kazandı, yankılanan bir yıldırım gibi havayı yarıdı. Devin bileğine doğru bir yay çizip ceza gibi bir darbeyle indi. Dev, kemikleri çatırdatarak kakmalı sopasını yere düşürdü. Adam öyle bir inledi ki ağaçlar bile kınar gibi adamın sesinden titredi.

Ya da neşeyle. Mariko hangisi olduğuna karar veremedi.

Korktuğu gibi, kendisi de ne tepki vereceğini bilmiyordu.

Hiç de eğlenceli değildi. Güçlü kuvvetli bir adamın, kendinden daha ufak tefek, daha zeki bir düşmana yenilişine tanık olmak eğlenceli değildi. Hele de yeteneğini böyle ustaca gizleyebilecek kadar zeki bir düşmana.

Gördükleri Mariko'ya keyif vermemişti. Hem de hiç. Nabzının hızlanması aksini söylese de.

Kara bir hayalete benzeyen delikanlı durdu. Bedenini saran titreşimler azalarak hafif bir kıpırtıya dönüştü. Ağır ağır soluklanırken göğsü inip kalkıyordu. Hiçbir insanın dayanamayacağı kadar uzun süre suyun altında kalmıştı sanki.

Yerine mihlanıp kalmış gibi dengesini bulmaya çalışarak doğruldu.

Yerde inleyen devasa adama aldırmadan.

Alana sessizlik çöktü. Ve Mariko bir kez daha havadaki fırtınayı hissetti. Taşa vurulan çakmak gibi alev almak üzereydi.

Mariko kenardaki gölgelere yöneldi. Toprak şişesi hâlâ elindeydi. Son çare olarak kullanabileceği bir silahtı bu bardak. Kendini savunabileceği bir şey. Mariko belindeki *wakizashi*'yi çıkarmaya yeltenirse –biri karanlıkta bıçakla ilerlediğini görürse– etrafı saran kana susamışlık hissini daha da kışkırtabilirdi.

Gözlerini yerde inleyen devden ve kara hayaletin etrafını saran adamlardan ayırmadan ormanın kıyısındaki dalların arasına karışmaya çalıştı. Kara Klan'ın şampiyonu mihlandığı yerde titremeye devam ediyordu. Derin derin solumaya devam ediyordu. Yoldaşları asık suratlıydı. Mariko'nun beklediğinin aksine, zaferini kutlamıyorlardı.

Çünkü bu zaferin bir bedeli olacaktı.

Adamları kararsız adımlarla deve yaklaştı. Yaralı bir ayıya yaklaşır gibi. Yaralı ayı yardım elini yalayabilirdi de ısırp koparabilirdi de.

Mariko son derece ihtiyatlı hareket ediyor, kabuğuna giren bir yengeç gibi meyhaneden kaçmaya çalışıyordu. Bakışları karşıdaki adamlara kilitlenmişti. Geri geri gittiğini fark eden var mı diye bakıyordu. Ya da bulunduğu yeri.

Derken gördü. Başka hiç kimsenin bakmadığı şeyi gördü. Diğerlerinin bu kadar meşgulken ilgilenmediği şeyi gördü.

Öfkeli akbaba. Devin kavgayı kışkırtmasına yardım eden.

Mariko'nun solunda, birkaç adım ötedeki meşale ışığının ortasında dikiliyordu. Mariko elini yavaşça sırtına götürdüğünü gördü. Akbaba, sağındaki vahşi adamı omzuyla itip geçerken Mariko'nun gözüne bir metal pırıltısı ilişti.

Akbaba'nın bakışları Takeda Ranmaru'ya kilitlenmişti.

Mariko'yu kaçıp gitmeye zorlayan korku, yerini öfkeye bıraktı.
Hile yapıyor.

Kendi kurallarıyla kazanamıyorlarsa kazanmayı da hak etmiyorlar demektir! Ve Mariko avını böyle beceriksiz, değersiz ahmaklara kaptıracak değildi.

Hiç düşünmeden toprak şişeyi kafasına dikip ağzını ılık sa-
keyle doldurdu.

Sonra da meşaleye püskürttü.

Öfkeli akbabanın bulunduğu yerde bir alev parlayıp etrafın-
daki adamları ürküttü. Yakındakilerden birinin koluna sıçradı.

O saftaki adamlar hiddetle haykırmaya başladı.

Bir anda parlayan ateş onları kendine getirmişti. Transtan
çıkmalarını sağlamıştı.

Bütün gözler patlamanın kaynağını aramaya koyuldu.

Bu... aptalca bir karardı, Hattori Mariko.

Ya yaptığından faydalan ya da buradan kaç git. Derhal.

İçinden bir ses fazla uzaklaşamayacağını söylüyordu.

Beti benzi atan Mariko boş bardağı öfkeli akbabaya fırlattı.
Bardak kafasının arkasına çarpıp onu gölgelerin güvenli kollarına
savurdu. Kavganın ortasına.

"Kaması var," dedi Mariko sesini kalınlaştırarak. "Hile yap-
maya çalışıyor!"

Kara Klan'daki adamların Mariko'nun sözlerini idrak et-
mesi yalnızca bir an sürdü. Öfkeli akbaba, bedeli ne olursa olsun
görevini yerine getirme niyetiyle kamasını ışığa kaldırdı. Eller,
dirsekler indi sırtına. Göğsüne. Silahı elinden alındı. Yanındaki
adamlardan hiçbiri onu korumaya yeltenmedi. Silahlarını kaldırıp
isyan etmeye de kalkışmadılar.

Mariko, Ranmaru'ya dönüp bakınca sebebini anladı.

Kargaşa yatışırken, kara hayaleti andıran delikanlı, liderinin
karşısında yerini aldı. Sağ omzundaki yaradan hâlâ kan damlarken

adamlara imalı imalı güldü. Zalimce tınlayan bir gülüştü. *Bö'su* havada döndü.

Birilerini ona meydan okumaya kışkırtmak için.

Hırsızlarda onur diye bir şey yok.

“Sizi hilebaz serseriler.” Tek bacaklı aşçı yere tükürdü. “Defolun. Hemen. Gerçek bir dövüş istemiyorsanız.” Belindeki iki küçük kamayı kancasından çıkarıp bir usta zarafetiyle parmaklarında çevirdi.

Dev, kırık elini sımsıkı tutarken yeniden inlemeye başladı. Adamlarına onu ayağa kaldırmaları için bağırdı, sağa sola küfürler savurdu.

Öfkesinin ateşi etrafındaki közleri canlandırmıştı. Az sonra adamları birbirlerini parmakla göstermeye, kendilerini yeni bir çılgınlığa kaptırmaya başladılar.

Mariko dalların ardına sindi. Gözlerden uzağa.

Gitmeliyim.

Ama gidemezdi. Henüz değil.

Bir şey... kayda değer bir şey öğrenmeden gidemezdi. Kesin bir şey.

“Yeter!” diye bağırdı Ranmaru arbeye sırasında, sesinin hedefinde devin adamları vardı. “Kabul ettiğiniz gibi burayı derhal terk edin. Herhangi biriniz bir daha gözüme görünecek olursa –esintide sizden birinin kokusunu bile duyarsam– bu, dünyada nefes alacağınız son gününüz olacak.”

Hararetli konuşmalar fısıltıya dönüştü. Bir tercih anına.

Dev homurdanarak adamlarına oradan ayrılmalarını emretti. Akılsızca yakınmalarını da yanlarında sürüyüp gittiler.

Onlar gidince Ranmaru da ortaya çıktı. Yanındaki hayalet delikanlıya soru sorar gibi kaşlarını kaldırıp şöyle bir baktı. Kara Klan'ın şampiyonu darbe almayan omzunu silkti. Yarası bir sıyrıktan ibaretmiş gibi.

Ranmaru başını salladı.

Tek bacaklı aşçı homurdanarak yere bir hançer attı. Bir saniye sonra da kamanın yanına bir altın rÿo düştü.

“Sen şeytansın, Ökami,” diye homurdandı aşçı sertçe.

Hayalet delikanlı ona gözücuyla baktı. “Bilirsin tabii.” Yüzünün bir tarafında alaycı bir sırıtış belirip dudaklarındaki yara izini beyaza boyadı. “İkimiz de cehennemden geldik ne de olsa.”

Ağacın arkasındaki yerinden kıpırdamayan Mariko, nereye gideceğini bilemeden bu konuşmayı dinliyordu. Ne yapacağını bilemeden. Kendine verdiği tavsiyeye uyup hemen oradan ayrılmak en akıllıcası olacaktı. Ağaç örtüsünün altına çekilip gitmeye hazırlanırken koluna kaba bir el dokundu.

“Hemen kaçma,” dedi katil bakışlı, diken topuzlu delikanlı. Sesi sakindi. “Patron seninle konuşmak ister.”

sonuç

Mariko'nun içini korku sardı. Her soluğunu. İlk dürtüsü delikanlının elini itmek oldu. Delikanlı kolunu sıkınca paniğe kapıldı. Oğlanın gözlerinin akı sararmıştı. Donuktu. Ölülerin gözlerine benziyordu.

“Kaçmayı aklından bile geçirme. Yağmacı bir tilki gibi avlarız seni.” Delikanlı onu kendine çekerken fısıltısı Mariko'nun kulağına değen bir buz parçası gibiydi. “Onları canlı yakalamak daha çok hoşuma gidiyor. Böylesi çok daha... ilginç oluyor.”

Mariko korkusunu bastırmaya çalışsa da nabızı kulaklarında atıyordu. Öğretmeninin sesi onu bir kez daha uyardı:

En büyük düşmanımız genellikle içimizdedir.

Kendinin en büyük düşmanı olmayacaktı. Mariko'nun şu anda kontrol edebildiği tek şey kendisiydi. Kaçamayacaksa bile bu durumu kendi lehine çevirebilmeliydi.

Delikanlı onu patronuna götürüyordu. Ranmaru'ya. Bu da gerçeği öğrenmek için Mariko'nun tek şansı olabilirdi.

Bu fırsatı korkuyla heba etmeyecekti.

Dışlerini sıkıp bu korku pusundan bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Hızlı düşündü. Kenşin, sonunda ceza alacak olsa bile kendisini böyle götürmelerine izin vermezdi.

Mariko delikanlıdan kurtulmaya çalıştı. Delikanlıysa kızın bileğini arkasında bükmekle karşılık verdi. Mariko kolundan aşağıya, yan tarafına yayılan ani acı dalgasıyla az kalsın soluksuz kalacaktı. Yakıcı, keskin bir acıydı. Bir anda gözlerini dolduran bir acı.

Fakat Mariko çığlık atmadı. En küçük bir zayıflık belirtisi bile göstermeyecekti.

Bir savaşçı asla zayıflık göstermez.

Kızın direnç gösterisi karşısında, bu durumdan zevk alırcasına memnun görünen katil bakışlı delikanlı elini gevşetti. “Bir daha kaçmaya çalışırsan parmaklarını tek tek kırarım.” Yanaştı. “Tek tek.”

Mariko vereceği sert cevabı yuttu. “Kaçmaya çalıştığımı mı sanıyorsun?”

“Ancak bir ahmak burada kalır.”

“Tehditle mi işbirliği yapmamı sağlayacaksın?” diye sordu Mariko acemi bir küstahlıkla.

Delikanlı karşılık vermedi. Onu sertçe öne itmekle yetindi. Mariko az kalsın düşüyordu, son anda dengesini sağladı. Delikanlı onu hızla en yakındaki meşalenin ışığına çekince Mariko oğlanın gülümsediğini görür gibi oldu.

Delikanlı, Mariko’yu ite kaka yürütüp kendisine tahsis edilmiş gibi görünen masada oturan Ranmaru’ya götürdü.

Kara Klan’ın lideri birkaç saniye boyunca Mariko’yu sessizce süzdü. “Eh, sana borçlandım anlaşılan...” dedi Ranmaru, adını söylemesini bekleyerek.

Neyse ki Mariko’nun aklında bir isim vardı.

“Takeo.” Ses tonunu kalınlaştırdı. Daha da keskinleştirdi. “Sanada Takeo.”

Ranmaru hafifçe gülümsedi. “Desene ailen sana isim verirken epey yüksek hedefleri varmış.”

“Bana bir savaştının ismini verdikleri için mi?”

“Hayır. Taktikçi oğullarına bir savaşçı ismi verdikleri için.”

Mariko burnunu çekti. Giderek artan tedirginliğini gizlemek için alnını kırıştırdı. “Ben de savaşçıyım. Tıpkı senin gibi.”

Ranmaru kahkaha attı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler düşünceli bir ifadeyle büzüldü. “Belki de benim gibisindir.”

Mariko alaycı tavrı karşısında kaşlarını çatı.

“Ama sana Takeo demeyeceğim,” diye devam etti Ranmaru. “Sıska bir oğlana yürekli bir savaşştının adıyla seslenirsem vicdanım rahat etmez.”

Verdiği hüküm Mariko’nun kulaklarında çınliyordu. Onu bir yol seçmeye zorliyordu. Cesaret. Ya da korkaklık. Mariko dik durup cesaret yolunu seçti; bu *buşido* öğretilerinden biriydi. “Ben henüz *senin* adınla ilgili yorum yapmadım. Ama istersen yapabilirim. Ve ismim Takeo olduğuna göre bana böyle hitap etmende ısrar ediyorum...”

“Köse Beyimiz,” dedi Ranmaru’nun arkasından bir ses. Mariko cesaretini kaybederek bir kez daha kaskatı kesildi. Kara Klan’ın şampiyonuydu bu. Ökami. Adını bir kurttan alan delikanlı. “Bu küçük zıpçıktya *Takeo*’dan daha çok yakışıyor.”

Ranmaru sırtı. “Katılıyorum. Sana asıl adınla hitap edilmesini istiyorsan önce bunu hak etmelisin, Köse Beyimiz.”

Ranmaru’nun etrafındaki adamlar da güldü.

“Siz nasıl isterseniz öyle seslenin,” dedi Mariko kahkahaları bastırmaya çalışarak. Huysuz bir çocuk gibi davrandığının farkındaydı. “Size cevap vermek zorunda değilim.”

“Öyle mi?” Ranmaru’nun sırtışı büyüdü.

Mariko sessiz kalınca adamlar bir kez daha kahkaha krizine girdi. Onlar kızı harcayarak eğlendikçe Mariko’nun midesi düğüm düğüm oluyordu. Boynundan yüzüne kadar kızarmaya başladı.

Bu histen nefret ediyordu. Savunmasızlıktan. Alay edilmekten. Uzun zamandır ilk kez öylece dikilip aşağılayıcı alaylar dinlemek zorunda kalmıştı. Pek çok kişinin onu tuhaf bulduğu doğruydu ama ailesinin mevkii ve nüfuzu onu başkalarının yargılamalarına maruz kalmaktan kurtarıyordu. Duyduklarıysa yüzüne söylenenler değil, lake yelpazelerin arkasından ya da şık kâğıtlarla kaplı paravanların gölgesinden fısıldananlar oluyordu.

Başını kaldırıp dilini ısırdı.

Bir savaşçı asla zayıflık göstermez.

Mariko bu nakaratı içinden tekrarlayıp aleve atılan bir çıra gibi ondan beslenmeye çalıştı.

Ökami yüzünü buruşturarak kayar gibi ona doğru süzüldü, yanından geçerken Ranmaru'ya toprak bir sake şişesi verdi. Delikanlı, suda kan kokusu arayan köpekbalığı gibi sessizce Mariko'nun etrafında süzülürken adamlar da sessizleşti. Mariko delikanlının sessiz değerlendirmesi karşısında yanaklarında patlayan öfke dalgasını bastırmaya çalışıyordu. Kurt'un Kara Klan'ın en iyi savaşçısı olarak hak ettiği bariz teklifsizlik karşısında.

Delikanlı karşısında durdu. Onu süzdü. Mariko delikanlının çevresini saran havadaki alçak titreşimi neredeyse hissedebiliyordu.

Bu da cesaretini kırıyordu.

“Şimdi,” –Ranmaru sake şişesini Mariko'ya doğru kaldırdı– “sanırım Köse Beyimiz'e bir içki borcum var.” Sabır timsali gibi dikilip Mariko'nun cevabını bekledi.

Gerçeği öğrenmek için tek fırsatım bu.

Mariko temkinli olduğunu gizlemeye çalışmadan onun karşısındaki banka oturdu. Ranmaru'nun adamlarının, şahinin kumruyu izlediği gibi ona bakmaları gözünden kaçmadı.

Kara Klan'ın lideri küçük bir bardağa pirinç şarabı doldurup Mariko'ya uzattı.

Mariko gözlerini Ranmaru'ya dikerek bardağı ağzına götürdü. İçindekini kokladı.

Ranmaru güvensizliği karşısında gülümseyerek aynı şişeden kendine de bir içki koydu. İmalı bir tavırla içkiyi tek dikişte devirdi.

Mariko karşılığında kendi bardağından küçük bir yudum aldı.

“Ee,” dedi bıçaklı aşçı, parmaklarıyla bir hançerin kabzasını hızla döndürürken sohbet eder gibi, “senin gibi bir delikanlı Jukai Ormanı’nın batı kıyısında nasıl bir talihle karşılaşmayı umuyor?”

Mariko miskin, memnun bir gülümseme takınmaya çalıştı. Babasına tabi genç adamların böylesi anlarda takındığını çok kereler gördüğü türden bir gülümseme. “Beni zengin edecek bir talihle.” Kulağa aptalca geldiğinin farkındaydı ama hiç yoktan iyiydi.

“Zenginliğin pek çok çeşidi vardır,” dedi aşçı derin derin düşünerek.

Mariko sakesinden bir yudum alırken adamı başıyla onayladı. “Ama yalnızca bir tanesi değerlidir.”

Aşçı başını yana eğdi. “Neymiş o?”

“Özgürlüğü satın alan zenginlik.”

Adam dudaklarını büzdü. Yargılar gibi değil. Hayır. Mariko onun da aksini düşündüğünü sanmıyordu. Ancak henüz aynı fikirde olduğundan da emin değildi. Belki de Mariko cevaplarında bu kadar açık sözlü olmamalıydı. Ya da Ranmaru’yu öfkeli akbabadan kurtarmaya karar verecek kadar zeki olmamalıydı. Bakışları Ōkami’ye kaydı. Kurt da ona bakıyordu. Onun arkasına. Masaya eğilmiş, bir elini dizinin üstüne koymuştu. Sağ kolunun damarlarında, tekinsiz bir nehrin kollarını andıran kurumuş kan lekeleri vardı. Delikanlı yine hiç orada değilmiş gibiydi. Fena halde sıkılmış görünüyordu. Ne var ki oradaki adamların içinde anlaşılması en zor olan Kurt’tu. Mariko ona dair ilk izleniminde yanılmıştı, bu yüzden onun karşısındayken huzursuz oluyordu.

Bir anda bastıran huzursuzluğunu gizleme çabasıyla sakesinden bir yudum daha aldı. İçi ısındı, kanı kaynadı. Teni tatlı tatlı ürperdi.

Teni ürpermek mi?

“Özgürlük sizin için önemli midir, Köse Beyimiz?” diye sordu Ranmaru, sake şişesini masanın yontulmamış kenarlarında yuvarlarken. Umursamaz bir ifadeyle. Rahat.

Uyanık.

Mariko’nun tenindeki ürperti arttı. Yüzüne bir sıcaklık dalgası akın edip gözlerini buğulandırdı.

Olamaz.

Sake.

Mariko hızla ayağa kalktı. “Sen...” dedi dili dolaşarak. “Hile yaptın. Sen... sen...”

Ökami, kara hayalet yine önünde süzüldü.

Mariko’nun hatırladığı son şey, akiği andıran bir çift göz oldu.

Mariko altındaki bir hayvanın sallanışıyla sarsılarak uyandı.

Gözkapaklarını araladığında yüzünün önünde kahverengi bir kasın bulanık görüntüsü belirdi. Bir savaş atının kasları. Hattori Mariko, bir tahıl çuvalı gibi atın sırtına yüklenmişti. Ayıldı. Hatırladıkları, duyularına pençe gibi saplandı.

Kara Klan’ın lideri onu ilaçla bayıltmıştı!

Mariko doğrulmaya çalıştı ama ellerinin bağlı olduğunu fark etti. Başının önünde sallanıyorlardı. Korku içini kemirirken doğrulmaya çalıştı. Nerede olduğunu çıkarmaya çalıştı.

Hâlâ ormandaydılar. Çamurlu bir toprak set boyunca ilerliyorlardı. Mariko derin bir nefes aldı. Burada hava daha ferahtı. Daha soğuk. Daha yüksek bir yerdeydiler şimdi.

Bir tatlı su kaynağının yakınında.

Muhtemelen şafak vakti yakındı. Ve...

Başının arkasına azarlar gibi ani bir tokat indi.

Mariko kendine engel olamadı. Hüsrarla haykırdı.

“Sızlanmaya devam et,” dedi Ranmaru. “Atımın hoşuna gidiyor.”

Mariko etrafı görmek için kolunu kaldırdı. Altından bakacaktı. Ama imkânsızdı.

Takeda Ranmaru'nun atının tergisine atmışlardı onu.

"Nereye... nereye götürüyorsun beni? Hem neden atını eğlendirecekmişim ki?" dedi Mariko boğuk sesle.

Ranmaru, Mariko'ya bir yerden tanıdık gelen bir ezgiyi ısıklıkla çalmaya başladı. "Çünkü eğlendirmezsen seni delik deşik eder, canavara yem yaparım. En sevdiği yemek sinir bozucu genç adamların etidir. Özellikle de sızlanıp duranların."

"Ne yani, onu düzenli olarak sızlanan genç adamlarla mı besliyorsun?" Mariko kıvrılıp bükülerek daha düzgün bir pozisyon almaya çalıştı. Nerede olduklarını görmeye çalıştı.

"Düzenli olarak değil. Sürekli o kadar leziz şeyler yerse sonunda onları da beğenmez olur."

"Sen nereden biliyorsun?" diye homurdandı Mariko, boğazında büyüyen endişe düğümünü yutkunup bastırmaya çalışarak.

"Mesela artık benim canım istemiyor." Böylece Ranmaru ısıklık çalmaya devam etti.

Kaygıları iyice artan Mariko doğrulup oturmak için debelendi. Yine bir el ensesine pat diye vurdu.

Mariko telaşla çığlık attı. *Bir savaştı asla zayıflık göstermez.* "Bunu yapmayı kessen artık..."

"Şu küçük Köse Beyimiz'e bak sen, kahrolası bir imparator gibi emir veriyor bir de." Ranmaru kahkaha attı.

Mariko dişlerini sıktı. Yenilgiyi kabullenmek daha kolaydı. Şu an, en güçlü görünmesi gereken andı. Oysa en zayıf olduğu andı.

"Beni neden bayılttın?" diye sordu. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Daha çok soru sor. Onların derinliklerinde cevabı bulursun."

Ranmaru'nun sözlerini irdeledi. Düşüncelerini sıraya koymaya çalıştı.

Daha çok soru mu?

Mariko'nun zihninde kış güneşi gibi soğuk ve berrak bir ışık yandı.

Meyhanedeki yaşlı adam. Kara Klan'ı sorduğumu Ranmaru'ya söylemiş olmalı.

"Akira-san dün gece ilk geldiğinde sana bir şey fısıldadı," dedi Mariko sesindeki yenilgi tınısını gizlemeye özen göstererek. Dikkatlerden kaçmak için elinden geleni yapmasına rağmen huysuz bir ihtiyarın kurnaz gözlemleri yoluna taş koymuştu. "Ne dedi?"

"Akıllı olduğunu biliyordum." Ranmaru sorusunu duymazdan gelip sesini yükseltmişti. "Yeni doğmuş bir sığa kadar tecrübesiz olsan da."

En büyük fırsatımı kaybettim.

Öldüm ben.

Yaşadığı fiyaskoyla çözülen bedeni atın üstüne yığıldı. "Peki, bana ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Atına yem etmekten başka."

"Soru sormayı kes. Cidden hiç ders almıyorsun."

Zaten öleceksem öğrenecek ne kaldı ki geriye?

Hayır. Cesur olmalıydı.

Hem daima öğrenecek bir şeyler vardı.

Mariko parmaklarını bileğini saran ipe doladı. "İnsan bir şey öğrenmek istiyorsa soru sorar." Konuşurken düğümlerde gevşek bir nokta arıyordu.

"Merakın beni usandırmaya başlıyor, Köse Beyimiz." Ranmaru sağına baktı. Mariko'nun göremediği birine. "Şunu benden alın."

Bir el, Mariko'nun boğazına bağlanan pis kumaş parçasını kavradı.

Mariko bir hayvanın sırtından diğerininkine çekistirilirken yine haykırmamak için tuttu kendini. Bu kez atın terkisine atılmamıştı. Hayır. Bu kez binicinin önüne yüzüstü atılmış, bir an nefessiz kalmıştı.

Kaldırılıp savrulurken açık bırakılmış siyah saçlar görmüştü bir an.

Ökami. Kurt.

Mariko yerleşmeye fırsat bulamadan balık gibi çırpınmaya başladı. Bunun aptalca olduğunu biliyordu ama savaş ganimeti gibi bir katilin elinden diğerine geçmeyi kabul edemezdi.

“Direnme artık.” Ökami’nin sesi ne kadar yumuşaksa o kadar acımasızdı. “Ben Ranmaru değilim. Sana vurmam.”

Yine onun yanında bulunmanın verdiği hisle cesareti kırılmıştı. Yine şu neredeyse fark edilir uğultu. “Şaşırmadım.” Sert yanıtı kinle çınlıyor, kanı öfkeyle köpürerek damarlarında dolaşıyordu. “Gözlemlerime göre sen pek vurmuyorsun.”

Onunla alay eder etmez Mariko’nun içini korku sardı.

Etraflarında kahkahalar çınladı. Ökami’nin eyerinin ön kısmı Mariko’nun karnına, göğsüne batıyordu. Mariko göğsünü uzun bir muslin kumaşla sıkıca sarmayı akıl etmeseydi şimdi çok daha büyük sıkıntı çekeceğini biliyordu.

“Küçük bey haklı,” diye seslendi arkalarından aşçının boğuk sesi. “Devi yenmen neden bu kadar uzun sürdü, Ökami? Gücünü mü kaybediyorsun yoksa?”

“Küçük bey bitirmeme izin vermedi.” Ökami öne eğildi. “Ona vurmayacağımı söyledim...” O kadar yakındı ki sözleri Mariko’nun teninde nabız gibi çarpıyordu.

“Ama birini cezalandırmanın tek yolu bu değil.”

Korku, hedefine giden bıçak gibi Mariko’nun göğsüne saplandı. Mariko, Ökami gibi bir delikanlıya ufacık bir tedirginlik belirtisi bile göstermeyi göze alamayacağını farkındaydı. Bu adamlardan kurtulmak zorundaydı. Bir şekilde üstesinden gelmeliydi. Dikkatini başka yöne çekmenin bir yolunu –etrafını saran dirençteki herhangi bir zayıflığı– arayarak Ökami’nin parmaklarını inceledi. Parmakları uzundu. Güçlüydü. Kolları kaslıydı. Dizginleri tutuşu

gevşekti. Rahattı. Demek ki becerikli bir biniciydi. Onu düşürme girişimi akıllıca olmazdı.

Ama Mariko onu başka bir şekilde attan indirebilirdi.

“Ökami ne biçim isim öyle?” diye sordu alçak ve aksi bir ses tonuyla.

“Hiç akıllanmıyorsun, değil mi?”

“Ailen sana bir kurt ismi vermiş ama sen hâlâ benim isimle alay ediyorsun?”

“Ailem vermedi.”

Her şeye rağmen Mariko bir kez daha merakına yenik düştü. “O zaman lakap?”

“Konuşmayı kes,” dedi Ökami. “Yoksa küstahlığını dayakla terbiye edecek birine veririm seni.”

Mariko duraksadı. “Kurtlar sürü hayvanıdır, bilirsin.”

Arkalarında yine hoyrat bir kahkaha tufanı koptu. “Bu çocuğun inatçı biri olduğunu kabul etmeliyim, ölümle yüz yüzeyleken bile.”

Mariko, Ökami’nin eyerinde kıpırdanarak aşçıya döndüğünü fark etti. Böylece onu gafıl avlama fırsatını değerlendirdi.

Ökami’nin dizini ısırdı. Sertçe.

Ökami yüksek sesle küfredince atı şahlandı. Mariko az kalsın eyerden kafa üstü düşecekti ama Ökami onu son anda yakalayıp sımsıkı tuttu.

Onu kendine çekip göğsüne bastırdı, eski püskü *kosode*’sinin yakasına yapıştı. Mariko gözlerinde öfke görmeyi bekliyordu. Ne var ki anlaşılmaz bir ifadeyle karşılaştı. Soğuk bir ifade değildi. Gözleri dikkat çekecek kadar berrak olduğu halde itinayla gizlenmiş bir ifade. Bir mağarada geceleyin parlayan cam gibi.

Kalbi küt küt atan Mariko onun bakışlarına karşılık verdi. “Benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın.” Son sözleri söylerken sesinin titremesine engel olamadı.

“Hayır, aynı şeyi yapmazdım.” Ökami’nin kara kaşları çatıldı. Bakışlarını gölgeledi. Dudaklarını bir şey çekti sanki. “Ben olsam başarırdım.”

“Peki, bunu yapmaya nereden başladın?”

Ökami’nin dudakları yine büzüldü, ortasındaki yara izi beyaza kesti. “Hep etrafındaki adamlardan daha zeki olduğunu sanıyorsun galiba.”

Mariko başını yavaşça iki yana salladı.

“Bir uyarı...” Ökami daha da eğildi. Teninden ılık taşların, odun ateşinin kokusu yayılıyordu.

Mariko gözlerini kırptırdı.

“Bir kurda boynunu uzatma.” Derken Ökami onu atından hızla çekip yakındaki sığ bir su birikintisine fırlattı.

Soğuk su etrafını sarıp gövdesinin bir tarafı çamura bulanırken Mariko keşik kesik soludu. Oturduğu yerde doğruldu, bağlı elleriyle alnındaki otları, çamuru sildi.

Ökami kıyıda bekledi. Sonra da atını çevirip ardına bile bakmadan gitti.

“Evine hoş geldin, Köse Beyimiz.” Ranmaru gülümsedi.

“Evime mi?” dedi Mariko tıkanarak. “Sen ne demek...”

“Temizlen. Zaten banyo yapmaya fena halde ihtiyacın vardı. Sonra da gidip yakacak odun getir bana.” Toprak setteki atına dilini şaklattı. “Ve kaçmayı aklından bile geçirme,” dedi Ranmaru arkasına bakarak. “Her yerde tuzak var. Kamptan beş kilometre bile uzaklaşamazsın.”

Kara Klan’ın kampındayım.

“Beni neden buraya getirdiniz? Bana ne yapa...”

“Bugün çalışıyorsun. Yarın da...” Ranmaru omuz silkti. “Yoksa seni atıma yediririm.”

elik cevheri ve gece yağmuru

Kız kardeşinin izini kaybetmişti. Nerede olabileceğini bir türlü kestiremiyordu.

Kenşin, Jukai Ormanı'nın en batı ucuna kadar iz sürmüştü. Adımları aynı yoldan geri döndüğünde, oralardaki pek çok küçük köyden geçtiğinde bile yoluna devam etmişti.

Her şeye rağmen peşinden gitmişti. Azimle. Göğsünü delen hüsrana aldırmadan. Fakat Mariko'nun izi bu sabah köhne bir meyhanenin gölgesinde kayboluvermişti.

Akıl almaz biçimde.

Kenşin'in dürterek uyandırdığı ihtiyar adam başta oralı olmamıştı. Onu yıkık dökük sundurmasının eşiğinden çeğiştirerek çıkarken sorduğu sorulara aldırış etmemişti.

İhtiyar nihayet gözleri güneşten kamaşarak, "Her gün buralar­dan kaç yolcu gelip geçiyor, haberin var mı, genç adam?" demişti kulak tırmalayan bir sesle. "Hepsini tek tek nasıl hatırlayabili­rim?" Kahkahası kuru bir öksürükten farksızdı. "Bana herhangi bir zamanda bulutların konumunu sorsan daha iyi." Sonra da *yuzu* meyvesi yemiş gibi yüzünü buruşturdu.

Kenşin neredeyse adamı yalancılıkla suçlayacaktı. İhtiyar adamın onu böyle kolayca başından savmasının altında başka bir şey vardı. Meşhur bir genç samurayın bu denli asil talebini öylece geçiştirivermişti.

Kenşin kız kardeşi için bu kadar meraklanırken az kalsın yaşlı bir adamı tehdit ediyordu. Neyse ki gevşemek için kaslarını serbest bırakmıştı. Zihnini yatıştırmaya çalışmıştı. Düşünceleri geri dönülmez eylemlere yol açmadan kendini zapt etmişti.

Kenşin asla böyle onur kırıcı bir davranışta bulunmazdı.

Çünkü ihtiyarın kesinlikle yalan söylediğini düşünse de kanıtı yoktu.

Kenşin kız kardeşinin izini tamamen kaybedince mecburen kampa dönmüştü. Döndüğünde karşılaştığı şeyse daha da umut kırıcıydı. Adamları onun yokluğunda iyice huzursuzlanmışlardı. Erzakları tükeniyordu.

Artık kendilerini iyice kaybetmişlerdi.

Kenşin eve dönme vaktinin geldiğini anladı. Erzak ikmali yapıp yeni bir güzergâh belirleme vaktinin geldiğini.

Adamları bu yeni haberle heyecanlanmıştı. Bu kadar heyecanlanacakları Kenşin'in aklının ucundan geçmezdi. Ne de olsa efendilerinin tek kızını kurtarma görevinde başarısız olmuşlardı.

Onlar –ve Kenşin– Hattori Kano'nun yüzünü kara çıkarmışlardı.

Evet, babasının adamlarının Mariko'yu pek sevmediği doğrudu. Sonu gelmeyen sorularıyla kuşanıp gelen meraklı, cin gibi bir kızdı. Bir şeyler öğrenme fırsatını asla kaçırmazdı. Demircilere musallat olurdu. Simyacıların tepesinde dikilip onları izlerdi. Nobutada –babasının en yetenekli samurayı– kata yaparken sinir bozucu bir hareketsizlikle dikilip onu izlerdi.

Kenşin babasının armasını taşıyarak at süren adamların bundan ne kadar rahatsız olduğunun farkındaydı. Genç bir kızın bu tür şeylerle işi olmamalıydı. Saygıdeğer daimyō'larının kızı böyle şeylere ilgi duymamalıydı.

Bununla birlikte babasının adamlarının hizaya sokulması gerekiyordu. En çok da şimdi. Boş laflar bugün işe yaramazdı.

İbretlik bir şey yapmak gerekiyordu. Babasının sorgusuz sualsiz onaylayacağı bir şey.

Kafilesi babasının idaresindeki vadilerden birine uzanan tepenin zirvesine ulaştığında *ashigaru*'dan biri adımlarına uyumlu bir şarkı tutturdurdu. Mütevazı bir piyadenin söylediği, yuvanın güzelliğine övgüler düzen bir ezgiydi. Kenşin'in arkasındaki adamlar bu sesle neşelendiler. Ezgi, kabaran bir deniz gibi saflar arasına dalga dalga yayıldı.

Coşkulu. Gürültülü. Yenilgiyle döndükleri halde.

Kenşin'in çoktandır kabaran öfkesi kaynama noktasına gelmişti. Dizginleri yana çekip atıyla öncü birlik kafilesinin arkasından dolaştı. Kane bir kez şahlandıktan sonra nallarını mis kokulu toprağa sapladı. Kafile ansızın durdu.

Şarkı sustu.

Ezgi kesilirken Kenşin bir an kurbanını aradı. Sonra atını dürtüp muntazam *ashigaru* sırası boyunca ilerledi.

Şarkıyı söyleyen genç piyadeye, "Sen," dedi. "Öne çık."

Onun iki yanındaki *ashigaru* askerleri muntazam sıralarını bozmaksızın tek vücut halinde bir adım gerilediler.

Şarkıyı söyleyen bir delikanlıydı. Muhtemelen on yedi yaşındaki Kenşin'den de küçüktü.

Genç şarkıcının *bachimaki*'sinin altında boncuk boncuk ter birikmişti. Kenşin delikanlının alnında kaymaya başlayan kenevir bandı, ortasındaki Hattori armasının kararışını izledi.

Delikanlı *bachimaki*'sini düzeltip öne çıktı. Dimdik durdu.

Kenşin o anda çocuğun cesaretini takdir etti. Yapmak üzere olduğu şeyden bir an pişmanlık duydu. Babasının sert yüzü geldi gözlerinin önüne.

Ve pişmanlığı yok oldu.

“Neden şarkı söylüyorsun, asker?” Kenşin’in sesi, sessizliği yarıp geçmişti. Dağdan kopup gelen bir buz kütlesi gibi.

Delikanlı eğilip onu selamladı. “Özür dilerim, Efendim.”

“Soruma cevap ver.”

“Be...ben şarkı söylemekle hata ettim, Efendim.”

“Çok doğru. Ama sorumun cevabı değil.” Kenşin atını daha da yakına dürttü. “Tekrar sormayacağım.”

Delikanlının *bachimaki*’si sırlıskılamdı artık. “Mutlu olduğum için şarkı söyledim.”

Kenşin’in atı fena halde yaklaşmıştı. O kadar ki atın burun delikleri delikanlının kokusuyla genişliyordu. Kane bir sonraki öğününü koklamıştı sanki.

Delikanlı savaş atının bakışlarındaki habis ışıltıdan kaçınıyordu.

“Mutlu mu?” Kenşin’in sesi alçaldı. “Vazifeni yerine getiremediğin için mi mutlusun?”

“Hayır, Efendim.” Minicik bir tereddüt.

Kenşin’in bedeni hırsla ısınmaya başladı. “Bu dünyadaki amacın nedir, asker?”

“Yüce Hattori klanına hizmet etmek.” Bu sözleri yüksek sesle, ezberden söyledi oğlan.

Kenşin midesine saplanan sarsıcı bir sancıyla eyerinde öne eğildi. “Hizmet edeceksin o halde.” Ansızın delikanlının yüzüne tekme attı. Kırılan kemiklerin çıtırtısı, delikanlının korkunç inleyişiyle aynı anda yankılandı. Delikanlı, Kane’in toynaklarının dibine, çamurun içine şap diye düştü. Burnundan, ağzından parlak kan fışkırıyordu.

Kenşin delikanlının acısını bastırma çabasını –cezasını kabullenişini– seyrederken boğazında bir kez daha pişmanlık fısıltısı yükseldi.

Alışılmadık bir tereddüt.

Tereddütünü derhal bastırdı. Sonra da bakışlarını kafileye çevirdi.

“Ortada mutlu olmak için bir neden yok.” Kenşin sesini *ashigaru* ve at sırtındaki samurayların duyacağı kadar yükseltti. “Kutlama yapmak için bir neden yok. Görevimizi yerine getiremedik. Ancak şunu bilin; bu yenilgi uzun sürmeyecek. Bir gece dinleneceksiniz. Ertesi gün yeniden yola çıkacağız.” Kane toynaklarını vuruyor, hırpalanmış çocuk her pat sesiyle daha da siniyordu. “Ve başarıncaya kadar şarkı yok, kahkaha yok, kutlama yok.”

Kenşin, Kane’i mahmuzlayıp tekrar kafilenin başına gitti. Fakat orada durmadı. Atını kamçılıyıp dörtlü ilelerdi. Başka bir yola saptı.

Onlara biraz olsun zaman kazandıracak bir yola.

Hattori Kenşin savaştan dönen muzaffer bir komutan gibi ana kapıda karşılanmak istemiyordu.

Bunu hak etmemişti.

Seçtiği yol, ailesinin mülkünün arka girişine uzanıyordu. Soyluların kullanmadığı giriş.

Kenşin’in önünde, ahşap çıtaları bir kemerin içine sıkıca oturtulmuş bir yavrukapı yükseliyordu. Çevresine, sıva harcını gerektirmeyecek bir hassasiyetle dizilen taşlar istiflenmişti.

Arka avlu Hattori klanının en önemli hizmetçilerine ve tebaasına ev sahipliği yapıyordu. Aynı zamanda Kenşin’in babasının yıllarca himaye ettiği birkaç bilge ve zanaatkâr da burada kalıyordu. Babası bütün bunları, gittikçe nüfuz kazanan takdire şayan bir daimyō olarak ününü daha da artırmak için yapıyordu.

İşin aslı, Kenşin sık sık eve bu kapıdan girmeyi tercih ediyordu. Kapı kimseye görünmeden girme imkânı sağlıyordu ona. Ana kapıdan girdiğinde annesi yanında sayısız hizmetliyle onu bekliyor oluyordu. Babası ise birkaç adım geriden gelirdi.

Kapı açıldı ve Kenşin, Kane’i arka ahıra sürdü. Atından iner inmez bir seyis ona yardımcı olmak için koştu.

“Ben atımı tımarlayacağım,” dedi Kenşin hizmetliye. “Anneme geldiğimi bildirmek için işimin bitmesini bekle lütfen.”

Genç hizmetli eğilip selam vererek geri çekildi.

Kenşin, Kane’i ilk boş ahır bölmesine soktu, tabaklanmış deri zırhı atın terle kaplı sırtından çıkarırken acele etmedi. Kane dizginlerinden kurtulunca hafifçe kişneyip toynaklarını yere vurdu. Daima hareketli bir hayvandı. Kenşin gülümseyerek geniş bir fırça alıp atını tımarlamaya başladı.

Keyif aldığı işlerden biriydi. Evdeyken yapma fırsatını nadiren yakalayabildiği bir iş.

Arkasında, yerdeki paspasları hışırdatan yumuşak ayak sesleri duydu.

Dönüp bakmadı. “Anne, ben...”

“Ahırda karşılaşmayı beklediğim son canlı türü sensin.”

Kenşin’in dudaklarından yine bir gülümseme geçiverdi. “Ahırda karşılaşmayı beklediğim son canlı türü sizsiniz, *Efendim*.” Kenşin bunları söylerken arkasını döndü, beklenmedik ziyaretçisinin gelişinden duyduğu memnuniyeti saklamaya çalışmadı bile.

Koyu mavi ipekli, sade bir kimono giymiş bir genç kız, kapa yaı yaslanmıştı. Bu sözler hoşuna gitmemiş gibi güzel burnunu yalancıktan kırıştırdı.

Unvanları uzun zamandır ikisi için de eğlence kaynağıydı.

Çünkü bu kız Kenşin’in hizmetkârlarından değildi.

Kenşin’in babası baş başayken pek çok kez aksini söylese de.

“Bana pek sık sürpriz yapmıyorsun, Hattori Kenşin.” Kız konuşurken ses tonu yavanlaştı. Adeta somurtuyordu.

Neřesi solmaya başlamıştı bile. Hızlıca.

Çok hızlıca.

Kenşin boğazını temizledi, neşeli kalmak istediğı halde te-
bessümünü silmeliydi. Kızın yanaklarında, burnunda lekeler vardı. Zımpara tozu olduklarına on altın *ryō*’suna bahse girebilirdi. Çocukluklarındaki gibi. Yakındaki demirci ocağında silahları cilalayan babasına –meşhur zanaatkâr Muramasa Sengo’ya– yardım ettiğı zamanlardaki gibi.

Kenşin'in içinde güzel, sıcak anılar canlandı. Bu kıza bir daha öyle içten gülümsememeliydi, gülümsemeyecekti. Aksini ne kadar çok istese de.

Böyle bir samimiyet ikisi için de iyi olmazdı.

Kenşin'in boğazı şüpheyle düğümlendi. Bu kızın yanındayken asla duymadığı berbat bir his. "İstersen gideyim?"

"Atını senin için tımarlamak gibi bir niyetim yok, korkunç Kai Ejderhası olsan bile." Sözleri soğuk –kile düşen suyun tınısı gibi– olduğu halde sesi sakindi.

Tam ona göreymiş. Amaya'ya göre.

Gece yağmuru.

Soğuk. Ama sakın.

Kenşin dişlerini gıcırdattı. "Bunu yapman..."

"Epeydir kılıcını cilalatmaya gelmiyorsun." Amaya ona yaklaştı. "Babam daha dün senden bahsediyordu." Sol elini uzattı. "Verin bana." Aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi konuşuyordu.

Kenşin onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Boğazındaki şüphe düğümü daha da büyümüşü. Kenşin, istemediği bir yükümü gibi omuzlarını silkip o şüpheyi üstünden attı.

Amaya'nın onu umursamaması daha iyiydi. İkisi için de.

Sanki Kenşin bunu ne kadar çok düşünürse, o kadar çabuk gerçekleşecekti.

Ağzını açmadan *katanasını* çözüp ona uzattı.

Amaya, kılıcı süslü *saya'sından* çıkardı. Bakışları girift *tsuba'sında* –el koruyucusuna işlenmiş bakır yaldızlı Hattori armasında– gezindi. Ejderhanın açık ağzının üzerine turkuvaz sırlı kakmalar yapılmıştı. Amaya kılıcı görür görmez cık cıkladı. "Hâlâ öğrenemedin mi?" Hafifçe çıkıştı. "Böyle bir sanat eserine özen gösterilmeli."

Kenşin, kızın özenle şekillendirilmiş çelik cevherindeki çentikleri inceleyişini seyretti. Taşıma ve bakımsızlığın etkisiyle oluşan tırtıkları. Gözleri yumuşak, gri su birikintileri gibiydi. Kaygıdan,

kaşlarının ortasında bir çizgi belirmişti. Kenşin'in, parmağını çabucak üstünden geçirip delice düzeltmek istediği bir çizgi.

İşte, Kenşin'in damarlarındaki öfkeyi yatıştıran da bu çizgi –Amaya'nın artık kafa yormaması gereken bir şeye yönelik bu ilgisinden kaynaklanan çizgi– oldu.

Saklama çabalarına rağmen Muramasa Amaya bir şeyleri daima haddinden fazla önemserdi.

"Haklısın," diye cevap verdi Kenşin. "Muramasa-*sama*'nın elinden çıkan her şeye özen gösterilmeli." Sözleri imalarla örülüydü.

O yumuşak gözler, Kenşin'in gözlerine döndü. Hiç tereddüt etmeden. "Babam da bana hak verecektir." Duraksadı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Kılıcın bileylenip bu gece sana geri getirilmesini sağlarım."

"Buna gerek yok."

"Olmaz." Amaya kusursuz bir bilek hareketiyle *katanayı* yeniden *saya*'sının içine soktu. "Babam kendi yaptığı bir kılıcın bu kadar bakımsız kalmasını istemez." Sanki babası –koca imparatorluğun belki de en ünlü metal ustası– kılıcı bizzat bileyleyip parlatacakmış gibi konuşuyordu ama Kenşin bunu Amaya'nın yapacağını biliyordu.

Her şafak vakti güneşin doğduğunu bildiği gibi biliyordu.

Keskin bir sancı adeta kalbini oydu.

Fakat Kenşin hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı.

Böylesi daha iyiydi.

Amaya gitmek için arkasını dönerken omzunun üstünden baktı. Kenşin onu tanımasa, Amaya'nın kararsız kaldığına yemin edebilirdi.

"Mariko... ölmedi, Kenşin. O ölmüş olamaz."

"Biliyorum."

"Güzel." Amaya başını salladı. "Onu aramaktan vazgeçme."

"Vazgeçmeyeceğim."

Amaya'nın yüzünde küçük bir tebessüm belirdi.

Bunu görünce Kenşin'in iradesi kırılıverdi.

"Amaya..." Kenşin yaklaşıp aralarındaki mesafeyi kaldırdı. Kızın yüzündeki lekeleri silmeyi öyle çok istiyordu ki. Yok olana kadar kaşlarının arasındaki çizgiye dokunmayı. Eli Amaya'nın yüzüne gider gibi oldu.

Amaya geri çekildi. "İyi akşamlar, *Efendim*." Eğilip onu selamladı.

Kenşin bu harekette kızın muzipliğinden en ufak bir iz görmedi. Her zamanki şakalaşmalarından en ufak bir iz yoktu.

Bu şakalaşmaları tarif edemeyeceği kadar çok özlemişti.

Fakat Kenşin yapmamaları gerektiğini biliyordu. Kenara çekildi. Başını eğip onu selamladı.

Amaya gitmeye hazırlanınca Kenşin peşinden gittiğini fark etti, ayakları kalbinin dile getirilmemiş emirlerine uymuştu.

Onun gidişini izleyemezdi.

Bir daha yapamazdı.

Kenşin soğuk bir tavırla kızın yanından geçip avludaki ikinci güneşine çıktı. Annesinin orada dikildiğini görünce zınk diye durdu. Annesi bekliyordu. Kenşin'e bakmıyordu. İmalı bakışları Amaya'yı süzüyordu. Delici bakışları Muramasa Sengo'nun kızını, narin gölgesi en yakın köşeyi dönüp kayboluncaya dek takip etti.

Kenşin hiç tereddüt etmeden annesinin yanına gitti. Önünde eğildi.

"Anne."

"Oğlum." Annesi Kenşin'i süzdü. Kenşin yüzünde ne görmeyi beklediğini hiç bilmiyordu. "Kız kardeşin?"

Kenşin başını iki yana salladı.

Annesinin soylu omuzları belli belirsiz düştü. Ancak çok yakınında duran biri fark edebilirdi.

Kenşin hiç değilse buradayken teselli edebilirdi onu. Annesinin yanağını okşadı.

"O hayatta, anne," dedi. "İnan bana. Mariko yaşıyor."

Annesinin gözlerinde hakikatin ateşi alazlandı. “Onu bize sağ salım geri getir, Kenşin.”

“Getireceğim.”

“Bir planın mı var?”

Kenşin başıyla onayladı. “Yarın imparatorluk şehrine doğru yola çıkacağım.”

“İnako’da kız kardeşini bulmayı mı umuyorsun?”

“Hayır.” Kenşin’in dudakları kaskatı bir çizgiye dönüştü. “Aradığım cevapları bulmayı umuyorum.”

gücün pek çok çeşidi

Mariko birinden böylesine derin bir acımasızlıkla nefret edebileceğini hiç bilmezdi. Eskiden beri bunun beyhude bir duygu olduğunu düşünürdü. Ona göre nefret, sahibinin başına bela olmaktan başka hiçbir işe yaramazdı.

Fakat son birkaç saat, yanıldığını ispatlamıştı.

Bu adamların hepsinden nefret ediyordu. Ayrı ayrı. Hem de asla ihtimal vermediği büyük bir şiddetle. Anne ve babasının son fermanları bile onda böylesi bir öfke yaratmamıştı. Elbette anlaşmalı evlilik meselesi bir tepki uyandırmıştı içinde. Kuşkusuz karamsarlık. Hatta hiddet. Mariko'nun birkaç hafta boyunca bastırmaya çalıştığı bir duygular silsilesi.

Ama nefret?

Asla.

Bugünse kanlı bir intikam arzusu düşüncelerini yakıp kül etmişti. Mariko, Kara Klan'ın kampını ateşe vermeyi son bir saat içinde on kereden fazla hayal etmişti.

Kafasında kurmuştu. Zihninde bir planın, dokuma tezgâhındaki bir kilim gibi örülmesine izin vermişti. Mariko gece-

nin karanlığında gizlenip çalılıkların içine büyük bir özenle çıra yerleştirmenin hayalini kurmuştu. Kendi tuzaklarını kurduğunu canlandırmıştı zihninde. Kara Klan'dakilerden hiçbirinin tertip edemeyeceği kadar ustaca tuzaklar tabii. Hayalinde zifte bulanmış ince bir ipi dikkatle yere sererek daha önceden kurduğu bir sipere kadar geliyordu. Sonra da ipi soğukkanlılıkla ateşe veriyordu. Sadece Kara Klan'ın cehennem zebanileri olarak hak ettikleri şekilde yanışını izlemek için duraksıyordu.

Bu hayal cisimleşmiş, onu gerçekliğinden uzaklaştıran bir soluk olmuştu.

Tam o anda gökyüzünden küçük bir taş düşüp başına isabet etti.

Acısı kafatasına bir kaynar su damlası gibi yayıldı. İntikam hayali yeniden somutlaşıp daha da canlı ayrıntılarla büyüdü. Şimdi ormanın cinleri bile emriyle ayaklanmış, ürkütücü intikamlarını almaya hazırlanıyorlardı.

Başka bir taş omzunu sıyrıp geçti.

Bu seferki daha büyüktü.

Mariko çılgılığını bastırdı. Utanç verici bir ısırtıyla yere düşmemek için kendini tuttu.

"Acele et, çocuk," dedi yakınlardaki sert, tekdüze bir ses.

Mariko'nun ağzı kurumuştur. Dizleri titriyordu. Yine de dört parça daha odun toplayıp kucağına doldurdu. Cesareti bir güç kaynağı olarak kullanmayı denedi ama faydası olmadı. Tuhaf biçimde onu ilerlemeye iten şey korkuydu. Gerçeği öğrenme vazifesini yerine getiremeyeceği korkusu.

Kara Klan'ın, erkek olmadığını anlayacağı korkusu.

Önceki gün ikindiden beri bir şey yememişti. O sabah dudaklarının arasından tükürdüğü çamurlu birikinti suyunu saymazsa, Mariko'nun içtiği son şey de önceki geceki sakeydi. Tutsak olduğu o korkunç gece içtiği.

İşkencecisi yanı başında sallana sallana yürüyor, gizleyemediği bir zevkle kara toprağı onun önüne tekmeliyordu.

“Dört tanecik mi?” diye sordu delikanlı. “Bu hızla gidersen bütün gün buradayız demektir.” Sararmış gözlerini yarıya kadar kısarak alaycı bir şekilde güldü. “Daha önce hiç böyle erkek müsveddesi birini görmemiştım.” Sözleri karşısında Mariko’nun göğsü delinir gibi oldu, kalbi tekledi sanki. Delikanlının bakışları onunkilerden ayrılmadı hiç, havaya bir küçük taş daha atarken bile. Bu kez tuttu taşı. Ve yine attı.

Mariko’yla oynuyordu.

Mariko çakıltaşının kaçınılmaz darbesinden sakındı kendini. Gerçekten de –adımlarını hızlandırdığı halde– taş, bacağının arkasına isabet edip baldırına minik bir orman canlısının tüm tehditkârlılığıyla battı.

Boğazında haksızlığa duyduğu öfke köpürüyordu. Bir yudum suya fena halde ihtiyaç duyan boğazında.

İşkencecisi Mariko’nun karşısına geçip apaçık ıstırabının tadını çıkardı.

Ren. Katil bakışlı, diken topuzlu delikanlı.

En baştaki şüpheleri doğru çıkmıştı: Ren’in cin çarpmış gibi bakışları gerçekten de içindeki çok daha karanlık bir şeyleri maskeliyordu; başkasına eziyet etmekten müthiş derecede zevk alır gibi gülümseyen delikanlıyı. Ren, Mariko’nun bekçisi olarak atanmıştı ve onun gibi bir delikanlıdan bekleneceği gibi bu görev fena halde hoşuna gitmişti.

Kırlangıç yuvasına giren tilki gibi.

“Beni duydun mu, nanemolla efendi?” Ren ona daha da yakından baktıkça ifadesi giderek tekinsizleşiyordu. Elindeki küçük kütüğü sallayıp duruyordu.

Mariko kaskatı durup gözlerini yumdu.

Şimdiye dek soğukkanlılığını korumayı başarmıştı. Bir kez bile ağlamamıştı. Bir damla su bile istememişti. Ölüm kaçınılmaz olarak onu almaya gelince Hattori Mariko salya sümük ve

sefil halde olmayacaktı. Duygularını kontrol edecekti, bedeli ne olursa olsun.

Ren boştaki elinin kemiklerini Mariko'nun kafasına vurdu. Mariko'nun gözleri açılıverdi. Ona dokunmuştu. Ona vurmuştu. Bir öfke dalgası dünyayı kırmızıya boyadı. Derhal gözlerini kırıştırdı.

Hattori Mariko bir savaşçıydı artık.

Ve bir savaşçı asla zayıflık göstermez.

Ren, Mariko'nun gözlerinin içini, ruhunun çirkin gerçeğini görebiliyormuş gibi gülümsedi. Delikanlı Mariko'dan yalnızca birkaç santim uzun olduğu halde bu üstünlükten zevk alıyordu. Mariko, delikanlının kendinden kısa erkeklerle çok sık karşılaşmadığını tahmin etti.

Ne yazık ki boy konusundaki bu denkliğin Mariko'ya hiçbir faydası yoktu. Ren daha sağlam yapıydı, kasları kuvvetliydi. Mariko el ve kollarındaki yara izlerini, nasırları görebiliyordu. Bu delikanlı ceza olarak verilen işlere alışkındı.

Ren, Mariko'nun dikkatle onu incelediğini fark edince alaycı bir ifadeyle güldü. "Dediğimi duydun mu, senin gibi bir erkek müsveddesi..."

"Duydum."

Ren'in gülüşü soldu. Elindeki odunu Mariko'nun kucağındaki dört kütüğün üstüne pat diye bırakıverdi.

Mariko ilk defa sarsıldı. Yükünü düşürecek az kalsın.

"Daha hızlı." Ren sırtındaki kancalı kılıçlardan birini kınından çıkardı. Bahçe oraklarına benzeyen bir çift ölümcül silah. "Patron yaptığın işi beğenmezsem seni parçalayıp Akuma'ya yedirebileceğimi söyledi." Kancanın düz ucunu kendi boynuna bastırdı. Onunla düpedüz alay ediyordu.

Mariko derin bir nefes aldı. Yoluna devam etti. Kollarında başlayan ağrıya aldırmadan. Boğazındaki kuru acıya ve döküldü dökülecek gözyaşlarına aldırmadan. Ter yüzünden önünü görmiyordu. Elleri kayganlaşmıştı.

Kaçıp gidebilmeyi ne kadar çok isterdi. Bir hayalet gibi ormanda kaybolmayı. Ardına bile bakmamayı. Bu düşünce yakaladı onu. Bir an için esir aldı.

Chiyo. Nobutada.

Değerimi ispatlama fırsatı.

Dört adım.

Mariko topu topu dört adım atabildi, sonra da yere yığıldı, elindeki odunlar yuvarlandı.

Ren kötücül bir kahkaha attı. "Senin için uzun bir gün olacak. Son günün olması ne fena."

Mariko yüzünü toprağa bastırdı, nabzı kulaklarında atıyordu. Toprak hoş ve capcanlı kokuyordu. Mariko toprağın içine girmek istiyordu. Kaybolmak. Kaza kaza ilerleyip diğer taraftan çıkmak.

"Kalk."

Yeni bir işkenceci. Mariko'nun sesini derhal tanıdığı biri.

Zaten nefret ettiği biri. Hiç kuşkusuz.

"Kalk." Şimdi daha yakındaydı. Sesi daha da sertti.

Mariko ellerini toprağa bastırıp dizlerinin üstüne kalktı.

Ökami kollarını bağlamış, yüzünde tuhaf bir ifadeyle tepesinde dikilmiş, onu süzüyordu. Bıkkınlık ve yırtıcı bir keyif karışımıyla.

"Ayağa kalk."

Kısa bir an, sessiz bir başkaldırıyla geçti. Mariko onun gözlerine baktı, içinde ansızın cesur bir ışık yandığını hissedince şaşırdı. Bütün gün nereye yönelteceğini bilemediği cesaret. Ökami bakışlarını kaçırmadı ama bir kaşı sorarcasına havaya kalktı.

"Faydasız." Burnundan soludu. "Tamamen faydasız."

Bunun üzerine Kurt arkasını döndü. Mariko'yu öylece bıraktı.

Mariko'nun göğsünde çoktandır uyuyan öfke patlayıverdi. Elinde bir odunla sendeleyerek ayağa kalktı. Ökami'nin zorba kafasını hedef alıp odunu kılıç gibi savurdu.

Ökami hiç bocalamadan eğilip odunun hamlesinden kurtuldu. Mariko'nun saldırı girişimini ciddiye bile almamıştı. Hâlâ bıkkındı.

Ama birazcık keyfi kaçmış olabilirdi.

Acınacak halde olduğumu düşünüyor.

İşe yaramaz olduğumu.

Mariko parmaklarında zonklayan öfkeyle odunu bir kez daha savurdu. Bu kuvvetle ayakları yerden kesilecekti neredeyse.

Ökami göle düşen bir yıldırımdan bile büyük bir hızla yerde yuvarlandı. Ayağa kalktığı anda sol elinde uzun bir dalı savuruyordu. Mariko'nun dirseğine bir kez vurdu. Mariko'nun kolundan aşağıya diken diken bir acı saplandı. Odun yere düştü.

Mariko saldırmaya hazırlanarak elini yumruk yapınca Ökami aynı dalla bu kez omzuna vurdu. Mariko elini istemsizce açtı. Yeniden yumruk yapma dürtüsüne direndi. Ormanın kahrolası bir köşesinden diğerine odun taşımakla görevlendirildiğinden beri ilk kez boğuk bir itirazla bağırdı.

Acıdan değil. Nefretten.

Hassas noktalar. Bu iblis onun hassas noktalarıyla oynuyordu.

“Bu kadarı yeter mi sana?” dedi Ökami siyah *kosode*'sindeki çerçöpü sakince silkelirken.

Mariko sefil bir öfkeyle burnundan soludu. “Hile yapıyorsun.”

“İşe yaramazın tekisin.”

“Ben işe yaramaz *değilim*.” Mariko yüzündeki toz toprağı ovalayıp çok kereler askerlerin yaptığını gördüğü şekilde koluna silmeye başladı.

Ökami dalı omuz hizasına kaldırdı. “İspatla.”

“Ne?” Mariko gözlerini kırıştırdı. Yanındaki Ren uğursuzca güldü, budaklı bir ağaç gövdesine yaslanmak üzere kenara çekildi.

“Dalı elimden al,” dedi Ökami.

Mariko'nun gözleri büyüdü. Aklından sayısız ihtimal geçti, hızlı bir silsile halinde kovdu her birini. Ökami'nin boyunu gözden geçirdi. Etkileyici uzunluğunu. Savaşmak için eğitilmiş, yılankavi

kaslarla örölü bir beden. Ona uzatılmış, parmakları dalı ustalıklı kavrayan uzun bir kol.

Her şeyiyle, Mariko'ya unutulmaz bir ders vermeye hazır.

Mariko tenezzül etmezmiş gibi görünmeye çalışarak ağzındaki son toprağı da tükürdü. "Dalı elinden alırsam bana ne vereceksin?"

"Pazarlık edecek durumda değilsin." Ökami başını yana eğdi, dudaklarının ortasındaki yara izi, üzerine vuran güneş ışığında gümüşü andırıyordu.

"Hiç değilse buraya neden getirildiğimi söyle. Bana ne yapmayı düşündüğünüzü."

"Ben hiç kimseye hiçbir şey yapmayı düşünmüyorum." Kara gözleri parladı. "Günlerimi uyuyarak ve yemek yiyip içki içerek geçirmek dışında."

Mariko onu yargıladığını düşünmesin diye kaşlarını çatmaya çalıştı. Böyle miskin bir delikanlının neden Kara Klan'ın hizmetinde çalışmayı seçtiği onu ilgilendirmiyordu. "Sorularımın hiçbirine cevap vermezsen beni dövüşmeye teşvik edecek pek bir şey kalmıyor." Sözleri bir dağ eteğinden yuvarlanan taşlar gibi döküldü dudaklarından. Paldır küldür. "Hem de kaybedeceğimi bile bile."

"Kaybedeceksin çünkü eğitimsiz ve yavaşsın."

"Sanırım gözünde beni işe yaramaz kılan da bu," dedi Mariko. "Bu, bir de apaçık görünen güçsüzlüğüm."

Ren'den uğursuz bir kahkaha daha yükseldi. Mariko'nun sinirlerini daha da bozmaktan başka işe yaramayan bir kahkaha.

"Gücün pek çok çeşidi vardır, Köse Beyimiz." Ökami dalı indirdi; sesi düşünceliydi. "Kalbin gücü. Aklın gücü."

Mariko bu düşüncelerin bu delikanlının ağzından çıktığına şaşırdıysa da belli etmemeye özen gösterdi. "Karşımda bunun doğru olduğuna inanan bir savaşçı görürsem dalı elinden almayı denerim."

Ökami'nin dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı. "Rüzgâr kadar hızlı ol. Orman kadar sessiz. Ateş kadar hiddetli. Dağ kadar sarsılmaz. O zaman her şeyi yapabilirsin... bu dalı bile elimden alabilirsin."

Mariko bir 'hıh' sesi çıkardı, annesinin böyle durumlarda yaptığı gibi kollarını bağlayacakken durdurdu kendini. "Gereksiz bir gizem. Hele de sözler her şeyi mümkün kılmaya yeterken."

"Anlaştığımıza memnun oldum." Dalı yeniden kaldırdı. "Dalı elimden al, Köse Beyimiz."

Mariko'nun gözleri iki çizgi halini alacak şekilde kısıldı. "Sözler her şeyi mümkün *kılmaz*. Olasılığın tohumu düşüncedir."

"Sözler olmadan fikirler sessiz düşüncelerden ibarettir." Ökami dalı hiç kıpırdatmadan tutuyordu. Kararlılıkla.

"Düşünce olmasaydı söz asla var olmazdı."

"Peki öyleyse. Sözler olmadan bir fikir ver bana." Yine yavaşça beliren, alaycı bir gülüş. "Şimdi dalı al."

Öfkesi kabaran Mariko, delikanlının kararlı gözlerine baktı. Ökami'nin ifadesi mesafeli neşesini korusa da gözlerinin içinde gece yarısı güneşi gibi bir ateş kıvılcımlanıyordu. Bu görüntü Mariko'yu nihai bir karar vermeye zorladı. Onursuz bir karar. Pişman olacağını iyi bildiği bir karar.

"Ben kazanacağımı bildiğim savaşlarda çarpışmayı tercih ederim." Bunun üzerine Mariko eğilip Ökami'ye en yakın odunu aldı. Ökami dalı ikinci kez indirdiği anda Mariko ayağa fırlayıp tüm gücüyle oğlanın yaralı omzuna vurdu. Mariko bu omuzda devin önceki gece savurduğu *kanabo*'nun açtığı taze bir yara olduğunu biliyordu.

Kurt yüksek sesle inlerken ikisi birbirine dolanan bir düğüm gibi yere düştüler. Mariko, Ökami'nin üstüne düştü –dala atıldı– fakat Ökami onu ters çevirip büyük bir kuvvetle bastırarak ciğerlerindeki havayı son zerresine kadar çekip aldı. Mariko'nun

ağzına ıslak toprak giriyor, öksürmesine, öğürmesine, çırpınmasına neden oluyordu.

Mariko dirseğiyle Ōkami'nin yüzüne vurmaya çalıştı ama çarpık bir gülümsemeden başka bir şey geçmedi eline.

"Sana bir yara borcum var, Sanada Takeo," diye fısıldadı kulağına. "Ve ben borçlarımı öderim." Onu boş bir çuval gibi çekip ayağa kaldırdı. "Şimdi işine dön."

Mariko'nun göğsüne aşağılanmışlık duygusu saplanmış, olta çengeli gibi içinde kıpırdanıp duruyordu. Ağzındaki toprağı silip kirli *kosode*'sini düzeltti. Ōkami'nin kararlılığını, onun da kendisine yaptığı gibi delmeyi umuyordu. "Vakit kaybı. Namılı lideriniz bana bir yük arabası bahşetseydi bu odunları taşımayı saatler önce bitirirdim."

Yerinde bir iddiaydı bu. Kurt gereksiz çaba harcamaktan hoşlanmadığı için –herkesten çok– hak vereceği bir iddia.

Ōkami durup omzunu ovuşturdu. Mariko bir an delikanlının kabul edeceğini düşündü. Özellikle de yüzünde bir neşe belirtisi yakalayınca. Derken Ōkami bu düşüncüyü sürgün edercesine siyah saçlarını alnından geriye itti. "Bu hayatının son vazifesi olduğuna göre layıkıyla yapmak kesinlikle zaman kaybı değildir."

Buz gibi bir korku dalgası, Mariko'nun öfkesini gölgeledi. "Bu... bu doğru değil. Beni öldürmeyi planlasaydınız şimdiye kadar yapardınız. Beni neden buraya getirdiniz? Sonunda ne olacak?" Korkusunun geri kalanını bir araya toplayıp sert bir şeye dönüştürdü. Sivri bir şeye. "Hem bu son görevimse başka bir şey yapmayı –daha farklı bir şey düşünmeyi– yeğlerim."

"Son gününü düşüncelere dalmakla mı geçirirsin?" Ōkami gözlerini hiç kırpmadan baktı ona.

"Anlamlı bir şeyler düşünmeye harcarım. Onurlu bir şey yapmaya."

Kampınızın yerini ifşa etmek gibi.

Ya da kana susamış hırsız çetenizin sonunu getirmek gibi.

“Düşünmek mi?” Ren, Mariko’nun ayağının dibine tükürüp araya girdi. “Bilgi karın doyurmaz. Savaş da kazandırmaz.”

“Bu konudaki fikrin beni hiç şaşırtmadı.” Mariko diken to-puzlu delikanlıya dönüp bakmaya bile tenezzül etmedi.

“Onurlu mu?” Ŗkami yanaşırken elini hâlâ omzuna bastırıyordu. Havaya taze kanın bakırimsı kokusu yayılmıştı. “Yaralı bir adama aniden saldırmak onurlu bir davranış mı?”

Mariko’nun yanakları kıpkırmızı oldu. Bu kararı verirken bile pişman olacağını anlamıştı. Onur *buşidon*un temel öğretilerinden biriydi. Ŗkami’yi oyuna getirip zayıflığından faydalanması ise –hiç şüphe yok ki– onursuz bir tercihti.

“Ben,” dedi yutkunarak, “öyle davranmaya mecbur edildim.”

“Pek çok erkeğin sıkça başına geldiği gibi.”

“Ben...”

“Hiç zahmet etme. Benim gözümde onurun kıymeti yoktur.” Kurt, Mariko’yu süzmeye devam ediyordu. “Bilginin ise zayıf bir akıl için zehir olduğunu düşünürüm.”

Mariko’nun dilinin ucunda bir sürü sert cevap biriktiyse de hiçbirini yeterince iyi değildi. Yeterince akıllıca değildi. Mariko da sözleri sessizlikle yenmeye karar verdi.

Aklına gelen bir fikirle.

“Asla şüphe etme. Asla korkma. Asla çok düşünme.” Ŗkami konuşurken Mariko’ya bakıyordu. Görünenin altında bir şeyler arıyormuş gibi. “Hayatta kalmanın tek yolu budur.”

Sözlerinde bir zekâ parıltısı vardı. Bu Mariko’yu daha da huzursuz etti. Mariko dudaklarını birbirine bastırdı. Diline kendi tuzlu kanı geldiğine göre dudağı yarılmıştı.

Teni öfkeyle karıncalanıyordu. Ona duyduğu öfkeyle. Kendine duyduğu öfkeyle.

Hazırda yapıştıracağı mükemmel bir cevap olmasını ne çok isterdi. Cilalı bir taş gibi savurabileceği.

Hiç konuşmadan eğilip yerdeki odunları topladı.

Mariko tekrar ayağa kalktığıında Ŗkami'nin, gözüne fener tutulmuş gibi yüzünü buruşturduğunu gördü.

Ŗkami kaslarını gerip esnedi. "Biraz düşündüm de... Köse Beyimiz'i Yoshi'ye götür," dedi Ren'e. "Bir şeyler yesin mutlaka. İyi sulanmış bir ağaç daha tatlı meyveler verir."

Kurt gitmek üzere arkasını dönerken cesareti Mariko'yu bir kez daha onun önüne attı. "Hiç değilse bir soruya cevap ver. Beni ilaçla bayıltıp isteğim dışında buraya çekıştirdikten sonra o kadarını borçlusun."

Ŗkami bekledi, ifadesi soğukkanlı ve aldırışsızdı.

Mariko derin bir nefes aldı. "Ben mahkûm muyum, yoksa hizmetkâr mı?"

Ŗkami cevap vermeden önce biraz duraksadı. "Herhangi bir durumda ne olduğumuzu kendimiz seçeriz, ister söz olsun, ister fikir." Küçük bir tebessümle yürüyüp gitti.

Bu çocuktan hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

Mariko düşüncelerini sıraya koymaya fırsat bulamadan Ren onu yanına çekıştirdi. Ŗkami bo'sunu sırtına bağlarken Mariko gözücüyla ona bakıyordu. Kurt, gri bir ata bindi ve çevreyi gözleyen muhafızları başıyla selamlayarak kamptan uzaklaştı.

Mariko onu *herhangi bir konuda* alt etmek için neler vermezdi.

Keşke onu her konuda yenilgiye uğratabilseydi.

Kurt zannettiğı kadar akıllı değildi. Mariko onu mahvetmenin yollarını düşünmeye kaptırmıştı kendini. Çırpındığını görmenin yollarını.

Ve merhamet dilendiğini.

Fakat dikkatini böyle önemsiz şeylere veremezdi. Hele de başında bunca dert varken. Kara Klan'ın onu kamplarına neden götürdüğünü öğrenmesi gerekiyordu. Bir şekilde kim olduğunu anlamış olabilirler miydi? Onu rehin mi almışlardı?

Bu düşünceyle sırtından buz gibi bir ürperti geçti.

Üzerine çöken korku, aynı hızla eriyip gitti. Kara Klan kim olduğunu bilseydi çoktan onu öldürürdü. Üstelik şimdiye kadar ona bağışlanan kısıtlı özgürlüğü bile vermezlerdi.

Mariko iç geçirdi. Her adımı, beraberinde yeni bir soru getiriyordu. Kara Klan'ın onu neden kamplarına götürdüğünü öğrenmesi gerekiyordu. Tam olarak kim olduklarını. Ama en önemlisi, neden onu öldürmeye gönderildiklerini.

Ve onları kimin gönderdiğini.

Kamp alanının merkezine giderken gözücuyla Ren'e baktı. Sararmış gözleri öğle güneşinin pusunda Mariko'ya yazın çimenlerin arasına sinip bekleyen yılanınlarinkini hatırlatıyordu. Etraflarındaki her şeyi sahte bir güven hissiyle uyutup kuytularda sürünerek avlarını takip edişlerini.

Belki de Mariko'nun bunu yaparak aradığı cevapları alması gerekiyordu. İşleri zorlaştırmayarak. Dikkatini vererek.

Emirlere uyarak. Güven kazanarak.

Önce Kara Klan'ın işine yaramanın bir yolunu bulmalıydı. Sonra –adamlar sahte bir güven duygusuyla uyutulunca– saldırabilirdi. Bu eylem planını düşünürken göğsü sıkıştı. Çünkü aklından geçenler onurlu birine yakışan şeyler değildi; hilekârlıktı. Erkek kılığına girip Kara Klan'ı arama konusundaki tercihindan daha sinir bozucuydu.

Gerçek bir savaşçı, düşmanlarıyla hiç korkmadan yüzleşirdi. Gölgelelerde kıvrılarak ilerlemezdi.

Fakat Mariko'nun bilmek istediği çok şey vardı. Öğrenmek istediği çok şey vardı.

Ve artık hırsızların ininde, onurun faydası olmayacağını anlamaya başlamıştı.

Bir süre, Ren'e Ökami'nin güçlerinin nasıl işlediğini sormayı düşündü. Ahmak herif, bilginin savaş kazandırmadığını mı düşünüyordu? Bilgi savaşta her şey demekti. Özellikle de fikir savaşsıysa. Mariko bu uğursuz budalanın ağzından sakıncalı bilgileri

alabilirdi. Ŗkami'nin o hareketleri nasıl yaptığını öğrenebilirdi. Güçleri kullanmanın onu neden bu kadar etkilediğini öğrenebilirdi.

Mariko son kez omzunun üstünden bakarken Kurt'un nereye gittiğini de öğrenmek istediğini fark etti.

Ve kime.

Ama şimdilik gölgelere sinip bekleyecekti.

ruh zayıflığı

Tahta bacaklı adam dumanı tüten bir tencerenin üzerine eğilmiş, anaç tavuk dikkatiyle içindekilere bakıyordu. Demir kazanın altındaki ateşi harlamak için duraksadı. Kurumla kaplı körüğü gıcırdata gıcırdata hava verip alevleri canlandırdı.

Mariko'nun başından beri tahmin ettiği gibi, Yoshi aççıydı.

Tencereden yeni bir buhar dalgası yükselince genç adam geri çekildi, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Küçük bir göbeği vardı. Kızarmış alnı terden parlıyordu ve bir kulağı diğerinden büyük görünüyordu.

Mariko ile Ren yaklaştığında Yoshi kazanın üstüne eğilmişti. Bakışları hâlâ kazanın içindekilerdeydi.

"Yoshi-san." Ren omzuyla Mariko'nun sırtını dürterek kızı itti. Mariko öne doğru sendeleyince Ren'e kaşlarını çatmamak için kendini tuttu.

"Sen hâlâ burada mısın?" diye söylendi Yoshi, arkasına bakmadan.

İlgisiz tavrı Mariko'ya babasını hatırlatmıştı; gerçi Yoshi, Hattori Kano'dan daha genç görünüyordu. Mariko dudaklarını

büzdü. “Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.” Sesini kalınlıktırdı. Bir avuç kum yutmuş gibi gıcırtılı bir tınıyla konuştu. Onlarla işbirliği yapmaya karar verdiği doğrudu ama ancak bir ahmağın Kara Klan’ın tutsağı olmaktan memnun görüneceğinin de farkındaydı. Üstelik daha yeni esir alınmışken.

“Elbette seçeneğin var,” dedi Yoshi.

“Ben öyle bir seçenek göremiyorum.”

Yoshi, elinde sallanan uzun tahta kaşıkla dönüp kıza dikkatlice baktı. “Kaçabilirdin.” Sesi ihtiyatlı, ağzının çevresindeki çizgiler derindi.

Mariko düşünceli bir tavırla duraksadı. Yoshi’nin neden böyle bir şey söylediğini merak ediyordu. “Yakalanırdım.”

“Doğru.” Kaşığı ritim tutar gibi bacağına vurarak başını salladı. “Muhtemelen yakalanırdın.”

“Öyleyse bu riski neden alayım?”

“Risk almazsan hayat fazla basit olur.”

Mariko boş bir ifade takınıp gözlerini adama dikti. Aşçının bitap görüntüsünün altından bir filozof çıkmasını beklemiyordu. “Doğarız. Yaşarız. Ölürüz. Hayatta önemli olan her şey basittir. Taş toprağa gömülür. Çiçek koku verir. Sonra...”

“Çiçek, yeterince zaman verilirse bir taşı bile delip geçebilir.”

“Ve yeterince gün ışığı verilirse. Yeterince su. Yeterince...”

Yoshi tiz bir kahkaha attı. Bu ses Mariko’yu tedirgin edecek kadar içini ısıttı. Mariko, Kara Klan üyelerinin hiçbirini sevmek istemiyordu. Hele de tahta kaşığını sağa sola sallayan bu şişko herifi. Yoshi gülmeye devam ettikçe kahkahasının sesi adeta yukarıdaki ışık demetlerine saplanıyordu. Aşçı, dumanı tüten sıvıyla dolu kıymetli kazanına dönüp aynı dikkatle kaşığı derinliklerine daldırdı.

Mariko, her geçen saniye artan merakıyla yanaşıp kaynayan kazana dikkatle baktı. Yoshi’nin hazırlamak için böylesine titizlikle uğraştığı şeyin ne olduğunu görmeye kararlıydı.

Köpüren sıvı, Yoshi karıştırdıkça kıpırdandı. Tanıdık bir nesne döne döne göründü.

Yumurta mı?

“Hayal kırıklığına uğradın galiba,” dedi Yoshi gözücuyla ona bakarak.

Mariko kaşlarını çatı. “Yumurtaymış bunlar.”

Yoshi kazandan bir yumurta çıkarıp dikkatlice yakındaki su kabına bırakırken somurtur gibi dudaklarını uzattı. “Bunlar bildiğin yumurtalardan değil.” Kaşığının ucuyla yumurtayı suda çevirmeye başladı.

Üzerlerine çöken sessizlik, tedirgin edici bir gerilimle yüklenmişti. Mariko artık sessiz kalamıyordu. “Neden yumurtayı kaynattıktan sonra yıkıyorsun?”

“Bu soğuk su,” dedi Yoshi yumurtayı buz gibi banyosundan çıkarıp ışığa doğru kaldırırken. “Kusursuz pişmiş bir yumurtanın sırrı bu iki aşırı uçtur.” Yumurtanın yuvarlak tarafını kazanın kenarına hafifçe vurdu. Sonra aynısını sivri tarafına da yaptı. Yumurtayı dudaklarına götürüp tek nefeste soğutmak ister gibi kuvvetlice üfledi.

Yumurta, kabuğundan kayıp Yoshi’nin avcuna indi.

“Ye bakalım.” Yumurtayı Mariko’ya uzattı.

Mariko, Kara Klan üyelerinin sunduğu bir şeyi son yediğinde bir atın sırtında uyanmıştı. Yine de yumurtayı eline alır almaz açlık dize getirdi onu. Güçlü bir savaşçı, düşmanının sunduğu hiçbir şeyi yemeyi kabul etmezdi. Fakat şu durumda Mariko güçlü bir savaşçı değildi. Açlıktan kıvranan bir serçeydi.

Mariko küçük bir ısırık aldı. Yumurtanın beyazı soğuk ve yumuşaktı. Kuştüyü gibi hafıftı. Ortası karahindiba çiçeğinin sıcak sarı rengindeydi. Üstünde kusursuz kıvrımlarla bir buhar tütüyordu. Kısacası Mariko’nun hayatı boyunca yediği en lezzetli şey olması pekâlâ mümkündü. Mariko kalan lokmanın tamamını yutmak için ağzını açtı.

Yoshi, “Dur!” deyince Mariko donakaldı. Yoshi küçük bir çömlekten avcunun yarısı büyüklüğünde bir parça zencefil turşusu çıkardı. Mariko’nun gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ederek belinden kancalı bir kama çıkarıp yumurtanın üstüne iki incecik dilim zencefil kesti. Sonra da kaşlarını kaldırarak Mariko’ya yemesini işaret etti.

Mariko az önce yanılmıştı.

Bu *kesinlikle* hayatı boyunca yediği en güzel şeydi.

Mariko ağzı doluyken bile ne kadar beğendiğini belirten boğuk sesler çıkarmaya başladı. Kara Klan’dan birine teşekkür etmek onu incitiyordu ama kararını vermişti. Onu burada tuttukları sürece emirlerine uyacaktı. Onların işine yaramanın bir yolunu bulacaktı.

Ve otların arasında saldırmayı bekleyecekti.

Mariko tam konuşmaya başlamıştı ki kazanın kenarına çarpan bir taşla şaşırıp kaldı. Kıymetli yumurtası ağzından çıkıp yere düştü. Mariko tepki veremeden Yoshi belinden başka bir hançer çekip Mariko’nun arkasındaki çalılıklara savurdu.

Hançer omzunu kıl payı geçip yandaki ağacın gövdesine saplanınca Ren çığlık attı. Çevredeki dallar darbenin etkisiyle sarsıldı.

“Yemek vakti kutsaldır,” diye çıkıştı Yoshi. “Sen bunu herkesten iyi bilirsin.”

“Patron yeni adamımıza ne istersem yapabileceğimi söyledi,” dedi Ren burnundan soluyarak. “Hatta kurallarımızı delerse onu öldürebilirsin dedi.”

Yeni adam? Kurallar?

Çeşitli düşünceler zihninde hızla dönüp dururken Mariko sakın kalmaya çalıştı. Yoshi’nin zaten kızarıklık olan yüzü daha da kızardı. O anda Mariko sessiz kalmakla iyi ettiğini anladı.

Ren belli ki ifşa etmemesi gereken bir şeyi söylemişti.

Yoshi, temkinli bir adımla Ren’e yaklaştı. İkaz amaçlı bir adım. “Bana ne istersen yapabileceğini söylemedi ama. Ve Sanada

Takeo benim yanımda olduğu sürece onu rahat bırakman için ısrar ediyorum.”

“Peki,” dedi Ren, gözlerinde parlayan öfkesiyle. “Yemeğinin tadını çıkar, Kılıkuyruk Efendi çünkü son yemeğin olabilir!” Bu tehdidi savururken ayağına dolanan dikenli çalılardan kurtulmaya çalışıyordu. Sonra da yakın gelecekte acımasızca intikam alacağına yemin eden yüz ifadesiyle çabucak arkasını döndü.

Hiç şaşırmam.

Mariko yerdeki mahvolmuş yumurtaya baktı. Alıp tozuna kirine aldırmadan ağzına atmayı düşündü.

Bu kadar lezzetli bir şeyin ziyan edilmesi çok yazık olurdu.

“Mademki bu benim son yemeğimdi,” diye mırıldandı Mariko, “daha yiyemeden ağzımdan kayıp düşmesi oldu mu yani?”

Yoshi’nin sert tınlayan kahkahası bu kez daha yumuşaktı. “İlk bakışta aksini düşünmüştüm ama sende oyunculuk yeteneği var. Son yemek meselesine gelince, o kararı ancak Ranmaru verir.” Kaynayan kazandan bir yumurta daha alıp soğuk suya koydu. “Yine de şunu söylemeliyim ki ölümün eşiğindeki birine göre oldukça sakın görünüyorsun.”

Mariko altdudağını ısırp bir kez daha Yoshi’nin somurtkan nezaketiyle ağzından nasıl bir bilgi alma peşinde olduğunu düşündü.

Karşılığında ondan hangi bilgiyi alabileceğini de.

“Ben sakın değilim,” dedi sonunda. “Durmadan korkumu yatıştırmaya çalıştığım için öyle görünüyorum.”

“Niye uğraşıyorsun o zaman?”

“Zayıf görünmek istemiyorum da ondan.”

Yoshi, Mariko için yeni yumurtayı kabuğundan çıkarırken dudağının kenarında yine bir tebessüm belirdi.

Nezaketi taktik olabilirdi. Belki de Mariko’nun zırhını düşürmek için öyle davranıyordu. Aşırı tefekkürle tavllanmış aşırı zalimlik. Tıpkı yumurta gibi.

Hepsi taktik olabilirdi.

Fakat yumurta –o basit yumurta– öylesine muhteşemdi ki. Öylesine kusursuz.

Basit bir yumurtayı hazırlamaya bu kadar özen gösteren biri nasıl gerçekten kötü olabilirdi ki?

Mariko içten içe ofladı.

Yoshi'nin nezaketi yalan ya da taktikse, Mariko da bile bile bu tuzağa düşecekti. Daha büyük bir amaç uğruna.

Emirlere uy. Güven kazan.

Beklemedikleri anda saldır.

Bu adamların kim olduğunu öğrenecekti. Kime hizmet ettiklerini.

Ve onu neden öldürmeye çalıştıklarını.

Mariko'nun arkasındaki çalılıklar bir kez daha hışırdayınca Yoshi belinden küçük bir hançer daha çekip hedef aldı. Avaz avaz bir çığlık ve hızla kaçan ayak sesleri duyuldu.

Mariko yumurtasını çiğnerken Yoshi'nin hareketlerindeki akıcılığa da hayret ediyordu. Tahta bacağı onu engellemiyordu. O pervasız masallardaki gibi ona herhangi bir üstünlük de sağlamıyordu. Armağan da değildi, nimet de.

Sadece kendisiydi. Tıpkı Yoshi gibi.

Kartallar nasıl uçmak için doğmuşsa, Yoshi de hançer atmak için doğmuştu sanki.

Bunu fark etmek Mariko'yu yeni bir fikir üzerinde düşünmeye itti:

Belki de asıl zayıflık ruhtadır.

“Böyle *kunai* fırlatmak için ne kadar çalıştın?” diye sordu Mariko hayranlığını gizlemeden.

“Hemen hemen hayatım boyunca.”

Mariko'nun bakışları Yoshi'nin belindeki girift deri kemere kaydı. Her biri farklı şekil ve büyüklükteki envai çeşit cilalı bıçağa.

“Birbirinden farklı bu kadar bıçağı neden taşıyorsun?”

“Bazı *kunai* çeşitleri kısa mesafelerde atmak için daha iyi. Bazıları da uzun mesafeler için. Geri kalanlarını sorarsan... Eh, o da pek çok sırrımdan biri.” Kahkaha attı.

Mariko, Ren'i ve çakıltaşlarını düşündü. “Keşke benim de böyle bir yeteneğim olsaydı.” Dudağını büktü. “Tam da bugün çok işime yarardı.”

“Öğrenebilirsin. Yeterince çalışınca herkes öğrenebilir.”

“Ben pek emin değilim.” Mariko'nun yüzüne şüphe çizgileri yerleşti. “Ateş kadar hızlı olursam dağları bile yerinden oynatabileceğimi de söyleyecek misin?”

Yoshi yüksek sesle güldü.

Mariko gülmemek için kendini tuttu. “Ayrıca kendi hünerlerini yabana atmamalısın. Bu hem sana hem bana hakaret olur.”

Yoshi yine kaşlarını kaldırdı. Mariko insanların onunla böyle doğrudan konuşmalarına alışık olmadığını tahmin etti. “Öyle mi diyorsun?”

“Evet. Geliştirmek için ömrünü verdiği hünerlerini ciddiye almayarak kendine hakaret ediyorsun. Çok çabalarsam başaracağımı söyleyerek de bana hakaret ediyorsun; tek engelim çaba göstermemekmiş gibi.” Mariko'nun konuşması, söylediği her kelimeyle daha da hızlanıyordu. Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Bir şeye kalkışırken bile insan önce o şeyin mümkün olduğuna inanmalı. *Sonra* ona bir şans verilmeli.” Mariko sözlerini bitirirken şişman adama imalı imalı baktı.

Yoshi'nin gülüşünde bilgiç bir hava vardı. “Yazık ki, Sanada Takeo, sana burada kama fırlatma fırsatı verilmeyecek. Ama deneme girişimin dikkatimden kaçmadı. Ve takdirimi kazandı.”

“Girişim değil. Daha ziyade bitmek bilmeyen bir hayat mücadelesi,” dedi Mariko düşüncelere dalarak. “Bilginin kendisi bile seni başarısızlığa düşürebilecekken öğrenmek.”

“Daha ziyade bitmek bilmeyen bir gençlik mücadelesi,” dedi Yoshi soğuk bir tavırla, kaynayan tencereye birkaç yumurta daha atarken. “Merak etme; seni temin ederim ki hayattaki tüm büyük fırsatlar, zorluklardan sonra gelir.”

“Senin en çok ne için çabaladığını sorabilir miyim?” diyerek konuyu deşti Mariko.

Yoshi alnında biriken teri koluyla sildi. Ren’e attığı bıçağı bulmak için çalılara yöneldi. *Kunai*’yi saplandığı ağacın gövdesinden çekip çıkardı. Kamayı ışığa doğru kaldırdı, sonra da sevgiyle belindeki yerine koydu.

“Yeni bir bıçağı öğrenmek,” diye cevap verdi.

Mariko’nun burun kemerinde bir çizgi belirdi.

“Her bıçağın kendine has özellikleri vardır. Her kabza farklıdır. Her sap eşsizdir. Her kamanın kendine özgü bir dengesi vardır.”

Mariko yine düşüncelere dalmıştı. “Kararlılık daha iyi olmaz mı? Çeliğin dövülmesindeki kararlılık. Bıçağın şekillendirilmesindeki kararlılık.”

“Kararlılık yetmez. Çünkü şansı etkilemez ve hedefe bıçak yerine kabzanın isabet etmesi her zaman ihtimal dahilindedir. Ne kadar yetenekli olursan ol, bunu yüzde yüz önleyemezsin.”

Mariko, Yoshi’nin zencefil turşusunu dilimlemek için kullandığı kancalı kamayı inceledi. “Ortadan çarpı şeklinde birleştirilmiş iki kama daha iyi olabilir.” Biraz daha düşündü. “Hatta belki üç bıçak. Yıldız gibi.”

“Neden dört olmasın?” dedi Yoshi eğlenerek. “Ne yazık ki hiçbir zaman öyle hantal bir şey kullandığımı görmeyeceksin. Etkili *kunai* hafif olmalıdır.” Kıvrak bir hareketle kınından bir bıçak kapıp aynı dala fırlattı. “Hızlı olmalıdır.”

Mariko titreyen sapı inceledi. Yoshi kamayı az önceki noktaya isabet edecek şekilde fırlatmıştı. Neredeyse aynı açıyla az önceki yarığa saplanmıştı. Sapın sallanışı –aralıksız hareketlerle

titreyişi- Ŗkami'yi ve gizemli yeteneklerini hatırlattı Mariko'ya. Yüzünü ekşitti.

Henüz anlamadığı şeyleri hatırlamak istemiyordu.

Özellikle de Kurt'la ilgili şeyleri.

Mariko çömeldi. İnce bir dal aldı. Çizmeye başladı.

Sabiden.

Neden dört olmasın?

jubokko

Mariko o gece hafif uykusundan çığlık sesleriyle uyandı. Üstüne buz gibi su dökülmüşçesine irkildi. Yastık niyetine kullandığı taş, alnını sıyırdı. Tırnakları nemli toprağa saplandı.

Ormanda yankılanan çığlıklar, acı çeken bir hayvanın çığlıklarıydı. Bir insanın değil.

İnsan olamazdı.

Hiçbir insan böyle sesler çıkaramazdı.

Çığlıklar devam ettikçe Mariko'nun derisinin altında bir davul geriliyormuş gibi kalbinin her atışı adeta göğsünü delip geçiyordu. Bir gözünü açıp ormandaki gölgelere odaklanmaya çalıştı. Katıksız ıstırabın sesini boğmaya.

Uzakta meşaleli adamlar toplanıyordu. Ağaçların arasından bulanık alev halkaları görünüyordu.

Mariko bir an kaçmayı düşündü. Kara Klan'ın dikkati dağılmıştı. Belki karanlığa karıştığını fark etmezlerdi. Belki oraya buraya kurdukları tuzaklarına yakalanmadan ormandan çıkmanın bir yolunu bulurdu.

Belki.

Beline inen tekmeyle daha da korktu.

“Kalk.” Ren’di. “Hemen.” Sesi nedense pek kederliydi.

Çığlıklar yüzünden sınırları bozulan Mariko itiraz etmeden ayağa fırladı. Meşalesini kaldırdı ve ağaçların arasına dalan Ren’i takip etti.

Orman, çığlıklar dışında ürpertici bir sessizliğe bürünmüştü. Rüzgâr dalları kıpırdatmıyordu. Mariko’nun havada herhangi bir yaşam belirtisi duyduğu da yoktu. Ren’in meşalesinin cızırtıları hariç. Kendi çıplak ayaklarının altındaki kuru dalların çıtırtısı.

Ve çığlıklar.

Ren sessizce yürüyordu, Mariko da peşindeydi. Meşale kümesine yaklaştıkça çığlık sesleri de yükseliyordu.

Mariko kulaklarını tıkamamak için kendini zor tuttu.

Kara Klan üyelerinden birkaçına yanaştılar. Adamlar, dalları iskelet parmakları gibi göğse uzanan bir ağacın çevresine toplanmışlardı.

Ağaç ilk bakışta tamamen normal görünüyordu.

Gözleri karanlığa alışınca gördüğü şey karşısında az kalsın kendisi de çığlık atacaktı.

Ağacın dibinde genç bir adam vardı. Kollarına, bacaklarına kökler dolanmıştı. Topraktan çıkıp onu dikenli bir sarmaşık gibi sarmalayan kökler. Yüzünden sicim gibi kan süzülüyordu. Kollarından aşağıya. Çıplak karnına.

Dikenler genç adamın tenine batmıştı. Sarmaşıklar bedeninin her yanını sımsıkı kavramış, dikenleri gittikçe derinlere batıyordu.

Ancak dehşet bununla bitmiyordu.

Mariko, nabızı yavaşlayınca, sarmaşıklardan yükselen höpürtülü sesler ve iskeleti andıran dallardan filizlenen siyah yaprakların hışırtısını duydu.

Sarmaşıklar –daha doğrusu ağaç– delikanlıdan *besleniyordu*.

Ağaç onun kanını emiyordu.

Delikanlı yeniden haykırdı, sesi sonsuz bir acıyla yankılandı.

Ranmaru ile Ōkami delikanlının önünde durmuş, ona bakıyorlardı.

Mariko merhamet dilemek istedi. Dallarını kesip delikanlıyı pekâlâ kurtarabilirlerdi. Onu böyle ağır, korkunç bir ölümden kurtarabilirlerdi. Kökünden sökme düşüncesiyle dikenli dallardan birine uzandı.

Ōkami bir kıvılcım gibi hızla dirseğinden tuttu. “Dokunma.”

Okami’nin elinin sıcaklığı çalıntı *kosodesi*’nin kenevir kumaşından geçip tenini dağılayınca Mariko gözlerini kırıştırdı. Ōkami nedense çok haşın görünüyordu. Hiç olmadığı kadar hem de. Kara gözleri Mariko’nun yüzünde dolaştı. Orada gördüğü bir şey, bir anlığına da olsa ifadesini yumuşattı.

“Dokunursan *jubokko* seni de kapar,” dedi.

Bu açıklamayla dehşete kapılan Mariko’nun ağzı açık kaldı. Ölümle pençelesen delikanlıya bakan gözleri büyüdü.

Ranmaru, Mariko’ya baktı. “Ona acıyarak bakma.” Delikanlı yine haykırdı. Çığlıkları anbean cılız seslere dönüşüyordu. “Kampımıza gönderilmiş. Yerimizi bulup bizi uyukumuzda öldürmek için; sinsi bir yılan gibi.”

“En kalles yılanlar bile bu şekilde ölmeyi hak etmiyor,” dedi Mariko boğuk bir sesle.

Ren bu sözlerle irkildi. Cam gibi parlak gözleri Mariko’ya döndü, ifadesi karanlıkta bile umut kırıcıydı.

“O yılan değil. Çok daha kötüsü.” Ōkami’nin yumrukları lekeli bir kumaş parçasına kenetlenmişti. Mariko katlanan bezin kenarlarında beyaz bir armanın ucunu gördüyse de aileyi çıkaramadı. Kayda değer başka bir şey de çıkaramadı.

Genç adamın çığlıkları susmuştu. Ağzı bir an açık kalıp titreyerek kapandı, dişleri taşın üstünde kaçışan böcekler gibi tıkırdıyordu. Ağaç bir kez daha höpürtüler çıkardı, birkaç siyah çiçek daha patlayıverdi.

Mariko'nun korkusu her saniye daha da büyüyordu. Gözlerini bu görüntüden kaçırmak istiyordu. Gerçeklerden kaçırmak. Bir an, Ren'e onu neden buraya getirdiğini sormayı düşündü.

Neden onu bu korkunç anı izlemeye zorladıklarını.

"Bitirebilirsiniz." Mariko, Ranmaru'ya baktı. Sesini yükseltmemek için kendini tutarken bakışları Ōkami'nin yüzüne kaydı. Meşale alevinin yüzünde titreyişine.

"Acısına son verebilirsiniz," dedi Ōkami'ye. Bu korkunçluğun ortasında iyilik bulma ihtiyacıyla. "Onu bu şekilde ölüme terk etmeyin. Daha gencecik." Mariko altdudağını ısırды. "Çocuk... benim gibi." Bu sözleri söyler söylemez kafasına dank etti.

Neden bu korkunç ana tanıklık etmesini istediklerini anladı.

Ōkami'nin bakışları sabit ve saydamdı. Gözleri –böylesi bir ıstırapın ortasında bile tamamen odaklanmış gibi– Mariko'nun gözlerine kilitlenmişti. Mariko'nun babasının kılıcınının kabzasındaki siyah akik taşları gibi simsiyah ve parlaktılar. "Ne yapıyorsak oyuz." Ōkami'nin sözleri acımasız olsa da sesinin tınısında bezginlik vardı. "Bu oğlan bizi öldürmek için geldi evimize. O ve onun gibiler bunun bedelini ödemeli." Kirli kumaşı ve görünmeyen armasını bir kez daha sıktı.

"Yaptığımız şeylerden çok daha fazlasıyız!" Mariko, aralarındaki yakınlık haklı olmasını sağlayacakmış gibi yaklaştı ona. "Biz..." Doğru sözleri bulmak için zihnini taradı. "Düşüncelerimiz, anılarımız, inançlarımız neyse oyuz!" Gözleri can çekişen delikanlıya döndü. İçindeki hayat enerjisini usul usul emen meşum ağaca.

"Bu ağaç ormanın kendisi değil," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece bir parçası."

"Hayır. Katil katildir. Hırsız hırsızdır," dedi Ōkami aynı sertlikle Mariko'ya tepeden bakarken. "Bu hayatta önemli olan tek şey, ne yaptığınızdır."

Mariko'nun tırnakları avuçlarına gömüldü. Ōkami'yi omuzlarından tutup sarsmamak için kendini tuttu.

Ökami istifini bozmadı. Yardım etmeye de yeltenmedi.

Sonunda can çekişen delikanlının önünde çömelen kişi Ranmaru oldu. Kara Klan'ın lideri yumuşak bir sesle konuştu. Neredeyse teselli eder gibi. "Yıllar yıllar evvel, buradan pek de farklı olmayan bir ormanın yakınlarında birlikte büyüyen üç genç adam vardı." Delikanlının alnındaki teri temiz bir muslin bezle sildi.

Delikanlı kesik kesik soludu. Mariko'nun yüreği sıkıştı.

"Çocukken birlikte oynarlardı. Birlikte ders çalışırlardı. Birbirleriyle ancak arkadaşların yapabileceği şekilde boy ölçüşürlerdi. Yaşları ilerleyince biri yüzünü adalete döndü, diğeri onura." Ranmaru'nun sesi alçaldı. "Sonuncusu ise ihtirasa."

"Zamanla üç genç, birbirlerinden ayrılıp savaştı oldular, her birinin kendi oğulları vardı. Yaşları ve itibarları arttıkça hırslı adam, onura her şeyden çok değer veren arkadaşının, en sevdiği kişilerin iyiliği için bile olsa asla ödün vermediğini fark etti."

Ranmaru mağrur bir sessizlikle kemerindeki *katananın* gözü alıcı kabzasına uzandı. "Bunun üzerine hırslı adam, diğer arkadaşını -adalete her şeyden çok önem vereni- kendi çıkarı için kullandı. Bir terzi ustalığıyla hakikatin içine yalanlar işledi. Şüphe tohumları ekti. Adalete değer veren adamı ikna edip onurlu arkadaşlarının, onların başarmaya çalıştıkları her şeyi baltaladığına inandırdı."

Delikanlı gözlerini Kara Klan'ın liderine dikmişti. Ranmaru *katanasını* kınından çıkarırken delikanlı burnundan nefes aldı. Can çekişen çocuğun yüzündeki çizgiler, başına gelecekleri anlamış gibi yumuşadı. Bitap haliyle başını sallayıp onayladı.

"Onurlu arkadaşları ihanetle suçlanınca hırslı adam, üç kişilik ekiplerinin son üyesine döndü, ondan her daim yayılan adalet duygusuna kulak verdi." Ranmaru sustu. Bir şey söylemeden izin istedi. Can çekişen delikanlının gözleri kılıçtan Ranmaru'ya döndü. Bir kez daha başıyla onayladı. Minnetle.

Ranmaru da başını nazikçe sallayarak *katanasını* delikanlının göğsüne bastırdı. "Böylece adaleti her şeyin üstünde tutan

arkadaş, onurlu arkadaşını öldürdü... arkadaşının tek oğlunun gözlerinin önünde. Fakat yaptığı şeyi –yaptığı hatayı– anlayınca durumu toparlamaya çalıştı. Bu korkunç hatayı düzeltip yeniden adaleti sağlamak için.”

Mariko, Ōkami'nin çenesinin gerildiğini gördü. Bıçağın eti delip geçişinin sesi, Ranmaru batırdıkça geceye dağıldı. Hızla. Ve kendinden emin biçimde. Delikanlı dudaklarında minnettar bir tebessümle canını teslim ederken gözlerini son bir kez dermansızca açtı.

“Adaleti her şeyin üstünde tutan adam bu hatayı düzeltmek için yaptıklarıyla, Yedo Körfezi'nde ayaklarından asıldı. Ailesinin gözünün önünde boğularak öldü.” Ranmaru başını yana eğdi. Ōkami'yle konuşmak ister gibi bir hali vardı. Ama yapamadı. “Boğularak öldürülen adamın oğlu –başına buyruk bir kurt– babasına iftira atan adamın evini bir gece yakıp dağlara kaçtı.”

Etraflarını saran hava dile getirilmeyen düşüncelerle dalgalanıyordu. Yıllar, nesiller boyunca dile getirilmeyen duygularla.

Fakat Mariko anlamıştı.

Ranmaru'nun anlattığı, Ōkami ve onun hikâyesiydi. Babalarını hırslı bir adama kaptırmış iki delikanlının hikâyesi. Bir zamanlar babalarının en yakın arkadaşı olan adama.

Ōkami'nin babası, Ranmaru'nun babasına ihanet etmişti. Ōkami'nin Ranmaru'ya hizmet etmesinin nedeni buydu. Kara Klan'a böylesine şaşmaz biçimde biat etmesinin nedeni buydu. Bu iki delikanlı, söz konusu ihanetle ayrılmaz şekilde bağlanmışlardı. Yaşam ve ölümle bağlanmışlardı.

Kan ve ateşle mühürlenmiş bir arkadaşlık.

Ranmaru'nun hikâyesi bir hayalet gibi geceye karışırken birkaç gün öncesinin görüntüsü –bir avluda dikilmiş, babasının kanıyla kırmızıya boyanan taşlara gözlerini diken oğlanın hatırası– canlandı Mariko'nun zihninde.

İlk anda düşündüğü gibi bu çocuk Takeda Ranmaru'ydu.

Artık çocuk değildi. Şimdi genç bir adam olarak gizli bir amacı vardı. Mariko'nun anlamaya yeni yeni başladığı bir amaç. Mariko'nun merakı istemsizce, ıssız bir kıydan çekilen dalgalar gibi yatıştı. Yerinde belli belirsiz bir keder, kararsız bir şefkat yükseldi. Ailesinin ölümüne seyirci kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Değer verdiği herkesi bir anda kaybetmenin. Annesini. Babasını. Kenşin'i...

Ama bu uzak bir ihtimal değildi.

Bu orman şu birkaç günde ona bu gerçeği öğretmişti.

Mariko böylesi bir kaybın gerçekleşme ihtimalini düşünürken üstüne bir ağırlık çöktü. Boğazında bir acı yükselmeye başladı.

Adaletsizliğin acısı.

Ranmaru, babasının adamlarını öldürmüştü. Chiyo'yu da.

Mariko'yu öldürmeye çalışmıştı.

Ve Mariko bunu asla unutmuyacaktı.

Emirlere uy. Güven kazan.

En beklemedikleri anda saldır.

"İyi bak, Sanada Takeo." Ranmaru kılıcını ölü delikanlının yere yığılan bedeninden çekip doğruldu. "Bu orman bizi koruyor. Bu ağaçlar *-jubokko-* her yerde. Ormanımızı *yökai* koruyor ve kaçmaya kalkışırsan sana iyi gözle bakmazlar. Bize herhangi bir şekilde ihanet etmeye kalkışırsan da." Dönüp Mariko'ya baktı. "Ama sadık kalırsan, bir gün Jukai Ormanı da sana aynı şekilde hizmet eder."

Mariko cansız genç adama dikti gözlerini. Derisi mumu andıran bir renge dönmüştü.

Mariko'nun solundaki Ökami nihayet konuştu. Sözleri dinen bir rüzgârdaki fısıltılar gibiydi...

"Şunu sakın unutma, Sanada Takeo: Bu ormanda kaçabileceğin hiçbir yer yok."

ninja yıldızı

Mariko sonraki dört gün boyunca dinledi. Şikâyet etmeden emirlere uydu. Kara Klan'ın yirmi kadar üyesinden çoğunun olur olmaz saatlerde kamptan çıkıp gittiklerini, genellikle içi ipekle dolu küçük sandıklarla geri döndüklerini öğrendi. Altın *ryō* dolu küçük deri çantalar ve bakır parçalarıyla dolu sayısız teneke kutuyla. Sonra da karanlığı bir pelerin gibi sarınıp, çaldıklarını ağaçların altına götürüyor, gözden kayboluyorlardı.

Bu ormanda kaçacak hiçbir yer yok.

Ökami'nin sözleri havada asılı kalan bir nakarat gibi Mariko'nun zihninde tekrar tekrar dönüp duruyordu. Kimsenin görmediğini sandığı zamanlarda tir tir titremesine, ilk kez korkularına sarılmasına neden oluyordu.

Mariko korkularıyla sakınmadan yüzleşmenin bilgelik olduğunu öğrendi. Bunun onu daha zeki kıldığını. Belki korkuları bir bilgi kırıntısına ulaşmasına yardım ederdi. Çabasına değecek bir şeylere. Dört gece önce Jukai Ormanı'nda şahit olduğu korkunç anı mazur gösteren herhangi bir şeye.

Kara Klan'dakilerin güvenini kazanmanın bir yolunu bulmamıştı. Güven değilse bile biraz takdirlerini. Böylece, yapıyı içten çökertmeye çalışan bir karınca sürüsü gibi, gerçeğe giden tüneli kazmaya başlayabilirdi.

Jubokko meselesinden öğrendiği bir şey varsa o da Ranmaru'nun güvenini kazanmanın bir yolunun da Ökami'den geçtiği idi. Belli ki aralarında güçlü bir bağ vardı. Zaman içinde oluşan bir güven. Ne yazık ki Mariko, Kurt'un dostluğunu nasıl kazanacağını hiç bilmiyordu. Duygularını açığa vuran biri değildi.

Şimdi Mariko, Ranmaru'nun ilgisini çekmek için mücadele etmek zorundaydı. Kara Klan'ın liderini etkilemenin en iyi yolunu bulmaya o kadar kararlıydı ki cesaretini toplaması beş gün sürmüştü. Harekete geçmesi.

Ve artık bir planı olsa da Mariko hâlâ tereddüt içindeydi. Boş zamanlarını ayrıntılara kafa yormakla geçirmişti. Olasılıkları tartmakla. Bu sırada büyük sırrının –her an– ortaya çıkabileceği ihtimalini bir kenara koyarak.

Yani Kara Klan üyelerinden birinin, erkek olmadığını öğrenebileceği ihtimalini.

Korku Mariko'yu yeniden ele geçirmiş, nefes bile alamaz hale getirmişti. Onu güçsüz bırakıyordu. Tek çare ise korkunun soğuk kucağına bir kez daha dönmekti.

Bu onu besliyordu. Bu korku.

Ona kararlılık veriyordu.

Mariko omuzlarını dikleştirdi. Kafasını topladı.

Ranmaru bugün onunla hiç ilgilenmemişti. Onun gözünde Mariko da pek çok yapraktan biriydi. Ökami de aynı derecede umutsuzdu. Yılların bakımsızlığıyla üstü örtülmüş dipsiz bir kuyu. Kara Klan'ın sadece iki üyesi Mariko'yla ilgileniyordu. Ren ve Yoshi. İlki her fırsatta ona bulaşıyordu. İkincisi ise ona en alakasız dersleri vermeyi görev edinmişti: Ateş nasıl yakılır, su nasıl kaynatılır, yenabilir kökler nasıl çıkarılır. *Jubokko*'nun, davetsiz

gelen gencin kanını kuruttuğu geceden beri Mariko'ya kamptaki en abuk subuk işler verilmişti.

Kapları yıkamak. Tüy yolmak.

Ve elbette ateş için odun toplamak.

Bu umursanmazlık Mariko'nun azmini daha da artırdı. Onu daha büyük bir amaca yönlendirdi. Kara Klan'ın alt kademesine başarıyla sızdığına göre artık beyin takımına ulaşmaya çalışacaktı. Ancak bunu yaparsa önemli bilgiler elde edebilirdi.

Neden onu öldürmeye gönderildiklerini öğrenebilirdi.

Son birkaç gün içinde edinebildiği en değerli bilgi, Ŗkami'nin her sabah bir bō dışında kamptan silahsız ve tek başına çıktığıydı.

Gece çökmeden de dönmüyordu.

Yokluğu Mariko için çok önemli olduğundan değil. Kurt, vaktini kamptaki çadırına çekilerek geçiriyordu. Fakat Mariko, delikanlının vaktini boş geçirdiğini sanacak kadar aptal değildi. Sık sık ortadan kaybolması kesinlikle kayda değer bir bilgiydi.

Nereye gidiyordu?

Kara Klan'a hükmeden kişilerle görüşmeye gidiyor olabilir miydi? Mariko'nun ölmesini isteyen kişilerle?

Mariko önünde duran sayısız ihtimali eşelerken bir yandan da uyurken ayağının dibine bırakılan kirli kenevir tomarıyla cebelleşmeye devam ediyordu. Dişlerini sıkıp sert kumaşı düzleştirmek için çekiştiriyor, bir parçasını bambudan yapılmış kazığa tutturmaya çalışıyordu. Biri –herhalde Yoshi– kendi çadırını kursun diye gerekli malzemeleri bırakmıştı.

Mariko bu hediyeyi görünce son derece mutlu olmuştu.

Çadır, Kara Klan'm hiç değilse bir üyesinin onu faydalı bulduğunun göstergesiydi. Kalmasını istediğinin. Ren'in, Ranmaru'nun onu yeni üyeleri yapma planını nasıl ağzından kaçırdığını hatırladı. Belki de bu durum, Mariko'nun amacında ilerleme kaydettiğinin bir işaretiydi. Ren'in çirkin tavırları aksini düşündürse de kamptaki birileri bu görüşü destekliyordu. Mariko'ya kendine ait bir

yer bile verilmişti. Bu gece taş ve moloz yığınlarının üstünde uyumak zorunda kalmayacağı ilk gece olacaktı.

Tabii şu kahrolası şeyi kurmayı becerebilirse.

Artık dayanamayıp kenevir kumaşı çalılıkların arasına fırlatmak üzereydi ki sayısız yanıkla lekelenmiş bir el uzanıp tomarı Mariko'nun elinden kaptı.

Kırmızı yüzü öfkeyle harelenen Yoshi, Mariko'nun tepesinde beliriverdi.

“Sen *hâlâ* şu çadırı kurmaya mı uğraşıyorsun?” Tahta bacağına öne atıp yere oturdu. Mariko bunu bir tür tılsım gibi görüyordu. Son birkaç gündür pek çok kez Yoshi'ye bacağına nasıl kaybettiğini sormak istemişti. Fakat huysuz aşçıdan iki şey beklemesi gerektiğini öğreniyordu: Kendisi istemediği sürece hiçbir konuda bilgi vermiyordu.

Ve hiç kimsenin, hiçbir şey için bahane üretmesine izin vermiyordu.

“Şimdiye kadar şüphesiz anlamış olduğun üzere, Yoshi-san, ben hiçbir zaman bu beceriye sahip olmadım. Muhtemelen bana hiçbir zaman böyle bir fırsat verilmediği için,” dedi beceriksizce şakalaşarak. “Ama öyle bile olsa bir şeyleri gözden kaçırdığımın da farkındayım.”

Yoshi ayaklarının dibindeki bambu sırkıklarını ve düğüm halindeki kumaş topunu karıştırdı. “Bunları sana kim verdi?” Altdudağını bükerek somurttu.

“Senin verdiğini sanmıştım.” Mariko gözlerini kırptırdı. “Sen değilsen Ren'dir belki. Rahatım konusundaki ilgisi son derece tutarlı,” dedi Mariko sert bir ifadeyle.

Yoshi durumu idrak ederken lekeli alnındaki çizgiler kayboldu. “Sende iskeletin iki kilit parçası eksik.”

Belki de çadırı ona bırakan kişi gerçekten Ren'di. Mariko'nun böylesine imkânsız bir görevi başarmaya çalışırken çektiği acıyı izlemekten ancak o keyif alırdı. “Ah... ah, aşağılık küçük canavar.”

“Ona kızma.” Yoshi hafifçe gülümseyerek ona baktı. “Ren oldukça zor bir yaşam sürdü. Canavardan ziyade yaralı bir kedidir.”

Mariko, “Yaralı kedilerin de pençeleri vardır,” diye homurdandı.

“Doğru.” Yoshi güldü. “Ben eksik parçaları bulup getireyim.” Yoshi tek gözünü kısarak dikkatle ona baktı. “Düşünceni Haruki’yle paylaştın mı?”

Mariko huzursuzluk içinde kıpırdandı. “Hayır.”

“Öyleyse ben çadırının parçalarını birleştirirken sen de onunla konu.” Mariko’nun talimatı yerine getirmemesi söz konusu bile değilmiş gibi konuşmuştu.

Mariko’nun içine rahatlama ve endişenin tuhaf bir karışımı yayıldı. Elbette ne yapacağını kendisine söylenmesi hoşuna gitmiyordu. Fakat onun için çaba gösteren birinin –herhangi birinin– varlığından da memnundu.

Aklındaki mırıldanmalara rağmen Mariko’nun kalbi, Yoshi’yi sevmemesine izin vermiyordu. “Belki de bana yardım etmemelisin,” dedi. “*Birileri* ceza olarak senin çadırının iskeletini çalabilir.”

“Birileri mi?” Bir kahkaha patlattı.

“Kim olduğunu söylemem.” Mariko da ona gülümsedi. “Ama malum biri bana bu nezaketi gösterdiğin için seni cezalandırmak isteyebilir.”

“Kimse buna cesaret edemez. Şu malum biri açlıktan ölmek istemiyorsa tabii. Siz aptal çocuklar gerçek yemekler şöyle dursun, doğru düzgün pilav pişirmeyi bile bilmiyorsunuz.” Böylece son noktayı koyduktan sonra Yoshi onu sol tarafındaki tepeciğe doğru itti. Sonra da kenevir kumaşı tortop etti, Ren’i ve eksik bambu çubuklarını bulmak için yeniden ayağa kalktı.

Mariko’nun içi sıkıldı. Bir an Yoshi’nin emirlerine karşı gelmeyi düşündü. Hatta belki daha sonra bu konuda yalan söylemeyi. Fakat huysuz aşçı işin aslını öğrenirdi ve metal ustasıyla o gün de konuşmayı beceremediğini duyarsa durum hiç de hoş olmazdı. Durduk yere yalan söylemenin onursuzluğu ayrı bir meseleydi

zaten. Hilekârlığın kendisi değildi Mariko'nun canını sıkan. Bunun gerekliliğini fark etmişti, özellikle de hayatta kalmakla birlikte ele alındığında. Ancak kuyruklu yalanlar aynı şey değildi. Bu yüzden Mariko iç geçirerek yakındaki küçük tepeye doğru yürümeye, tepenin zirvesindeki bez duvardan yükselen dumana yaklaşmaya başladı. Tepenin bir tarafı belli belirsiz görünen, zamanla ilerideki karlı dağa uzanan pek çok kayadan biri olan taş bir çıkıntıyla gölgelenmişti. Mariko oradaki ikinci gününde Kara Klan kampının nasıl da stratejik bir yere konumlandığını fark etmişti. Bu kaya uzantıları onlar için doğal bir sur işlevi görüyor, yan taraftan gelebilecek saldırıları önlüyordu.

Mariko topuklarını yumuşak toprağa vura vura, bayırın dikliği yüzünden baldırları yana yana güçbela ilerledi. O yürürken, zihni de bitmek bilmeyen mırıldanışlarına devam ediyordu.

Onu, ninja yıldızı fikrini Kara Klan'ın metal ustasına sunmaya teşvik eden ilk kişi Yoshi'ydi. Mariko'ya bu fikrin mantıklı olduğunu söylemişti. Ve bir kere bile Mariko'nun ahmaklık ettiğini söylememiş, onun çabalarını gereksiz, uygunsuz bulmamıştı. Tuhaf bir histi bu. Tanıdığı onca insan içinde, fikirlerini takdir eden ilk kişinin düşmanlarından biri olması.

Mariko isli bez duvarın önünde durup soluklandı. Cesaretini uzun süre yitirmemek için.

"Merhaba," dedi kaba bir sesle.

Metal ustası *jinnmaku* tentesinin ardından görününce Mariko tuttuğu nefesini bırakıp içinin ferahlamasına izin verdi.

Usta Haruki, meyhanedeki ilk gecesinde dikkatini çeken delikanlıdan başkası değildi. Parlak tenli, gökte süzülen ve yağlı kâğıttan bir şemsiyeyle bulutlara yükselen çocukla ilgili şu hikâyeden fırlayıp gelmiş gibi görünen hani. Mariko delikanlının neredeyse uhrevi bir sükûnetle, akçaağaçların dalgalanan yapraklarını izleyişini hatırladı.

Bu delikanlı, Ren'in yaptığı gibi ona azap çektirmeyi kendine görev edinmezdi en azından.

En azından Mariko öyle umuyordu.

Haruki uzun boylu ve zayıftı; yüzü ince, gözleri birbirinden uzaktı. Saçının ön kısmı topuzuna yetişmeyecek kadar kısaydı. Tutamları düz ve gevşekçe sarkıyordu. Sadece elleri ve *bachimaki*'si isten lekelenmişti. Delikanlı sessizce dikilip Mariko'yu süzdü. Peşin hükümlü bir sessizlik değildi bu. Merakla örülü bir sessizlik bile değildi.

Mariko'ya söze başlama fırsatı vermedi bile.

"Yoshi dedi ki..."

"Ben de buraya ne zaman geleceğini merak ediyordum." Haruki gözleriyle gülümsedi, sesi hoş ve kendinden emindi. "Yoshi geçen hafta senden bahsetmişti."

Mariko irkilerek kaskatı kesildi. "Söyleyeceğini düşünmemiştim."

"İlk zamanlarda hepimizin öğrendiği şeylerden biri Yoshi'ye olabildiğince az şey anlatmaktır. Dedikoduyu, yemeklerini sevdiğinden daha çok sever." Siyah deri kemerinden sarkan beze ellerini sildi. Ensesindeki teri kuruladı. *Kosode*'sinin yakası kayınca, korkunç parmaklar gibi yol yol olup omzuna dolanan yara izleri göründü.

Geçmişte fena halde kırbaçlanmış.

Mariko, olur olmaz konuşmasına izin vermeden sesini bastırdı. Ve işine yaramayacak cevaplar alacağı sorular sormasına.

Umursamama. Umursamıyorum.

"Benim adım Haruki." Başını hafifçe eğerek selam verdi.

Mariko kendini hazırlayarak bu harekete karşılık verdi. "Sana Takeo."

"Biliyorum."

Mariko dudaklarını büzüştürdü. Erkeklerin her zaman etraflarındaki herkesten daha çok şey bildiklerini ispat etmeleri mi

gerekiyordu? “Herhalde Yoshi buraya neden gelmek istediğimi de söylemiştir.”

“Bana göstermek istediğin bir şey olduğunu söyledi.”

Bu kaçamak bir cevaptı. Mariko’yu derhal temkinli olmaya iten bir cevap.

“Sen de merak etmedin... öyle mi?” diye sordu.

“Gerçekten de çok soru soruyormuşsun.” Haruki sakince gülümsedi. “Ve hayır, merak etmedim. Hazır olduğunda senin gelmeni bekledim.” Yine Mariko’nun konuşmasını bekledi.

Mariko tanıştığı herkesin gizli gündemleri olduğundan endişelenmeye bir son vermeliydi artık. Usta Haruki’nin ona güleceğinden endişelenmeye. Ya da onu kovacağından. Yoshi fikrini beğendiğini söylemişti. Ve Yoshi’nin de kendisinin de haklı olup olmadığını anlamanın tek yolu buydu.

Mariko başını kaldırıp Haruki’nin gözlerine baktı. “Acaba bana bir tür... *kunai* yapman mümkün mü diye soracaktım.”

“Fırlatma kaması mı?” Mariko’yu bir kez daha süzdü ama Mariko delikanlının yüzünden hiçbir şey okuyamıyordu. “Kendin için mi?”

Evet. Önünde sonunda.

“Hayır. Benim için değil.” Derin bir nefes aldı. “Yani kendi tasarımı olan bir *kunai* demek istemiştım. Birden çok ucu olan.” Mariko konuşurken Haruki’nin önünde çömelip küçük bir sopayla toprağa çizmeye başladı. “Adeta bir daire içinde.” İlk bakışta kıvrılarak uzanan altı ışıklı bir güneş gibi görünen bir şey çizdi. “Bıçakları aynı yönde bükersen dönecek şekilde fırlatılabilir, bu da daha uzağa ve daha hızlı uçmasını sağlar.”

Haruki, Mariko’nun yanına çömeldi. Tasarımını inceledi.

“Bunu yapmak zor olur,” dedi bir süre sonra. “Gerekli miktarda çelik de epey maliyetli olur, özellikle de bir savaşçının kaldırıp atacağı bir silah için.”

“Çelik yerine demir kullansan olmaz mı peki? Çelikten daha yumuşak ve daha ucuz.”

Haruki'nin gözleri bir kez daha Mariko'nun çizimine takıldı. Hâlâ düşünüyordu. “Demir bile olsa böyle bir silahı yapmak çok uzun zaman alır. Üzgünüm. Şu uçların her birinin ayrı ayrı sivriltilmesi gerekecek.”

Mariko hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak başını salladı. Böyle bir silaha sahip olmak pek çok sebeple onun lehine olurdu ve bu sebeplerin çoğunu aklının en karanlık köşelerinde gizlemek niyetindeydi. Şimdilik. Hayal kırıklığına teslim olmadan azmini tazeledi. Şu düşünceyi hatırladı:

Asıl zayıflık ruhtadır.

Bu kadar kolay pes etmeyecekti. “Peki, onun yerine sadece bir kalıp yapsak? Hatta bıçak sayısını azaltsak?” Mariko sopayı kullanarak önceki çizimi bozup yenisini çizdi. “Önce balmumundan kalıba dökülebilir, ok ucu gibi. Böylece zorlanmadan sivriltilebilir.”

Haruki ayağa kalktı. Başını düşünceli bir ifadeyle eğip yeni çizimin çevresinde dolaştı.

Metal ustası ansızın durdu. “Gel benimle,” dedi kendinden emin bir sesle. Haruki uzun bacakları sayesinde hızla tepeyi inmeye koyuldu. Haruki büyük adımlarla önlerindeki başka bir çadıra giderken, Mariko da ona yetişmek için peşinden koşturdu. Önünde bir nöbetçinin bulunduğu daha büyük bir çadırı. Kara Klan'ın kampına zorla getirildiği ilk günden beri Mariko'nun girmeye çalışıp durduğu çadır.

Takeda Ranmaru'nun çadırı.

Girişin önünde Kara Klan'ın birkaç genç üyesi, kıdemli iki ihtiyarın Go oyununu izliyorlardı. Hepsi skor üzerine bahse girmiş gibi, yıpranmış bir *tatami*'nin üstüne delikli bakır ve gümüş paralar saçılmıştı. Kenarda, gözden kaçan yerlere atılmış birkaç küçük bozuk para daha vardı. Mariko bunlardan birini sandaletli ayağının altına kaydırды, daha sonra çaktırmadan cebine atacaktı.

Bir gün paraya ihtiyacım olabilir.

Mariko bozukluğu almaya fırsat bulamadan Haruki girişin yanında durup onun gelmesini bekledi. Mariko masum görünmek için tebessümle ilerlerken hasır sandaletin altındaki bakır parayı da hızla sürükledi.

Mariko yanına gelmeden Haruki, Ranmaru'yla konuşmaya başlamıştı bile. Mariko'nun başta düşündüklerinin aksine o, amaçsızca oyalanacak biri değildi. "Fikri fena değil. Silah küçük olacak. Hafif olacak. Geleneksel *kunai*'ye göre hedef alması çok daha kolay olacak. Fakat yapmak için gereken zaman ve para, değerini neredeyse kaybettiriyor."

Elbette Kara Klan lideri onları gördüğüne şaşırmamıştı. Haruki'nin vardığı sonuca da şaşırmamıştı.

Mariko'nun şüphelendiğı gibi Yoshi, buluşundan Ranmaru'ya söz etmişti.

Mariko konuşmak için ağzını açtı. Fakat çadıra giren son kişi onu teklifsizce kenara itti. Daha görünmeden kokusuyla kendini belli eden kişi.

Sıcak taş ve odun dumanı kokusu.

Ökami ona dirsek atıp kendine yol açtığında Mariko kadim tanrıların yardımıyla büyük ölçüde ayakta kalmayı başardı.

"İçtenlikle özür diliyorum," dedi Ökami'ye, alaycılığını elden bırakmamaya çalışarak. "Tam önünüzdeki şeyi görmek sizin için epey zor olmalı."

Eh. Denemişti.

"Hayır." Ökami'nin yüzünde sessiz bir meydan okuma vardı, arkasını dönüp Mariko'ya bakarken gözleri parlıyordu. "Seni gördüm." Mariko, o yanından hızla geçerken yüzünde belli belirsiz bir tebessüm yakalar gibi oldu. "Hem görmesem bile kokunu kesin alırdım. En son ne zaman yıkandın sen?"

O berbat alay edilme duygusu sardı yine Mariko'yu. O şiddetli, amansız duygu. Kendini etrafındakilerden çok daha küçük

hissediyordu böyle anlarda. Her bakımdan çok daha *eksik*. Oysa tek dileği onlardan daha uzun boylu, daha kuvvetli, daha cesur olmaktı. Çok daha fazlası olmak. Kendisi olmaktan korktu. Bu adamlar attığı her adımın yalan olduğunu anlarlarsa diye korktu.

Yeter. Zayıflık göstermenin sırası değil.

Mariko bu korkunun onu sindirmesine izin vermek yerine ondan beslenmeye karar verdi.

Korkusu karnında toplandı. Boğazında kıvrandı.

Öfkeye dönüştü.

Hayır. Ökami'ye öfkelenecek zamanı yoktu. Öfkelenmek onu umursadığı anlamına gelirdi. Ve kesinlikle umursamıyordu. Umursamamak çok daha kolaydı.

Mariko dudağını büktü, önündeki ince, kaslı sırta ters ters baktı.

Ökami kışkırtmaları karşısında sessiz kaldığını fark edince omzunun üstünden şöyle bir baktı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi, Mariko'ya çabalarına değdiğini hissettirdi.

Kurt dalgınlıkla saçlarını karıştırdı, kayarcasına çadırın diğer tarafına ilerleyip bir dizi ipek minderin üzerine oturdu. Dinlenmek istercesine gözlerini kapadı.

Ranmaru, Ökami'nin açıkça görünen uyuma isteğine aldırmadan arkadaşına, "Hanami nasıldı?" diye sordu.

Mariko sağındaki Haruki'nin iç geçirdiğini duydu.

Ökami, metal ustasının sessiz kınamasını umursamadı. "Her zamanki gibi." Esneyerek minderlerin içine gömüldü.

Hanami mi?

Onura pek önem vermeyen bu miskin oğlan İnako'nun en meşhur eğlence bölgesine sık sık gidecekti elbette. Mariko hiç değilse her gün nereye kaybolduğu sorusunun cevabını almıştı.

Farkına vardığı son durum, beraberinde bir dizi başka soruyu getirmişti.

Ormandan İnako'ya gitmek birkaç saat sürüyordu.

“İnako’ya mı gittin?” diye sordu Mariko istemsizce. “Hanami’ye gitmek için neden o kadar uzun bir yolculuk yapasın ki? Yakınlarda eğlence evleri yok mu?”

“Eğlence evleri mi?” dedi gülerek. “Belli ki Köse Beyimizin Hanami’nin sunduğu zevkler konusunda en ufak bir fikri yok.” Ökami’nin gözleri kapalı olduğu halde dudağının bir tarafı yukarı kıvrıldı. Ranmaru bu tavrına kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Mariko’nun saçları sinirden diken diken oldu. “Hanami’yi bizzat görmesem de öyle yerlerde ne olduğunu elbette çok iyi biliyo...”

“Yalancı.”

Mariko kollarını bağladı. Öfkesi göğsünde yılan gibi kıvrılıyordu. Ancak Mariko böyle durumlarda en iyi tepkinin hiçbir şey söylememek olduğunu fark etmişti ve öyle yaptı.

Sözlerin ona fayda sağlamayacağını bildiği durumlarda.

Ökami’nin kara gözleri aniden açıldı. Mariko bunun takdire şayan bir yetenek olduğunu kabul etmeliydi. Bir solukta tam bir kayıtsızlık halinden müthiş bir farkındalığa geçebilmesinin. “İlginç.” Kıvrıldığı yerden kalktı. Yine suda kan kokusu süren köpekbalığı gibi Mariko’ya doğru süzüldü. “Sana yalancı dedim, sense itiraz bile etmedin. Onurlu olan her şeye ne kadar değer verdiğin düşünülünce, bu yaptığın hiç normal değil.”

Ökami ona yaklaştıkça Mariko’nun endişesi de artıyordu. O yaklaştıkça Mariko da bir o kadar geri geri gitmek istiyordu. Bazen Ökami’nin gözleri onu rahatsız edecek kadar net görüyordu.

Karnında yine sinir toplandı. Boğum boğum olup öfkeye dönüştü.

Duygularıma yenilmeyeceğim.

Ökami, tanıştıkları gece yaptığı gibi, başını eğip gözlerini ona dikti. Mariko kaçıp gitme isteğine aldırmadan olduğu yerde kaldı.

“Hanami’nin ne olduğuna dair zerrece fikrin olmadığı besbelli,” dedi Ökami sakince. “Nefes alır gibi rahatça yalan söylüyorsun ama onurun her şeyden daha değerli olduğunu iddia ediyorsun.”

Kahkahası hava ve sestten oluşan bir fırça gibiydi. “Bu sakinliğinin altında başka ne sırlar saklıyorsun, Sanada Takeo? Ve bu sırları senden çalmak için ne yapmak gerekiyor?” diye fısıldadı gözleri siyah buzlar gibi ışıdayarak.

Mariko’nun boynuna, yüzüne kan hücum etti. Daha önceki gibi korkusunu harlayıp öfkeye çevirdi. Aralarındaki boşlukta fırıl fırıl dönmeye başlayan acayip bir sıcaklığa.

“Geçmişimi bilmiyorsun.” Mariko konuşurken titriyordu. “Sonumu da asla göremeyeceksin.” Göze alabildiği en büyük tehdit buydu.

Ökami’nin gülüşü sakindi. Takdir eder gibiydi. “Seni kızdırdım.”

“Öfke iyi bir şey olabilir,” diye araya girdi Ranmaru, anlaşılmaz bir ifadeyle. “İnsanı sağlamlaştırabilir. Güçlendirebilir.”

“Belki de benim gücüm sizinkiyle aynı değildir. Belki benim gücüm kuştüyü kadar hafiftir.” *Bir fikir kadar ölümcül.* Mariko onların bakışlarıyla titreyen ellerine rağmen Ökami’nin istikrarlı bakışlarına karşılık verdi.

Kurt başını sallayarak onayladıysa da Mariko bu hareketteki alaycılığı görmedi. Yüzünde yalnızca o tuhaf yoğunluk vardı. Gerçekten onaylıyormuş gibi. “Öfkene hükmet, Sanada Takeo. Öfke diğer tüm duyguları zehirler.”

“Öfkeli değilim. Belki de beni sandığın kadar iyi tanımıyorsundur.” Mariko onu susturmak istiyordu, onunla daha fazla tartışmamakta kararlıydı.

Ökami’yle tartışmak, dumanı elle yakalamaya çalışmak gibiydi.

Ökami’nin tek cevabı beyaz bir yara iziyle mühürlenmiş yarım bir tebessüm oldu yine. Fakat tebessümü neşeli değildi. Hayır. İğneleyici şakalaşma girişimine rağmen Kurt neşeli değildi. Hem de hiç. O bir şeyleri ateşe verip yanışını izlemeyi seven bir delikanlıydı. Mariko’nun öfkesi hızla kine kaydı. Ökami’nin bu kadar az çabayla onda bu kadar güçlü duygular uyandırması canını sıkıyordu.

Ranmaru aralarına girdi. Onları ayırdı. Ortamda yükselen harareti dağıttı. “Seninle bir anlaşma yapacağız, Köse Beyimiz,” dedi. “Haruki’nin bunu yapmasına yardım edebilirsen... adı neydi bunun?”

Metal ustası cevap vermeye hazırlandı, dudakları sözcükleri şekillendirmeye başlamıştı bile.

Ama Haruki konuşmadan, “Ninja yıldızı,” diye geveledi Mariko. Dikkati, minderli köşesine geri dönüp ellerini başının altında bağlayan Ōkami’deydi hâlâ. Mariko’nun o anda gözlerini ondan kaçırması yakışık almazdı.

Daha önce kendisinin de uyardığı gibi, Mariko bir kurda boynunu asla uzatmamalıydı.

Ranmaru dalgın bir tavırla devam etti: “Ninja yıldızını yapmayı başarırsan Ōkami’nin bir sonraki Hanami gezisinde ona eşlik ederiz.”

Bunun üzerine Kurt yine ayağa kalktı, minik bir kızgınlık belirtisine rağmen her zamanki gibi zarıftı. Ranmaru memnun bir tavırla sırtırtırken Ren’in yüzüne hain bir yılanın gülümseyişi yayıldı. Bu yeni teklifin Kara Klan liderinin hoşuna gittiği ortadaydı. Belki de sadece en yakın arkadaşını kışkırttığı için. Mariko’nun epey zor olduğunu tahmin ettiği bir marifetti bu.

Karşılığında Ōkami çenesini sıkarak yaklaştı.

Sözsüz bir tehdit. Mariko bunun kendisine mi yoksa Ranmaru’ya mı olduğunu kestiremedi. Umurunda da değildi. Çünkü Kurt’un küplere binmesi onun da hoşuna gitmişti.

Ranmaru’nun sırtışı büyüdü. “Hanami’ye gidince sana şeyi de öğretebiliriz; o gece nasıl demiştin, Köse Beyimiz? Öyle şeylerden *keyif almayı*.”

Bu sözlerin çirkinliği karşısında Mariko’nun kanı çekilir gibi oldu. “Bence... buna gerek yok.” Bakışları çadırın içinde gezindi; benzi hastalıklı bir sarılığa bürünmüştü şimdi. “Daha önce söylediğim gibi, Hanami’de olanların gayet farkındayım ve...”

“Yalan söyleyeceğin zaman gözünü dikip göğe bakma,” dedi Ökami. “Kadim tanrılar sana yardım etmez.”

“Bundan sonra tavsiyeni mutlaka dikkate alırım,” diye sertçe karşılık verdi Mariko. Tereddütsüz. Bakışları Ökami’nin dudaklarını ikiye bölen yara izine kilitlenmişti. “Ama geçmişteki hatalarını telafi edeceğime dair söz veriyordum onlara.”

Ökami’nin kaşları merakla havaya kalktı.

“Bu defa sadece uyarmak yerine dilini koparacağıma söz veriyordum.” Mariko sözler ağzından dökülürken adeta nefes nefese kalmıştı.

Bunlar başka birinin sözleriydi.

Hoyrat. Tehlikeli. Korkusuz.

Belki de Sanada Takeo, Hattori Mariko’dan çok daha cesurdu. Belki de Takeo, işin ucunda saygı kazanmak varsa cezalandırılma riskini göze almaktan çekinmiyordu. Mariko’nun kalp atışları damarlarını dövüyordu ama ifadesini değiştirmede. Kıpırdamadı.

Kurt’un gözleri kısıldı. Çenesindeki kaslar seğirdi. Öfkeden mi yoksa keyiften mi olduğunu tahmin etmeye bile cesareti yoktu Mariko’nun.

Bir süre gergin bir sessizlik oldu. Derken Ranmaru kahkaha attı. Yüksek sesle. Düşüncesiz, pervasız bir kahkaha. Daha önce Mariko’nun şahit olduğu bütün kahkahalarından farklıydı. Haruki ile Ren bile bu sesle neredeyse irkilmişlerdi. İşkencecisi Mariko’nun hakaretine karşılık onu cezalandırmak için itmeye yeltenince kız çabucak kenara çekildi. Ren ona dersini vermeye kararlıymış gibi hızla üstüne yürüdü. Bu ısrar Mariko’yu ya Ranmaru ya da Ökami’nin bulunduğu noktaya çekilmeye mecbur etmişti.

Mariko hiç düşünmeden sola gitti.

Sandaletli ayağının yanında bakır bir bozukluk parladı.

Sinir bozucu bir an sonra Ökami eğilip parayı aldı. Yerinden kıpırdamadan yakıcı bir tebessümle Mariko’ya baktı. Mariko korkusunu bastırmaya çalışarak ona çarptı. Ökami bozuk parayı

Mariko'ya geri verdi. Mariko'nun, giysilerinden odun dumanı kokusu alabileceği kadar yakındı. Teninden yayılan sıcaklığı hissedecek kadar.

Ökami'yi çevreleyen o hafif uğultu duyuldu yine. Mariko korkuyla sinmemeye çalıştı, yanaklarının kızarıklığını saklayan gölgelere minnettardı.

Kızgınlıktan mıydı yani? Ökami'nin yeteneklerini açığa çıkaran şey öfke miydi?

Ona kızmış mıydı? Yoksa eğleniyor muydu? Bu uğursuz delikanlıyı anlamak neden bu kadar zordu?

"Demek artık sen de hırsızısın," dedi Ökami yumuşak ses tonuyla. Kapkara bakışları tekinsiz bir ışıqla dolmuştu. "Ninja yıldızını yap. Kazancını İnako'ya götür. Ama bunu yapınca da şansına fazla güvenme. İmparatorluk şehrinin sokakları benim kadar yufka yürekli değildir."

Kara Klan'ın lideri, Ren, Haruki ve Sanada Takeo'nun onları duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekledi. En yakın arkadaşına şöyle bir baktı. En karanlık zamanlardan beri en büyük sırdaşına.

"Yeni üyemiz hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Ranmaru.

Ökami kaşlarını çatarak çadırın kapısına baktıktan sonra cevap verdi: "O... epey zeki. Bir o kadar da tuhaf."

"Tuhaf denecek kadar zeki öyleyse."

"İnsanı tedirgin eden iki özellik. Ona güvenmiyorum."

"Güvenecek ne var ki?" Ranmaru sert toprağa ipek bir minder atıp çiziklerle dolu alçak masanın üstüne saçılan defterlere eğildi.

"Zaten böyle şeyler senlik değil."

Ökami hâlâ ayaktaydı. "Onu İnako'da bırakmalıyız. Oradaki dehlizlerde bir gün bile dayanamaz."

“Belki de onu ormana versek daha iyi olur,” dedi Ranmaru omuz silkerek.

“Belki de.” Kurt ikna olmuşa benzemiyordu.

Ranmaru deftere göz gezdirmeyi bıraktı. “Bir şey bildiğinden mi şüpheleniyorsun?”

“Hayır. Ama... beni huzursuz ediyor. Neden onu buraya getirmek istediğini anlamıyorum. Neden bize faydalı olacağını düşündüğünü.”

Ranmaru duraksadı. İkisi de Kurt'u çok az şeyin huzursuz edebildiğinin farkındaydı. Ŗkami büyüme çağını başkalarında huzursuzluk uyandırarak geçirmişti. Bu hissi uyandırıp sonuçlarından faydalanarak.

Mücadele edenlerin iradesini kırmak çok daha kolaydı.

“Sanada Takeo Kara Klan'daki herkesten farklı,” dedi Ranmaru. “Öyle bir şaşkınlığı var ki ilgimi çekiyor. Bizim amacımıza hizmet edebilecek kadar akıllı.” Yine duraksadı. “Seni neden bu kadar huzursuz ediyor peki? Bu kadar önemsiz birinin seni bu denli rahatsız etmesi tuhaf.” Dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Sana pervasızca meydan okuyan birinin başıboş kalması da tabii.”

Ŗkami bir süre hiçbir şey söylemedi. “Çocuk seni de huzursuz etmiyor mu?” diye sordu nihayet sesinde anlaşılabilir bir tereddütle. “Seni de... kendine acayip sorular sormaya sevk etmiyor mu?”

“Hayır,” diye cevap verdi Ranmaru. “Normalden fazla değil. Tuhaf biri olduğunu kabul ediyorum. Ama sen Ren'i de gördün.”

“Ren iki dünya arasında yolunu kaybetmiş bir çocuk. İnsanın annesi, babası gözleri önünde katledilince böyle şeyler olur,” dedi Ŗkami. “Ren'in tuhaf olması çok normal.”

“Pekâlâ Sanada Takeo da benzer şeyler görmüş olabilir.”

“Mümkün. Ama uzak ihtimal. Bu kadar ağır şeylere şahit olamayacak kadar toy. Basit bir çadırı kurmasının bile ne kadar uzun sürdüğünü görmedin mi?”

“Onu sınamak için çadırı senin koyduğunu sanıyordum.”

“Orası çok önemli değil. Sanada Takeo bu kadar zekiye çadırın parçalarının eksik olduğunu Yoshi söylemeden anlamalıydı. Belli ki bu çocuk hayatı boyunca kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmamış. Rahatsız edici bir şımarıklığı var. Büyük ihtimalle varlıklı bir adamın oğlu; kitaplar konusunda bilgili, dünya konusunda cahil.”

Ranmaru iç geçirdi. “Sana bırakıyorum o halde. Çocuğun kalması veya gitmesi konusunda vereceğin kararda senin yanındayım.” Sol kaşı iyice havaya kalktı. “Ama İnako’da ondan sen sorumlu olacaksın. Bugün onu kıskırtmakla bunu hak ettin. Ve yerinde olsam çok daha uyanık olur, Sanada Takeo’nun sinirimi bu kadar bozmasına izin vermem.” Ōkami itiraz etmek ister gibi ona döndü. Fakat Ranmaru konuşmasına fırsat vermeden elini kaldırdı.

“Söz verdiğimiz gibi Takeo’yu çayhaneye götür, sonra ona ne istersen yaparsın.” Ranmaru boş bir *washi* kâğıdını düzleştirip ıslak bir mürekkep fırçasını yanındaki hokkaya sürtmeye başladı. “Gerçi ben Takeo’nun kalmasına izin vermekten yanayım, çok işimize yarayabilir. Tuhaf denecek kadar zekice fikirlerine rağmen.”

Ōkami hemen cevap vermedi.

“Göreceğiz.”

Altın iviler ve pembe yapraklı sular

İnako.

Yüz tane kemerli köprüsü ve bin kiraz ağacı olan şehir. Çamur, ter ve kanalizasyon şehri. Altın turnaların, kehribar günbatımlarının şehri.

Sırların şehri.

Kenşin'in en son dört yıl önce sırlarının içinde bulunduğu imparatorluk şehri bir hayli değişmişti.

Bir kere eskisinden büyüktü. İnako'nun etekleri, eskiden sınırlarını çevreleyen tarla ve ormanların gerisinde kalmıştı. Şehrin ortasından, ölü çiçeklerle kaplı, usul usul akan bir nehir geçiyordu. Pembe yapraklı suyu, iki kıyısındaki çatıları –fırtınanın sürüklediği bir deniz gibi kaban gri kiremitleri– birbirinden ayıran renkli bir hat çiziyordu.

Kenşin'in annesi bir keresinde, imparatorluk şehrinin bütün hikâyesinin sadece çatı kiremitlerinden bile okunabileceğini söylemişti. Bombeli kiremitler, İnako'nun ihtişamlı kesimlerinin yerini daha yoksul caddelere bıraktığını gösteriyordu. Mazlum patikalara. Yuvarlak kiremitler ve ısıltılı yolağızlarının tozlu harabelere

dönüştüğü yerlere. Kenşin'in hiç girip çıkmadığı mahallelerde gözden kayboldukları yerlere.

Kırık dökük, şekilsiz çatıların sayısı son dört yılda daha da dağınık ve kalabalık hale gelmişti. Hepsinin –gelir durumlarından ve koşullardan bağımsız olarak– aynı türde kiremitler kullanmaları tuhaftı. Aynı renkte. Aynı şekilde.

Kaos ile uyumun tuhaf birlikteliği.

İnako bu haliyle gözüne daha küçük görünüyordu. Alenen büyümesine rağmen.

Kenşin adamlarıyla birlikte atını şehrin ana kapısına sürerken bunları düşünüyordu. Uzun ince bir toprak yolun iki yanına sıralanan tezgâhlarda muntazaman dizilmiş meyveler ve yeni yıkanmış ürünler satılıyordu. Hırpani giysilerine rağmen elleri ve yüzleri temiz birkaç çocuk, içi çıtır pirinç krakerle dolu küçük kenevir torbalar satıyordu. Kenşin'in geçerken gözüne yusuvarlak, tatlı *daifuku*'ların sergilendiği bir tezgâh ilişti. Mariko'nun tatlı fasulye macunuyla doldurulmuş pofuduk pirinç keklerini ne çok sevdiğini hatırlayınca gülümsedi. Babaları ne zaman İnako'dan bir kutu getirse, son *daifuku* için nasıl da kavga ederlerdi.

Kenşin ve Mariko çocukken o kadar çok didişirlerdi ki kavgaları efsaneye dönüşmüştü. Tarih derslerinde gördükleri savaşlar kadar destansı, hile ve zarif yanıltmacalarla doluydular. Kenşin hep kardeşini fiziksel olarak yenmeye, Mariko ise onu zihnen alt etmeye çalışırdı.

Kız kardeşi, Kenşin'in kabul etmek istediğinden çok daha fazlasını kazanmıştı.

Anılar yağmur misali üstüne yağarken kendi kendine gülümsedi.

Mariko ölmemişti. Yalnızca başka türlü bir savaş veriyordu. Kenşin henüz amacını anlayamamıştı ama kardeşine inanıyordu. Onu destekliyordu.

Onun da erkek kardeşine inandığını, onu desteklediğini bildiği gibi.

Her zaman birbirlerinin yanında olacaklardı. Ne olursa olsun.

İmparatorluk muhafızları İnako'ya giren yük arabaları ve bitkin yolcuların uzayıp giden kalabalığını teftiş ederken Kenşin'in küçük kafilesi duraksadı.

Hattori armasını görür görmez ona ve adamlarına sıradan çıkıp gelmelerini işaret ettiler. Kenşin imparatorluk şehrine giderken ona eşlik etmeleri için sadece en iyi on beş askerini seçmişti. Beş samuray ve on *ashigaru*. Kenşin şafak vakti aile mülkünden ayrılmadan önce daha büyük bir birliğin daha fazla fısıltıya yol açacağını fark etmişti. Daha fazla dedikoduya sebep olacağını.

İnako'ya asıl geliş sebebinden hiç kimsenin şüphelenmesini istemiyordu. Pek kuvvetli bir ihtimal olmasa da saraydaki herkesin, Jukai Ormanı'nda kız kardeşinin başına gelenleri henüz öğrenmediğini umuyordu. Evine döndüğünde, babasının danışmanlarından birkaçı Mariko'nun kafilesinin yağmalanması ve *norimono*'sunun ateşe verilmesinden Kara Klan'ın sorumlu olabileceği konusunda onu bilgilendirmişti. Meşhur hırsız çetesinin sık sık ormanın o bölgesine dadandığı biliniyordu. Kenşin başta onları arayıp bulmayı planlamıştı. Askerlerini tepelere salıp onları avlamayı düşünmüştü.

Ama gözünü kırpmadan bunu yapmanın çok kolay olduğuna inanmıştı. Kara Klan genellikle kadın ve çocukların bulunduğu kabilelere saldırmazdı. Hemen onları suçlamak için tertip edilmiş şeye benziyordu. Sanki birileri başından beri Kenşin'in güçlerini ayırmasını ve çabucak tökezlemesini istiyordu. Bu düşüncede, kız kardeşiyle uğraştığı zamanlardan alışık olduğu o zarif yanıltmacanın kokusu vardı.

Üstelik bu savaş, tatlı için değildi. İnsan hayatı söz konusuydu.

Kenşin'in emin olduğu tek bir şey varsa o da bu tarz entrikaların ancak saray çevresinde gerçekleştiğiydi.

Önce imparatorluk şehrindeki asillerin söyleyeceklerini duy-mak istiyordu. Kara Klan hikâyesinin çok fazla yayılmamasını umuyordu. İnako sınırları içinde kalmasını ve mümkünse uzun

süre de bu şekilde bilinmesini umuyordu. Hiç değilse Kenşin, Mariko'yu sağ salim bulana kadar. Ve ailelerinin talihsizliği imparatorluğun her köşesinde duyulup Hattori adını ebediyen bu lekeyle bırakmadan.

Kenşin, imparatorluk şehrinin dolambaçlı yollarında omuzlarını dikleştirip yüzünde esrarengiz bir ifadeyle dolaşırken endişeliydi. Hattori armasıyla süslü sancaklar taşıyan atlı samuray ve piyade erleri muntazam bir sıra halinde onu takip ediyordu.

Kafilesi Heian Kalesi'ni kuşatan derin kale hendeğine yaklaşırken havada tatlı suyun kokusu ve oradan oraya savrulan toz vardı. Kenşin on *ashigaru* ve üç samurayını hendeği çevreleyen kavisli taş duvarın az ötesindeki temiz kışlalara bıraktı. Ardından geriye kalan iki samurayla birlikte ahşap asma köprüyü geçip kalenin girişindeki yüksek, siyah kapının önünde durdular. Altın kaplama menteşeler ve halkalı tokmaklar ikinci güneşinde ışıldarken Kenşin ile adamları gözcü kulesindeki imparatorluk birliğiyle konuşmak için beklemeye koyuldular. Askerlerden ikisi kendisiyle resmi bir konuşma yapmak üzere öne çıkınca Kenşin gösterişli siyah kapıların her iki kanadında uçuşan ipek bayrakları fark etti. Kapının çivileri bile altın kaplamaydı.

Heian Kalesi'ni imparatorluğun kutsal hükümdarına layık kılmak için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

İmparatorluk muhafızları taviz vermeden Kenşin ile adamlarının yanlarında taşımak istedikleri tüm silahları incelediler. Samuraylar olarak Kenşin ve adamlarından her birinin kaleye iki geleneksel silahla –bir *katana* ve daha kısa olan bir *wakizashi*– girmelerine izin veriliyordu. Gizli silahlar onursuzluk olarak görülüyordu. İmparatorun huzurunda bir bıçağı kınından çıkarmak gibi.

İkinci kapıdan hemen önce Kenşin ile samuraylarına atlarını yakında bekleyen ahır görevlilerine bırakmaları talimatı verildi. Sonra da imparatorluk mülküne uzanan muazzam taş merdiveni çıkmaya başladılar. Zırhının ağırlığı ve ilk yaz güneşinin sıcaklığı

Kenşin'in adımlarını yavaşlatıyordu. Ancak bu durum, önünde yükselen, kalkanlı yedi katı ve yaldızlı damları sonsuz ışık demetini yakalayıp yansıtarak parıldayan imparatorluk kalesinin ihtişamını seyretme fırsatı da veriyordu.

İç içe geçmiş sekiz avludan ilki görünmeye başlayınca Kenşin durdu. Bu *maru*'lar imparatorluk sınırlarının dışında bile meşhurdur. İçindeki işlemlerin büyüğü olduğu söylenirdi. Bozulmayan bir büyüyle işlenmişlerdi. İlk ve en büyük *maru* bir havuz ve beyaz taşla döşeli labirentleri andıran geçitlerle tamamlanmıştı. Döne döne uzayan yollar, biri güzellik diğeryse hayret etme gibi iki amaca hizmet ediyordu. Giriş ve çıkışlar mantıklı bir sırayla ilerlemediği için kafa karıştırıcı bir tasarımı vardı. Bu iç içe daireler, birbirlerinin içinde dönen çarklar gibi, günün her saatinde farklı hızlarla farklı yönlerde hareket ediyordu. Bunları bilen bir refakatçi olmadan buraya gelen misafirin Heian Kalesi'nde kaybolması işten bile değildi.

Peki ya izinsiz girenler?

Buradan asla sağ çıkamazdı.

Kenşin ilk *maru*'nun biçimli çimlerine son adımını atmadan önce durdu.

İnako'ya babası olmadan ilk geliyordu. Ailesi olmadan. Bugün ilk kez imparatorun karşısında kendi klanını temsil edecekti.

Kenşin bunu fark ettiğinde bu kadar tedirgin olacağını hiç düşünmemişti.

Ama tedirginliğini belli etmedi. Asla belli etmeyecekti.

Bu yüzden son adımını atarken sağlam durmaya özen gösterdi. Kendine ait bu kısa anların tadını çıkarmaya.

Henüz fırsatı varken.

Kenşin beklediğinin aksine, gelir gelmez imparatorun huzuruna çağırılmadı.

Bu durum onu düşündürmüştü.

Kenşin ile adamlarının bir süreliğine büyüğü *maru*'da beklemeleri söylenmişti. Kusursuzca budanmış çimenliği geçtiler, sadece masmavi bir havuzda gezinen yüz yaşındaki sazanı ve turuncu-beyaz koi balığı sürüsünü seyretmek için durdular. Derken imparatorluk görevlilerinden biri Kenşin'in önünde eğilip selam verdikten sonra hiç acelesi yokmuş gibi onu başka iç kapılardan geçirerek bir sonraki *maru*'ya götürdü. Kemerli girişte ilerlerlerken ayağının altındaki toprağın kaydığını hissediyordu. Sanki zemin, onun ve adamlarının izlerini saklayıp onları gözlerden uzaklaştırmak için yavaşça dönüyordu. İkinci avludan da hızla çıkıp şatafatlı giysiler içindeki bir izleyici topluluğunun çevrelediği çimenlik bir alana uzanan merdiveni indiler.

Kenşin, çok geçmeden, adamlarıyla kendisinin imparator tarafından resmen kabul edilmek yerine neden buraya getirildiklerini anladı.

Heian Kalesi'ne bir merasim sırasında gelmişlerdi.

İmparator Minamoto Masaru, sekizgen bir ipek tentenin altındaki sıralı, siyah lake tahtında oturuyordu. İki yanındaki korkuluklar kıpkırmızıydı. Direklerine sekiz gümüş anka kuşu tünemişti. Bu direklerin arasında parıltılı aynalar ve tam ortalarına Minamoto klanının imparatorluk armasının bulunduğu ipek perdeler asılmıştı.

İmparator'un kendi armasının yanında anka kuşunu sergilemeyi tercih etmesi ilginçti. Minamoto armasında kantaron çiçekleri ve bambu yaprakları bulunuyordu; refahı simgeleyen ve sahibine kötülüklerden korunma sağlayan bir armaydı. Anka kuşu arması ise daima Takeda klanıyla –yüz kızartıcı bir suçla itibarını yitirmiş bir *şogun*'un uzun soyu– özdeşleştirilmişti. Takeda soyunun son temsilcisi on yıl önce yitip gittiğinde imparator ile *şogun*'un

bin yıllık ortak saltanatı –insanlara hükmedecek bir imparator, orduya liderlik edecek bir *şogun*– parçalanmıştı.

Unutulmaya yüz tutmuştu.

Kenşin'in bir yanı Takeda Shingen'in oğlunun on yıllık bir sürgünün ardından dahi olsa ortaya çıkmak istemeyişini anlayabiliyordu. Klanı gözden düşmüştü. Babası, imparatora ihanet girişiminin ardından yaşamına son vermeye mecbur edilmişti. İmparator bir haine, bir savaşçı gibi ölme şerefini bağışlayacak kadar da cömert davranmıştı. Oğlunu yaşatabilecek şekilde ölme imkânı.

Hiç kimse bu gözden düşmüş delikanlının –*rōnin*'in– nerede olduğunu tam olarak bilmiyordu. Şayet hayattaysa Kenşin'in yaşlarında olmalıydı. Belki ondan bir yaş kadar büyük. Zamanla sarhoş askerler ağızlarından bir şeyler kaçırmaya başlamıştı. Fenerlerle aydınlatılan bahçelere ulaşmış, çırpınan yelpazelerin ardında vahşi alevler gibi oraya buraya yayılan söylentiler. Takeda Shingen'in oğlu berduş olmuştu. Hırsız olmuştu. Korsan. Pezevenk. Onun ve yitirdiği ailesinin hikâyesi dilden dile dolaşmıştı. İmparatorluk aleyhinde konuşmayı aklından geçirmeye cüret eden herkese ibret olmuştu.

Bir adam hayatta ne kadar yükselirse yükselsin, ölüm eşit olmayı sağlayan en büyük güçtü.

Takeda Shingen'in ihanetinin sonucu olarak hem ordunun kudreti hem de insanların iradesi artık imparatorun yanındaydı. Belki de Minamoto Masaru'nun bu iki sembolü kendi bayrağının altında birleştirmeyi düşünmesinin nedeni buydu. Kantaron çiçeğinden bir armanın yanı başında uçan bir anka kuşu. Kanlı bir tarihin küllerinden doğan bir kuş.

Koşuşturan toynakların gümbürtüsü Kenşin'i daldığı düşüncelerden kopardı. Pelüş minderlere yerleşmiş, incelikli baş süslerinin üzerine hizmetçilerinin rengârenk ipek şemsiyeler tuttuğu seyirci kalabalığından alkışlar yükseldi. İmparatorun en yakınına soylular

oturmuştu. İmparatoriçe ve kadın refakatçileri sağ tarafa kurulan daha alçak bir sayvanda toplanmışlardı.

Önlerindeki çimenlik alanda *yabusame* –imparatorluk ordusunun seçkin süvari okçu birliği– bir gösteri sergiliyordu. İmparatorluk sarayındakilerin çoğu bu gösteriye iştirak etmek için gelmişti. Kenşin, İnako'ya girip çıkan başka insanlardan, imparatorun soy-luları ve onların konuklarını imparatorluk ordusunun kudretine tanıklık etmeleri için sık sık çağırdığını işitmişti.

· En iyi askerlerinin ve en mükemmel samuraylarının yeteneklerini görmeleri için.

Kenşin, gösteri pek ilgisini çekmediği için, ipek giysiler içindeki asilzadeler ve kıvrımlı yelpazelerini sallayan saray leydilerinin arkasında durmaya devam etti. Böyle insanların yanındayken çoğunlukla hissettiği gibi ayrı ve uzak kaldı. Kenşin saraylıların yanında hiçbir zaman kendini rahat hissetmemişti. Onları kınadığı falan yoktu. Bu abartılı gösterilerin gerekli olduğunu biliyordu. Bunlar yabancılara imparatorluğun şanına dair fikir veriyor, tebaasına ise bu yücelikle mest olma fırsatı sunuyordu.

Gösteriyi izledikçe Kenşin'in yüzü düşmeye başladı.

Bunlar yetenekli binicilerdi. Yetenekli okçulardı. İmparatorluğun elindeki en yetenekli insanlar.

Ama yine de sadece bir gösteriydi. Ve böylesi bir arsızlık *buşido* öğretisiyle örtüşmüyordu. Savaşçının yoluna uymuyordu.

Silahlar gösteri için değildi.

Savaş içindi. Bir samurayın, efendisini savunması için kullanılmasıydı. Birilerinin ailesini korumak içindi.

Ve her şeyden öte, imparatorluğu korumak içindi.

Az sonra *yabusame* mensuplarından biri tüm seyircilerin dikkatini çekti. Genç binici alacalı bir ata binmişti. İnce ipek kaftanının bir yanı sağ omzundan sarkmış –altındaki zırhlı gümüş *yoroibitataré*'sini gözler önüne sererek–, kolunun serbestçe hareket etmesini sağlıyordu. Hintkamışıyla sağlamlaştırılan ya-

yından, çentikli bir direğe art arda ısıklı oklar fırlatırken birlikteki arkadaşlarının hepsinden daha hızlı –ve daha korkusuz– at sürüyordu. Genç savaşçı bir kez olsun dizginlere davranmıyor, atını yalnızca dizleriyle kontrol ediyordu. Kenşin uzakta olmasına rağmen delikanlının nasıl at sürdüğünü görebiliyordu; topukları aşağıda, yerinde, sabitti. Kusursuz binicilik *yabusame* mensubu olmanın zorunluluklarındandı. At üstünde hızla giderken bile olağanüstü bir şaşmazlıkla ok atabilmek gibi.

Savaşçı bir kere bile hedefi kaçırmadı.

Kalabalıktan hayranlık fısıltıları duyuldu. Sarının olağanüstü bir tonunda –neredeyse parlak altın renginde– ipeklere bürünmüş ufak tefek bir delikanlı, alanın öteki ucunda yerini alınca fısıltılar da dinmek bilmeyen mırıldanmalara dönüştü.

Kenşin delikanlıyı hemen tanımadı ama veliaht prens Minamoto Roku olduğundan neredeyse emindi. Onunla daha önce tanışmadığı halde hem babasından hem de Nobuta'dan veliaht prensin dikkat çekici biri olmamasına rağmen saltanattaki yerini korumayı başardığını işitmişti.

Kenşin şimdi bunun nedenini anlayabiliyordu. Delikanlının soylu bir duruşu vardı. Zayıf omuzları ve sivri çenesinin eğiminden azameti anlaşıyordu. Saltanat mensuplarından en zarif giyineni imparatorun ta kendisiydi.

Veliaht prens yere üç *kaburaya* sapladı. Kenşin ısıklı ok başlarının talimlerde kullanılan kör uçlardan olmadığını hemen anladı. Veliaht prens hiç tereddüt etmeden bu oklardan birini yayına yerleştirdi. Tam bu anda *yabusame*'nin en iyi okçusu –az evvel herkesin dikkatini çeken kişi– saflardan ayrılıp atını prensin üstüne sürmeye başladı.

Duracak gibi bir hali de yoktu.

Kenşin'in içinde kötü bir his vardı. Asilzadelerden birkaçı yüzlerinde endişeyle ayağa fırladılar.

Veliaht prens en ufak bir kaygı belirtisi göstermeksizin grili beyazlı atın üstündeki savaşçıya bir ok fırlattı. At çılgın gibi dörtnala koşmaya devam ederken savaşçı eyerinde rahatlıkla yana kayarak oktan kurtuldu. Ayakları yumuşak toprağı yalarken dizginlere asıldı. Prens bir ok daha fırlatınca savaşçı tekrar eyerine atlayıp hiç zorlanmadan oktan kaçtı. Atını azimle prene doğru sürmeye devam etti.

Veliaht prensin atışlarının zamanlaması iyiydi. Hedefi iyiydi. Vurmayı amaçlıyordu.

Ancak binici yönünü değiştirmeden prene yaklaştı, yaklaştı.

Prens son anda, doğruca savaşçının göğsüne bir ok daha fırlattı. Savaşçı oku havada kaptı ve –şimşekten bile hızlıydı– kendi yay kirişine yerleştirdi. Oku prene fırlattı.

Ok kusursuz bir açıyla, prensin hemen ayağının dibine saplandı.

Veliaht prens gülümsedi.

Savaşçı atını onun yanında dizginler dizginlemez inip miğferini çıkardı. Neredeyde yere kadar eğilip onu selamladı. İki genç, sırtarak birbirlerinin sırtını takdirle sıvazladılar.

Tek tük üstünkörü alkışlar tezahürata dönüştü.

Yalnızca imparatorluk ailesinin mensupları veliaht prene böylesi bir fütursuzlukla dokunabilirdi.

Aralarındaki benzerlik Kenşin'in gözünden kaçmadı. *Yabusame* üyesi, veliaht prensten biraz daha uzun olsa da. Ondan bir hayli iri olsa da.

Binici, Prens Raiden'dı.

Kız kardeşinin nişanlısı.

“Kız kardeşinizin zamansız ölümünü duyduğumda çok üzüldüm, Kenşin-sama,” dedi Minamoto Roku odasının köşesinde duran alçak masanın önündeki minderli koltuğuna gömülürken.

Veliaht prens sözlerinde samimi görünse de Kenşin bu sözlerde herhangi bir sıcaklık duymamıştı. Soğuk bir ifadeyle dile getirilmiş bir cümle. Roku kötü havalardan söz ederken de bu ses tonuyla konuşurdu herhalde. Kenşin, prensin sesindeki bu yapaylıktan rahatsız olsa da belli etmedi. Sonuçta hanedanın huzurundaydı. İmparatorun iki oğlunun huzurunda.

Mariko'nun nişanlısı.

Bir de Wa'nın müstakbel kutsal hükümdarı.

O sırada önündeki masada duran fildişi renkli *washi* kâğıtlarını düzenlemekle fazlasıyla meşgul bulunan bir müstakbel hükümdar. Onları düzeltirmekle. Kenarlarını ağırlıklarla tutturmakla. Kaligrafi çalışması yapmaya hazırlanmakla.

Roku, Kenşin'e –Mariko'nun zamansız ölümü konusunda başka ayrıntılar vermesini beklercesine– baktıktan sonra kendi kendine gülümseyip sağ tarafındaki oyma mürekkep taşında bir mürekkep çubuğunu ağır ağır çevirmeye başladı.

Kenşin böyle anlarda Mariko'nun onun yanında olmasını çok isterdi. Çünkü başkalarının ne yapacağını, ne söyleyeceğini çok önceden tahmin ederdi. Duygularını hiç göstermez, daima kontrol altında tutardı. Kız kardeşi çoğu sohbette diğerlerinden fersah fersah ileride olurdu. Oysa Kenşin genellikle Mariko'nun zahmetsizce yürüdüğü konuşmaların çatallı yollarında hep tökezlerdi. Kız kardeşi sohbet etme konusunda özel bir yeteneğe sahip olduğundan değil. Daha ziyade insanlar daha konuşmadan, ne söyleyeceklerini zaten biliyormuş gibi görüldüğünden.

İnsanları da tıpkı kitapları okuduğu gibi okurdu.

Böylesi bir yetenek şu anda Kenşin'in çok işine yarardı.

Fakat Kenşin savaşçıydı. Elçi ya da stratejist değildi.

Kenşin boğazını temizledi. “Ben Mariko'nun öldüğüne inanmıyorum, Majesteleri.” Herhangi bir tepki verip vermeyeceğini görmek için kız kardeşinin nişanlısına baktı. Minamoto Raiden

ile kardeşi arasında sözsüz bir konuşma geçti ama Kenşin delikanlının yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamıyordu.

Endişe olabilirdi. Öfke olabilirdi. Şüphe olabilirdi.

Aynı anda hepsi de olabilirdi.

Kenşin'in somut şeyleri bir şahin gözüyle görmekten duyduğu yılgınlık bitmek bilmiyordu. En küçük ayrıntıyı bile asla kaçırmayışından duyduğu yılgınlık. Ancak iş görünmeyeni –hayatın konuşulmayan inceliklerini– çözümlemeye gelince bir türlü şahin olamıyordu. Daha çok karanlık bir dünyada başıboş bir köstebekti. Amaya konusunda bile çok geç olana dek kızın hislerine karşı acı bir aymazlık içindeydi.

Bir süre sonra Minamoto Raiden derin bir nefes aldı. Yüzünde hâlâ anlaşılmaz bir ifade olan veliaht prensle yine bakıştılar. Sonra Raiden, önceden planlamış gibi öne eğildi. “Kenşin-*sama*,” dedi kardeşinin nişanlısı, konuşmaya başlarken. “Bana Mariko’nun kafilesinin Jukai Ormanı’nda bir hırsız çetesinin saldırısına uğradığı söylendi. Babamın özel muhafızlarından bazıları bunun Kara Klan’ın işi olduğuna inanıyor. Gerçi ben pek inanmıyorum. Bana çok basit bir iş gibi geliyor. Fazlasıyla öngörülebilir. Kara Klan’ın tipik davranışlarına benzemediğini söylemiyorum bile.” Bir elini dizine koyup Kenşin’e iyice yaklaştı. “Tüm deliller aksini gösterdiği halde kardeşinizin hâlâ hayatta olması mümkün mü?”

Raiden konuşurken ağzının çevresindeki küçük çizgilere endişeli gölgeler sızmıştı. Henüz on dokuz yaşındaydı ama bu endişeli hali, savaşla olgunlaşan biri olduğunu gösteriyordu. Bitap. Bu hali Kenşin'in içine su serpti. Kardeşinin nişanlısının sözleri de. Bu sözler Kenşin'in önceki düşüncelerini doğrular nitelikteydi. Fakat onun güvenini kazanmak için kurulan bir tezgâh da olabilirdi. İçine beklenmedik şüphe tohumları ekmek için.

Yine de Minamoto Raiden, veliaht prens kadar kurnaz görünmüyordu. Onun kadar işbirlikçi görünmüyordu. Ve Kenşin, açıksözlülüğe, kardeşi veliaht prensten daha çok değer verdiğini

görmekten memnun olmuştu. Raiden'in karakteri onunkine daha çok benziyordu. Kenşin'in, kız kardeşinin nişanlısıyla ilk görüşmesi olduğundan, böyle hissetmesi, içinin bir nebze olsun rahatlamasını sağlamıştı. Şu anda düzenbazlık belirtisi görülen tek yer veliaht prensin kara gözleriydi. Altın renkli ipeklere bürünmüş, sükûnet içinde *şodo* pratiği yapan zayıf, solgun delikanlının gözleri.

Belki de Mariko'nun kafilesine saldırıyı planlayan, Minamoto Roku'ydu.

Ama yine de...

Kenşin'in bir yanı veliaht prensin, Raiden'in müstakbel eşini öldürerek öz kardeşine saldıracağına pek ihtimal vermiyordu. Bunu yapmakla eline ne geçecekti ki? Roku zaten tahtın ilk vârisiydi. Üstelik bunca yıldır Kenşin'in kulağına bir kez olsun Raiden'in tahtı kardeşinden almayı tasarladığına dair en ufak bir fısıltı gelmemişti. Birbirleriyle savaş halinde olmaları mümkündü tabii. Daha önce pek çok kez, benzer durumdaki kardeşlerin taht için birbirlerini öldürdükleri olmuştu. Ancak bu durum hiç de onlara benzemiyordu. Herkes, bu iki kardeşin –annelerinin arasındaki düşmanlığa rağmen– ne kadar yakın arkadaş olduklarını söyleyip dururdu. Birbirlerinin sırdaşı olduklarını.

Belki de Kenşin, kız kardeşinin öldürülmesini planlayanların asilzadeler olduğundan şüphelenmekle hata etmişti. İnako'dan birinin, imparatorun ilk oğlunun, azimli bir daimyō'nun kızıyla evlenmesini engellemeye çalıştığından şüphelenmekle.

Ya da Minamoto Raiden da insanları okuma konusunda çok iyiydi.

Raiden, Kenşin'in aklından geçenleri duyabiliyormuş gibi güven veren bir ifadeyle gülümsedi. Tekrar konuşmaya başladı ama küçük kardeşi onu hemen susturdu.

Veliaht prens sert bir ifadeyle baktı onlara. Roku ikisinin de dikkatini çektiğinden emin olunca bakışları sol tarafındaki nefis oymalı paravana yöneldi. "Böyle konuları konuşmanın yeri bu-

rası değil,” dedi kulak tırmalayan bir fısıltıyla. “Heian Kalesi’nde yerin kulağı vardır.” Son sözlerini neredeyse duyulmayacak bir sesle söylemişti.

Az önceki ilgisizliğiyle çelişen kibar bir fısıltıyla.

Bu ihtarın ardından veliaht prens sol kolunun manşetini kıvrıp fırçasını bir kez daha mürekkebe batırarak fırçanın kıllarını kusursuz bir açıyla *washi* kâğıdının üstüne yerleştirdi. “Bir ara çay içmek için bize katılsanız güzel olurdu, Kenşin-*sama*,” dedi az önceki kadar yumuşak bir sesle. Aynı yapmacık ilgisizlikle dolu bir sesle.

Ancak bu sözler, özellikle kulak misafiri olunsun diye söylenmişti. Hazır bulunan hizmetlilerin ve tesadüfen izleyenlerin yorumlaması niyetiyle.

Kenşin gerçeği öğrenme telaşıyla az kalsın unuttuyordu.

İnako –her şeyden önce– bir sırlar şehriydi. Çalınıp ilk fırsatta en yüksek teklifi verene satılan sırların şehri.

Raiden başını anlayışla sallayarak hızla ayağa kalktı. “Bu akşam konuğumuz olur musunuz, Kenşin-*sama*?”

Kenşin sohbetin gidişatındaki bu ani değişimi sorgulayacak kadar aptal değildi. Duyguları anlama konusunda pek yetenekli olmasa da o Kai Ejderhası’ydı ve taze kanın keskin kokusunu tanıyordu. Takip edilmesi gereken yolu biliyordu. Sessizce. İhtiyatla.

“Onur duyarım, Efendim,” dedi Kenşin. “Nereye gitmeyi arzu edersiniz?”

Raiden sırtınca Kenşin karşısında hırlayan bir ayı görür gibi oldu. Sesi giderek alçalmış, sonunda sestten ziyade nefese dönüşmüştü.

“Hanami’deki en iyi çayhaneye.”

Hanami

Mariko küçükken, yalnızca bir kez gitmişti İnao'ya. Tabii o zamanlar kızdı.

Erkek kılığındaysa, imparatorluk şehrinin görüntüsü tamamen farklıydı. Bunun, az önce çıkarılan gözbağıyla da ilgisi yoktu.

Her şey daha canlı görünüyordu. Renkler daha canlıydı. Buruna doluşan kokular, şimşek hızıyla gözünün önünden geçen görüntüler; açık alevde cızırdayan terbiyeli kalamarlar, parlak ipek toplarının üstünde asılı, canlı renklere boyanmış kâğıt fenerler, rengârenk yelpazelerin bulunduğu vitrinler ve henüz dilimlenmiş hurmalar, soğuk su dolu varillerin içinde yüzen yumuşak soya peynirleri. Hummalı bir rüyadaki kız çocuğu coşkusuyla havadaki her şeyin tadını, kokusunu içine çekiyordu.

Mariko özgürlüğü hissediyordu. Çok uzun zamandır hissetmediği kadar özgürdü.

Hem de içinde bulunduğu duruma rağmen.

Hiç değilse İnao'da kan emen bir ağaç tarafından kısıtılma ihtimalim çok düşük. Ya da sivri taşların akınına uğrama ihtimalim.

Ranmaru onu süzdü. Alenen keyifle sırtıttığını gördü. “İmparatorluk şehrine ilk kez mi geliyorsun?”

Mariko hızla düşündü. “Evet.” Cevabı, büyülenmiş halini daha kolay açıklıyordu. Ayrıca geçmişini sorgulamalarından kurtulmasına yardımcı olmuştu. Neyse ki Kara Klan, ormana gelmeden önce kim olduğuyla ilgilenmemişti ve Mariko, bu durumun hep böyle sürmesini diliyordu. “Çayhaneye gittiğimizde mosmor kesilme de,” dedi Ōkami, Mariko’nun sağındaki atının üstünden.

Mariko çenesini tutmaya uğraşarak dizginlere sımsıkı asıldı. Ōkami’nin atından kendisinininkine uzanan, Kurt’un yanından uzaklaşmasına engel olan ipi umursamamaya çalıştı.

Solunda Ranmaru, kahverengi gözleri parlayarak kahkaha attı. “Ya da imparatorluğun en güzel kızı Yumi’yi gördüğünde.”

“Köse Beyimiz’in daha önce *geiko* gördüğünü hiç sanmıyorum,” dedi Ōkami. “Güzel bir kızla birlikte olduğunu da.” Ōkami onu kışkırtırken bile sakın bir hava yaratmayı başarıyordu. İhtiyatlı bir kayıtsızlık havası.

Geiko mu?

Demek ki başta sandığı şu kötü şöretli evlerden birine gitmiyorlardı. *Geiko*’lar asla öyle bir günah yuvasına ayak basmazdı.

Mariko yine de sessizliğini korudu. Karşılık vermemek için kıvranıp duruyordu.

Ranmaru’nun kaşları havaya kalktı. “Söylesene, Köse Beyimiz. Gerçekten hiç tecrüben yok mu?”

Mariko oturduğu yerde huzursuzlukla kıpırdandı. Elbette Ranmaru ancak böyle münasebetsiz bir soru sorabilirdi. Kendi haline bırakılan adamlar acınacak kadar tahmin edilebilir oluyorlardı. “Tecrübesiz değilim. Ben daha önce... bir sürü kadınla beraber oldum.” En azından sözleri bir bakıma doğruydı. Artık bakire değildi. Tabii söz konusu ilk deneyimini bir kızla yaşamamıştı.

İsyan etmişti.

Mariko, üstünden çok zaman geçmeyen bir bahar sabahı, babasının topraklarına gelen efendisine mecburen eşlik eden genç seysin yüzünü hatırladı. Delikanlının nazik gülümsemesini hatırladı. Coşkusunu. Kaygısızlığını.

Mariko'yu delikanlıya çeken şey, gülüşü olmuştu. Delikanlıyı güneş alan samanlığa çekense, Mariko'nun koynunda geçireceği kısacık zamandı.

Nazik davranmıştı. Şefkatliydi.

Ancak saatler sonra Mariko korkunç gerçeği anlayınca iliklerine kadar sarsılmıştı. O öğlen yaptıkları, bu nazik ve şefkatli delikanlının ölümüyle sonuçlanabilirdi. O mis kokulu samanların üstünde yayılarak geçirdikleri sürede yakalandıkları takdirde delikanlının başına neler gelebileceğini bir an olsun düşünmemişti. Anne ve babasına çok öfkeliydi. Kontrolü ele geçirme arzusu kör ediciydi.

Ökami'nin bir gece önce söylediği sözleri düşündü:

Öfke diğer tüm duyguları zehirler.

Kurt'un herhangi bir konuda haklı olduğunu kabul etme düşüncesinden bile hoşlanmıyordu.

Başına gelen felaketin sabahında köylü giysileri giymişti. Mariko, seysis delikanlıyı işte bu kılıkla baştan çıkarmıştı. Annesi ile babasının, kısa süre önce imparatorluğa layık gördükleri ödülü sunmuştu oğlana. Annesi ile babasının küçük hesaplarla sattıkları hediye.

Risklerine rağmen Mariko bu kararından bir kez bile pişmanlık duymamıştı, gerçi eylemin kendisi tuhaftı ya, olsun. Kötü değildi ama bu kadar telaşa değmediği kesindi. Kendini tümünden teslim etmeye de değmezdi.

Fakat bu Mariko'nun ilk deneyimiydi ve –yalnızca bu seferlik– bedeninin kendisine ait olduğunu hissetmek istemişti. Kararın ona ait olmasını, yalnızca kendi kararı olmasını istemişti. Bedeni satılık

değildi. En iyi teklifi verene satsınlar diye anne ve babasına ait değildi. Minamoto Raiden'a ya da başka bir erkeğe de ait değildi.

Chiyo'nun sözlerini hatırladı. İnsanın eşini bulmasının tıpkı diğer yarısını bulmak gibi bir şey olduğunu söylemişti. Mariko o zamanlar bunu bir türlü anlamamıştı.

O yarım değildi ki. Tamamen kendine aitti.

Gözünün önünde bir el sallandı. Kendine geldiğinde, karşısında onu şimdiki zamana döndürmeye çalışan Ranmaru'nun silueti belirdi.

"Ne düşünüyordun öyle?" diye sordu Kara Klan lideri. "Uçtun gittin." Sesinde umursamaz bir tını olsa da bakışları bıçak gibi keskindi.

"Aile," dedi Mariko tereddüt etmeden. "Ve sahip olma hakkı."

Mariko önlerindeki Ōkami'nin, atını yavaşlattığını görür gibi oldu. Ancak Ōkami arkasına bakmadı. Sohbetlerine de katılmadı. Yavaşlaması Mariko'nun kuruntusuydu belki de.

Ranmaru gözücuyla onu süzmeye devam etti. "İkisini birbiriyle ilişkilendirmen ilginç."

"Bence hiç de ilginç değil. Aile pek çok şeye hak kazanmanı sağlayabilir. Ama karşılığında senin üstünde de çok fazla hakları olduğunu iddia edebilir."

"Bu yüzden mi ailenden kaçtın?"

Mariko yutkundu. Geçmişle ilgili soruları cevaplamaktan kaçış olmadığını başından beri biliyordu. Ranmaru gibi adamlar –onun kadar genç ve etkileyici olanlar bile– güçlü konumlarını kör talihle elde etmezlerdi.

Hakikatlerle örülü basit bir yalan Mariko için en iyi cevap olabilirdi. "Beni evlendirecekti. Bense istemedim. Bu konuda anlaşılamayacağımızı görünce de ayrıldım." Açıklamasını süslemedi. Kısa kesti.

"Başka biriyle mi evlenmek istiyordun?"

"Hayır."

“Demek sen aşkın gözünü kör ettiği zavallılardan değilsin, öyle mi?” diye takıldı Ranmaru.

Mariko kaşlarını çattı. “Kesinlikle hayır.” En azından bu konuda yalan söylemesine gerek yoktu.

“Büyük aşkının orada bir yerde onu bulmayı beklediğine inanmıyor musun?”

“Sen inanıyor musun?” Mariko sesini alçalttı. Duyduklarına inanamıyormuş gibi bir sesle sormuştu.

Ranmaru’nun kalın dudakları sakın bir tebessümle aralandı. “Bence yıldızlar, ruhların birbirlerini bulabilecekleri şekilde sıralanmıştır. Ama âşık ruhlar mı olurlar, yoksa hayatı ruh gibi mi yaşarlar, orasını bilemem.”

Mariko bir an ne yapacağını bilemedi. Bu çok... tatlı bir düşünceydi. Genç bir kızın narin ipeklilerine bürünmüş olsaydı, şimdi bakışlarının yumuşadığını hissederdi. Yanaklarının kızardığını.

En mantıklı insanlar için bile güzel sözler, güzel sözlerdi işte.

Bu yüzden de yıpranmış dizginlerine odaklandı.

“İşte,” diye ilan etti Ranmaru sesinde müthiş bir tatmin tınısıyla. “Sadece aşktan söz etmekle bile Köse Beyimiz’i utandırmayı başardım. Üstelik kadınlar hakkında tek kelime bile etmeden.” Ökame’ye döndü, elini uzattı. “Bana beş *ryō* borçlusun.”

Mariko eyerinde donup kaldı, gövdesi kaskatı kesildi. “Hayır... yalan.”

“Hangi kısmı?” Ranmaru gözlerini kırıştırdı.

“Yumi’den bahsettin.” Burnunu çekti. Sesini kalınlaştırıp homurdandı: “İmparatorluğun en güzel kızından.”

Bunun üzerine Kurt gülmeye başladı. Bir davulun sesi gibi önce hafif başladı. Sonra durmayan bir yağmur gibi gürledi. Canlı bir kahkaha değildi. Mariko’nun kulaklarını tatlı bir çınlamayla doldurmuyordu. Fakat berrak ve derindi, tıpkı gözlerinin rengi gibi.

Mariko'nun bir yanı Ōkami'nin kahkahasını –başka bir yerde, başka bir zamandaki başka bir delikanlı olsaydı– duymaktan hoşlanacağını düşünmeden edemiyordu.

Bu kahkahanın sebebi olmaktan hoşlanacağını.

Ne var ki delikanlı, Kara Klan üyesiydi. Mariko'yu öldürmeye çalışan haydut çetesindendi. Chiyo ve Nobutada'yı katledenlerden biriydi.

Mariko bu delikanlıdan da temsil ettiği her şeyden de nefret ediyordu.

Bir an bile olsa başka türlüünü düşünmek onun için tehlikeliydi.

Mariko dizginleri daha sıkı tuttu. Kendini sımsıkı tutar gibi. “Ben altından pay alacak mıyım?” Yüzünde meraklı bir ifadeyle Ōkami'ye baktı.

“Hayır,” dedi Ōkami bir an bile tereddüt etmeden.

“Sayemde paran cebinde kaldı. Mükâfat olarak hiç değilse yarısını almam gerekmez mi?”

“Paramın yarısını almakla bana bir şey kazandırmış olmu-yorsun.”

Mariko atını onunkine yaklaştırdı. “Ranmaru'nun aşk hakkında konuşmakla beni utandıracağını sanmıyordun herhalde?” Dudaklarına alaycı bir gülümseme değdi.

“Belli tepkiler vermeni sağlamak epey kolay bence.”

Mariko irkildi. Ağzını açtı. Kapadı.

Ōkami gülümsedi. “Hiç konuşmasan daha iyi. Böylece ne kadar rahatça yalan söylediğine dikkat çekmek zorunda kalmam.”

Mariko dişlerini gıcırdatıp sessiz kalmaya çalıştı. Yanından gübreyle dolu bir araba geçerken burnunu kırıştırdı. Yüzünde sineler vızıldadı, Mariko elini sallayarak kovaladı onları.

Ōkami'nin onu sahtekâr olarak görmesi umurunda değildi. Mariko da onu onursuz buluyordu.

Ki bu daha betardi.

Mariko kızgınlığını bastırma çabasıyla sesini yükseltti. “Aşk meseleleri bana pek anlamlı gelmiyor zaten. Gerçekliği ispatlanamayan pek çok şey gibi.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Ranmaru.

“Aşk dediğin...” Mariko daha dik durmaya, daha sağlam bir benlik algısı yaratmaya çalışarak eyerinde doğruldu. “Anlaşılabılır, açıklanabilir bir şey değil ki. Elle tutulur bir şey değil. Sihir gibi. Sahip olmayan kişiler hiçbir zaman tam anlamıyla anlayamazlar onu.”

Ranmaru başını yana eğdi. “Bu epey hüzünlü geliyor kulağa.”

“Ve at pıslığı gibi kokuyor,” dedi Ōkami başını çevirip bakarken. “Öğrenecek bir sürü şeyi olan bir delikanlının sözleri gibi.”

Mariko bu sözler karşısında bir kez daha irkildi. “Yalnızca öğrenecek bir sürü şeyi olan bir delikanlı bir başkası için böyle bir şey düşünebilir.”

“Ya da bir sürü pişmanlığı olan biri,” dedi Ranmaru yumuşak bir tavırla. Ilımlı bir şekilde.

Ōkami konuşurken onlara bakmadı. “Benim hayatımda hakikaten çok pişmanlık var.” Mariko aradaki mesafeye rağmen yüzüne bir gölgenin geçtiğini gördü. Kurt’un yüzünde ilk kez kısacık da sürse, bir kırılmanlık yakalayabileceğini düşündü. Daha da yaklaştı. Bekledi. Nefesi kesiliyordu.

Kara Klan’ın kahramanını zayıf düşüren bir şey –herhangi bir şey– varsa, Mariko onun ne olduğunu öğrenmeye can atıyordu.

Emirlere uy. Güven kazan.

En beklemedikleri anda saldır.

“Hayatım ölümler, yalanlar ve hafifmeşrep kadınlarla geçti.” Ōkami yüzüne düşen siyah saç tutamını geriye atıp Mariko’nun gözlerine baktı. Öylece kaldı. Memnun. “Diğer her şeyden pişmanlık duyuyorum.” Gülümsedi, düşük, kısık gözlerinde alaycı bir ifade vardı.

Sahiden de umutsuzdu.

Mariko az kalsın hüsrarla homurdanacaktı. Sessizliğini korumak için yanağını ısırđı. Ona çıkışmamak için. Bu kez Ökami atının hızını Mariko'nunkine uydurmak için besbelli yavaşlamıştı. Bir kez olsun dönüp bakmadığı halde, uzun süredir Mariko'nun yanında ilerliyordu.

“Demek aşk gibi aptalca şeylere inanmıyorsun.” Daha önceki şu takdir dolu ifadeyi takınarak bakmıştı ona. Onaylamakla çınlayan şu ifadeyle.

Bu da Mariko'nun itiraz etmesine sebep olmaktan başka işe yaramadı. “Ben öyle söylemedim.”

“Gerçekliğı ispatlanabilen şeyleri tercih ettiğini söyledin.”

“Ben bir duygunun gerçek olduğunu ispatlamanın zor olduğunu kastetmiştim. Ama daha önce bunun gerçekleştiğine şahit oldum.”

Mariko, Muramasa Amaya'nın –babasının meşhur metal ustasının kızının– Kenşin'e nasıl âşık olduğunu görmüşdü. Aptalca, çaresizce âşık olmuştu. Kardeşi küçükken bile işaretleri kaçırmıştı. Fakat Mariko onları görmüşdü. Kimsenin bakmadığını sandığı zamanlarda Amaya'nın bütün dikkati Kenşin'e kayıverirdi. Bir an öylece kalırdı. Kızın yüzünde gördüğü ifade Mariko'nun içinde bir boşluk hissi uyandırırđı.

Birinin ona da öyle bakmasını isterdi. Bir kerecik olsun.

“Sihir gibi miydi?” diye sordu Ökami ihtiyatlı bir ifadeyle. Mariko yine alay etmesini beklemişti ama –iğneleyici, küçümser bakışlarına kendini hazırlayarak– ona döndüğünde yüzünde buna dair hiçbir işaret göremedi.

Gözleri hiçbir şeyi saklamayan berrak, derin su birikintile-riydi. Mariko'yu içine çeken iki kara ayna. Onu sorgulamaya iten.

Mariko'nun tenine bir sıcaklık dalgası yayıldı.

“Öyleydi,” dedi Mariko mümkün olduğunca sakın bir sesle. “Bana sihirliymişim gibi bakmıştı.”

Ökami'nin gözleri sabit kaldı. Yıldızsız bir gökyüzü.

Başını ilk çeviren Mariko oldu. Ranmaru'nun yine kahkaha attığını gördü.

Ōkami dilini şaklatarak atını ileriye, onları duyabileceği yerden epey uzağa sürdü, aralarındaki ip gerildi. Mariko yine eyerinde kıpırdanarak ne pahasına olursa olsun konuyu kapatmış olmayı diledi. Zamanı geri alıp bu konuşmaya yeniden başlayabilmeyi.

“*Sen hiç sevdin mi?*” diye sordu Ranmaru'ya açıkça. Bir an da sürse, delikanlının irkildiğini görmek hoşuna gitti.

Bu karmaşaya neden olduğu için ona müstahak.

Ranmaru bir an tereddüt ettikten sonra cevap verdi: “Evet.”

“Sihir gibi hissettirdi mi?” Rahatsızlığı her hecesine sinmişti.

“Bazen oluyor.” Fakat gülümseyişi yürekten değildi. “Bazen de sonu gelmeyen bir kuşatma gibi hissettiriyor.”

Mariko merakla ona baktı.

Ranmaru'nun gülüşü daha da parladı. Kendi kendini hakika-tin ötesine geçmeye ikna ediyormuş gibi. “Ne demek istediğimi yakın zamanda anlayacağından şüpheliyim.” Oturuşunu düzeltti. Sohbate başlamadan bitirdi. Hayatına burnunu sokmasına izin vermeye niyeti yoktu.

Mariko ne kadar merak etse de daha fazla ısrar etmemesi gerektiğinin farkındaydı.

İnako'nun merkezine doğru sürmeye devam ettiler. Kuruyan taçyapraklarının kat kat kapladığı dolambaçlı bir nehre doğru. Yoldaki bir dönemeci geçtiklerinde karşılarına gri taşlı, kemerli bir köprü çıktı; çakıllı yüzeyi yosunlarla yeşermiş, saçaklanıyordu. Geçmeden önce üçü atlarını bir direğe bağladılar ve onlara göz kulak olması için kambur bir ihtiyara para verdiler.

Mariko'nun bakışları adamın emanet aldığı diğer atların üstünde gezindi.

Başta tüm bunlar çok aptalca geldi ona. Küçücük bir kaması olan herhangi biri, istediği anda ihtiyar adamı soyabilirdi. Fakat ona emanet bırakılan atlar, parlak renklerdeki dizginlere vurul-

muş safkan hayvanlardı. Altın ve gümüş püsküllü. İnako'nun en seçkin ailelerinin armalarıyla süslü.

İmparatorluk şehrindeki en güçlü insanlarsan bir şey çalmaya ancak aptallar kalkışırdı.

Kara Klan'dakiler gibi aptallar.

Mariko'nun önündeki nehir sakın sakın akıyordu. Köprü'nün iki yanındaki korkuluklardan sarkan fenerler ısıltı ısıltı sallanıyordu. Köprü'nün sonunda –nehirin karşı kıyısı boyunca– kiraz ağaçlarına karışmış bir sıra kızılık her şeyi gölgeliyordu. Gizliyordu. Sır gibi. Yasemin ve misk kokuları görünmez parmaklarını uzatarak yakına çağırıyordu onları. Mariko, Ökami ve Ranmaru'yu takip ederek köprüyü geçerken pembe ve beyaz taçyapraklarından oluşan bir yağmur tenini okşayıp iri kar taneleri gibi suya döküldü.

Daha önce böyle bir şey görmemişti.

Mariko kimsenin bir şey söylemesine gerek kalmadan anladı. İmparatorluk şehrinin en meşhur mahallelerinden birine giriyorlardı.

Hanami'ye.

Uzakta sıradan bir çayhane gibi görünen tek katlı yapı belirdi. Mariko, Ökami ve Ranmaru sade bir kapının dışında beklediler. Basit, sıradan bir zili çaldılar.

Zilin berrak sesi, yazı andıran bir günbatımına karıştı. Akşam karanlığından hemen önceki mavi vakitte asılı kalan gökyüzüne. Küçük kapı gıcırdayarak açıldı ve Mariko, ipek bir kimono giymiş, temiz yüzlü genç bir kadının peşine takılan Ökami ile Ranmaru'nun ardından ilerledi. Kadının adımları hafıftı. Hızlıydı. Bulutların üstünde sekiyormuş gibi. Kadın, adamları sürgülü bir kapıya yönlendirdi ve ancak onları içeri buyur ederken durdu.

Karşısındaki görüntü netleşince Mariko aniden duruverdi. Telaşla iç geçirmemek için tuttu kendini.

Burası basit bir çayhanenin çok ötesindeydi. Mariko hayatında bir kerecik olsun böyle bir şey hayal etmemişti.

Bereketli, yemyeşil bir bahçe boyunca kıvrılan parke taşları siyah ve pürüzsüzdü. Yusuvarlaktı. Ustaca yapılmış bir sistemle –tamamen gözden uzak– köpüklü derenin yönü değiştirilmiş, her biri Mariko’nun kolundan uzun olmayan üç çağlayandan dalga dalga akıyordu. Bu çağlayanların tabanında, parlak nilüfer yapraklarıyla karbeyaz lotus çiçeklerinin etrafında girdap gibi dönen köpükler birikmişti. Altın renkli minik koi balıkları, küçük mavi bir gölcüğün üstüne sıçrayıp duruyorlardı.

Bu ana çayhanenin tüm dış duvarları, örgülü ahşapla çerçelenmiş, sürgülü paravan kapılardan oluşuyordu. Mariko daha yakından bakınca bu paravanların alışıldığı üzere ince kâğıttan yapılmadığını fark etti. Saf ipekten yapılmışlardı.

Ahlaksızlığı perdelemek için fazla iddialı.

Çatının alçak saçaklarının arasına minyatür pagodalar gibi görünen dökme demir fenerler serpiştirilmişti. Bal peteği şeklindeki kafeslerinin arasını mavi alevler yalıyordu. Bodur pirinç maltızlar, gece açan yaseminlerin ve beyaz misk çiçeklerinin kokusundan sarhoş edici bir karışımı yayıyordu havaya. Alacakaranlık daha yeni çöktüğü halde çayhane sıcaklık ve ışıkla alev alevdi. Paravanların ardındaki sesler hareketli müziğin ve paylaşılan neşenin sesleriydi.

Mariko, Hanami’deki çayhanenin iğrenç olmasını beklemişti. Erkeklerin hülyalara dalıp kendilerini kaybettiği bir yer sanmıştı.

Şimdiye kadar henüz öyle bir şey görmemişti. Sakin bir güzellik görmüştü. Dinginlik dışında bir şey hissetmemişti. Ancak Mariko bunlara güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Belli ki bütün bunlar en titiz müşteriye bile yumuşatan bir hilenin parçasıydı.

Elbette zamanla gerçekler ortaya çıkardı.

Ranmaru sandaletlerini çıkarıp çayhanenin sahanlığına girince Mariko da aynı şeyi yaptı. Üstünü başını düzeltirken ansızın can sıkıcı bir gerçeği fark etti; ortama uygun giyinmemişti. Giysileri

çok büyüktü. Bu giysiler ona ödünç verildiğinde Mariko bunların Ren'e ait olduğundan şüphelenmişti. Kara Klan'da onun boyuna yakın tek kişi Ren'di. O zaman ona büyük gelen ve imparatorluk şehrinin modasına uymayan şeyler giymek Mariko'yu rahatsız etmemişti. Ren'in giysilerini giymekten de rahatsız olmamıştı. Başkalarının onu dış görüntüsüyle yargılayıp yargılamaması umurunda olmamıştı.

Mariko böyle şeyleri pek önemsemediği için, şimdiye kadar kendi hemşehrilerinin bile nasıl giyindiğine dikkat etmemişti. Erkeklerle yaşadığından beri, güzel giyinmenin mutluluk verecek kadar önemli olmadığını fark etmişti.

Ancak şimdi –Ranmaru ile Ōkami dönüp onu beklerken– Mariko birdenbire nasıl görüldüğünü fark etti. Adeta mahcup oldu. Hor gördüğü bir histi bu.

Aksi yöndeki tüm çabalarına rağmen kendini tamamen kız gibi hissediyordu.

Ranmaru'nun dize kadar cüppesi koyu yeşil, saf ipektendi. Pilili *hakama* pantolonunun üstüne giymişti ve ormandan imparatorluk şehrine kadarki uzun yolculuk boyunca kusursuz, muntazam görünüşünü korumayı başarmıştı. Ōkami de benzer tarzda güzel, koyu mavi bir cüppe giymişti ama onun *haori*'sinin önü açıktı; siyah kuşaklı, beyaz ipekli *kosode*'sinin üstüne giymişti.

Bu genç adamlar gerçekte iki *rōnin* olsalar da –adı çıkmış hırsızlar olmaları da cabası– buraya, mucize ve gizemle dolu şık bir çayhaneye aitmiş gibi görünüyorlardı. Mariko ise uzun bir bahar yağmurundan sonra kurumak için silkinen pasaklı bir sokak kedisini andırıyordu.

Galiba yapacak bir şey yok.

Mariko metanet maskesini yüzüne geçirip yürümeye devam etti. Ōkami'nin yanına gelince durdu.

Ōkami aynı hızla dönüp ellerini suyla dolu, taze gül yapraklarının kokusunun sindiği bir leğende yıkamak için duraksadı.

Mariko onun hareketlerini taklit etti. Tüm bunları yaparken buraya ait olmadığını hissediyordu. Sanki her an biri yüzündeki maskeyi çekip çıkaracak, dünyaya onun bir sahtekâr olduğunu ilan edecekti.

Önlerinde ipek paravanlı bir kapı aralanıp Hanami'nin gizli ihtişamının bir katmanını daha gözler önüne serdi. Güzelliklerle ve aşırılıklarla dolu mekânın bir katmanını daha.

Mariko bu aşırılığa dair hikâyelere uzun yıllar sessizce burun kıvırmıştı.

Geiko'lardan canlı, ayaklı sanat eserleri diye bahsedilirdi. Düşüncesi bile Mariko'nun sinirlerini bozmaya yetiyordu. Güzel bir kadının, erkeklerin zevklerine ve ahlaksızlıklarına tahsis edilen bir eğlenceden ibaret olduğu düşüncesi.

Fakat Mariko kat kat *tatsumura* ipeğine bürünmüş bir *geiko*'nun tertemiz tatami kilimlerinin üstünden süzülür gibi geçişini –büyülenerek– izlerken ilk hatasını anladı. Bu genç kadının duruşunda, hareketlerinde itaat yoktu. Varlığının sadece erkeklerin geçici heveslerine dayalı olduğuna dair hiçbir his uyandırmıyordu. *Geiko*'nun bakışları yeni gelenlere bir kez olsun takılmamıştı. Başı dik, yürüyüşü mağrurdu. Hareketlerindeki güzellik –adım atışındaki zarafet– eğitimle ve gelenekle geçen yılların gözle görülür sonucuydu.

Bu genç kadın, oyuncak değildi. Hem de hiç.

Yürüyüşü iştah kabartıyordu. Her adımını sahnedeki bir dansçı gibi atıyordu. Bir ressamın tuvale resmedişi gibi. En basit hareketler dışında hiçbir şey kullanmadan.

Geiko uzun, dikdörtgen odanın diğer tarafına geçtiğinde üzerinde çalışılmış bir zarafetle döndü ve bir köşeye diz çöküp kimonosunun katlarını tek bir kusursuz hareketle dizlerinin altına kaydırды. Bir görevli ona pırıl pırıl tahta bir *şamisen* verdi. Kız gözlerini kapatıp tellere fildişinden oyulmuş bir penayla vurmaya başlayınca –müziği yumuşacıktı ve fenerlerden yayılan aynı kehribar rengi ışıkla parlıyordu– Mariko bir şeyi daha anladı. Bir şeyi

hiç şans vermeye tenezzül etmeden yargılamıştı. Kendisinin Kara Klan'ın kamp alanındaki o ilk gün Yoshi'den talep ettiği şansı.

Geiko'nun çaldığı müzik insanı sımsıkı yakalıyordu. Dile getirilmemiş duygularla dolu bir şarkıydı. Ritmi ateşliydi ama anlamı yakmıyor, daha ziyade hipnotize ediyordu. *Şamisen*'in en pes telinin durmaksızın çalınışı odayı çınlatıyor, Mariko'yu uyuşturarak neredeyse sarhoş ediyordu.

Geiko'nun çalışında öyle büyük bir gurur vardı ki. Öyle büyük bir tutku. Her şeyden önce kendisi için çalışıyordu. Ve Mariko bunu kelimelerle ifade edemeyeceği kadar çok takdir etmişti.

Şarkı bitince Mariko, Ranmaru ve *Ökami* dikdörtgen odanın bir köşesinde bulunan tekli servis sehpalarındaki yerlerini aldılar. Birbirine paralel iki muntazam sıra çevreliyordu alanı. Yerler yeni dokunmuş, kenarları koyu mor ipekle süslenmiş tatami kilimleriyle kaplıydı.

Mariko yine farkında olmadan *Ökami*'nin hareketlerini taklit ederek tepsili sehpalardan birinin önüne oturdu. Bunun için kendinden nefret etti. Onun gibi birine öykünmeyi aklından geçirebilirmiş gibi. Böylesine kendini beğenmiş birine. Anlamalı şeylere bu kadar ilgisiz birine.

Mariko kimonosunun eteklerini düzeltmeyi henüz bitirmişti ki önüne cilalı, siyah porselen bir kâse –güzel kokulu pilavla dolu– konuldu. Parlak yeşim bir ayaklığın üstüne cilalı yemek çubukları yerleştirilmişti. Çayhanenin kapısındaki kızın giydiği gibi sade ipekliler içindeki başka kadın görevliler tek kişilik yemek servislerini taşıyorlardı; taze ekşiyonca sosuna bulanmış sarıkuyruk balığı filetosu ile beyaz miso macunu, küçük bir kâse ponzu ile servis edilen bir parça kremalı mercanbalığı, tatlı soya sosuyla marine edilmiş ve ince kıyılmış frenksoğanıyla süslenmiş soğuk denizkulağı.

Mariko çubuklarının ucunu sarıkuyruğa değdirdiği anda balık lif lif dağıldı. Ağzında eriyen, dilinde tereyağlı, yoğun bir tat bıra-

kan lifler. Çayhanenin tüm müşterilerinin önüne el boyaması sake sürühileri ve aynı renkte bardaklar yerleştirilmişti. Çok geçmeden salon tamamen doldu. Ve sohbet konusu kaş göz işaretlerine kadar alçaldı. Daha müstehcen bir hal aldı. Daha gürültülü.

Erkekler. Mariko başını iki yana sallayıp etrafına bakarken yanaklarını ele geçiren kızarıklığı defetmeye çalıştı.

Odanın her yanına aralıklarla asılmış birörnek minyatür pagoda fenerlerden eğimli ışık demetleri yayılıyordu. İçlerindeki alevler girift kafeslerin ardında titreyerek yanıyor, paravanlarda oynayan gölgeler oluşturuyor, ipeklerle kaplı duvarlara ışıklar yansıtıyordu.

Mariko yemeğini bitirdikten sonra ana çay odasının karşı ucundaki sürgülü kapı açıldı. Mariko başta karşılarında duran kızın içerideki bütün *geiko*'lardan daha genç olduğunu düşündü. Hatta muhtemelen Mariko'dan bile gençti. Kız süzülürcesine yaklaşırken –her adımı dokuma kilimlerin üzerindeki nazik birer fırça darbesi gibiydi– Mariko bir an kızın saçının ortasında, ensesinin hemen üstündeki dolgulu kırmızı ipeği gördü. Bu *maiko*'lara özgü bir işaretti. Hanami'deki yüksek sanat kademeleri arasındaki yerini henüz sağlamlaştırmamış çırak *geiko*'lar. *Maiko*'nun uzun kimonosunun kuyruğu küçük bir esinti gibi ardı sıra hafifçe dalgalanıyordu. Mariko üç ayrı iç elbisenin ve ağır nakışlarla süslü, sırmalı turkuvaz ve tozpembe ipek bir kimononun yükünü taşıırken böyle bir zarafetle yürüyebilmenin nasıl bir maharet gerektirdiğini hayal bile edemezdi. Kızın, sırt kısmındaki kocaman, gösterişli düğümüyle *obi*'si bile tek başına taş kadar ağır görünüyordu.

Maiko tam Mariko'nun yanından geçerken ona bakıp gülmüseddi. Mariko'ya, bu kızın tüm soruların cevabını bildiğini düşündüren bir gülüştü. *Maiko*'nun kur yapma sanatındaki hüneri, boyalı gözlerindeki ihtiyatlı zekâyı saklayamıyordu. Mariko'ya kalsa bu kız da müthiş bir zekâyı sahipti. Bakışlarındaki katılık daha da gizemli görünmesini sağlıyordu.

Salondaki tüm erkekler kendinden geçmişti. Ŗkami, *maiko*'nun salonun diğler tarafına süzölüşüne bakarken kız ona dönüp başını salladı. Ranmaru da kız düşecek olsa, salonun diğler ucundan koşup yakalamaya hazırmış gibi gözleriyle kızı takip etti. Ancak Kara Klan liderinin yanından kendisine bir kez bile bakmadan geçip giden *maiko*'ya bakarken yüzünde asılı kalan acı da –mutsuzluğun dip akıntısı– Mariko'nun gözünden kaçmadı.

Ranmaru'nun kastettiğı şey bu olsa gerekti. Sonu gelmez kuşatmasının kaynağı bu *maiko* olmalıydı.

Ve muhtemel bir zayıflığının kaynağı.

Bunu fark edince Mariko'nun merakı arttı ama duygularını kontrol etti. Kurt gibi sakin ve temkinli.

Maiko çay salonunun karşı tarafındaki duvarın önüne gelince durdu. Şamisen'in tıngırtısıyla kusursuz bir uyum içindeki hareketleriyle yavaşça döndü. *Maiko* giysisinin uzun kollarının cebinden katlanmış iki ipek yelpaze çıkardı. Hızlı bir hareketle onları açtı, ağır ağır poz verip arkasındaki mest olmuş izleyicilere omzunun üstünden baktı. Onlara yüzünü döndüğünde, yelpazelerden birini işaretparmağıyla narin bir rüzgârgülü gibi çevirdi. Diğlerini büyülenmiş yüzler denizine doğru sallayarak tatlı erik ve hanımeli kokularını gönderdi onlara.

Kilimlerin üstünde süzölmeye, yelpazelerini müziğın inış çıkışlarıyla kusursuz bir uyum içinde sallayıp tutmaya devam etti. Mariko bu dansa şehvetli bir yan görmese de bu görüntü karşısında içinin gıdıklandığını hissetti.

Bu dansa yasak bir şeyler vardı sanki. Aykırı bir şeyler.

Mariko eline olağanüstü bir fırsat geçtiğinin farkındaydı. Ondan önce kaç soylu kadın Hanamı'deki bir çayhanede bulunmuştu ki? Kaç *geiko*'ların dillere destan sanatına –yüzyıllar boyunca özenle kontrol altında tutulan ve hemcinslerinden sır gibi saklanan sanatına– birebir tanıklık etmişti?

Bu deneyim Mariko'nun aklına birkaç yeni düşünce getirdi.

Bu kız da onun gibi, on yedi yaşından büyük olamazdı. Bir an, *maiko*'nun kendi geleceğine dair söz hakkı olmuş mudur diye merak etti. Ya da –Mariko gibi– onun da seçimlerini başkaları mı yapmıştı? Bir abla. Bir baba. Bir anne. Bir teyze. Oysa bu kızın Mariko'nun yerinde olması, Mariko'nunsa onun yerinde olması kaderin bir cilvesine bakardı.

Maiko'nun gösterisinde bir şey, Mariko'yu tıpkı söğüt ağaçlarından etkilendiği gibi etkilemişti. İçten gelen bir güzelliği vardı. Ama insanın içine işleyecek kadar da hüzünlüydü.

Maiko yelpaze dansını bitirdiğinde salonda tek tük alkışlar çınladı. Kız selam verdi, sonra hızla onlara yöneldi. Güzel kız yine Ranmaru'yu görmezden gelip neredeyse soğuk bir tavırla yanından geçti. Ranmaru'nun yüzünde dalgalanan kırgın aleve aldırış etmedi. *Maiko*, Ōkami'nin yanına oturmadan önce yine tatlı bir gülüşle Mariko'ya baktı.

Ōkami'nin İnako'da günaşırı ziyaret ettiği kız bu muydu? Ōkami, Ranmaru'nun kalbini çalan kızla bile bile ilişkiye girer miydi? Bu zalimliği Kurt bile yapmazdı. Zaman, para ve enerji kaybı da cabasıydı.

Güzel *maiko*, Ōkami'nin kulağına –saçındaki bembeyaz taç-yapraklarını onun köşeli çenesine değdirerek– eğilince Mariko'nun içini belli belirsiz bir huzursuzluk kapladı. Bu hissi sorgulayınca yerine öfke yükseliverdi.

Maiko'ya kızmamıştı. Düşüncesi bile saçmaydı. Kızın Ōkami ile Ranmaru'dan faydalanıp faydalanmadığı –birincisinin parasını harcayıp ötekinin kalbini kırarak– Mariko'nun meselesi değildi.

Tabii ikisinden birini kendi lehine kullanamadığı sürece.

Mariko içten içe, bir delikanlıyı kullanıp diğerine acı çek-tirdiği için kıza biraz kızdığını kabul etti. Chiyo böyle yapan hizmetçilerin dedikodusunu yapardı sürekli ve Mariko bundan hiç hoşlanmazdı.

Ama bu aptal çocukların zamanları ve paralarıyla ne yaptığı onu neden ilgilendirsindi ki?

Sake aklını iyice ele geçiriyordu belli ki.

“Ökami-*sama*,” dedi *Maiko*, sesinde mahcubiyet ve cilvenin kusursuz karışımıyla. “Bu gece beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim.” Enfes gözleri kasten Ranmaru’ya kaydı. Sonra bakışları bir anlığına da olsa yeniden sertleşti.

Mariko’nun içini yine bir hiddet dalgası yalayıp geçti. *Maiko* bile bile ateşle oynuyordu. Bile bile Ranmaru’nun duygularıyla oynuyordu.

Amacı neydi?

Ve Mariko kendi amaçlarına ulaşmak için bir şekilde kızı kullanabilir miydi?

Maiko başını eğdi, Ökami’ye daha da yanaşıp kulağına fısılda-maya devam etti. Bir süre sonra Ökami anlayışla başını sallayınca kız gülümsedi. Ona bir fincan sıcak çay doldurmak için yumuşacık hareketlerle kimonosunun kolunu sıvadı.

Zaman geçtikçe durum daha da netleşti: *Maiko*’nun Ranmaru’ya dair ne tür art niyetleri olursa olsun, Ökami’yle aralarında inkâr edilemez bir bağ vardı. Sessiz bir sohbet içindeydiler. Samimiydiler. Aralarında tek bir tuhaf an bile yaşanmamıştı. Ökami’nin hiçbir şey istemesine gerek kalmıyordu. *Maiko* sarsılmaz bir güvenle ona bakıyor, her isteğini önceden tahmin ediyordu.

Bu görüntü karşısında Mariko tiksindir gibi oldu. Yakışıklı genç adamların yanındaki bütün genç kadınlar böyle mi görünüyordu yani? Böylesine gülünç. Genç adamların Hanami gibi yerlerde vakit geçirmek için yanıp tutuşmalarına şaşmamalıydı. Mariko, Ökami’nin İnako’ya bu kadar sık seyahat etmesinin nedeninin bu *maiko* olduğuna her şey üzerine bahse girebilirdi.

Mariko’nun kafasında bir ışık yandı.

Belki de Kara Klan’ı patronlarına bağlayan kişi bu kızdı. Haydutların imparatorluk şehrinin sayısız sırrına ulaşmasını sağlıyordu.

Geiko'lar soylular arasındaki en değerli bilgilerden bazılarına sahip olmaları ve bunları yaymalarıyla bilinirlerdi. Güç sahibi adamlara rahatça ulaşabilmeleri, devlet meseleleri konusunda çoğu zaman avantaj sağlıyordu onlara.

Belki de bu kız, Mariko'nun delicesine aradığı cevapları biliyordu.

Maiko katladığı ayaklarını ipeksi fısıltılarla açtı. O yanından geçerken Ranmaru ayağa kalkacak oldu.

"Yumi," dedi nazikçe, "lütfen..."

Kız, Kara Klan'ın liderine yakıcı gözlerle baktıktan sonra salondan çıkıp gitti.

Ranmaru yüzünden okunan huzursuzlukla yanında kıvranırken Ōkami çayını sessizce bitirdi. Arkadaşına sunduğu tek teselli, ona bir bardak daha sake doldurmak oldu. Sonra Ōkami ayağa kalktı ve Yumi'nin az önce geçip gittiği yolu izledi.

Ōkami gidince Mariko nasıl ilerlemesi gerektiğini düşünüp taşındı, kafası düşüncelerle allak bullaktı. Ranmaru ve Ōkami'nin aynı kıza âşık oldukları gün gibi ortadaydı. İşin tuhafı, bu çatışma henüz dostluklarına gözle görülür bir düşmanlık tohumu ekmemişti. Mariko'nun aklına yatan tek açıklama, şu Yumi'nin çok daha önemli bir amaca hizmet ettiği ihtimaliydi.

Mariko'nun kafasında yanan ışık daha da parladı.

Yumi, Kara Klan için son derece önemli biri olmalıydı.

O anda Mariko bu kızın hangi amaca hizmet ettiğini öğrenme isteğiyle yanıp tutuşmaya başladı. *Maiko* hakkında ne var ne yoksa hepsini öğrenme arzusuyla.

Bu inkâr edilemez zaaf hakkında ne var ne yoksa.

Farkına vardığı şeyle harekete geçmeye mecbur hissederek son bir bardak sakeyi yuvarladıktan sonra Ranmaru'nun huzursuz ruh halinden faydalanmaya karar verdi. Görevlilerden birine kekeleyerek tuvaletin yerini sordu. Mariko çay salonundan çıkıp bir koridor boyunca ilerleyerek güzelce tırmıklanmış bir patikası,

ortasında akan kıvrımlı bir deresi bulunan kapalı avluya yürüdü. Bir sonraki köşeyi dönünce ansızın durdu.

Avlunun karşı tarafında Ōkami ile Yumi, alçak bir saçığın altındaki gölgelere karışmışlardı. Alçak sesle konuşuyorlardı ve *Maiko*, her an sarılabilecek kadar yakındı Kurt'a. Güzel kızın söylediklerini dinleyen Ōkami'nin yüzündeki ifadeyi görünce Mariko'nun soluğu kesildi.

Sıcak bir ifadeydi bu. Anlayışlı. Şefkatli.

Düpedüz sevgi dolu.

Bu ifade Kurt'a yakışmıştı. Hatta duyguları hor gören tavrı göz önünde bulundurulunca şaşırtıcı derecede yakışmıştı ona. Mariko kendi gözüyle görmese böyle bir şeye asla inanmazdı. Oysa Yumi'nin tuhaf biçimde uyumsuz bir görüntüsü vardı. Omuzları düşüktü ve Mariko kızın parmaklarının, giysisinin ipek kollarını sıkıca kavradığını görüyordu.

Yumi'nin başı –görünmez bir yükün ağırlığıyla– öne düşünce Ōkami onu kollarının arasına alıp kendine çekti.

Teselli edercesine.

Mariko'nun içine, tam kalbinin altına sancılı bir öfke saplandı.

Ōkami'nin bu kızda, utanç verecek kadar açıkça görünenlerin ötesinde ne bulduğunu anlamıyordu. Doğrusu Mariko ondan daha fazlasını beklerdi. İlgisini bu şekilde gözler önüne sermesi hiç akıllıca değildi. Daha önce Mariko'nun aşk konusundaki düşüncelerini takdirle karşıladığını iddia etmişti. Duygular konusundaki genel duruşunu anladığını iddia etmişti.

Tüm bu gösteri aptalcaydı. Zaman kayıydı, hele de Ranmaru'yla bir çekişmeye yol açabilecek bir kızla.

Mariko dudağını büzdü. Ōkami ile Ranmaru'nun aralarının açılması sorun değildi. Hatta öyle bir şey olsa, amacına ulaşması için Mariko'nun işine bile gelirdi.

Omuz silkerek gölgelere sinip Ōkami ile Yumi'yi duyabileceği bir yere geçmenin yolunu bulmaya çalıştı. Çocukken, büyükleri

gizlice dinlemek istediklerinde Kenşin'le yaptıkları şey geldi aklına. Parmaklarını yalayıp kâğıt paravanlardan birine bastırır, içeriyi dinleyebilecekleri minik bir delik açarlardı. Ama bu çayhanedeki paravanlar ipekti tabii. Yapanlar, Hanami'nin her köşesinde mutlak bir gizlilik olması gerektiğini biliyorlarmış gibi.

Kulak misafiri olmanın bir yolunu bulamayan Mariko yukarı baktı. Avlunun bu tarafındaki saçak, ulaşabileceği mesafedeydi. Ona tutunup çatıda yan yan ilerleyebilirdi. Yeterince yaklaşabilirse Ōkami ile Yumi'nin bütün konuştuklarını duyabilirdi.

Mariko tahta saçakların aralarından sarkan dallı budaklı bakır fenerleri inceledi. Çayhanenin ana bölümünün dışındaki fenerlerin aynısı ama daha küçüğüydü bunlar. Bazıları henüz yakılmamıştı; belli ki çayhanenin sahipleri, yukarıda toplanan bulut öbeklerine rağmen dolunayın gümüşü ışığının iç avluyu aydınlatmak için fazlasıyla yeterli olduğunu düşünüyorlardı.

Mariko ayağını kirişlerden birine koyup kiremit çatıya tırmandı. Aşağıdan gelen sürekli gürültü, çıkardığı sesleri bastırıyordu. Mariko yerini sağlamlaştırdı ayağa kalkmayı düşündü ama ayağındaki *tabi* çoraplarla rahatça ilerleyemeyeceğini fark etti. Bu yüzden başını eğip kavisli kiremitlerin üstünde örümcek gibi süründü.

Çatının diğer tarafına bakınca nabızı aniden öyle bir coştı ki az kalsın tünediği yerden kayıp düşecekti.

Bu imkânsız.

Orada –Hanami'nin en iyi çayhanesinin girişine yakın çağılayanların yanında– kendisinin kopyası bir yüz vardı. Mariko'nun yan yana büyüdüğü bir yüz. Başka hiç kimsenin anlayamayacağı kadar anladığı bir yüz.

Hattori Kenşin.

Kai Ejderhası sonunda onu bulmuştu.

savrulan fener

Mariko, aklını saran alevlerle hızlıca düşündü.
Kenşin'in burada ne işi var?

Demek ki kardeşi İnako'ya kadar izini sürmüştü. Ancak herhangi birinin uçsuz bucaksız bir ormandaki tuhaf izlerini sürerek imparatorluk şehrine kadar gelmesi pek mümkün görünmüyordu. Gerçi ortada küçücük bir ihtimal bile olsa, Mariko bunu gerçeğe çevirecek tek kişinin Kenşin olacağını biliyordu. O halde Kenşin, Mariko'nun kafilesine yapılan saldırıdan Kara Klan'ın sorumlu olduğunu da biliyordu.

İşte şimdi Mariko sonuçlarla karşı karşıyaydı.

Kardeşinin burada olması akıl alır gibi değildi.

Başları kapalı iki yoldaşı kapı görevlileriyle konuşurken Kenşin mavi göletin yanında bekliyordu. Mariko bu mesafeden bile yüzündeki kaygıyı görebiliyordu.

Derin endişesini.

Mariko tüm bunları anlamaya çalıştı. Bir plan yapmaya çalıştı.

Kenşin buraya kadar izini sürmeyi başarmış olsa da Mariko onu bulmasına izin veremezdi. Buralara kadar gelmek için çok şeyi göze almıştı.

Kontrolü bırakmaya hazır değilim. Daha değil.

Eve dönmeye de hazır değilim.

Kardeşi çayhaneye yalnız gelmemişti. Kapıdan onunla birlikte iki asilzade daha girmişti. Giyimlerine bakılırsa son derece varlıklı ailelerden geliyorlardı. Gölgelelerin arasından çıkıp gelen başka birkaç görevlinin her ihtiyaçlarına koşturması da bunu destekliyordu.

İmparatorluk muhafızlarından dördü sağdaki fenerlerin ışığında durunca Mariko'nun kalbi yerinden çıkacaktı: Kenşin'e eşlik eden iki genç adam, hanedanın içinden kimselerdi. Hatta belki imparatorun ailesindendiler. Mariko armalarından bir şeyler çıkarmaya çalıştı. Göz kamaştıran pelerinlerinin arkasını görmeye çalıştı.

Bu pelerinli adamlardan biri nişanlısı Minamoto Raiden olabilir miydi?

Sinirleri kaskatı kesilen Mariko yutkundu, nabızı damarlarını titretiyordu.

Kardeşi ile soylu yoldaşları Mariko'yu burada –imparatorluğun meşhur hırsızlarının yanında, Hanami'nin en çok rağbet edilen çayhanesinin çatısında sürünürken– görürlerse sonrası felaket olabilirdi.

Bu tüm planlarını baltalardı. Ailesini utançtan kurtarmak ve evlilik piyasasının ötesindeki değerini ispatlama arzusunu baltalardı. Kimin onu öldürmeyi planladığını ortaya çıkarma fırsatını baltalardı.

Minamoto Raiden'in müstakbel karısının ortadan kaybolduğu, sonra da erkek kılığında ortaya çıktığı öğrenilince patlayacak skandalı söylemeye bile gerek yoktu.

Hele de Kenşin ile Kara Klan üyelerinden biri arasında kavgaya çıkarsa olacakları düşünmek bile istemiyordu.

Özellikle de bu kavgaya Ōkami'yle olursa.

Mariko bu olasılığı düşününce ürperdi. Kenşin tanıdığı en iyi samuraydı. Ama Mariko, ömründe Kurt gibi hareket eden bir savaşçı görmemişti.

Hayır. Mariko ikisinin yollarının kesişmesine asla izin veremezdi.

Telaşı büyürken, Kenşin'in yoldaşlarından uzun boylu olanı, pelerininin başlığını indirdi. Mariko çatıda tünediği yerden, ipek işlemeli başlıktaki gümüş armayı gördü.

Üç kantaron çiçeği ve bambu yapraklı bir dal.

Minamoto klanının arması.

Mariko'nun korkusu iyice alevlenip parladı. Azgın dumanlara karıştı.

Daha önce Minamoto Raiden'i hiç görmemişti. Fakat kulağına gelen söylentilerden uzun boylu olduğunu biliyordu. *Yabusame*'nin yetenekli bir üyesi olduğunu. Chiyo, Mariko'nun nişanlısı resmen açıklandığında az kalsın bayılacaktı.

Hiç kanıtı olmasa da kardeşinin daha uzun boylu, daha iriyarı yoldaşının muhtemelen Mariko'nun nişanlısı olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bu da demek oluyordu ki...

Daha ufak tefek olan yoldaşı. Hâlâ pelerinine sarılı olan ve imparatorluk muhafızlarınca korunan delikanlı.

Mariko'nun bedeni, çatıyı kıştan kalma sert bir rüzgâr vurmuşçasına uyuşturdu.

Wa'nın veliaht prensi.

Takeda Ranmaru, Minamoto Masaru tarafından sürgün edilmişti. Ranmaru o gece *jubokko*'nun yanındayken imparatorun adını söylememişti ama Mariko aptal değildi. Ōkami ve Ranmaru, babalarının imparatorun ihanetine uğrayarak öldürüldüklerine inanıyorlardı.

Oğulların karanlık bir yaz gecesinde Hanami'nin derinliklerindeki bir çayhanede karşılaşmalarından hayırlı bir sonuç çıkmazdı.

Kenşin, kendisinin de birkaç saat önce kullandığı çanakta ellerini yıkarken Mariko tünediği yerde korkudan deliye dönmüş gibi ona bakmaya devam ediyordu. Aynı çayhaneye girmeyi nasıl beklediğine baktı. Artık Mariko'nun ana salondaki yerine dönmesi imkânsızdı. Kenşin görürse o dakikada, daha Mariko nefes bile alamadan onu tanırdı.

Mariko, Ōkami'nin yanında Yumi'yle aynı yoldan geçerek çayhaneye döndüğünü fark edince iyice telaşlandı. Demek ki Ōkami'nin yolu az sonra kardeşininkiyle keşişecekti. Ōkami içeri girip de Mariko'nun orada olmadığını görürse hiç şüphesiz Ranmaru'ya onun nereye gittiğini soracaktı. İki birden sorup soruşturmaya başlayacaklardı. Mariko'nun sadece tualete gitmek için ortadan kaybolmadığını öğreneceklerdi.

Ve kardeşi her şeyi duyacaktı.

Kenşin'in halihazırda ne kadarından haberdar olduğunu bilmezken işini şansa bırakamazdı.

Mariko, Kara Klan'ı da yanına alıp çayhaneden ayrılmak zorundaydı. Kenşin her şeyin kokusunu almadan. Çünkü Kai Ejderhası buraya onu bulmaya geldiyse bulurdu. Bunu başarmadan pes etmezdi.

Oysa Mariko buna izin veremezdi.

Henüz değil.

Görebildiği kadarıyla önünde iki seçenek vardı:

Kenşin'in bulunduğu yerde bir kargaşa çıkarıp kardeşinin dikkatini dağıtmayı deneyebilirdi –mesela Haruki'den aşırıldığı tek ninja yıldızını savurarak– ya da Ōkami'yi şaşırtıp ana salondan uzaklaşmasını sağlayabilirdi. Ranmaru'yu da yanlarına çekip hep birlikte, görünmeden kaçma imkânı verecek bir şaşırtmaca bulmalıydı.

Kardeşini –ve tesadüfen Wa veliahtını– ya da Ōkami'yi olası bir tehlikeye atma seçenekleri arasında kalınca tercih yapması da

kolay oldu. Alttaki yanmayan bakır fenerlerden birinin zincirini kavradı. Feneri çatıya çekti. Dikkatle hedef aldı.

Ökami menziline girer girmez Mariko gafil avlamak niyetiyle feneri onun önüne attı. Bu küçük dikkat dağınıklığının sağlayacağı kısacık zaman diliminde kimseye görünmeden çatıdan inip Ökami'yi çayhanenin yeni ziyaretçileri hakkında gizlice bilgilendirme fırsatı yakalamayı umuyordu.

Mariko herhangi bir şey söylese de olurdu elbette. Saklandığı yerden ona seslenmekle yetinebilirdi. Fakat mecbur kalmadıkça Ökami'nin, onu gözetlediğini bilmesini istemiyordu. Üstelik Kenşin'in onu duymasını da göze alamazdı. Daha da kötüsü, görmesini.

Bu yüzden geriye fenerden başka bir seçenek kalmıyordu.

Ne yazık ki Mariko feneri cesurca Kurt'a savururken iki şeyi hesap edememişti:

Zincire asılı metalin şaşırtıcı ağırlığını.

Ve Kurt'un müthiş hızlı reflekslerini.

Ökami yukarıdan sallanarak gelen metalin gıcirtısını duyar duymaz Yumi'yi kenara itip aynı hızla yukarı baktı.

Serseri fener Kurt'un yüzüne sertçe çarpıp onu çağıldayan derenin korkuluklarının üstüne devirince *Maiko* çılgık attı. Sıçrayan suyun sesi avluda çınlayıp herkesin dikkatini çekerken turuncu-beyaz koi balıkları da ok gibi sağa sola fırladılar.

Mariko gözlerini kırıştırdı, ağzı da gözleri gibi yusyuvarlak oldu. Ökami yüzüne düşen saçlarını geriye atıp derhal başını kaldırarak hınç dolu gözlerle ona baktı.

Mariko'nun nerede olduğunu başından beri biliyormuş gibi.

İşler pek planlandığım gibi gitmedi.

Yumi bir eliyle, kusursuz boyanmış dudaklarını kapayıp gözlerini Ökami'nin sıırıslıkam bedenine çevirdi.

Mariko'nun girişte duran kardeşi, Yumi'nin bangır bangır haykırışları ve su sesini duyunca çayhanenin sürgülü kapılarını

gölgeleyen tentenin altından çıktı. Minamoto Raiden da gölgelerin arasından çıkıp Kenşin'i takip etti.

Mariko başını daha da eğerek, yukarıya kayabilecek gözlerden saklandı.

Ökami'nin dikkatleri ona çevirmemesi için dua ediyordu.

Bir mucize için dua ediyordu.

Kurt aniden ayağa kalkınca –kara gözlerinde ithamlar, güzel giysilerinden damlayan sularla– Mariko bağırmaya başlamasına fırsat vermeden sert bir bakışla durdurdu onu. Sonra başparmağını kaldırıp bu kadarı yeterli bir açıklamaymış gibi arkasını işaret etti. Ökami'nin kafasına metal bir kutu savurmasının geçerli bir sebebi varmış gibi. Ökami bağlantı yolundan ana çay salonuna, şimdi onlara yaklaşan zengin giyimli silüetlere şöyle bir baktı. Öfkesi azalmadıysa da gözlerini kıstı. Bir andan bile kısa sürede yüz hatlarına durumu anlayan bir ifade yerleşti.

Ökami, Mariko'nun attığı fenerin zincirine uzandı. Su kuşlarınınkini andıran bir sesle ılık çaldı.

Korku yine gelip Mariko'nun boğazında düğümlenerek sesini mengene gibi sıkıp bastırdı.

Her saniye kardeşini bir adım daha yaklaştırıyordu. Kenşin buraya kadar onun izini sürdüğüne göre –Mariko'yu ta Jukai Ormanı'ndan imparatorluk şehrine kadar takip ettiğine göre– demek ki onu Kara Klan'ın kaçırdığından şüpheleniyordu. Bu haydut çetesinin lideri sürgün delikanlının kim olduğunu biliyor muydu acaba?

Ökami'yi ya da Takeda Ranmaru'yu tanıyacaktı mıydı?

Mariko, nabızı kulaklarında gümbürderken çatının kenarındaki tüneğinde kıpırdamadan durdu.

Kendini güçsüz hissediyordu. Âciz. Korkuyla alev alan kanı her an taşıyacak gibiydi.

Kenşin ve yanındakiler Mariko'nun çömelip beklediği yerin hemen altından köşeyi döndüler. Birazdan Ökami'yi göreceklerdi.

Saldırma mesafesinde olacaklardı. Kurt'un tedirgin olmuş gibi bir hali yoktu. Kaçmaya da yeltenmedi. Sadece Yumi'ye gitmesini işaret etti. Sonra da arkasında billur gibi sudan bir kemer bırakarak korkulukların üstünden atladı.

Mariko'nun parmakları titriyordu. Kurt'un niyetini kestiremiyordu. Fakat karşısındakiler imparatorluk muhafızları bile olsa geri adım atmayacağı belliydi. *Yabusame*'nin en parlak üyesinin nam salmış kudreti karşısında bile olsa.

Kurt'un gözleri yaklaşan gruba kilitlendi.

Kai Ejderhası'na kilitlendi.

Mariko'nun bedeninden buz gibi bir ürperti geçti.

Ökami, Kenşin'in giysilerindeki Hattori armasını tanıyor.

Bu da Hattori Kenşin'in neden onu buraya kadar takip ettiğini bildiği anlamına geliyordu. Çünkü Kara Klan, onun kız kardeşini öldürmeye çalışmakla suçlanıyordu. Kafilesine saldırmakla suçlanıyordu.

Mariko'nun hep şüphelendiği gibi her şeyin sorumlusu onlardı.

Ve şimdi Ökami, Hattori Kenşin'le yüzleşmeyi düşünüyordu.

Bu işi bir kalemde bitirmeyi düşünüyordu.

Mariko, o anda hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde anladı.

Hiçbir bilgi, kardeşinin hayatından daha değerli olamazdı.

Giysisinin kolundan ninja yıldızını çıkardı. Parmaklarının arasına yerleştirdi. Hele kılıcına uzanmaya bir yeltensin, oracıkta öldürürdü Ökami'yi. Hele eli bir seğirsin. Mariko ninja yıldızını ışığa kaldırınca, patikanın sonundaki karanlıkta belli belirsiz bir hareketlilik gördü. Adımları sessiz, yüz hatları anlaşılmayan bir gölge geçti ışıkların altından.

Gümüş bir bıçak, boşluğu yırtıverdi.

Ve Mariko'nun çılgılığı geceyi çınlattı.

Adil Bir Alışveriş

Her şey bir anda oluverdi. Ŗkami saldırmaya fırsat bulamadan, ay ışığıyla parlayan bıçak, gölgelerin içinden yay çizerek çıktı yine. Darbeden olağanüstü reflekslerle sakınıp *katanasını* dolambaçlı bir hareketle kınından çeken Kenşin'in başını kılıpayı kaçırdı.

Aynı kişi yakınlardaki bir fenerin altına ok gibi fırlayınca Mariko korkuyla iç geçirmemek için zor tuttu kendini. Savaşçı sadece bir anlığına görüldüğü –ve yüzünün alt kısmı siyah bir maskeyle gizlendiği– halde Mariko onu giysilerinden tanıdı.

Ranmaru.

Kara Klan'ın lideri, Kenşin'in savuşturma hamlelerinden kaçıp sonra tamamen kenara çekildi. Mariko'nun kardeşiyle çarpışmaya niyeti yokmuş da sadece onu etkisiz hale getirmek istiyormuş gibi. Kenşin'in arkasındaki savaşçıyaysa apaçık kastı varmış gibi görünüyordu.

Minamoto Raiden'a. Mariko'nun nişanlısına.

Bunun üzerine Raiden, parlayan *katanasını* kınından çıkarıp kendi kardeşini geriye ittikten sonra, onlara doğru koşan dört imparatorluk muhafızına bağırdı.

Mariko'nun nişanlısı kılıcını savurur savurmaz Ōkami, Raiden'a hamle yaptı. Silahlı hâlâ ince zincirin ucunda sallanan bakır bir fenerden ibaret olsa da artık Kurt'un yüzünü de siyah bir maske gizliyordu.

İmparatorluk muhafızları da koşarak patikadan gelince ortalık kınından çekilen kılıçların sesleriyle çınlamaya başladı. Ranmaru imparatorluk muhafızlarından ilkinde saldırdı. Gerideki iki muhafız, veliaht prensi korumaya almış, onu kavgadan uzaklaştırıyorlardı.

Havada hafif bir uğultu duyulunca Mariko'nun gözleri Ōkami'ye dönüverdi.

Bedeninin hatları bulanıklaşmaya başlamıştı. Dizginlenemez bir kıpırtıyla dalgalanmaya.

Olamaz.

Mariko ninja yıldızını kavganın ortasına fırlattı, dönerek Ōkami'nin sırtına doğru yol alışını izledi. Yıldızın kürekkemiğine saplanmasıyla Ōkami haykırınca –acıdan ziyade öfkeyle– bedenindeki sarsıntı daha da yoğunlaştı. Ranmaru, Kenşin'den gelen bir darbeyi daha savuşturup yaralı arkadaşının yanına gitmeye çalıştı.

Ōkami bıçağı sırtından çekip çıkarırken Ranmaru'ya, "Git buradan," diye bağırды. "Hemen!"

Ranmaru tereddüt etti.

"Hemen!" diye tekrarladı Ōkami. Sesi boğuktu, kanlı parmakları silah olarak kullanma niyetiyle fenerin uzun zincirini kavramıştı.

Kara Klan'ın lideri apaçık bir suçluluk ifadesiyle ortadan kayboldu, gece göğüne karışan sis gibi karanlığa karışıp gitti.

Mariko, Kenşin'in eline bir fırsat geçtiğini gördü. Kardeşi geriye kalan imparatorluk muhafızlarından birini müthiş bir azimle kenara itip Ōkami'nin üstüne atıldı.

Havadaki hafif uğultu yükselip iyice hararetlenmişti. Ŗkami devinen bir bulanıklığa dönüşmüş, salladığı feneriyle kusursuz daireler çizerek görebildiğı her şeye saldırıyordu.

Mariko hiç tereddüt etmeden çatının kenarından doğruca kardeşinin üstüne atladı. Ona siper olmaya çalıştı. Kenşin onu üstünden atmaya çalışırken dengelerini kaybedip tahta geçide devrilerek birbirlerine dolandılar.

Kenşin'in başı bir sütunun kenarına çarptı. Hareketsiz kalarak az öteye yığılıverdi. Mariko'nun buz kesmiş, titreyen elleri Kenşin'in ağzına gidip nefesini kontrol etti. Kardeşinin sadece kendinden geçtiğini anlayınca rahatlayarak iç geçirdi.

Mariko hiçbir şey yapmaya fırsat bulamadan biri onu belinden kavrayıp hızla karanlığa fırlattı. Korkunç bir fırtınayla savrulurcasına oradan uzaklaşırken gecenin esintisi yüzünü dövüyordu.

Mariko'yu alçı bir duvara fırlatmışlardı.

Ciğerlerini havayla doldurunca çayhanede olduklarını anladı. Ŗkami onu tuttuğı gibi şimşekten bile büyük bir hızla koşmuştu. Onları binanın diğer tarafına bu kadar çabuk ulaştırmak için gizli bir çıkış kullanmış olmalıydı.

Kurt koluyla Mariko'nun boğazına bastırırken zarif *haori*'sinin kolu az önceki yüzme deneyiminden dolayı hâlâ ıslaktı.

"Ne yapıyorsun sen, Sanada Takeo?" diye çıkıştı göğsü inip kalkarken. Ŗfkesi sesinden taşıyordu. Boynundaki damarları şişiriyordu. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Mariko delikanlının hâlâ titrediğini hissedebiliyordu.

Mariko'nun nabzı aniden yükselip coşkuyla atmaya başladı. Hızlıca düşündü. "Hayır! Ben seni kurtarmaya çalışıyordum ama şeyi yanlış anlamışım..."

“Sakin bana yalan söyleme.” Ōkami’nin parmakları Mariko’nun *kosode*’sinin yakasına yapışıp onu daha yakına çekti, teninden hâlâ uğultular yükseliyordu. “Artık yalan yok, Sanada Takeo.” Mas-kesinin üzerinde gözleri volkanik camlar gibi alev alevdi. Lav ateşinden kopmuş, dipsiz siyahlıkta iki taş gibi.

“Yalan söylemiyorum,” diye fısıldadı Mariko boğazı düğüm düğümken.

“En azından bu gece doğru söyle.” Hafif bir bahar yağmuru çiselemeye başladı. Ōkami’nin elleri Mariko’nun başının iki yanında hareket ediyor, onu kollarının arasında kısıtıyor, bu kollardaki damarlar sessiz bir tehditle kasılıyordu.

“Sen de,” –Mariko yutkundu– “sen de aynısını yapmayı kabul edersen olur. Benim doğrularıma karşılık, senin doğruların.”

Ōkami’nin sesi tehlikeli derecede kısıldı. “Hâlâ pazarlık peşindesin.”

Mariko’nun yüreği ağzına gelmiş, kalp atışları kulaklarında patlıyordu. “Aradığın cevaplar bende var.” Mariko kendini olacıklara hazırlarken yağmur kesintisiz damlalar halinde düşmeye başlamıştı. “Sen maskeni çıkarırsan ben de kendi maskemi çıkarırım.”

Ōkami’nin dudakları seğirdi. Sonra –birdenbire– Mariko’nun boğazını bir kez daha kavradı, sıkışı hafif ama kararlıydı. “Maske takmanın en kötü yanı da bu zaten.” Parmaklarını açıp onu alçı duvara yapıştırdı. “Her an çekip çıkarabilirsin.”

Mariko direnmek istese de kıpırdamadı. Elleri Ōkami’nin bileğine kenetlendi. Kurt onun mücadele ettiğini görmek istiyorsa –avcıların genelde yaptığı gibi– ona bu zevki yaşatmayacaktı. Düşük, yıldızsız gözlerine baktığında, o ilk gece meyhanenin önünde tanıştığı mahmur bakışlı hovardadan eser göremedi.

Çok daha fazlasıyla karşılaştı. Her şeyin.

Yine de hiç korkmuyordu artık. Korkusunun yerinde hissettiği tek şey güçtü.

“Senden korkmuyorum.” Mariko parmaklarını Ōkami’nin bileğinden ayırdı.

Ve yüzündeki kara maskeyi çıkardı.

“Güzel,” dedi Ōkami yumuşak bir sesle. Mariko’ya kayıtsızca bakıp gülümsemeye başladı. “Adil bir alışveriş oldu.”

Mariko gözlerini kırpıştırdı. “Ne?” Şakınlıktan soluğu ke-silmişti.

Ōkami yağmurun içinde fısıldadı. “Seni yaralamak için hâlâ bir hakkım var, Sanada Takeo.”

Böyle söyleyip Mariko’yu bıraktı.

Mariko, Ōkami’nin onu havada tuttuğunu ancak ayakları boş geçidin aşınmış taşlarına değince fark etti. Böylesi bir gaddarlık karşısında korkması gerektiğini biliyordu. Böylesi bir kontrol karşısında. İşin tuhafı, yine de korkmuyordu.

Güçlü hissediyordu.

Onun kapkara bakışlarına karşılık verecek kadar güçlü.

Ōkami karanlığın içinde hızla dönüp yürürken, “Peşimden ayrılma. Kaçmaya kalkışırsan o sıkı boynunu koparırım,” diye uyardı onu. Mariko dolambaçlı bir patika boyunca onu takip etti. Sonra başka bir patika daha. İki patikadan daha geçtikten sonra Hanami’nin en işlek caddesinde buldular kendilerini. Ōkami mavi kimono ceketini çıkardı, tersine çevirip kahverengi, saf ipekli *ha-ori*’sini ortaya çıkardı. Sırtındaki yaradan sızan kanı, en azından uzaktan bakılınca maskeleyecek bir renkti. Belindeki siyah kuşağı çıkarıp Mariko’ya uzattı.

Mariko da aynı resmi sessizlikle ceketini tersine çevirip kılığını değiştirdi.

Yalnızca yeni iki çift terlik çalmak için duraksadıkları ıslak sokaklarda bir süre ilerlediler. Sonra viran bir köprüye yöneldiler. Kasabadaki kokuların daha keskin, insanların çok daha pejmürde olduğu bir bölgesine. Hanami’den büsbütün farklı bir bölgesine. Pencerelelerin çoğu kırık döküktü. Pis su ve kanalizasyon akıntı-

ların leş gibi kokusu gecenin havasında tütüyordu. Sokakları delip geçtikten sonra oluklardan sızıyordu.

Mariko, Ōkami'ye şimdi nereye gittiklerini –Ranmaru'nun nereye gittiğini– sormayı delicesine istese de oğlanın üstüne varmaması gerektiğini biliyordu. Ōkami kızgınlığını veya diğer duygularını göstermeyen biriydi. Ōfke nöbetlerine de yatkın değildi. Mariko başlarda hiçbir şeye aldırmayan biri olduğunu düşünmüştü.

Fakat çayhanedeyken, bir an da olsa Mariko'ya kızdığı belli oluyordu. Gardının düşmesine izin verecek kadar. Kendisi dışında *bir şeyleri* önemsedığını Mariko'ya açık edecek kadar.

Mariko'yu kaçmaması için uyarmıştı.

Onu en çok şaşırtan da bu olmuştu.

Madem Mariko ona bu kadar sıkıntı –bunca yara bere– çıkarıyordu, Ōkami neden ondan kurtulmak istemiyordu ki? Neden onu kaderine terk etmiyordu?

Sonuçta Mariko ona fener savurmuştu. Onu ninja yıldızıyla sırtından vurmuştu. Başka biri olsa, bundan daha azı için bile Sanada Takeo'yu öldürürdü. Hiç değilse saldırısına karşılık verirdi.

Mariko önünde uzun adımlarla yürüyen uzun boylu, yetenekli delikanlıya baktı. Göğsüne tuhaf bir sıcaklık yerleşti. Güvene yakın bir his.

Mariko bu hain düşüncüyü anında kovunca onun yerini korku aldı. Ōkami, kardeşini ağır yaralama maksadıyla saldıracaktı. Az kalsın *Kenşin*'i öldürecekti. Zaten Mariko'nun kafilesini kırıp geçirmişti, onu öldürmesine ise ramak kalmıştı.

Ona yapacağım her şeyi hak ediyor. Daha fazlasını da.

Ōkami'nin sırtına ters ters baktı, bu maharetli bedeni farklı bir ışıktı gördü. Kötücül tonlarda titreşen bir ışıktı. Şiddetin kırmızılığı, ölümün siyahlığı, intikamın yeşilliğiyle. Flulaşan ışıklar ve amansız silahlarla. Tüten dumanların izini sürerek.

“O hareketleri nasıl yapılabiliyorsun?” deyiverdi Mariko.

Ōkami cevap vermedi.

“Bu yeteneğin doğuştan mı?” diye devam etti Mariko.

Ökami’nin yanıtı kısaydı. Dönüp ona bakmadı bile. “Hayır.”

Demek ki bu ona bahşedilmiş bir tür sihirdi.

Mariko daha fazla ısrar etmenin aptalca olduğunu bilse de Ökami’ye böylesine bir gücü kimin –ya da neyin– verdiğini öğrenmeye can atıyordu. Bu gücün ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Fakat şimdi sormaması gerektiğini de biliyordu.

Az sonra kırık tel örgülerle çevrili bir kapının önünde durdular. Kapının kalasları solmuş, yamulmuştu. Mariko ön tarafındaki kilidin sağlam bir tekmeyle etkisiz hale getirilebileceğinden emindi.

Ökami önünde durup kapıyı usulca tıklatırken Mariko da delikanlının yüzüne kaçamak bir bakış atma fırsatı buldu.

Yüz hatlarının derinliklerinde hiçbir şey seçemedi.

Her zamanki gibi.

Kapı paslı bir gıcırtyla açıldı. Mariko’nun büyükannesi yaşlarında bir kadının çalışmaktan yıpranmış elinde küçük bir lamba sallandı. Kadının yüzü sevecen fakat yorgundu.

“Tsuneoki-*sama!*” dedi Ökami’nin omzunun üstünden bir an Mariko’ya bakarken. “Efendi Ranmaru yok mu?”

Mariko, Ökami’nin gerçek adını duyunca irkildi.

Tsuneoki. Ökami –Ranmaru’nun geçen gece jubokko’nun yanından dayken açık ettiği gibi– Asano Naganori’nin oğluydu gerçek adı Asano Tsuneoki.

“Bir çarpışmada ayrı düştük.” Ökami sakın bir sesle konuşmaya çalışsa da Mariko sözlerindeki rahatsızlık tınısını duyabilmişti.

Kadın, *haori*’sindeki koyu lekeye dikkatle bakarken dudakları büzüldü. Kan olduğunu anlayacak kadar yakından bakmıştı.

“Anlıyorum.”

Ökami yaşlı kadının kaygıyla alnını çattığını görmezden geldi. “Bizzat özür dilemek istedim, Korin-*san.*” Beyaz *kosode*’sinin kıvrımlarına uzanıp ağzı büzülmüş bir torba çıkardı. İki eliyle kadına

uzattı. “Bu akşamki... durumların sonucunda sana verebileceğim bu kadar. Gelirin geri kalanı şimdilik kesildi.”

Kadının yıpranmış alnındaki çizgiler daha da derinleşti. “Ne oldu? İhanete mi uğradık yoksa?” “İhanet” derken sesi boğulacak gibiydi.

Bu da Mariko’nun dile getirmediği birçok sorudan ilkinin cevabını veriyordu. Bu kadının çayhaneye bağlantısı yoktu. Ökami ona bu akşamki zararı karşılamak için getirmemişti parayı.

“Hayır.” Ökami’nin dudaklarından küçücük bir iç çekiş geçti. “Birkaç pürüzle karşılaştık sadece.”

“Soylulardan biri mi? Yoksa imparatorluk askerleri mi?”

Ökami gülecek oldu. “İkisi de aslında. Belli ki bu akşam bize çok rağbet var.”

Yaşlı kadın yorgun gövdesiyle kapıya yaslandı. “Bu gece gelmen şart değildi, Tsuneoki-*sama*.” Korin’in sesi narındı. Sevecendi. “Çatışmaya karışmışken şehirde kalman riskliydi. Düşmanların durmadan seni arıyorlar.”

Ökami başını hayır anlamında salladı. “Bizi bekliyordun, Korin-*san*. Ben de senin gözetimin altındakilerin hiçbir şeye muhtaç olmalarına izin vermem.”

Kadın geçiştirmek için elini salladı. “Geçen hafta getirdiğin altınla çocuklara ay sonuna kadar yetecek giysi ve yiyecek alınır. İdareli kullanırsak gelecek aya da biraz kalabilir. Kendini sıkıntıya sokma, Tsuneoki-*sama*. Kara Klan bizim için çok şey yapıyor. Bizi koruyorsunuz. Bize kimsenin yapmadığı kadar sahip çıkıyorsunuz. Burada, Iwakura mahallesindekilerin çoğu yaptıklarınız için size minnettar. Hiç kimse yaptıklarınızı sorgulamıyor. Niyetinizi de.”

Kara Klan onu koruyor mu? Buradaki insanların ihtiyaçlarının karşılanmasına yardım mı ediyor?

Mariko şakınlığının yüzüne yansımaya engel olamadı. Ökami’nin bedeni gerildi. Gevşemeye çalışırken bakışı Mariko’ya kaydı, ifadesi hâlâ katıydı.

Tüm bunları öğrenmemden rahatsız.

“Pekâlâ.” Ökami başını salladı. “Önümüzdeki hafta paranın geri kalanıyla döneceğim.”

Korin onun elini tutmak için uzandığında Mariko tuhaf bir hisse kapıldı. Acayip bir kıskançlığa. Böylesine aleni bir ilgiyle el üstünde tutulma arzusuna. Sorgusuz bir ilgiyle. “Kadim tanrılar seni korusun.” Korin, Mariko’ya döndü. Yaşlı kadının ona bakışı, gölgelere sinmesine neden oldu.

Nihayet Korin ona gülümsedi. “Yeni tanrılar da *arkadaşını* korusun.”

“Delikanlı arkadaşım değil.” Ökami’nin beyanı ikişi için de doğru olsa bile sözleri yakıcıydı.

Mariko bir şeyler söylemeyi düşündü. Korin’e ya da Ökami’ye aynı ölçüde kaygısız bir şeylerle karşılık vermeyi. Aynı ölçüde keskin bir şeylerle.

Neyse ki tam o anda gece bekçisi saate dikkat çekmek için zilini çalarak yakınlardan geçti.

“*Delikanlı... ne?*” Korin düpedüz kafası karışarak gözlerini kırıştırdı. Arkalarında zilin çınlayışı mor bir gökyüzüne karışıyordu.

Delikanlı.

Mariko’nun beti benzi attı.

Korin-san erkek olmadığımı anladı. Bunu nasıl anlamış olabilir ki?

İhtiyar kadının ilgisi Ökami’den Mariko’ya kayarken yüz hatları yumuşadı. Bakışları yine Mariko’nun yüzüne yerleşti. Bu kez daha derin bir manayla. “Tabii... tabii, arkadaşın değil.” Korin gülümseyerek kendine çekidüzen verdi. “Kusura bakmayın.” Hafifçe eğilip Mariko’yu selamladı ama gözleri bilgiç bir ışıkla parlıyordu.

Acaba aklımdan geçen Ökami’yle benim şey olduğumuz mu...

Mariko az kalsın yüksek sesle söyleyiverecekti bunu.

Herhangi bir karşılık vermeden –bu saçmalığın ötesinde bir şey düşünmeden– Ōkami ve Korin-san'ın devam eden sohbeti, düşüncelerini yutuverdi. Artık onun katılmasına izin verilmeyen sessiz bir sohbetti. Ōkami kolunu kırık dökük kapıya dayayıp sırtını Mariko ile ihtiyar kadın arasına siper etmiş, konuşmanın geri kalanında istenmeyen kişiyi saf dışı bırakıyordu.

Mariko'ya ise tüm olanları uzun uzun düşünmek kalıyordu. Öğrendiği her şeyi.

Varabildiği, düşüneceği tek sonuç şuydu:

Kara Klan onun sandığından çok daha fazlasıydı.

Kenşin tehlikeli bir ifade takınmış, çayhanenin bir köşesinde oturuyordu. Başındaki ve ellerindeki yaraları temizleyen genç hizmetçi dikkatliydi. Titizdi.

Çabaları ise boşunaydı.

O anda hiçbir şey Kenşin'e iyi gelemezdi.

"Daha kötü yaralanmadığınız için çok şanslısınız," dedi Minamoto Roku, sırlı porselen bir bardaktan küçük bir yudum alırken.

"İşin şansla hiç ilgisi yok," diye söze karıştı Raiden. "Kenşin-sama hızlı karşılık verdi." Onaylar gibi başını salladı. "Savaşta en önemli şeylerden biri budur."

"Bağışlayın ama saldırganımdan daha hızlı değildim, Efendim," diye karşılık verdi Kenşin. "Savaşta *en önemli* şey budur."

Raiden şaşkın bir ifadeyle bir süre onu süzdü. "Asıl soru, size neden saldırdıkları. Kardeşimi öldürmeye çalıştıklarını sanıyordum. Fakat maskeli adamlardan en az birinin sizi hedef aldığı ortada." Bir elini çenesinde gezdirdi. "Yoksa çatıdan atlayan maskesiz delikanlı mı hedef aldı? Emin değilim."

“Ben... bilemiyorum, Efendim.” Kenşin tepesinde dönen hareketliliği hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Sırtına çarpan gövdeyi. Aniden çöken karanlığı.

Üstüne çok daha ezici başka bir endişe ekleniyordu:

Bu saldırgan elinde fırsat varken neden işini bitirmemişti? Hele de üstte olmanın avantajına sahipken?

“Bu adamlar bir grup ayyaştan ibaret olamayacak kadar teşkilatlı,” diye devam etti Raiden. “Çayhaneye özellikle geldikleri ortada. Peki ama ne için?”

Veliaht prens sakesinden bir yudum daha alırken gülümsedi. “Asıl önemli mesele, kardeşim, bu maskeli adamların bizimle aynı gece burada olmaları. Biz daha çayhaneye girmeden üstümüze atıldılar. Demek ki birileri pusuya yatıp bizi beklemeyi, bizi gafil avlamayı planladı. Kim olduklarını bilmek istiyorum.”

Hizmetli –bir an Amaya’nın gözlerini hatırlatan gri kimonolu kız– kavisli bir kemik iğne ve bir makara iplik çıkarırken Kenşin hiçbir şey söylemedi. Kız, Kenşin’in alnındaki yarayı dikmeye başladı. İğne etinden her geçtiğinde Kenşin’in aklındaki düşünceler birbirine karışıyordu.

Kardeşiyle ilgili endişesi yiyip bitiriyordu onu.

Bu adamlar neden onları beklemişti? Mariko’nun kayboluşuyla bir ilgileri var mıydı?

Gözünün önüne kardeşinin yüzü geldi yine.

Ama bu mümkün değildi. Mümkün olamazdı.

Olabilir miydi?

Kenşin’in bir yanı, Raiden ile Roku’ya İnako’da Kara Klan’dakilerin kimliklerini bilen kimse olup olmadığını sormak istiyordu. Soylular sınıfında herhangi bir konuda onların hizmetlerine bel bağlamış birileri olup olmadığını. Ancak Kenşin bunu sorarsa İnako’ya gelme maksadını açık etmiş olurdu.

Ve henüz hiç kimseye o kadar güvenmiyordu. Daha değil. Hele de Minamoto klanından herhangi birine. Kimin tarafında oldukları konusunda hâlâ bu kadar belirsizken asla.

Kenşin hizmetçi kızın sarsılmaz ellerinin, kolundaki yarayı dikişini izledi.

Mariko dikiş konusunda oldum olası berbattı.

Kenşin o gece –rüyasında– siyahlar içinde bir delikanlı gördü, maskesinde kız kardeşinin yüzü vardı.

Maskenin ardında ise bir çift sarı göz.

kaplıca

Mariko bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. Fakat Kara Klan onu *ödüllendiriyordu*. Kısa süre önce Hana-mi'deki bir çayhanede onların kahramanını yaralamasına rağmen. İki kere.

Ranmaru çayhanede kendilerini uyarmak için yaptığı her şey için bizzat teşekkür etmişti ona. İmparatorluk birlikleriyle ilgili yaptıklarından dolayı. Veliaht prensin gelişini haber vermesinden dolayı. Ōkami'yi korumak uğruna yaptığı her şey için.

Ve Mariko –bu yalanlar kulaklarını tırmalasa da– verilen hediyeği geri çevirecek biri değildi.

Buharı tüten suyun içine girdi, ipeksi sıcaklığının tadını çıkardı. Su, kemiklerinin yorgunluğunu söküp alıyordu sanki. Tenindeki kederi.

Mariko doğru dürüst banyo yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ranmaru, bu çabaları karşılığında Haruki'nin çadırının yakınındaki kayalığa giden patikayı tırmanmasına izin vermişti. Kara Klan kampının doğal sınırlarından biri işlevini gören gölün yukarısında bulunan kaplıcalara. Elbette Ranmaru henüz ona tam

anlamıyla güvenmiyordu –Ren’e patikanın aşağısında kalması, Mariko kaçmaya yeltenirse onu yakalamaya hazır olması için talimat vermişti– ama hiç değilse bu da bir başlangıçtı. Zayıf bir güven belirtisi.

Mariko’nun onların arasında yükselmek için delicesine ihtiyaç duyduğu güvenin belirtisi.

Mariko düz bir taşta yaslanırken –omuzlarının arasındaki gerginliği taşın baskısıyla dağılmaya bırakırken– önceki gece olup bitenleri düşündü.

Doğrusu –kardeşinin atlattığı büyük tehlikeye rağmen– epey başarılı bir gece olmuştu. Mariko bir sürü şey öğrenmişti. Hayal bile edemeyeceği şeyleri tecrübe etmişti. Gerçek bir kavgaya karışmıştı.

Yakında Takeda Ranmaru bana akıl danışabilir. O gecedan sonra bana sırlarını bile vermesi mümkün. Bilmek istediğim tüm sırları anlatır belki.

Bu olasılıklar, suyun kemiklerini ısıttığı kadar ısıttı içini.

Çenesine kadar kaplıca suyuna gömülürken boynundan yukarıya bir buhar bulutu yükseldi. Mariko yüksek sesle iç geçirdi. Şu kaplıcalar ne büyük mucizeydi. Dağdan ve altındaki topraktan nane keskinliğinde yayılan buharlarla ısınan bir mucize. Kaplıcanın etrafını saran parlak sarı taşları üreten de aynı elementlerdi. Mariko bu tehlikeli taşları tanıyordu. Bir zamanlar uzaktaki kadim dağ püskürmüş, gökyüzüne erimiş toprak, havaya barut gibi kül savurmuştu.

Onca hayatı yok eden şeyin aynı zamanda böyle şifalı sular yaratabilmesi ne tuhaftı.

Buhar yüzünün önünde yükselip görüşünü bulandırıyor. Mariko topuzlu saçını açtı ve arkaya yatıp kirli kafasını suya soktu.

Tam yerleşip huzur bulmuştu ki yakınlarda dallar hışırdadı. Mariko’nun başı sudan ok gibi fırladı. Gördüğü şey karşısında az kalsın ciyak ciyak bağırıyordu.

“Burada ne işin var?” diye sordu davetsiz misafirine. Sonunda sesinin titremesine sinir olmuştu.

Ökami kaplıca suyunun kenarında dikilmiş, soğukkanlılıkla ona bakıyordu. “Dün gece yaralanan tek kişi sen değilsin.”

Mariko aynı ölçüde sakin bir ifadeyle baktı ona. “Sıranı bekle, *Asano Tsuneoki*.”

“Sen benimle böyle konuşmaya devam et, Sanada Takeo. Bak bakalım seni sudan çırl çıplak atıyor muyum.” Ökami *kosode*’sinin kuşağını çözmeye başladı.

Mariko’nun içi ensesinden ayak parmaklarına kadar telaşla alevlendi. O an suyun sıcaklığına şükretti. Hiç değilse bu sayede yüzüne akın eden kızarıklığı gizleyebiliyordu.

Bu tepkisi Ökami’yi çıplak görmek üzere olmasından kaynaklanmıyordu. Mariko daha önce de çıplak erkekler görmüştü. Çıplaklık rahatsız etmiyordu onu. Ama Ökami ona yaklaşırsa. Su ve buharın gizlemeyi başaramadığı şeyleri görürse...

Her şey mahvolurdu.

Geri çekilecek oldu, sonra vazgeçti. Çok düşüncesizce olurdu bu. Mariko kaçarsa daha da dikkat çekmekten başka bir şey geçmezdi eline. Gerçi kaçabileceği de yoktu.

Çünkü kendisi de çıplaktı.

Üstelik bir de Ren meselesi vardı, kaçmaya yeltenmesini beklediğine şüphe yoktu. Böylece onu parçalara ayırıp Ranmaru’nun atına yem etmekle ya da o gün hayalini kurduğu hangi korkunç işkence varsa onu uygulamakla tehdit edebilecekti.

Mariko gözlerini hiç hareket ettirmeyerek görüşünün bulanıklaşmasını sağladı. Daha önce de çıplak erkekler görmüştü ama Ökami’nin görüntüsünü hafızasına kaydetmek istemiyordu. Bu nedense... uygunsuz geliyordu ona. Çirkin geliyordu.

Bronz, esnek bir kasın görüntüsü bir anda gözünün önünden geçip Ökami kaplıca suyuna girince Mariko yutkundu.

“Hiç olmazsa şu huzurlu anımı bana bıraksaydın olmaz mıydı yani?” diye homurdandı gözlerini kaçıırken. “Senin hayatını kurtardım ben.”

Ökami alaycı bir kahkaha attı. “Bir yalan daha. Hatırladığım kadarıyla beni öldürmene ramak kalmıştı. İki defa.”

“Sırtındaki sadece bir sıyrık.” Mariko suyun altında kollarını bağladı. “Başındaki yara ise bir çizikten ibaret.” Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Ama belli ki böyle minik yaralar sana büyük ıstırap veriyor. Yani istersen ben...”

“Ne?” Ökami birden ayaklanınca Mariko sıcak suyun onun kaslı kollarından süzülüşünü görmezden gelmeye çalıştı. Buharın teninden kalın kıvrımlarla yükselişini. “*Minik yaralar mı? Altı uçlu, dönen bir bıçağın sırtına saplanması* nasıl bir şey olduğundan haberin var mı senin?”

Mariko başını yana eğdi. “Yoshi’nin mutlaka acını hafifletecek bir çayı vardır.” Gözucuyla ona baktı. “Hem belki Hanami’ye bir dahaki gidişinde Yumi de sana seve seve yardım eder.”

“Çay mı?” Ökami yanağındaki morluğu gösterdi. “*Yüzüme fırlatılan metal fenerin* sebep olduğu yaranın çayla iyileşeceğini mi düşünüyorsun gerçekten?”

“Ben o feneri seni kurtarmak için fırlattım!” diye belirtti Mariko. “Yoksa çok daha kötü şeyler olacaktı.”

“Dedi akrep.”

Mariko’nun annesi bir keresinde tam olarak aynı şeyi söylemişti ona. Bu sözün Ökami’nin yaralı dudaklarından döküldüğünü duymak Mariko’nun içini acıtmıştı. Elleri suyun altında yumruk oldu. “Ben akrep değilim.”

“Tabii ki öylesin. Bir şeyi kurtarmak için öldürmeye kalkıyorsun işte.”

Mariko dişlerini sıktı. “O hikâyeden oldum olası nefret etmişimdir.”

Ökami belli belirsiz bir tebessümle aydınlanan yüzünü gizlemek için çenesindeki su damlalarını sildi. Yaralı omzunu ovuşturdu. Mariko suyun, kaslarının arasındaki boşluklara birikişine, güneşin bronzlaştırdığı teninde boncuk boncuk oluşuna bakmaktan kaçındı.

Hayır. İhanetti bu.

Mariko kollarını suda kulaç attı. Uğursuzlukları kovar gibi.

“Suyla aran iyi,” dedi Ökami. “Akira-*san* haklıymış anlaşılan.”

Bunun Mariko’da uyandırdığı tarifsiz sinir geçmiyordu bir türlü. Bu genç adamın onun canını bu kadar zahmetsizce sıkabilmesinin. “Son kez söylüyorum, ben su değilim.”

“Tanrım, amma da inatçısın.”

“Su olmadığımı gösteren bir kanıt daha.” Sözleri ateşliydi ama sesinin sakın çıkmasına gayret etti. “Suyun sağı solu belli olmaz. Hiçbir kalıba sığmaz. Etrafında ne varsa onun şeklini alır. Bense hiçbir zaman çevremdekilerin beni kontrol etmesini istememişimdir.”

“Gel gör ki öylesin.”

Mariko ona su sıçrattı.

Ökami düşünceli bir tavırla gülümsedi. “Suyun hiçbir şeye minneti yoktur. Taşı delip geçebilir. Buhar olup uçabilir. Zaman içinde demiri bile aşındırabilir. Bu zayıflık değildir.”

“Ben suysam sen nesin peki?”

“Babam hep ateş olduğumu söylerdi.”

Bu gözlem şaşırtmıştı Mariko’yu. Ökami ona sinir bozucu derecede sakın biri gibi gelmişti. Çayhanenin önündeki olay ayrı tutulursa Mariko onu neredeyse yumuşak huylu buluyordu. Hatta kimi zaman soğuk. Derken Ranmaru’nun *jubokko*’nun yanındayken anlattığı hikâye geldi aklına. Ökami babasını itham eden kişinin çadırını yakmıştı.

Mariko daha fazlasını öğrenmek istediğini fark etti. “Ateş olduğunu söylüyorsun ama sanki kendin de buna pek inanmıyorsun.”

“Ben hepimizin duruma göre her şey olduğumuza inanıyorum. Doğru zaman ve doğru koşullar altında her adam, her kadın su da olabilir, ateş de toprak da rüzgâr da.”

“Eğilimlerimizin varlığını reddediyorsun.”

“Hayır. Ben herhangi bir şeyin kölesi olmayı reddediyorum. Her koşulda kim olduğumuzu ve kim olmak istediğimizi seçme şansımız var.”

“Doğru,” diyerek kabul etti Mariko.

“Bu kadar şaşırma. Katıksız bir ahmak değilim ben.”

“Ahmak olduğunu asla düşünmedim. Tembel olduğunu düşünmüştüm. Hatta kimi zaman komik olduğunu. Ama ahmak olduğunu hiç düşünmedim.”

“Yalan. Komik olduğumu ciddi ciddi düşünmedin hiç. Seni o kadar rahatsız etmesi de bundandı.”

Mariko tanıştıkları geceyi hatırladı. “Hayır. Bir keresinde gerçekten gülünç olduğunu düşünmüştüm. Beni o kadar rahatsız eden buydu.”

“Biraz daha dürüstlük. Dürüst davrandığında senden çok daha fazla hoşlanıyorum, Sanada Takeo.”

“Ama yalan söyledigimde bana aldırıyorsun, öyle mi?”

Ökami bir taşla yaslandı, gülümseyişinde kusursuz bir miskinlik vardı. “Olabilir. Bana yalan söylemediğin sürece.”

Mariko ona yine su sıçratmak istiyordu. Onu her konuda alt etmek istiyordu. Onu öperek susturmak istiyordu.

Bu son düşünceyle irkildi.

Nereden çıkmıştı bu? Tamamen mantıkdışı bir şeydi. Son derece yanlıştı. Daha önce kimseyi öpmek gelmemişti içinden. Hiçbir gencin dudağını dişlerinin arasında kısırmak istememişti.

Sözlerini dilinin üzerinde eritinceye dek kısırmayı.

Ökami düşüncelerindeki karmaşayı sezebiliyormuş gibi süzdü onu. Ve bundan faydalanmak istedi. “İlk geldiklerinde o adamların kim olduğunu gerçekten biliyor muydun?”

Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. “Tabii ki biliyordum.”

“Yalancı. Onlar çayhaneye gelmeden önce çatıya tırmanmıştı. Neden?”

Mariko çatıda olduğunu başından beri bildiğinden şüphelenmişti zaten. “İşemeye gitmek için çıktığımda imparatorluk askerlerini görür gibi oldum. Kim olduklarını görmek için de çatıya tırmandım.”

“Sana inanmıyorum. Bence beni gözetliyordun. Ve bunun nedenini bilmek istiyorum.”

Mariko’nun içini bir şok dalgası kapladı. Bu soruyu böyle alenen sormasını beklemiyordu. “Madem seni gözetliyordum, o zaman neden seni kurtarmak için kendimi ele verdim?” Kaplıcanın kenarındaki düz bir taşta yaslanıp bu konuşmanın gidişatını kendi lehine çevirmenin yolunu düşündü. “Peki, sen o adamları görür görmez kim olduklarını anladın mı?” Mariko sesine suçlayıcı bir tını kattı. “Ben birini bile tanımadım.”

“Ben Minamoto Raiden’i tanıdım. Arkasındaki cılız çocuğun veliaht prens olduğunu anlamak bir saniyemi bile almadı. Yanlarındaki diğer delikanlı biraz daha fazla oyaladı beni.” Sert bir gülüşle Mariko’ya baktı. “Konuyu değiştirme girişimin epey akıllıcaydı bu arada.”

Bunun hiç önemi yoktu. Mariko’nun karşısına işe yarar bir şeyler öğrenme fırsatı çıkmıştı işte. Ailesi hakkında bir şeyler. “Son delikanlı kimdi?”

Ökami’nin yüzündeki çizgiler derinleşip uzadı. “Kai Ejderhası. Gerçek halinin hiç de o kadar korkunç görünmemesi ilginç.”

“Kim?” Mariko kekeleyemediği için gurur duyuyordu. Hatta gözünü bile kırpmamıştı.

“Bir yalan daha. Neden zaten bildiğin bir şey konusunda yalan söylüyorsun?”

“Kai Ejderhası’nın kim olduğunu gerçekten bilmiyorum.”

Ökami duraksadı. “İktidara aç bir geri zekâlının oğlu.”

Mariko kaskatı kesildi. “Bu durumda herhangi birinden söz ediyor olabilirsin.”

“Hayır. Hattori Kano yaltaklanarak göze girmek için ruhunu bile satar. Ve etrafındaki kişileri de aynı budalalıkta yetiştiriyor. Gerçi oğlunun kılıç kullanmadaki ustalığının fena olmadığını söylemeliyim.”

Mariko ailesi hakkında yaptığı bu ileri geri konuşmayı daha fazla dinleyemeyecekti. Bu yüzden onun taktiğini kullandı. “Yumi’ye ne söyledin de ağladı?”

Tepki çekmek öyle olmaz, böyle olurdu.

Ökami’nin kara gözlerini bir kez daha kırmakla yetinmesi Mariko’nun canını sıktı.

“Orada olduğunu biliyordum. Bizi izlediğini,” dedi yumuşak bir sesle.

“Ortadan kaybolmuştun. Bütün hafta ortadan kaybolduğun gibi. İmparatorluk birliklerini gözetlemek için çatıya çıktığımda ikinizi gördüm.” Mariko yanağını ısırdı. “Ayrıca Ranmaru’nun da âşık olduğu kızın peşinden koştuğun için aptalsın.”

Ökami’nin dudağı alaycı bir tebessümle kıvrıldı. “Ranmaru’nun *da* derken?”

“Onu sevdiğin ortada.”

Ökami yine duraksadı. Düşünüp taşındığı belliydi. “Tabii ki seviyorum.” Ökami suya daldı, sadece başı dışarıda kaldı. Bu hareketin yarattığı dalgalar Mariko’nun teninde kıpırdandı. Ona sözleri kadar harareti bir banyoyu paylaştıklarını hatırlattı.

Bu düşünceyle kalp atışları hızlandı. Az önce aklından geçen şeyi hatırladı. Onu öperek susturmak isteyişini. Bunun ne denli haince ve yanlış olduğunu. Daha fazla inkâr edemeyeceği bir arzuya dönüştüğünü.

“Anlıyorum,” dedi Mariko yavaşça. Ökami’yle ilgili her şeyi bu kadar kafaya takması sinirini bozuyordu.

“Yumi benim kardeşim.”

Mariko'nun gözleri büyüdü. Bunun için kendinden daha da nefret ettiği halde içinin rahatladığını fark etti. "Kız kardeşinin *maiko* olmasına izin mi verdin yani?"

"Hanami'de güvende. Burada, Jukai Ormanı'nda hiç olamayacağı kadar. Ve İnako'daki herhangi biri onun kim olduğunu, ailesinin kim olduğunu öğrenirse olamayacağı kadar." Ökami ona biraz daha yaklaşıncı Mariko taş a iyice yapıştı, taşın da kendisiyle birlikte geriye yatmasını diledi. Onu bir pelerin gibi sarmalamasını. "Sana bu konuda güveniyorum, Sanada Takeo. Yanlış olduğunu bildiğim halde. Yumi'nin kim olduğunu birine söylersen gözümü kırpmadan kendi ellerimle seni *jubokko*'ya atar, kanını kurutuşunu seyrederim."

"Sana söylemiştim." Mariko da ona ters ters baktı. "Senden korkmuyorum."

Ökami gülümsemedi. "Dediklerimi anladığını da söylemen gerek."

"Söz vermemi mi istiyorsun?"

"Sözlerin benim için hiçbir anlamı yok." Ökami'nin sesi yumuşaktı. Ciddiydi. "Onlar yalnızca inanmak isteyen ahmakları yatıştırmaya yarar."

"Öyleyse ne dememi istiyorsun?"

"Bana ihanet edersen seni –hiç tereddüt etmeden– öldüreceğimi anladığını söylemeni istiyorum." Akik taşını andıran gözleri parladı. "Ateşle oynayan tavşanın hikâyesini bilir misin?"

Tüm sevdikleriyle birlikte yanarak öldü.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap verdi Mariko.

Ökami'nin kaşları sorarcasına havaya kalktı.

Mariko açıkladı ama elleri suyun altında yumruk olmuştu. "Sana ihanet edersem beni diri diri yakarsın."

Tabii önce ben senin icabına bakmazsam.

Ökami bir an, Ranmaru'ya Sanada Takedo'yla son konuşmasından söz etmeyi düşündü. Bir an, şüphelerini arkadaşına anlatmayı düşündü.

Şaşkın, sıksa delikanlının, İnako'daki düşmanları tarafından Kara Klan'ı gözetlemek için gönderilmiş olabileceğini söylemeyi düşündü.

Fakat Ökami ne zaman en yeni üyeleri hakkındaki kaygılarını dillendirse Ranmaru oralı olmuyordu. Sanki hiç umurunda değildi. Üstelik Ökami tüm bunları söylerse, Sanada Takeo'nun Yumi hakkında bildiklerini de en yakın arkadaşına anlatmak zorunda kalacaktı.

Gerçeklerle sarmalanmış bir yalan olsa da.

En yeni üyelerini sınamak niyetiyle söylenmiş bir yalan olsa da.

Ökami'nin Yumi hakkında söyleyeceği her şey –doğru olsa da olmasa da– Ranmaru'yu fena halde kızdıırırdı. Üstelik Ranmaru en yakın arkadaşı için onca şeyi feda etmişken Ökami onun acı çekmesine neden olmaktansa ölmeyi yeğlerdi.

Bu nedenle Ökami bu bilgiyi vermeden önce uzun uzun düşünmüştü. Ancak güven kazanmanın en iyi yolu, güven vermekten geçiyordu. Hem Ökami, Yumi'ye gerçekten zarar gelecek olursa Sanada Takeo'yu kendi elleriyle öldürürdü.

Bu Ökami'nin genç Köse Bey için tasarladığı pek çok sınavın ilki olacaktı. İkinci sınav ise başlamıştı bile.

Ökami'nin şüpheleri, Sanada Takeo'yla Akira-san'ın meyhanesinde tanıştıkları gece şekillenmeye başlamıştı. Delikanlının bir böcek gibi çatıya tırmandığını gördüğü anda derinleşmişti. Boğazına kolunu dayadığında adeta küçük bir kız gibi ciyaklayışını duyunca ise pekişmişti.

Ökami ona öyle sert davrandığı için hemen pişman olmuştu. Sonra bu pişmanlığı yüzünden içinde bir öfke dalgası kabarmıştı. Bu delikanlı her bakımdan acemiydi. Tecrübesizdi. Ellerin yu-

muşak derisinden tut en basit vazifeyi bile lüzumsuz bir hassasiyetle tamamlayışına kadar her bakımdan.

Delikanlı belli ki oraya kendini Ranmaru'ya sevdirmesi için yollanmıştı. Yönlendirilmeye delicesine ihtiyacı olan beceriksiz genç aptal rolünü oynaması için.

Ne var ki Ökami, Sanada Takeo'nun hiç de aptal olmadığını çok net görmüştü. Delikanlı bunun için –özüyle de sözüyle de– fazlasıyla zeki idi.

Ökami gözlerinin önüne düşen perçemlerini itti. Ayağının yanındaki asi bir taşı tekmelemekten alıkoydu kendini. Neden Ranmaru'nun teklif ettiği gibi delikanlıyı İnako'da bırakmamıştı ki?

Eline fırsat geçmişti. Ökami, Takeo'yu Iwakura bölgesinin kuytularında bırakıp gidebilirdi. Takeo, Kara Klan'ın kampına dönüş yolunu asla bulamayabilirdi. Fakat Ökami tuhaf biçimde gözünü ayırmak istememişti ondan. Adeta korumacı bir tavrı vardı.

Sanada Takeo tam da bu sebeple casusluk yapmak üzere seçilmişti zaten.

Onların zayıflıklarından faydalansın diye. Ranmaru'nun ilham olma arzusundan faydalansın diye.

Ökami'nin koruma ihtiyacından faydalansın diye.

Başından beri delikanlı, Ökami'yi adını koyamadığı bir şekilde huzursuz etmişti. Sanada Takeo ne zaman yakınlarda olsa, Ökami'nin kendini sorgulamasına neden oluyordu.

Ve Ökami bundan hiç hoşlanmıyordu.

Şüpheleri kaplıca suyundan yükselen gri buğunun içinde daha da sağlamlaşmıştı. Ökami'nin bunu doğrulamasının tek yolu, delikanlıyı izlemektir.

Ve bir hata yapmasını bekleyecekti.

Çarpıtılmış Hikâyeler

Kenşin, İnako'da çok geceler geçirmişti. Bir sürü toplantıya katılmış, yavan sohbetlere mecburen ortak olmuştu. Ve işe yarar bir bilgi edinememişti.

Herhangi bir soylunun, ailesine kin besleyip beslemediğini öğrenmek için ne kadar girişimde bulunduyorsa hepsinden eli boş dönmüştü. Kenşin sohbetlere babası gibi ustalıkla yön vermeyi beceremiyordu. Babasının, elini küreğe bile sürmeden kayığın hızını kontrol edebilmesini sağlayan buydu. Etraftakilerin ruhu bile duymadan.

Hayır. Kenşin de Mariko da bu konuda hiç yetenekli değillerdi. Mariko fazlasıyla dobraydı. Kendisi ise fazlasıyla ilgisiz.

Kenşin o gün İnako'dan ayrılmayı planlıyordu. Eve dönmeyi. Yine bir yenilgi. Kendi gözünde. Ve babasının gözünde.

Ama önce tekrar ormana gidecek, meyhanedeki ihtiyarı bir kez daha sorgulayacaktı. Adam yalan söylüyordu ve Kenşin'in artık aldatmacaya tahammülü kalmamıştı. Son zamanlarda pek çok oyunla karşılaşmıştı.

Oyunlarla dolu imparatorluk şehrinde.

Kenşin, Heian Kalesi'nin ilk *maru*'sundaki kemerli bir köprü'nün eğri korkuluklarının yanında dikiliyordu. Korkuluklar kıpkırmızıydı. Parmaklarının altında pürüzsüz ve serindi.

Arkasından ritmik ayak sesleri yaklaştı. "Gideceğinizi duydum." Roku onunla ölçülü, şiirsel bir sesle konuşuyordu. Şakıyan bir kuşa öykünürcesine.

Kenşin dönüp onu selamladı. "İnako'da daha fazla oyalanmak istemiyorum, Majesteleri."

"Ama aradığınız şeyi bulamadınız." Minamoto Roku yine soru sormuyordu. Çok daha kurnazca yöntemlerle alıyordu cevapları.

Kenşin hiçbir şey söylemedi. Yüzünün herhangi bir şeyi ele vermediğini umuyordu.

"Size yardım etmek istiyorum, Hattori Kenşin." Roku'nun yüzüne ağır ağır bir tebessüm yerleşti. Gerçek olamayacak kadar yavaş. "Kardeşim bunu henüz –kendine bile– itiraf edemese de kız kardeşinizin ölümünden dolayı epey dertli olduğunu biliyorum."

"Ben Mariko'nun öldüğüne inanmıyorum, Majesteleri."

"Tabii." Roku başını salladı. "Çayhanede o adamların bize neden saldırdıklarını sonradan öğrendim."

Kenşin sormak istemediği için beklemekle yetindi. Veliht prence hiçbir konuda borçlu kalmak istemiyordu.

"Bana kalırsa bu bilgi ilginizi çekecek," diye devam etti Roku yine gülümseyerek. Ellerini arkasında gevşekçe bağlayıp Kenşin'in yanına gitti. "Oradaki *geiko*'lardan bazıları bu adamların Kara Klan üyeleri olduğunu fısıldıyor."

Roku'nun sözleri Kenşin'in önceki şüphelerini doğruluyordu. Kai Ejderhası kırmızı korkulukları sımsıkı kavradı. Kara Klan hakkında sayısız söylenti vardı. Çarpıtılıp efsaneye dönüşmüş söylentiler. Sürgün edilen *rōnin*'le Kara Klan'ı ilişkilendiren hikâyeler. Kurbanlarının kanını içen, cesetlerini iskelete benzeyen ağaçların gölgesinde çürümeye terk eden azılı katillere dair

hikâyeler. Kenşin'in daha önce bir an olsun ciddiye almadığı hikâyeler. Kenşin, Kara Klan'ın Jukai Ormanı'nın bazı bölgelerine dadandığını biliyordu ama bu adamların Mariko'nun kafilesine yapılan saldırıyla ilgisi olduğuna dair görüşlerin üzerinde durmamıştı hiç. Söz konusu efsanelere bakılırsa Kara Klan, sağ kalan birinin ellerinden kaçmasına izin verecek kadar düzensiz bir yapı değildi. Onlar gibi nam salmış haydutlar arkalarında iz bırakıp gözleri üzerlerine çekerek geçimini sağlamaya devam edemezdi. Üstelik Kenşin, samurayların koruduğu bir kafiyleye saldıracaklarını hiç sanmıyordu.

Kara Klan'ın genç kadınları öldürdüğünü de hiç işitmemişti. Mariko'nun hizmetçisi gibi masum kızları. Kenşin'in başından beri onların üzerinde durmamasının başlıca nedenlerinden biri buydu.

Ona göre Klan'ın Mariko'yu öldürmesi için yalnızca iki sebep olabilirdi. Birincisi çok miktarda paraydı. Ucu soylular sınıfına uzanan para.

İkinci sebebiyse nefretti.

"Sizinle açık konuşmama izin verin, Ekselansları," diye söze başladı Kenşin. "Bu bilgiye neden itibar etmeliyim, anlayamıyorum. Kız kardeşimin kafilesine yapılan saldırıdan Kara Klan'ın sorumlu olabileceği konusunda dedikodular dışında hiçbir kanıt bulamadım."

"Ah," –Roku duruşunu değiştirdi, pürüzsüz yüzünden hiçbir şey okunmuyordu– "ama itibar etmelisiniz, Kenşin-sama. Ve kesinlikle kanıt var."

Kenşin içten içe, Roku'nun yüzüne yumruk atmak istiyordu. Bunu fark edince hemen aklını başına devşirdi. Bunlar, efendisinin sadık hizmetkârı olan bir samuraya yakışmayan düşüncelerdi. Bir gün Roku onun imparatoru olacaktı. Bir gün Kenşin, bu delikanlının emriyle ölmekten şeref duyacaktı.

Roku'nun gözleri göletin dingin sularına kaydı. "İmparatorluğun son *şogun*'una ne olduğunu duymuş muydunuz?"

“İhanetle suçlandı ve *seppuku* yaptı.”

Roku duraksadı. “Anlaşılan bu işte bir yanlışlık olmuş.”

“Yanlışlık mı?”

“Hain Takeda Shingen’in ölümüne on yıl önce, en yakın arkadaşlarından biri olan Asano Naganori tarafından suçlanmasının ardından hükmedildi. O zaman yapılan hata, babamın Takeda Shingen’in oğlunun yaşamasına izin vermesiydi. Babası gözlerinin önünde öldüğünde çocuk henüz sekiz yaşındaydı. Sana nırım imparator, hain arkadaşının oğlunun kanı ellerine bulaşsın istemedi.”

“Cüretimi mazur görün, Ekselansları ama bu bilginin Mariko’yu aramamla ne ilgisi olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum.”

Tekinsiz bir tebessüm daha. “Kara Klan’ın lideri, Takeda Shingen’in oğlu. Ve ben, intikam almak için kız kardeşinizi öldürdüğüne inanıyorum.”

Kenşin’in şaşkınlıktan benzi attı. “İntikam mı? Neden benim ailemden intikam almak istesinler ki?”

“Durumu yanlış yorumlamanız tamamen anlaşılabilir. Takeda Ranmaru’nun oğlu benim ailemden intikam almak istiyor. Kız kardeşinizi öldürmek sadece başlangıç.”

“Mariko’nun öldüğüne...”

“Doğru ya. Kız kardeşiniz ölmedi.” Roku geçiştirmek için elini şöyle bir sallayıp yeniden suya döndü. “Ama yaşıyorsa da Kara Klan’ın onun yerini bildiğini düşünüyorum. Ve temkinli olmanız konusunda ısrar edeceğim, Kenşin-*sama* çünkü –o gece Hanami’de yaşananlardan sonra– sizin sırtınıza da bir hedef tahtası çizilmiş olduğu çok açık.”

Sessizlik gelip aralarına yerleşti. Kenşin artık neye inanacağını bilmiyordu.

Ama gerçeği mutlaka öğrenecekti.

Wa İmparatoru uzaktan veliaht prensin Kai Ejderhası'yla konuşmasını izliyordu. Hattori Kano'nun oğlunun sürekli kaşlarını çat-tığını görüyordu. Omuzlarının mutlak bir kararlılıkla dikleştiğini görüyordu.

Ağ örülmüştü. Şimdi örümcek, avının ölümcül bir hata yap-masını bekleyecekti.

İmparator kendi kendine gülümsedi.

Roku gerçekten de iyi bir imparator olacaktı.

Yanında Kanako, suyun hemen altında yüzerek sıradaki öğü-nünü kapmaya çalışan yüz yaşındaki sazanla eğleniyordu. Kanako yemi yanaştırdı, sol elinden hiç çıkarmadığı yüzüğe takılan güneş ışıklarıyla balığın dikkatini çekiyordu. İlk bakışta yüzük kayda değer bir şey gibi görünmüyordu. Sıradan bir gözlemci biraz daha dikkatli bakınca yüzüğün ortasındaki taşın ne kadar tuhaf görün-düğünü fark edebilirdi. İçindeki rengin görüntüsü de hareket edişi de eritilmiş gümüşe benziyordu. Fakat sıradan bir gözlemcinin görüp görebileceği bundan ibaretti.

Çünkü yüzüğe çok uzun süre bakan birinin gözleri bembeyaz bir bulutla kaplanırdı. Gözlerini hızla kırpması gerekirdi. Başını sertçe sallaması.

Ve az evvel neye baktığını bile unuturdu.

Kanako sağ elini yüzüğün üstünde gezdirdi. Taşı tutan dişler uzadı. Eriyip metalden çok daha yumuşak bir şeye dönüştü. Sonra rengi karardı. Likit gümüş olan taş, küre biçimini aldı, parmağında hareketlenip hızla tırnağının yanına ilerledi.

Gümüş bir örümcek –büyülü taştan vücut bularak– Kana-ko'nun ince parmağından suya indi. Ağı, güneşin ılık ışıklarını kıran altın bir pırıltıydı. Örümceğin bacakları ağzına değen sazan, suyun hemen altında, büyülenmiş olarak kalakaldı.

Kanako elini kapatıp sımsıkı bir yumruk yaptı.

Örümcek kayboldu.

Kanako yürüyüp gitti.

İmparator aşağı bakınca sazanın hiç kıpırdamadan köprünün altına sürüklendiğini gördü.

Ve küçük gölün sularında kaybolup gittiğini.

yüksükotu

Orman, narenciye ve sedir kokuyordu. Sis ve yağmurun getirdiği kokular.

İlkbahar sonuna özgü bir sağanak havayı canlandırmıştı. Tatlandırmıştı. Gök gürültüsünün derinden gelen sesi. Yaprakların koyu yeşilliği. Mariko'nun ayaklarının altında çalkalanan serin bir su birikintisi.

Dilini çıkarıp yağmur damlalarını ucunda hissetmek geliyordu içinden.

Ama bir delikanlı asla böyle bir şey yapmazdı.

Yapar mıydı?

Kenşin bunu hiç yapmamıştı. En azından Mariko'nun hatırladığı kadarıyla.

Mariko vazgeçti ve çıkıntılı, sarp tepelere uzanan dar patikada ağır adımlarla yürümeye devam etti. Kaplıca yukarıdaydı. İşini erkenden bitirirse belki yine gidip gizlice banyo yapardı.

Mariko, Yoshi'nin talimatıyla son yarım saatini sadece yağmurda çıkan bir mantar türünü toplamakla geçirmişti. Aşçı ona bu mantarları en çok kaplıca civarında bulabileceğini söylemiş,

Mariko ise onu memnun etmek için ikinci vakti sevinçle yola çıkmıştı. İşkencecisi Ren'in aralıksız yarenliğinden henüz kurtulmuştu ve şimdi elinde yeni kazandığı özgürlüğün tadına varmak için mükemmel bir fırsat vardı.

Mariko ağaçaltı çalılıklarını araştırıp yumuşak, beyaz bir gövde ve pürüzsüz, kahverengi bir şapka görmek için bakınırken yukarıdaki kayalıkta başka bir bitki çekti dikkatini. Saplarından çan gibi sallanan minik, mosmor çiçekler.

Yüksükotu.

Öğretmeninin bir ara bu bitkiden bahsettiğini hatırladı.

Zehirli bir bitkiydi. Doğru hazırlanırsa, taçyapraklarından demlenen çay, insanın kalbini ölümüne yavaşlatabiliyordu.

Mariko dudaklarını büzüp derin düşüncelere dalarak mantar sepetini yere koydu ve kayalığın etrafından dolaştı. Köşeyi dönüp yukarı bakınca koyu mor çiçeklerden büyük bir öbeğin kaplıcanın hemen üstünden sarktığını fark etti. Yüksükotları belli ki yağmurdan sonra açmışlardı, çoğu açacakları anı bekleyen tomurcuklar halindeydi henüz.

Çiçekleri toplamalıyım. Kullanma fırsatı bulabileceğim zamana dek saklamalıyım.

Mariko öğretmeninin anlattıklarını hatırladı yine. Yüksükotu pek çok amaçla kullanılıyordu. Öğretmeninin bitkinin sap ve tohumlarıyla deneyler yaptığını da hatırlıyordu. Bunları macun haline getirmişti. Sonra da ucunu yaktığı bir çubuğu macuna değdirmişti. Macun bir anda parlayıvermişti; Kenşin'in yüzüne korku yerleşmiş, Mariko'nun gözleri kocaman olmuştu. Sonra da bembeyaz yanıp dumansız bir alevin içinde kaybolmuştu.

O gün öğretmenleri Mariko ile Kenşin'i yüksükotunun sayısız tehlikesi konusunda uyarmıştı.

İnsanı pek çok farklı şekilde öldürebilecek bir bitkiydi.

Mariko bir süre kayalıklara göz gezdirip bir plan yaptı.

Yüksek sesle ofladı. Yapacak bir şey yoktu. Yüksükotu toplamak istiyorsa kayalıklara tırmanmak zorundaydı. Islak ellerini yağmurda sıırıslıklam olan *kosode*'sine sildi –beyhude bir çabaydı– ve sağındaki en yakın oyuğa uzandı.

Kayanın yüzeyi kaygandı. Kendini yukarı çekmek için çıkıntılardan birine koyduğu ayağı hemen kayıverdi. Mariko iç geçirerek sandaletlerini ve parmaklı çoraplarını çıkardı. Yalınayak tırmanırsa daha sağlam basabileceğinin farkındaydı.

Kayanın üstünden, en çok çiçeğin bulunduğu çıkıntıya güçlükle ilerlemeye başladı. Çan şeklindeki mor çiçekler yine hafifçe serpiştirmeye başlayan yağmurun altında titreşiyordu. Aşağıda kaplıcadan buhar yükseliyor, döne döne Mariko'nun yüzüne vurup görüşünü kapatıyordu. Mariko yeterince yükseğe çıktığında bir elini diğer elinin, bir ayağını diğer ayağının üzerinden atarak yan yan ilerledi.

Az sonra çiçeklerin bulunduğu çıkıntıdan bir kol mesafesinde olduğunu fark etti. Yukarı uzandı ama tutunacak bir yer bulamadı. Bu kez yana uzanınca parmakları –yağmur suyuyla ıslandığı için– tutundukları yerden kayıverdi.

Mariko içinde bulunduğu güç durum karşısında biraz panikleyerek ayaklarıyla diğer tarafa ilerleyip tutunacak bir şeyler aradı.

Ve ayağı kaydı.

Mariko kulak tırmalayan bir çığlıkla düştü.

Kaplıcanın buharı tüten suyuna.

Suya düşer düşmez göğsündeki tüm hava sönüverdi. Mariko istemsizce soludu.

Ve ağız dolusu sıcak su yutup kendinden geçti.

Okami dağ sırtına tırmanmaya başlayan Sanada Takeo'yu yüzünde şaşkın bir ifadeyle izlemişti.

Ormanda toplayabileceği bir sürü mantar varken bu ahmak neden tırmanıyordu ki? Ŗkami durumu ancak Takeo'nun mor çiçeklere uzandığını görünce anlamaya başlamıştı.

Şu küçük aptal birilerini yüksükotuyla zehirleyebileceğini umuyordu.

Ŗkami kollarını bağladı.

Birilerini mi? Bu aptalın aklındaki kurban muhtemelen Ŗkami'nin ta kendisiydi. Gerçi Ŗkami onu suçlamıyordu. Benzer bir durumda kendisi de aynısını yapardı. Halihazırda katil ve hırsızlarla dolu bir kampta olsa bile Sanada Takeo'nun karşısına Ŗkami'den daha büyük bir tehdit çıkması zordu. Sonuçta Ŗkami dışında hiç kimse Kara Klan'ın yeni üyesine dair böylesi şüpheler taşı mıyordu. Onu gözetlemeye falan da çalışmıyorlardı.

Ŗkami, Sanada Takeo'nun ayağını koyacak bir delik bulma çabasını izlemeye devam ederken kendi kendine gülüyordu. Sanki kimse, küçük pisliğin kampa sokmaya çalıştığı yüksükotlarını görür görmez tanımayacaktı! Yoshi çiçeklerin kokusunu bir fersah öteden al ırdı.

Takeo kaymaya başlayınca Ŗkami hiç şaşırmadı.

Aptalca işlere kalkışanın sonu da böyle aptalca olurdu zaten.

Ŗkami delikanlının düşmesini bekleyecek, sonra onu azarlayacaktı. Takeo yükseğe tırmanmıştı ama onu öldürecek bir yükseklik değildi. Delikanlı debelenirken Ŗkami umursamazlıkla izlemeye devam etti. Takeo ayağını koyacak yer bulamadı. Beklendiği gibi düştü.

Ŗkami'yi sessiz eğlencesinden koparan şey, Takeo'nun hay-kırışı oldu.

Delikanlı kaplıcaya çakılıp oradan çıkamayınca Ŗkami ağacın arkasından fırlayıp koşmaya başladı.

Mariko gürültüyle öksürdü. Acınası haldeydi.

Biri onu yan çevirince ağzından sıcak su fışkırdı. Gözleri bulandı, derken odaklandı.

Ökami tepesindeydi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Mariko ona baktı. İkisinin göğsü de aynı anda inip kalkıyordu. Ökami'nin dağınık saçlarından Mariko'nun yüzüne su damlıyordu. Ökami inanamayarak, hayretle ona bakıyordu.

Ellerinden biri Mariko'nun göğsünün tam ortasındaydı.

Kosode'si yırtılıp açılınca Mariko'nun göğüslerini sardığı muslin kumaş gözler önüne serilmişti.

Ökami'nin yüzünden bir sürü duygu gelip geçiyordu. Şok. Öfke. Hayret.

Mariko onun keskin hatlı yüzünde bunca duyguyu böylesi bir açıklıkla görmeyi hayal bile edemezdi. Siyah gözbebekleri büyümüştü. Tüten buharın içinde, bir dağ zirvesindeki kara buzlar gibi ışıldıyorlardı.

Kız olduğumu anladı.

“Beni... kurtardın,” dedi Mariko titrek ve zayıf bir sesle. Onu konuşmaktan alıkoymak için boş yere çabalıyordu. Başını derde sokabilecek şeyler söylemekten alıkoymak için. Mariko bile sözlerinin kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydı. Her şeyin gün gibi ortada olduğunun da.

“Seni... seni *yalancı*.” Ökami'nin dudaklarında neşesiz bir tebessüm şekillenmeye başladı. Güzel olduğu kadar yabani bir gülüş. Daha bir saniye önceki duygularını gizleme çabasını saklayamayan bir tebessüm.

Ökami'nin eli hâlâ Mariko'nun göğsündeydi. Güçlü ve kararlılıkla, öylece duruyordu. Kıpırdamadan.

Mariko daha bir şey düşünmeden –daha Ökami'nin soğuk gülümsemesi tam şeklini alamadan– onu boynundan kavrayıp kendine çekti.

Dudakları onunkilere yapıştı. Yüzünden sıcak sular aktı.

Ökami'nin dudaklarının tadı yağmur gibi, taze nane gibiydi.

Ve Mariko'nun beyni –bir anlığına– sustu. O bir tek anda düşünecek hiçbir şey yoktu. Başa çıkılacak hiçbir şey yoktu.

Fırtınalı gökyüzünün altında çalınmış bir öpücükten başka hiçbir şey.

Ökami geri çekildi. “Ne halt ediyorsun sen?” Sözleri öfkeli gıcırtilar gibiydi. Meydan okur gibiydi.

Ama Mariko işin aslını biliyordu.

Aklı başına gelmeden önce Kurt da Mariko'nun öpüşüne karşılık vermişti.

“Sus artık,” dedi Mariko. Böyle bir zamanda olsa olsa dürüstlük işe yarardı. “Sen susmak istemiyor musun?” Kalbinin düzensiz atışlarını sesiyle bastırmaya çalışıyordu. “Belki de istemiyorsundur. Çabuk söyle, asıl *sen* ne istiyorsun, Asano Tsuneoki?”

Ökami ona dik dik baktı. Gözlerinin rengi, gözbebeklerinininkiyle neredeyse aynıydı ama Mariko aradaki çizgilerin bulanıklaştığını gördü. Ökami'nin yüzünden yine bir dizi duygunun geçtiğini gördü. Kafa karışıklığı. Endişe. Tereddüt.

Fakat Mariko o ilk düşünceyi gözden kaçırmamıştı. O ilk duyguyu.

Arzuyu.

“Şimdi gülünç hissediyor musun peki?” diye fısıldadı Mariko. Sözleri, delikanlının da neşelendiğine dair bir belirti ve sessiz bir meydan okumayla karşılık buldu.

O da bir öpücük daha çalarak karşılık verdi buna.

Ökami'nin elleri hâlâ ikisinin bedenlerinin arasında duruyor, uzun, güçlü parmakları tenine bastırıyordu. Ve aynı el Mariko'nun boynuna kaydıığında –Ökami, Mariko'nun üstüne çıkıp gözlerini kapatarak bu öpüşe teslim olduğunda– Mariko onu bırakmak istemedi. Hiç.

Bu bir hataydı. Tüm bunlar. Onu tanıdığı günden beri bu delikanlıyı düşünmek bile onda nefret uyandırıyor.

Peki ya kendisi?

Hakikat o kadar basit değildi. Sessiz bir yakarıştı. Sözsüz bir yalvarış.

Durma.

Ökami sırtüstü döndü, Mariko'yu üstüne çekti. Bir eliyle çenesini kavradı, dudakları boynundan aşağı kaydı. Çıplak omzuna. Tekrar yukarıya, kulağına.

Durma.

Yağmur ortalığı dövercesine yağıyordu. Mariko'nun kalbi göğsünde çırpınıp duruyordu. Sonunda Ökami'yi hissetmekten başka hiçbir şeyi umursamayarak gözlerini kapadı. Sırtında ellerini. Teninde öpüşlerini. Yıldızlar yerlerinden kopsa, ay gökten yere düşse bile Mariko'nun umurunda olmazdı.

Ökami kendini çektiğinde soluğu dudaklarından kesik kesik dökülüyordu.

"Durma," dedi Mariko hiç düşünmeden.

Ökami'nin tepkisi haylaz bir gülümseymeydi. Tekrar döndü, Mariko'yu dudaklarıyla kısırdı, üstüne uzandı. Aşağılara doğru kaydı. Mariko'nun çıplak karnına serin hava üflerken yüzüne baktı. Mariko'nun sırtından aşağıya akkor kehribar damlaları indi sanki.

Mariko teninde oynayan kıvılcımlarla ürperince Ökami hafifçe güldü.

Sonra yine öptü onu, Mariko'nun dilinde kontrol altına alınmış bir yangın gibiydi bu öpüş. Yaktıkça ezen, kırıp geçen bir sancıya dönüşebilecek türden. Mariko'nun ne pahasına olursa olsun sakınması gerektiğini düşündüğü bir öpücük, öyle bir delikanlı. Sağı solu belli olmayan. Tehlikeli.

Mariko ellerini Ökami'nin sıırsıklam *kosode*'sinin içinden göğsüne kaydırdı. Bu pürüzsüz kasın, parmaklarının inip kalkışını hissetti.

"Kimsin sen?" diye sordu Ökami, Mariko'nun kulağına eğilerek.

Tam Kurt'a göreydi. Böylesine soğuk ve sert bir sesle konuşmak... bir yandan da böyle öpüşmek.

Böylesi bir teslimiyetle.

Mariko, Ōkami'nin onun kalbinin her atışını duyduğunu biliyordu. Her birini kendi kalp atışları gibi hissettiğini.

"Sen söylersen ben de söylerim," dedi Mariko onun kadar sakın bir sesle.

"Yalan söylersin."

Mariko başıyla onayladı. "O halde ikimiz de yalancıyız." Ōkami'nin karar vermesini bekledi. Direnmeye karar vermesini. Ya da gerçeği bir kenara bırakmasını.

Şimdilik.

Ōkami hararetle bakışlarla Mariko'nun topuzunun bağlarını çözdü. Sonra onu çenesinin altından öylesine yumuşak, öylesine nazıkçe öptü ki Mariko'nun soluğu kesildi. Ōkami belli belirsiz gülümsedi. Mariko'ya hiçbir şeyin kendi kontrolünde olmadığını hissettirdi.

Ve her şeyin kendi kontrolünde olduğunu.

Dudakları buluşurken Mariko parmaklarını Ōkami'nin saçlarına doladı. Öpüşmeleri derinleşti. Mariko o anda Ōkami'nin bir şey söylemeyeceğine inanmak istedi.

En azından şimdilik.

Yan yana sessizce uzanıp gözlerini yeni belirmiş yıldızlara diktiler.

Dokunabilecek kadar yakın ama fersah fersah uzak.

Mariko'nun kalp atışları yeni dizginlenmişti. Soluğu daha yeni sakinleşmişti. Aralarında geçen her şey yavaşça kaybolan hislerden ibaretti.

Kayda değer bir şey değildi. Ŗkami, Mariko'nun yanına uzanmış, boşluğa belli belirsiz gülümsüyordu. Hem kendinden memnun hem kendiyle savaşıyor gibi.

“Ŗkami...”

“Senin adın ne?” diye sordu dosdoğru. “Asıl adın.”

Mariko bir an düşündü. Güvenmek gibi bir seçenek yoktu. Hâlâ pek çok şey gizliliğini korumasına bağılıken mümkün değildi. “Chiyo.”

Ŗkami kızdığını belli eden bir sesle soludu. “Yalan söylüyorsun. Yine.”

“Yalan söylemiyorum, ben...”

Ŗkami ona döndü, gözlerini onunkilere kilitledi. “Çizgi çekme. Tabii eğer aşmamı istemiyorsan.”

“Peki, aşma öyleyse.” Mariko'nun sesi temkinliydi ama nabızı hızla atıyordu.

“Bunun mümkün olmadığını bilecek kadar tanıyorsun beni.”

Aralarına huzursuz bir sessizlik çöktü.

Evete, Mariko bunu bilecek kadar tanıyordu onu. Ama onun hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyordu. Ve ona kayda değer bir şeyler sormak istiyordu. Fakat Kurt –her zamanki gibi– sadece birkaç basit sözcükle bunu imkânsız hale getirmişti. Bu da Mariko'nun şu çizgiyi çekip Ŗkami'yi aşmaya zorlamak istemesine neden olmuştu.

Ne var ki bu fazlasıyla riskliydi. Ŗkami onun sırrını avcunda tutarken olmazdı. Mariko kalbinin bir köşesiyle, bir anlık da olsa ona aptal gibi güvenmişken olmazdı.

Mariko'nun göğsüne bu gerçeği hatırlatan bir boşluk yerleşti. Böylesine pervasız davrandığı için kendini affetmenin bir yolunu bulmalıydı. Kendisinden hiç beklenmeyecek şekilde davrandığı için. Kaplıcanın yanındaki çalıntı öpücüklerin ancak asıl amacına hizmet edecek bir şeyler öğrenmesi halinde kalıcı bir değer olurdu. Sonuçta Ŗkami –Mariko'nun, varlığından bile habersiz

olduğu kontrolsüz, vahşi yanını su yüzüne çıkarmış olsa da– hâlâ Kara Klan üyesiydi.

Güven kazan.

En beklemedikleri anda saldır.

“Ne yapacağız şimdi... bu konuda?” diye sordu Mariko tekdüze bir sesle. Mesafeli. Tıpkı Ōkami’nin olağan tavrı gibi. İçinde dönüp duran düşüncelere hiç uymayan bir üslupla. Ōkami’yi kayda değer bir şey –herhangi bir şey– açıklamaya teşvik edeceğini umduğu bir üslupla.

Ōkami yine karanlık göğe baktı. “*Ichigo, ichi-e.*”

Mariko derin bir nefes aldı. “Bu defaya mahsus.”

Ōkami başını sallayarak onayladı.

“Altındaki anlamın bu olduğunu sanmıyorum,” dedi Mariko yine tekdüze bir sesle.

“Benim verdiğim anlam bu. Aldığımız her nefes bir anlıktır. O bir tek anda yaşarız.”

Mariko duraksadı. “Hayatını böyle mi yaşamak istiyorsun? Bir andan diğerine, geçmişi ya da geleceği önemsemeden?”

“Hayatımı böyle yaşıyorum zaten.”

“Bu yüzden mi liderlik etmek yerine birilerinin peşine takılmayı seçtin?” Ōkami’nin geçmişi hakkında bir şeyler öğrenmek için bir fırsattı bu. Hatta belki sahip olduğu güçlerin kaynağını öğrenmek için.

“Liderlik ilgimi çekmiyor.”

“Sen eşsiz yetenekler bahşedilmiş bir savaşçısın. Sana bir sorumluluk yüklemes mi bu?”

“Bende birilerine ilham verecek yetenek –ya da istek– yok. Savaştaki tek sorumluluğum kılıç olmak. Balta olmak. Yumruk olmak.”

Mariko dizginlemeye çalışsa da yüz hatlarına hayal kırıklığı yerleşti.

Ökami ona şöyle bir baktı. “Benden beklentin olmasın. Bana bakıp aslında başka şeyler görmen gerektiğini düşünme.”

“Hiç sana bakıp bir şey beklediğim olmadı.”

“Yalancı. Beni görüyorsun. Benim seni gördüğüm gibi.”

“Hiçbir şey gördüğün yok,” diye geveledi Mariko.

“Seni görüyorum,” dedi Ökami yumuşak bir sesle. “Tam da olduğun halinle.”

Ortamın havası söylenmemiş tüm sözlerle ağırlaşmıştı. Söylenmesi gereken...

Ama söylenmeyen tüm sözlerle.

Endişe sipsivri ucuyla Mariko’nun içini deldi adeta. “Peki ya...”

“Yapma.” Ökami hiç ses çıkarmadan ayağa kalktı. “Bana cevaplarını duymak istemeyeceğin sorular sorma.”

Mariko, *kosode*’sini sımsıkı bağlayışını izledi.

“Sırrını şimdilik saklayacağım,” dedi Ökami.

“Neden böyle bir şey yapasın?” Mariko sormak zorundaydı. Bu sözleri söylediği için kendine lanet etse de.

“Çünkü saklamazsam hiç tereddüt etmeden seni öldürecek çok kişi var.”

Bu gerçek bir cevap değildi ama Mariko daha fazla üstelemenin aptallık olacağını biliyordu.

Ökami devam etti. “Ama sana Chiyo diye hitap etmeyeceğim çünkü adın bu değil. Ve bize ihanet edersen, Ranmaru’nun intikam almasına engel olmam.” Duraksadı. “Ben kahraman değilim. Bunu aklından bir an bile çıkarma. Seni bir daha kurtarmam.”

Mariko, yüzünde cesur bir ifadeyle hemen doğruldu. “Kahraman olmanı istemiyorum. Hiç kimsenin beni kurtarmasına da ihtiyacım yok.”

“Güzel.” Ökami topallarcasına yürüyüp gitti. Bu adımlarda Mariko’nun beklediği zarafetten eser yoktu.

Mariko delikanlının karanlıkta gözden kayboluşunu seyrederken ne hissedeceğini bilemediğini fark etti. Ökami’yi susturmak için

mi öptüğünü bile bilmiyordu. Yoksa yapılacak başka hiçbir şey olmadığı için mi öpmüştü? Pes etmekten başka çaresi olmadığı için mi? Ondan nefret ettiği zamanlar. Yanındayken kalbinin hopladığı zamanlar.

Ondan nefret mi ediyordu gerçekten?

Yoksa onu arzuluyor muydu?

Mariko yıldızların altında bir süre uzandı. Derken bir karara vardı.

Ökami aslında umurunda değildi. Mariko onu sadece kullanıyordu. Bir hedef için buradaydı. Kara Klan'ın onu neden öldürmeye çalıştığını öğrenmek için buradaydı. Ölümünü kimin istediğini öğrenmek için. Ve hiçbir şey –öpüşüyle onu kendinden geçiren, öpüşüyle aklının sesini susturan bir delikanlı bile– bu gerçeği değiştiremezdi.

Bu defaya mahsus.

Ökami haklıydı.

Mariko yarın bunların hepsini unutacaktı.

iyi Bir Ders

Ökame en yakın arkadaşına düpedüz yalan söylemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Kara Klan'ın liderine yalan söylemesini gerektiren bir durum yaşamamıştı. Yıllardır.

Ökame gözünün içine baka baka yalan söyleyemeyecek kadar çok şey borçluydu ona. Bir yalanın rahatlığının ardına saklanamayacak kadar çok şey borçluydu. Yalan söylemekten hoşlanmadığından değil. Çok sık yalan söylerdi. Hem de zevkle.

Çoğunlukla önemsiz konularda yalan söylerdi, sırf bu yeteneğini geliştirmek için. Sonuçta insan bir yalanı yaşıyorsa aldatmaca sanatındaki becerisini her fırsatta keskinleştirmesi önemliydi.

Fakat bu bambaşka bir durumdu.

Ökame yakında ona bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Takeo hakkında. Ya da Chiyo.

Ya da kız kendine her ne isim veriyorsa o.

Chiyo gerçek adı değildi. Ökame bu kadarını kesin olarak biliyordu. Kendi becerisini başkalarında gördüğünde tanımayı öğrenmiş yetenekli bir yalancıydı sonuçta. O gece kız, "Chiyo",

derken fazla dikkatliydi. Aklında bir sürü düşünce vardı. Oysa isim dediğin basit bir şeydi. Rahat. İnsanın dilinden arsız bir kahkaha gibi dökülüvermeliydi.

Altında böyle bariz hesaplarla değil.

Kız yalan söylemişti. Kendisinin de ona söylediği gibi.

Hayatını kurtarmış olması önemli değildi. İki kez. Ökami kızın böyle bir şeyi neden yaptığını bir türlü anlayamıyordu. Başından beri ondan hoşlanmadığı çok açıktı. Onu tembel ve işe yaramaz buluyordu.

Tam da Ökami'nin diğerlerine görünmek istediği gibi.

Ama belki de... belki de kızın öfkesi, hoşlanmamanın çok daha ötesindeki sıkıntılı bir duyguyu maskeliyordu. Ökami'nin son birkaç haftadır başa çıkmaya çalıştığı bir duyguyu. Özellikle birbirleriyle tartışırken teşhis etmekte zorlandığı bir duyguyu. En basit meselelerde bile birbirleriyle didişirken.

Çekim.

Hayır. *İstek*.

Yazık, *istek* sözcüğü şu anki duygularını anlatmakta zayıf kalıyordu.

Belki de bu kız Ökami'nin başta düşündüğü gibi su değildi. Rüzgârdı belki de. Rüzgâr bir ateşi coşturabilirdi. Ulu bir meşeyi eğebilirdi. Suyu kamçılıyıp sise çevirebilirdi.

Ökami –kendine bile– itiraf etmek istemese de Sanada Takeo'nun gözlerinin içine ilk baktığında bir terslik olduğunu anlamıştı. Ona... ilk kez dokunduğunda.

Yanlış olduğu için değil.

Fazlasıyla doğru geldiği için.

Peki ya şimdi?

Onu, nefes alır gibi kolayca yalan söyleyen bir kıza sırrını saklayacağı sözünü vermeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Ökami'nin bildiği tek şey kızın daha önce hiçbir kıza görmediği şekilde meydan okumasıydı. Hem sözleriyle hem de sağlam inan-

cıyla. Ökami'nin takındığı bir sürü maskenin arkasından onu hem sinir edecek hem de büyüleyecek biçimde görmesiydi. Kafasının Ökami'nin parçaları ayırıp yeniden birleştiremediği bir biçimde çalışmasıydı.

Kız kaplıcanın yanında onu öptüğünde Ökami'nin gözleri kararmıştı. Ve iç çekişi güneşin doğuşu gibiydi.

Bunu hatırlamak kanını dondurdu sanki. Gerildi.

Ökami gölün üstünde usulca dalgalanan yansımasına baktı. Yorgun görünüyordu. Bitkin. Çocukken sık sık kâbus görürdü. Öfke ve intikam düşünceleriyle bölünürdü uykuları. Utanç verici hatıralar ve onuruna sürülen lekenin yaralarıyla.

Ökami daha sonra, çocukluğu geride bırakıp genç bir adam olurken bir karar vermişti.

Bunların yükünü taşımayacaktı artık. Üstüne almayı bizzat seçmediği hiçbir sorumluluğu taşımayı kabul etmeyecekti. O gün bu gündür çok az sorumluluk almayı seçtiği için şükrediyordu.

Yükümlülükleri ne kadar az olursa, birilerini hayal kırıklığına uğratma ihtimali de o kadar az olurdu.

Ökami bu kararı verdikten sonra çok daha rahat uyumaya başlamıştı.

Gece kötü uyumayalı uzun zaman olmuştu. Yansımasına baktığında yorgunluktan harap bir yüz görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Önceki gece zor bir geceydi.

Belirsizliklerle dolu bir gece.

Ökami buharı tüten suyla dolu bir göl görmüştü rüyasında. Derken sular çekilmeye başlamıştı. Ağır ağır. Ortasında bir girdap oluşmuştu.

Kıvrımlı buğuların içinde süzülen kızın yüzü geçmişti Ökami'nin önünden.

Kız göl kenarına yürümüştü. Başını çevirip Ŗkami'ye gülümsemişti. El edip yanına çağırmıştı onu. Ŗkami yanına gittiğinde –ateşe çekilen bir pervane gibi– kız ona uzanmıştı. Göle girmişti.

Ve kendini girdabın kucığına bırakmıştı.

Ŗkami'ye bakarken –ölümde bile yanında olmasını beklediği– yüz hatları dingindi. Sisteki bir alev gibi.

Ŗkami hiç kıpırdayamadan durmuştu. Suyun kızı içine çekmesine seyirci kalmıştı.

Hiçbir şey yapmadan.

Rüyalarında bile onun kokusunu hatırlıyordu.

Temiz. Portakal çiçekleri gibi.

Gülüşünü hatırladı. Öncesinde dudaklarının, gerçek duygularını başkasına göstermenin akıllıca olup olmadığına henüz karar verememiş gibi tereddütle kıpırdanışını.

Ŗkami her şeye rağmen Sanada Takeo'nun bu yönüne hayran kalmıştı. Erkek olduğunu sandığı zamanlarda bile duygularını saklamak konusunda bu kadar beceriksiz olmasını –onları kontrol altına almaktaki acemiliğini– takdir etmişti. İyi bir yalancı olduğu halde.

Bu Ŗkami'ye öfkeli çocukluğunu hatırlattı.

Başkalarına yalan söylemekten rahatsızlık duymayan bir çocuk. Ama kendine yalan söylemeye tenezzül etmeyen.

Ŗkami kaşlarını çatarak sudaki yansımasına baktı yine. Ellerini yansımanın içine sokup dağıttı görüntüyü. Yüzünü yıkadı. Anılarını suyla akıp gitmeye bıraktı. Kendini tüm sorumluluklarından arınmaya.

Ŗkami kendine yalan söylemiyordu. Kızı umursadığı yoktu. Onu umursamayı göze alamazdı. Kız akıllı olsa da tehlikeliydi. Tuhaf bir korkusuzluğu olsa da.

Ŗkami'nin hiçbir şeyi değildi o. Yine de neden erkek kılığına girdiğini sormak isterdi. Onun hakkındaki her şeyi ne kadar merak

ettiğini söylemek isterdi. O parlak zihninden geçen her şeyi ne kadar merak ettiğini.

Ama Ŗkami onun sorularına cevap vermeyecekti. Bu yüzden soru sormaya da hakkı yoktu.

Sadece bugünlük kimseye ondan bahsetmeyecekti.

Bugün en yakın arkadaşına yalan söyleyecekti.

Bu defaya mahsus.

“Bence artık Sanada Takeo’nun *katana* kullanmayı öğrenme vakti geldi. Ve bence bunu ona sen öğretmelisin,” dedi Ranmaru, o sabah çadırına giren Ŗkami’yi görür görmez.

Ŗkami’nin tereddüt içinde kalması çok şey anlatıyordu. “Ben kılıç kullanmıyorum.” Kurt kelimeleri özenle seçmiş, onları gizli bir tehditle birbirine bağlayarak söylemişti.

Daha fazla ileri gitme.

Ranmaru sırtıttı, ifadesi Ŗkami’nin serinkanlı öfkesini gösteren işaretler karşısında bile değişmemişti. “Bence bunu değiştirme vaktin geldi.” Onun sözlerinde de aynı şekilde hafif bir tehdit vardı.

Güce güçle karşılık verilmeliydi. Özellikle de savaş meydanaındayken.

“Kusura bakma ama ne düşündüğün hiç umurumda değil.” Ŗkami çıkmak üzere arkasını döndü.

Ranmaru onun önüne geçti, ellerini uzlaşmak ister gibi havaya kaldırdı. “Anlıyorum. Çarpışma sırasında kılıç kullanmaya ihtiyacın yok.” Dudakları incelik sert bir çizgiye dönüştü. “Ama nereden geldiğini unutmamalısın.”

Ŗkami inatla sessizliğini korudu.

Kara Klan’ın lideri başka bir yol denedi. “Senin baban...”

“Babamın kim olduğunu biliyorum.”

“Güzel,” dedi Ranmaru usulca. “Benim babamın kim olduğunu da biliyorsun.”

“Hiç unutmuyorum. Hayatımda babanın kim olduğunu unuttuğum tek bir gün bile yok.”

Ranmaru’nun gözlerinde bir sancı parlayıp söndü. Ōkami hâlâ ne kadar kızgın olduğunu açıkça söyleseydi başka türlü olurdu. Öfkesinin sebebi olan acıyı, varlığını inkâr etmek yerine Ranmaru’ya gösterseydi.

Ama belki de geçmişin hatalarını aşmalarının vakti gelmişti. Geçmişte kalan kişilerin hatalarını. Ranmaru’nun öfkesi geçeli çok olmuştu. Peki Ōkami’ninki?

Bunca zamandır inkâr edilen bir duygunun üstesinden gelmek zordu.

“Yine de...” Ranmaru ona yaklaştı. Başka bir adamı huzursuz edecek kadar yaklaştı. Ranmaru’nun daha gençken Ōkami’den öğrendiği bir taktikti bu. *Karşındaki adamın alanına gir ve kıvrarışını seyret.* Ranmaru taktığının, arkadaşının üstünde nasıl işe yaradığını izliyordu. Kurt ansızın geri çekilir gibi oldu. Derken gözlerini kaçırdı. Ve kaskatı durdu.

“Yine de,” dedi Ranmaru bir kez daha, “bugün başlıyorsun ve bu hafta, iki gün öğleden sonralarını Sanada Takeo’ya kılıçla dövüşmeyi öğretmeye ayırıyorsun. Hangi kılıç olduğu fark etmez. *Katana, wakizashi, tantō...*” Elini onu teşvik etmek ister gibi salladı. “Önemli olan tek şey, oğlanın basit bir kavgada kılıç tutabilmesi. Takeo yeni adamımız olacaksa en azından kılıç kullanmayı bilmeli.”

Ōkami ağzını açtı; yavaş, keskin bir cevap, öfkeyle fırlamaya hazırlanıyordu.

Ranmaru da kendini hazırladı. Durumu nezaketle karşıladı.

Uluyan bir kurdun bile susturulması gereken zamanlar vardı.

Sonra Ökami tek kelime etmeden ağzını kapadı. Burnundan ağır ağır soludu. "Peki." Omuzları gevşedi. "Gerçi bir faydası olmayacak. Çocuk daha ilk dövüşünde ölürse beni suçlama."

"O saatten sonra suçlasam da fark etmez."

Ökami kakhaha attı. Yine rahat ve kayıtsızdı. "Benim için de fark etmiyor zaten." Böylece omzuyla Ranmaru'yu itip sabah güneşine çıktı.

Ranmaru başını iki yana salladı.

Günün birinde arkadaşının yalanları ortaya çıkacaktı.

O gün geldiğinde Ranmaru bu anı kaçırmak istemeyecekti.

Mariko, Ökami'nin dalga geçtiğini sandı.

Ya da alaycı bakışlarıyla karşılaşınca huzursuzlanan herkes gibi onun da huzursuz olduğunu görmek istiyordu sadece.

"Ee," dedi Ökami, "ne diye öyle dikiliyorsun orada?"

"Ne yapmamı istediğini bilmiyorum," diye çıkıştı. "Beni nasıl istediğini... yani nasıl dikilmemi istediğini." Sesi alçalıp kesildi.

Mariko, Ökami'nin yüz kaslarının seğirdiğini gördüğüne yemin edebilirdi. Derken Ökami boğazını temizledi. Uzun adımlarla yaklaştı, iki tahta talim kılıcının uçlarını kullanarak Mariko'nun bacaklarına hafifçe vurup ayaklarını dövüş için doğru konuma getirmesini sağladı. Mariko işin aslını bilmeseydi Ökami'nin kendisine dokunmamaya çalıştığını düşünürdü. Mariko cinliymiş gibi. Ya da vebalıymış gibi.

Benden uzak durmaya çalışıyorsa bunu avantaja çevirebilirim.

İnsanları huzursuz etmekten hoşlanan tek kişi Ökami değil.

Kurt o sabah süzülür gibi yanına yaklaşıp peşinden gelmesini emrettiğinde Mariko kalbinin ona bir an önce kavuşmak için göğsünden fırlamak isteyişinden nefret etmişti.

Aptal kalbi. Kalbine iyi bir ders vermenin zamanı gelmişti. Onu hizaya sokmanın. Kendisine ait olanı geri alma fırsatıydı bu.

Ökami, Mariko'ya kızgınsa Mariko da ona kızgındı.

Ökami bir kez daha dizinin arkasına vurup daha sağlam durmasını söyleyince Mariko kasten onun üstüne düştü. Ökami üstüne alev sıçramış gibi geriye kaçtı. Mariko doğrulup ona pis pis sırtıttı. Ökami gözlerini kırıştırdı. Mariko bir an gülümsemediğini görür gibi oldu.

“Bir daha yap bakalım,” dedi Ökami tehlikeli bir fısıltıyla. “Yap da ne olacağını gör.”

“Bu bir tehdit mi yoksa söz mü veriyorsun?”

Bu kez Ökami gerçekten gülümsedi. Ama belli belirsiz. Sonra bir kol mesafesi kadar uzaklaştı. Aniden tahta kılıcı Mariko'ya savurdu. Mariko yakaladı. Ama zar zor.

Talim kılıcı ağırdı, masif ağaçtan yapılmıştı. Gerçek bir *katana* ağırlığındaydı. Yüzeyi rakibin vuruşunu tüm gücüyle hissettirsin diye pürüzsüzdü.

Mariko zannettiği kadar acemi görünmediğini umarak kılıcı salladı. “Oyuncak yerine gerçek bir kılıçla talim yapmam gerekmez mi?”

“Savaşta olmadığımız zamanlarda hepimiz bu kılıcı kullanırız. Oyuncak falan değil.”

Mariko kılıcı tek eliyle havaya kaldırıp Ökami'yi tepeden tırnağa süzdü. “Bunu yapmak istemiyorsun.”

“Bariz olanı görmekte ustasın.” Güldü. “Doğrusunu istersen kum yemeyi tercih ederim.” Ökami talim kılıcını parmaklarının arasında sallayarak Mariko'ya yaklaştı. “İki elini kullan. Kendini ne sanıyorsun sen? Musashi mi?”

Mariko ünlü kılıç ustası hakkındaki dokundurmasına aldırış etmedi. “Madem istemiyorsun, neden yapıyorsun?”

“Çünkü yapmazsam Ranmaru nedenini merak eder. Bu merakın onu harekete geçirmesi de senin işine gelmez bence,” diye kapattı konuyu Ōkami, alçak ve sert bir sesle.

Mariko’nun sol elini düzeltmek için öne eğildiğinde saçları alnından dökülüp gözünün önüne düştü. Mariko’nun nefesini tutası geldi.

Bu hisse derin derin nefes alarak karşı koydu.

Aptalcaydı. Çok aptalca. Kurtların Ōkami gibi kokmaması gerekirdi. Ilık taşlar ve odun dumanı gibi.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Ōkami sertçe. Elleri ise Mariko’nun ellerinin üstünde bocalıyordu. “Şu tuhaf halleri bırak.”

Mariko pozisyon aldı. “*Tuhafım* ben.” Talim kılıcını savurdu. “Bunu takdir etmeyi öğrensen iyi olur.”

Ōkami cehennemdeydi.

İlk fırsatta en yakın arkadaşına saldıracak ve onu ölüme terk edecekti. Tüm o yaşananlardan sonra adil olan buydu. Ōkami aptal durumuna düşürüldüğünü kabul etmektense cehennemde yanmayı yeğlerdi.

Şu kıza dokunmak zorunda kaldığı her seferinde Kara Klan liderine bunu ödetmenin başka bir yolunu yazıyordu kenara.

“Dur!” diye gürlledi. Bu kız onun en kötü yönlerini ortaya çıkarmıştı. Her koşulda koruduğu için gururlandığı kontrolü kaybetmesine neden olmuştu. “Hâlâ kılıcı doğru tutmuyorsun. Her salladığında ellerin birbirine daha da yaklaşıyor. Ellerin arasında görünmez bir el varmış gibi düşün, yoksa kılıcın kontrolünü tamamen kaybedersin.”

Ōkami’nin kontrolü kaybetme konusunda ona ders vermesi manidardı.

Kız dişlerini sıktı, Ökami'ye bakan koyu kahverengi gözleri ham mücevherler gibi ışıldıyordu. Kılıcın sapını daha sıkı kavradı. Kılıcı bir kez daha başının üzerine kaldırdı.

“Vur,” diye buyurdu Ökami.

Kız kılıcı indirince Ökami ceza gibi bir dakiklikle vurup kızın elinden düşürdü.

“Git al,” dedi Ökami kılıcını yay çizer gibi miskince savururken.

Kızın büktüğü dudakları Ökami'nin aklına gül tomurcuklarını getirdi. Kırmızı değildi. Aşırı, bariz bir renk değildi. Utangaç bir yüzün pembeliğindeydi. Hemen göze çarpmayan, sıcak. Tıpkı kokusu gibi. Altın renginin kokusu olsaydı, bu kızın kokusu gibi olurdu.

Öfkesinin boğazında kıpırdandığını hissetti. Ökami aklından geçenlere dikkat etmezse, bu kız sonunda Takeda Ranmaru'nun ölümüne neden olacaktı.

Ökami nefes aldı. Verdi. Kibar konuşmaya çalıştı. “Bir kez daha. Bu kez kılıcı sağlam tut. Daha yavaş. Daha temkinli.”

Tahta kılıcı havada bir ıslık sesiyle savurarak hareketi gösterdi. Bunu yapmak iyi hissettirmişti. Ökami *katan*a kullanmaktan nefret etse de –aklına unutmak üzere olduğu şeyleri getiriyordu– silahı ellerinin arasında hissetmeyi özlediğini itiraf etmeliydi.

Kız hareketi on kez daha tekrarladıktan sonra Ökami'ye yan yan baktı.

“Bunu daha kaç kere yapmam gerekiyor?” diye sordu.

“Ben doğru yaptığını düşününceye kadar.”

Kız yanağının içini ısırды. “Dövüşmeyi öğrenmeyecek miyim?”

“Önce kılıç tutmayı öğren. *Katan*ayı kolunun uzantısı olarak düşünürsek şu anda kolların kırık. Kırık kollarla bir adamı kavgaya kışkırtır mıydın?”

Kızın gözleri gökyüzüne döndü. “Sen neden kılıç taşıımıyorsun?”

“Taşımamayı tercih ediyorum da ondan.”

“İnadını kırmak mümkün değil.”

Ökami az kalsın kahkaha atacaktı. “Senin inadını kırmak mümkün mü peki?”

“Ne çabuk unuttunuz, saygıdeğer *sensei*. Kollarımı bile kırdılar.”

Ökami bu kez kahkahasını tutamadı.

Kız bir an tereddüt etti, sıradaki soruyu sorup sormamayı düşündüğü belliydi. “Bana bir samurayın kılıcının, ruhu olduğu öğretildi.” Bir kez daha denemek için kılıcını başının üstüne kaldırdı.

Ökami’nin dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. “Ancak savaşçının yolundan gidecek kadar aptalsan bu kadar saçma bir şey söylersin.”

“*Buşido* aldığın her nefeste hayatı tecrübe etme meselesidir. En basit şeylerde bile hayatı görmek. Bunda güzellik ve onur vardır. Bu kadarını kendin de söylemiştin.”

“Yerinde olsam söylediklerimi bu kadar dikkate almazdım.” Ökami yine onun kılıcına vurdu. Kız bu kez kılıcı elinde tutmayı başardı. “Ben dövüşürken maske takıyorum. Bunda onur falan yok. Ve bundan memnunum.”

“Bence yalan söylüyorsun,” diye homurdandı kız. “Hem –aksini düşünüyor olabilirsin ama– senin söylediklerini dikkate almıyorum. Bir gün aklında kalacak bir şeyler söyleyeceğimi umuyorum.” Başını yana eğdi.

Ökami yutkundu. Bu kız sinirlerini hiç anlayamadığı bir şekilde bozuyordu. “Sözler aptalcadır. Yeminler boştur. İnsan arzu ettiği şeye ulaşmak için her şeyi söyleyebilir. Sadece ama sadece eylemlere inan.”

“Bunu daha önce de söylemiştin,” diye cevap verdi kız yumuşak bir sesle. “Ve ben hâlâ haklı olduğuna inanmıyorum.”

Ökami kendi talim kılıcını ona savurdu. Kız içgüdüsel bir hareketle darbeyi savuşturdu. Ökami bu kadar hızlı öğrenmesi

karşısındaki hayretini gizleyemedi. Tanıdığı birçok erkek kılıç kullanmanın temel hareketlerini böyle rahatlıkla kavrayamıyordu.

Ökami onayladığını belli etmek için başını salladı. "Aferin. Ama başına doğru gelmesine izin verme."

Kız gülümsedi. "Babam bana gerçek gücün dokunuşunun kuştüyü kadar hafif olduğunu öğretmişti." Belli belirsiz bir çalımla kılıcını salladı, gözden kaçmayan bir ihtiyatla Ökami'yi süzdü. "Ne kadar derin kazarsan etrafındaki duvarların o kadar yükseldiğini de söylemişti."

"Baban çok kitap okumuş."

Kız güldü, bu ses Ökami'nin içini ısıttı. Tıpkı güneşin doğuşu gibi.

Ökami hiç düşünmeden yaklaşıp kızın dirseklerine uzandı. Onları gövdesinin ortasına çekmekti niyeti. Kılıcı daha kontrollü tutmasını sağlamak. Sağ ayağını onun ayaklarının arasındaki boşluğa kaydırınca dizi, kızın bacağına iç kısmına değdi.

O anda Ökami bunun bir hata olduğunu anladı. Kızın keskin soluk alışı. Büyüyen gözleri.

Kendi kalbinin gümbürtüsü.

"Bana yapma demedin," dedi kız yumuşak bir sesle. Yanakları kızarmaya başlamıştı. "Neden burada olduğumu da sormadın."

Ökami yanlış olduğunu bile bile, "Neden sorayım?" diye cevap verdi.

"Çünkü ben kızım," diye fısıldadı kız.

Ökami'nin göğsüne bir huzursuzluk çöktü. Kızın sözlerinden değil. Bunları söylemeye ihtiyaç duymasından ve söylediklerinin anlamından kaynaklanan bir huzursuzluk. Ökami gözlerini onunkilere kilitledi. "Sen her şeyden önce insansın. Pervasız, aptal birisin ama yine de insansın. Bir şey yapmaya iznin olmadığını söyleyeceksem bile bu kız olduğun için olmaz, emin ol."

Kızın bakışları yumuşayınca Ökami bir hata daha yaptığını anladı.

Ama sözlerini geri almak istemiyordu.

Bu kızın tuhaf biri olduğuna şüphe yoktu. Çıldırııcı biriydi. Gücünü inkâr etmek mümkün değildi. Ve Ökami –onun istediğı gibi– bunu takdir ediyordu.

Ökami o an başının büyük dertte olduğunu anladı.

Ve hepsi muhteşem tuhaflyıktaki bir kız yüzündendi.

kan ve Ateş ormanı

Kenşin soluğu kesilerek uyandı. Nefes almaya çalıştıkça göğsü şişiyordu. Altındaki zemin ıslaktı, parmaklarının altındaki otlar yanmıştı. Dilinde bakır ve kül tadı vardı.

Doğruldu, zonklayan başını tuttu. Parmaklarına bakınca kurumuş kanla kaplı olduklarını gördü. Sırtından korkulu bir ürperti geçti.

Etrafına bakındı.

Kan onun değildi.

Hayır. Bu imkânsızdı. Böyle bir şey olamazdı. O asla böyle bir şey yapmazdı.

Kenşin hatırlayabildiği son şeyi gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Haykırışlar. Öfkeli tartışmalar. İşbirliği yapmaya yanaşmayanlar. İki tarafın da savurduğu tehditler. Nereden geldiği belli olmayan puslu kan, duman ve ateş.

Kızgınlık. Göğsünden lav gibi püskürüp dudaklarından dökülen, etrafını saran havaya savrulan dizginlenemez bir öfke.

Göğsü bir kez daha havayla doldu. Kenşin sendeleyerek ayağa kalktı, ormanın kıyısında yanıp kül olan uzun otlardan artakalanların içinde kılıcını çekti. Rüzgârla eğilip sallanan uzun ince otlardı. Atı Kane bıraktığı yerde, ormandaki açıklığın yanındaki bir kütüğe bağlıydı hâlâ. Kenşin *katanasındaki* kan lekelerini silmeye bile yeltenmeden kılıcı kınına koyup eyerini kaptı.

Başı ikiye ayrılıp tekrar dikilmişti sanki. Kenşin bir kez daha ellerini yüzüne kaldırdı.

Kendi kanı değildi. Ama hâlâ canı yanıyordu.

Ne olduğunu anlamıyordu. Nasıl bir şeyin insanı böyle bir vahşete sürükleyeceğine akıl sır erdiremiyordu. Kulaklarını dolduran bir çığlık, diğer tüm sesleri susturdu. Çekeceği azabın vaadi dışındaki her şeyi.

Kenşin gözlerini sımsıkı yumdu.

O değildi. Bunu o yapmamıştı.

Asla böyle bir şey yapmazdı.

Yakındaki dikenli çalılığın gölgesinde tüyler ürpertici gri bir tilki Hattori Kenşin'in yalpalaya yalpalaya atına gidişini izliyordu. Kanlı ellerine dehşetle bakışını izliyordu.

Tilki kurnazca gülümsedi, gözleri ısınıp sarardı, sonra karardı. Atına atlayan Kai Ejderhası ormandan uzaklaşana kadar bekledi.

Sonra bir duman bulutunun içinde kayboldu.

Yerinde, tam ortası bir kalp gibi atan siyah bir çiçek filizlendi.

Bir uyarı işareti veriyordu.

Belki de bir mesaj.

kanlı bir saldırı

Mariko'nun ilk ve en esaslı işkencecisi Ren'in aynı zamanda hayatında karşılaştığı en esaslı seslerden birine sahip olduğu anlaşıldı.

Mariko bu gerçeği daha birkaç dakika önce öğrenmişti. Ve bu durum onu hayrete düşürmüştü. Hayattaki sayısız küçük ayrıntının değerini anlamaya itmişti. Mariko, Kara Klan'dakilere ilk kez rastladığı meyhaneye at sürerken metal ustası Haruki şarkı söylemeye başlamıştı. Mariko ona eşlik etmek için boş bir isteğe kapılmıştı. Tabii kamplarında bulunduğu üç haftalık süre boyunca onu ilk kez yanlarında meyhaneye götürdüklerinden. Adamlar çoğu kez gece vakti kalabalık gruplar halinde çıkmış, içkiyle ağızları bozulup kabalaşarak geri dönmüşlerdi.

Bu durum da Mariko'ya konumunu, sürekli dışlandığını hatırlatmıştı.

Bugüne kadar.

Haruki'nin şarkısı neşeliydi, doğaçlamaya imkân veren basit sözleri vardı. Adamlardan bazıları eşlik etmeye başlayınca şarkı edepsizleşmişti. Kaba saba bir hal almıştı.

Yoshi iri memeler hakkında sözler eklemeye başlayınca Mariko bir sonraki dizeyi duymamak için atını aceleyle ileri –onları duymayacağı bir yere– sürmüştü. Genç bir adam kılığına girmiş olabilirdi ama konu kadınlar olunca genç bir adamın, şarkısında nelerden bahsetmek isteyeceğini kestiremiyordu.

Çıplak kadınlardan mı? Kesinlikle.

İyi de kadın çıplaklığının nesi bu kadar ilgi çekiciydi ki? Bir bedenden ibaretti işte. Bir biçimdi. Bir kılıf. Hayret bir şey. Meme memeydi işte, değil mi? Bir kadının en büyüleyici yeri akıllı olmalıydı, değil mi?

Tabii ki hayır.

Mariko hemen yanındaki Ōkami'nin cık cıklayışını hemen tanıyınca az kalsın inleyecekti. Ōkami atını onunkinin adımlarına uydurmak için yavaşlattı. Mariko'ya yanaştı.

“Şarkı ilginı çekmedi mi, *Takeo*?” diye sataştı. Kurt bu akşamüstü keyifli görünüyordu. Mariko yine neyin peşinde olduğunu merak etti. Bu oyunun ona nelere mal olabileceğini düşündü.

Sonra çok da önemli olmadığına karar verdi.

“Öyle sanıyorum ki böyle şarkılar benden çok sana hitap ediyor, *Tsuneoki*.” Sırıttı.

Mariko gözücuyla bakınca Ōkami'nin dudağının kıvrıldığını fark etti. Muzip, yaralı bir gülüştü.

“Hünerimin ispatı olarak mı kabul edeyim bunu?” Ōkami gözleri parlayarak, alçak sesle söylemişti bunu. Sözlerindeki davetkârlık Mariko'nun kanını kaydattı. Güneş arkalarında ağır ağır alçalmaya, ufkun ötesindeki karanlık da ona doğru uzanmaya başlamıştı. Ve Mariko o anda hatırladı. Gece göğünün sözleri de kararttığını. Onlara gölgeli anlamlar kattığını.

Yalnızca bir bakışla bile, masum olanın yasak hale geldiğini.

O gece kaplıcanın yanında Ōkami'nin dokunuşunun kavurucu sıcaklığını. Damarlarında yanan ateşi.

Mariko alelacele başını salladı. “Gülünçlüğü'nün ispatı aslında.”

“Ne büyük insafsızlık. Vah vah. Ben her gün gölgemi takip edilmeye degecek biri olduğuma ikna etmeye çalışıp dururken.”

Mariko, Ōkami’nin arkasına düşen gölgeden uzun ince silüetine şöyle bir baktı. Sarsak ve kararsız görünüyordu. Duruma uygun. “Belki de daha çok çalışmalısın.”

“Güzel bir şey söylemek bu kadar mı zor? Bir kerecik.”

“Söylerim,” dedi Mariko hemen cevabı yapıştırarak. “Sen nasıl yapacağımı gösterdikten sonra.”

Ōkami güldü.

Artık diğer adamların epey önündeydiler. Yan yana atlarını sürüyorlardı.

Rōnin ve kılık değiştiren savaşı kız.

Mariko, Ōkami’den nefret etmek istiyordu. Ancak ellerinin saçlarında gezdiği anları hatırlayınca... Gülerken gözlerinin yukarı bakışını... Canı istediğinde tavrının tamamen yumuşamasını... Sahici davrandığı zamanları...

Ōkami tam bir muammaydı. Onursuzca şeyler yapmamasına rağmen onurlu bir gençti. Mesela Mariko’yu başının çaresine bakmaya terk edebilecekken kurtarması. Ya da imparatorluk şehrinde kaçıp gitmesi gerekirken ihtiyar bir kadına para bırakmak için durması. Mesela Mariko’nun sırrını saklaması. Üstelik sadakatinin sahipleri başkalarıyken.

Mariko kaçamak bir bakış attı ona. Kuvvetli parmaklarının dizginlerin koyu kırmızı kumaşını gevşekçe tutuşunu gördü. Dudaklarının sözcükleri şekillendirişini hatırladı. Ōkami her şeyi kayıtsız bir delikanlının doğal zarafetiyle yapıyordu. Hesaplamıyordu. İçinden geldiği gibi davranıyordu.

Ve elleri, Mariko’nun hayatında gördüğü en güzel ellerdi.

Mariko tam hoş bir şey –eyerinde ne kadar iyi oturduğunu– söylemeyi düşünürken Ōkami atını onunkinin önüne sürüp sağ yumruğunu havaya kaldırarak onu durdurdu.

Atının burun delikleri genişledi. Mariko'nun atıysa hafifçe kişnedi.

Önlerinde ormanın en batı ucundaki tanıdık akçaağaç sırası vardı. Meyhaneye yaklaşmışlardı.

Ağaç sırasının arkasında birkaç kara duman bulutu kıvrım kıvrım yükseliyordu. Görmeyi bekledikleri tek duman bulutu değildi. Kulübenin yıkık bacasından tüten duman değildi. Havayı tuhaf bir koku doldurmuştu.

Yanık et. Belli belirsiz bir çürük kokusuna karışmış.

Ökami sert bir sesle, "Burada kal," deyip atını dörtnala sürdü.

Mariko hiç tereddüt etmeden onun peşinden gitti.

"Adamların yanında kal," diye bağırdı Ökami arkasına bakıp kaşlarını çatarak.

Mariko'nun göğsündeki öfke taşıtı. "Bana söylemiyorsun herhalde," dedi onun yanına geçerek. "Bu kadar aşağılayıcı bir emre itaat etmemi bekleme benden."

Açıklığa yaklaşp atını dizginlerken, "Seni ahmak," dedi Ökami. "Sana Ranmaru'yla kalmanı emrettim çünkü keskin gözlerin ve sivri bir zekân var."

Açıklığın önünde durduklarında gördükleri manzarayla Mariko'nun boğazı düğümlendi.

Akira-san'ın kulübesi alev alev yanıyordu. Önündeki köhne masalar da. Alanın yerle olmuş zemininde kan damlaları ve yanmış toprak öbekleri vardı.

Burada bir katliam olmuştu.

Masaların üstüne devrilen zavallı talihsiz müşteriler öleli epey zaman olmuştu. Kimilerinin cesedi çalılardan sıçrayan alevle yanmıştı.

Ökami eyerinden indi. Mariko tüm ayrıntıları ağır ağır zihnine kazıdığını görebiliyordu ama yine de dikkatle çevreyi tarayarak peşinden gitti.

Mariko bir iz sürücüyle birlikte ilerlemenin nasıl bir şey olduğunu bilirdi.

Kenşin burada olsaydı o da tam olarak aynı şeyi yapardı.

Son geldiklerinde onlara hizmet eden delikanlı ile genç kızın cesedini alev alev yanan kulübenin yanında buldular. Delikanlının göğsü yarılmıştı. Yarası temiz, kesintisiz bir çizgi halindeydi ama yine de ona müthiş acı vermiş olmalıydı. Mariko çocuğun hemen ölmediğini biliyordu. Cesedini çevreleyen koyu kırmızı leke genişti. Kenarları kurumuştur. Neyse ki kız anında ölmüştü, boğazında derin bir yara vardı.

Mariko ve Ōkami, delikanlı ile genç kızın cesetlerinin yanında durup sessizce gençliklerine üzüldüler. Yaşanamadan çalınan hayatları için yas tuttular.

Sessizliği çatallı bir ses bozdu. Gökyüzüne doğru inleyen, ara ara alçalan bir ses.

“Akira-san,” dedi Ōkami hızlı adımlarla cesetlerin yanından geçerken.

Yüzü çökmüş ihtiyarı kulübenin arkasında buldular. Titrek elini kaldırdığını görünce yanına koştular. Karnından bıçaklanmıştı. Kanı ağır ağır kendi içine akıyordu.

Korkunç bir ölüm şekliydi bu. Korkunç bir ıstıraptı.

Ōkami’yle konuşurken ağzının bir köşesinden kan sızıyordu. Ōkami’nin *kosode*’sinin yakasına uzanıp onu kendine çekmek için boşuna debelenirken.

Kurt ona yaklaştı. “Kimdi?” Mariko, yumruklarını sıktığını gördü.

Bedeninden hafif bir uğultunun dalga dalga yükselmeye başladığını.

“Sa-samuray,” dedi Akira-san gıcırtılı bir sesle.

Mariko o anda, Ōkami’yi daha önce gerçekten öfkeli haliyle hiç görmediğini fark etti. Geçen hafta, çayhanenin önünde şahit olduğu hiddet anının çok ama çok ötesindeydi. Mariko ilk günler,

delikanlının güçleri konusunda daha fazla bilgi koparmaya çalışırken Yoshi, Kurt'un büyük bir öfkeye kapılmasının çok nadir bir durum olduğunu söylemişti.

Nefret etmek için insanın önce sevmesi gerekir, demişti aşçı.

Ve Ōkami'nin sevdiği çok şey yoktu.

Akira-san başka bir şey söyleyemeden Ranmaru arkalarındaki yanmış çalılıkları ezip geçerek yanlarına geldi. Ansızın durdu, yüzü bembeyaz kesildi. Akira-san, Kara Klan'ın liderine uzandı, Ranmaru yaşlı adamın yanına fırlayıp kanlı elini sımsıkı tuttu.

Akira-san gözlerini Mariko'ya çevirdi. Kısıtı onları. Soluğu kesik kesik, hızlı hızlı çıkmaya başladı.

"O...onu bulun... e...ejderhayı," dedi kekeleyerek.

Mariko'nun nabızı duruverdi. Buz gibi bir mengene kıstırdı göğsünü. Göğüs kafesine sardığı bağları delip geçti.

"Ejderha mı?" diye sordu Ranmaru.

"Kai... Ejderhası'nı bulun." Akira-san ağzından kan fışkırırken öksürdü. Sonra titreyen parmağını kaldırıp bir şeye işaret etmek istercesine uzattı.

Ya da birine.

Mariko kalbinin çılgınlıklarından başka bir şey duymuyordu.

Mümkün değil. Bu mümkün değil.

Akira-san'ın gözleri kapanırken eli düştü. Can bedenden ayrılırken. Mariko'nun eli boğazına uzandı. Ve beyinde bir tufan koptu.

Kenşin. Kardeşi. Ailesinden biri.

Ne yaptın sen?

Duman perdesi ve keder

Mariko dünya başına yıkılmasın diye kendini işine verdi. Ranmaru, Kai Ejderhası hakkında hiddetle konuşurken onu dinledi. Sağ kalan adamlarına Hattori Kenşin'in nerede olabileceğini soruşturmalarını emrederken dinledi. Hattori Kenşin'in neden masum, yaşlı bir adamı ve iki genç torununu soğukkanlılıkla öldürmüş olabileceğini soruşturmalarını da.

Kenşin gerçekten bunu yapmış mıydı?

Mariko bu soruyu kendine defalarca sordu. Sayısız kez.

Kenşin neden böyle bir şey yapsın?

Bu sorunun yanıtının en can sıkıcı tarafı Mariko'nun iki cevabından da emin olamamasıydı.

Kardeşi her zaman onurlu bir adam olmuştu. Savaşçının yolunu harfiyen uygulayan bir adamdı. Mariko, *buşido*'ya Kenşin kadar uyan çok az adam tanıyordu. Kenşin gibi onura ve yiğitliğe önem veren bir adamın masum ve silahsız insanları öldürmek için bir gerekçesi olmalıydı. Bir nedeni olmak zorundaydı.

Ancak Mariko ne kadar çabalarsa çabalsın bu gerekçeyi bulamıyordu. En çok da geçerli bir neden olamayacağını bildiği için.

Ranmaru'nun planlarına –Kai Ejderhası'nı bulup bin yerinden bıçaklayarak gebertmek– kulak misafiri olunca dehşetin ruhunda cisimleştiğini hissetmişti. O da bir plan yapmalıydı. Hiç değilse oturup sessizce beklemekten başka şeyler yapmalıydı.

Ranmaru, Kara Klan'ı peşine salarsa Kenşin'in çarpışması gerekecekti.

Ölebilirdi.

Mariko kardeşinin Kara Klan üyelerinin pek çoğunun hakkından gelebileceğinden emindi.

Ama Ökami'le baş edemezdi.

Mariko kardeşini Kurt'un kaçınılmaz hücumundan koruyacak bir şey bulmak zorundaydı. Sonuçta bir yırtıcı hayvanın, avını yakalamak için önce onu görmesi gerekiyordu.

Ranmaru esip gürlerken Ökami tam bir kararlılıkla sessizliğini korumuştı. Hatta her zamankinden daha mesafeli davranıyordu. Artık Mariko'ya bile gülmüyordu. Yine her gün kamptan çıkıp gitmeye başlamıştı. Muhtemelen kardeşi Yumi'yi görmek için İnako'ya gidip geliyordu.

Gerçi Mariko bunu pek umursamıyordu.

Korkusu –giderek büyüyen endişesi– Mariko'yu çevresindeki tüm sohbetlerden uzaklaştırıyordu. Kampta yolları kesiştikçe Ökami'den kaçmaya çalışmıştı. Ökami'nin de ondan kaçtığı gibi. Ne pahasına olursa olsun.

Mariko kendini işe vermişti. Bugün ise Haruki'nin demir ocağında oturmuş, büyük bir özenle boş yumurta kabuklarını dolduruyordu.

Bu fikir kasvetli bir rüyanın ardından gelmişti aklına. Rüyasında Yoshi'nin yumurtaları kırmadan kabuklarından çıkarışını seyreliyordu. Kabuklar bozulmadan kalıyordu. Bomboş. Sonra dağılıp duman oluyor ve Yoshi'yi gizliyorlardı.

Mariko ansızın uyanmıştı. Ve düşünmeye başlamıştı.

Duman geri çekilmeyi gizlemenin harika bir yoluydu. Hatta belki bir girişi. Hele de bu duman gerçek bir yangından yükselmiyorsa.

Duman, alevin ilk işaretiydi. Genelde kaynağını bulmak için etrafında bulunan kişileri telaşa sürüklerdi. Bir yağmacının izini kaybettirmesine yardımcı dokunacak bir telaşa.

Mariko ertesi gün Yoshi'den bir havan ve tokmak ödünç almıştı. Hummalı bir çalışmayla tozu öğütmeye başlamıştı. Önce basit bir karışım yapmıştı. Kaplıca sularının çevresindeki pis kokulu sarı taşları alıp toz haline getirmişti. Sonra bunları kuru ziftle karıştırarak yumurta kabuğunun içinde bir kalıp haline getirmeye çalışmıştı.

Bekleneceği üzere leş kokulu feci şey daha alev alamadan ellerinin arasında dağılıp gitmişti.

Derken Mariko, Yoshi'nin gündelik konularda verdiği derslerden birinde öğrettiği bir şeyi hatırlamıştı. Hayvan gübresi muhteşem bir kavdı. Yoshi ona ateş yakmayı öğretirken ispatlamıştı bunu.

Mariko da bu yüzden at gübresi, sarı taş ve zifti eşit ölçüde karıştırıp bunları ince bir toz haline getirmişti. Son olarak Haruki'nin demir atölyesinden alıp eklediği kurum, karışımı dengelemiş ve üstünde çalışmayı daha az tehlikeli hale getirmişti.

Mariko'nun yapması gereken tek şey kalıp hazırlamaktı artık. Yumurta kabukları da bunun içindi.

Mariko'nun tozu kaplayacak kristalimsi bir şeye ihtiyacı vardı. Dağılmadan taşınmaları, en ufak sıcak dalgasında patlamamaları gerekiyordu. Mariko önceki gün pamuk helvayı, şekerlemenin ateşten uzun süre uzak tutulunca tatlı *amazura* şurubunun etkisiyle katılaştığını hatırlamıştı.

Yoshi'den *amazura* şurubu almış, hafif bir ateşte eritmişti. Katılaşmasını bekledikten sonra öğütüp toza çevirmişti. Tozu yumurta kabuğunun içine serpiştirmişti. Sonra da yumurta ka-

buğunu, içinde bir kabuk daha oluşturmak için ateşin yanına bırakmıştı. Böylece kabukları çok daha sağlam olmuştu.

Deney işe yaramazsa Mariko'nun en baştan başlaması gerekecekti.

Ayağının dibindeki üç kaptaki üç tozu dikkatle ölçtü. Her birini *amazura*'yla astarlanmış yumurta kabuğunun içine doldurdu.

Sonra da ayağa kalktı.

Çünkü tozları karıştırırken sürtünmenin bu tozlar arasında tepkimeye yol açıp bir duman bulutu oluşturduğunu öğrenmişti.

Yumurtayı iki kere salladıktan sonra sertçe yere attı.

Yumurta büyük bir gürültüyle patladı. Yerden yanık yumurta ve at pisliği kokan beyaz bir duman yükseldi. Hızla uzaklaşıldığı takdirde dayanılabilir bir kokuydu bu.

Mariko hiç değilse fiyaskoyla bitmeyen bir şey yapmayı becerebilmişti.

Mariko son eserini gösterince Ranmaru, "Etkileyici," dedi. Mariko'yu görmek için dumanın arasında elini salladı.

Mariko düşmanına –kardeşinin düşmanına– onu gözlerden saklayan bir araç temin ettiğini, bunun anlamını düşündü. Yazık ki başarısını gizlemek için çok geç kalmıştı ve –Mariko'ya göre– ne kadar çok duman olursa o kadar iyiydi. Bu proje üzerinde çalışmaya ormandaki açıklıkta yaşanan olaylardan önce başlamıştı. Kara Klan'ın beyin takımında yer kazanmak istediği zamanlarda. Onu müthiş bir suçluluk duymaktan koruyan tek şey, deneylerinden öğrendiği *her şeyi paylaşmamasıydı*.

Henüz Ranmaru'ya en büyük buluşunu açıklamak niyetinde değildi. Jukai Ormanı'nda yaptığı şeylere rağmen kardeşi Kenşin'in, düşmanlarının hakkından gelmesine yardım etmek için elinden geleni yapacaktı.

Mariko gücünü topladı.

Bulduğu ilk fırsatta, Kenşin'in onca masumu neden öldürdüğünü öğrenecekti. Kara Klan'la yaşarken edindiği deneyimler görüntünün yanıltıcı olabileceğini öğretmişti ona. Ve güven konusunda kardeşine ayrıcalık tanıyacaktı. En azından şimdilik.

"Kaç tane duman topu yapabilirsin?" diye sordu Ranmaru.

Mariko kaçamak bir cevap verdi. "Epey zaman alıyor."

"Sana yardım edecek birilerini göndereceğim. Ren ve Yoshi bunu yapmayı öğrenmekten memnun olurlar."

Malzemelerimi not edip başka ne kattığımı görmekten de.

"Yalnız çalışmayı tercih ederim," dedi Mariko. "Toza dokunmak çok tehlikeli ve deneyimsiz bir el bütün kampı ateşe verebilir."

Ranmaru kararlıydı. "Öyleyse tozu doğru kullanmayı öğret onlara."

"Hem onları eğitip hem de duman topu yapacak vaktim yok."

"Sen neye ihtiyacın olduğunu söyle yeter, ben hepsini temin ederim."

Kara Klan liderinin azimli karakteri giderek daha sıkıntılı olmaya başlıyordu. Ranmaru sorunları pek görmüyordu. O sadece çözümü görüyordu ve sonsuz iyimserliği Mariko'nun sinirlerine şimdi her zamankinden daha çok dokunuyordu.

Mariko çabucak düşündü. İçeriği açıklasa bile Kara Klan'daki hiç kimse miktarı doğru ayarlayamazdı. Bunun için haftalarca çalışmaları gerekecekti. Mariko onlara yumurta kabuğunun içini nasıl sertleştirdiğini asla söylemezdi. "Kaplıcaların etrafındaki sarı taşlar. Kurumuş at gübresi. Bir de Haruki'nin demir ocağından kül."

"Bir de yüksükotu." Bu ses Mariko'nun arkasından gelmişti.

Ökami.

"Yüksükotu mu?" dedi Ranmaru şaşkın bir ifadeyle. "Zehirli olan mı?"

Mariko yüzünü ekşitmemek için kendini tuttu. "Elimde yüksükotu var, evet, ama..."

Ökami onun karşısına geçti. "Bizi kandırmaya kalkışma, Köse Beyimiz," dedi sakın bir sesle. "Duman topu için kullanmadıysan ne diye topladın onları?"

Mariko yine hızlı düşündü. "Yumurta kabuklarının içini sıvamak için yüksükotu özü kullandım."

Yine gerçeklik payı olan bir yalan. Mariko küçükken öğretmeninin yaptığı deneyi hatırladı. Yüksükotu sap ve tohumlarından yaptığı macun, parlak bir ışık çıkarmıştı. Mariko daha önce, duman topuna bu karışımdan eklerse gerçekten patlayabileceğini fark etmişti. Sadece duman ve pis kokulu gazlar yaymakla kalmayacaktı.

"İlginç," dedi Ranmaru.

Ökami yalanlarının kokusunu almış gibi gergin bir ifadeyle Mariko'ya döndü. "Oldukça."

"Pekâlâ," dedi Ranmaru. "Sana malzemeleri temin edeceğiz. Beş gün içinde elli duman topu hazırlayabilir misin?"

"Denerim."

"Harika." Ranmaru sırttı. "Kılıçla dövüş dersleri nasıl gidiyor?"

"Şey... gitmiyor," diye itiraf etti Mariko. "Zamanımın çoğunu bu işe harcıyorum."

Kısmen doğrudu. Ama işin aslı, öğretmenin hiçbir zaman öğrencisiyle aynı yerde olmadığı bir durumda herhangi bir dersi sürdürmenin zor olduğuydu.

"Çalışmaya devam etmen önemli." Ranmaru konuşurken dikkatle Mariko'yu süzüyordu. "Çünkü bu topları bu kadar iyi yapabiliyorsan, bir sonraki baskında bize eşlik etmeni isterim."

Mariko'nun benzi attı. "Ben... ben..."

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," dedi Ranmaru.

Mariko, Ökami'nin bakışlarıyla kafatasını delmek üzere olduğunu hissetti yine.

“Evet... gitti zaten.”

Ranmaru kaşlarını çattı. “Pek öyle bir halin yok.”

“Bir sonraki baskını nereye yapmayı planladığınızı sorabilir miyim?”

“Buradan çok uzak olmayan bir yere,” diye cevapladı Ranmaru.

“Müdahalemizi fena halde hak eden bir yere.”

Ökami, Mariko’ya gözücuyla baktı. “Hattori klanının bölgesine.”

Mariko’nun başı dönmeye başladı. En baştaki şüpheleri doğrulanmıştı.

Ama bu şüphelerin varlığı, durumu kendi kulaklarıyla duymasını hiç de kolaylaştırmamıştı.

Kurt devam etti: “Bir ejderhayı dışarı çıkarmanın en iyi yolu, inini tehlikeye sokmaktır.”

Mariko, şakakları zonklasa da sakın bir sesle konuştu. Et-kilenmemiş gibi. “Akira-san’a neden saldırdığını biliyor muyuz?” diye sordu Ökami’ye. İçindeki kinin başlıca kaynağına delice tutunmak istiyordu.

İlk ve en kalıcı kaynağına.

O gece orada olduğunuzu söyle bana. Kafilime saldıranların siz olduğunuzu söyle. Hattori Mariko’yu öldürmeye çalıştığınızı ve kardeşinin de bunun için Kara Klan’dan intikam almak istediğini söyle.

Söyle ki seni yok edeyim ve ardıma bile bakmayayım.

“Neden yaptığının bir önemi yok,” dedi Ökami. “Önemli olan yapmış olması.”

Sadece ve sadece eylemlere inan.

Fakat Kenşin’in kendince nedenleri olmalıydı. Mariko sebepsiz yere asla böyle bir şey yapmayacağına inanmak zorundaydı. Tüm deliller aksini gösterse de buna inanmaya ihtiyacı vardı.

“İnsan durup dururken birini öldürür mü?” diye sordu Mariko.

“Onun gibi adamların gerekçeye ihtiyacı yoktur,” diye cevap verdi Ökami.

Ranmaru iç geçirdi. “Hattori bölgesine gittiğimizde görürsün. İmparator’un Hattori Kano gibi adamları başa getirerek halkını nasıl yüzüstü bıraktığını göreceksin. İmparatorumuz güçlü değil. Zayıf ve çıkarıcı biri. Kendini imparatorluğun üstünde tutuyor. Minamoto Masaru ülkesine gerçekten değer verseydi, gücünü halkından aldığını bilirdi. Wa halkı ancak imparatorluğumuzu şanlı kılacak kişilerin peşinden gider.

“İktidarı, yönetme kudreti olanlara vermenin zamanı geldi,” diye devam etti Ranmaru. “Güçlü bir bilekle. Ve tek yürekle.”

Mariko pek bir şey söyleyemeyeceğinin farkındaydı. Yerli yersiz konuşursa düşüncelerini açık ederdi. Ve kalbi daha fazla acıyı kaldıramazdı. Şimdi olmazdı. “İmparatoru devirmek mi istiyorsunuz?”

Kara Klan lideri arkadaşına baktı. “Ökami...”

“Ranmaru iktidarın tekrar *şogun*’a geçmesini istiyor,” diye tamamladı Kurt.

“Hangi *şogun*?” diye sordu Mariko. “*Şogun* soyunun yıllar önce ortadan kalktığını sanıyordum.”

Ökami’nin delici bakışları Mariko’nun gözlerine değdi. Yumuşak bir sesle konuştu. “*Şogun*’un son vârisi, Takeda Shingen’in oğluydu.”

Ranmaru.

“Yani siz,” –Mariko dikkatle Ökami’ye bakarken yutkundu– “siz askeri gücün Ranmaru’ya iadesi için mi mücadele ediyorsunuz?”

Ökami bir şey söylemedi. “Benim mücadele etmemin tek nedeni klanıma olan sadakatim. Kara Klan’a ve hizmet ettiğimiz insanlara. Ranmaru *şogun* olmak istiyorsa ona yardım etmek için elimden geleni yaparım. Bunun dışında hiçbir amacım yok.”

Belki de gerçekler sonunda Mariko’nun karşısına çıkmıştı. Kara Klan, Takeda Ranmaru’yu –bir *rōnin*’i– Yedo’daki hükümdarlık tahtına mı oturtmak istiyordu?

Peki –tabii öyleyse– bir haydut çetesi bunu nasıl gerçekleştirecekti?

“Sanada Takeo’nun bir gün işimize yarayacağını söylemiştim sana, Ŗkami,” dedi Ranmaru. Gülüşü sertti. Adeta tehditkâr.

Böylece Ŗkami hiddetle Mariko’nun yanından geçip giderek gecenin karanlığına karıştı.

Acıların şehri

Kenşin hizmetli kapısının önünde atından indi. Evine dönmüştü. Bitkindi. Sefil haldeydi.

Rüyalar peşini bırakmıyordu. Mariko kaybolduğu günden beri huzurlu bir uyku çekmesine izin vermiyorlardı. Meyhanenin orada bilincini kaybettiğinden beri rüyaları daha da kötölemişti.

Feryat figân yardım isteyen ihtiyar bir adama dair kâbuslar. Uzun otlardan oluşan bir denizde kıvranan, bedenlerinden kıpkırmızı çağlayanlar gibi kan fışkıran bir oğlan ile bir kız.

Kenşin başını sallayıp bu düşünceleri zihninden kovdu. Ailesinin evine arka kapıdan, başı önde girdi.

Hiç kimseyle konuşmak istemiyordu. Kimseyi görmek istemiyordu. Kimsenin onu görmesini de. Ailesinin bilmesi onu utandıracağından değil. Babası bu konuda sitem etmezdi ona. Sonuçta aleni bir yenilgi değildi. Hattori Kano kurbanların ailelerine tazminat teklif ederdi en fazla. Peki ya Kenşin'in annesi? Taira Hime gözü dönmüş oğluna kaşlarını çatardı muhtemelen. Sonra da ona yemek getirir, bu nahoş olayı zamanla akıllardan silinmeye bırakırdı.

Karanlık Kenşin'i saklıyordu. Arazinin her köşesinde meşaleler titreyordu. Ayakları Kenşin'i çatısı temiz, hoş kokulu hasırlarla yenilenmiş küçük binaya götürdü.

Kenşin hiç durup düşünmeden en sağdaki pencerelerden birinin altına oturdu. Sırtını sert, beyaz alçıya yasladı. Bu yakınlığın onu rahatlatmasını umuyordu.

Sürgülü bir kapının fısıltıyla açılışı bile onu teselli arayışından koparmadı. Tanıdık bir bedenin gölgesi üstüne düştüğünde Kenşin başını kaldırıp bakmadı.

Amaya hiçbir şey söylemedi. Kenşin'in yanına oturdu.

Bir süre sonra Kenşin'in başı, Amaya'nın omzuna düştü.

"Ne oldu?" diye sordu Amaya yumuşacık bir sesle.

Kenşin cevap vermedi.

"Kenşin."

"Omzun rahat değil." Kenşin başını kaldırdı. Uzaklaşmadan Amaya çenesinden tuttu.

"Ne oldu?" diye tekrarladı.

"Omzun çok sıkı. Daha çok yemelisin."

Amaya güldü. "Sen de."

Kenşin başını yeniden kızın omzuna yasladı.

"Rahatsızdı hani?" diyerek dalga geçti Amaya. Kenşin'in eline uzandı, parmaklarını onunkilere doladı. "Rahat değil çünkü başını yaslıyorsun. Kalbini yaslasana."

Kenşin yutkundu. Onun sıcaklığına sokuldu. Kaygılarını bir an olsun unutmaya çalıştı.

"Korkunç bir hata yaptım," diye fısıldadı.

Kara Klan, Hattori bölgesinin sınırında atları durdurdu.

Alacakaranlık çökmüştü. Ağustosböceklerinin vızıltılarıyla dalgalanan havayı karanlık göğü kaplayan arpa ve buğday kokuları sarmıştı.

Mariko'nun kalbi göğsüne sığmıyordu. Ailesini uyarmalıydı. Kenşin'i uyarmalıydı.

Ōkami'ye gözücuyla baktı. "Neden bu insanlara baskın yapmaya, onları yağmalamaya geldik?" diye sordu sakın bir ses tonuyla. "Size hiçbir şey yapmadılar ki."

"Baskın yapmaya, yağmalamaya gelmedik," dedi Ōkami. "Biz buraya..." Başını yana eğdi. "Yeniden bölüştürmeye geldik."

"Nasıl yani?"

"Hattori Kano topraklarında yaşayıp çalışan insanları yıllardır soyuyor."

"Ne?" diye haykırdı Mariko. Tüyleri diken diken oldu. "Ben hiç öyle bir şey..."

"Gelirinin çok üstünde para harcıyor. Bir süre önce kızının çeyiz parası da çalındı. Sırf nüfuz sahibi olmak için o parayı kendi halkından çalmıştı."

Yalan!

Mariko bütün bunları yalanlamak için ağzını açtı. Ailesinin şerefini savunmak için. Fakat içinde bir tereddüt kıvrınmaya başladı. Minicik bir kuşku tohumu.

Hattori Kano kötü bir adam değildi.

İtibar kazanmak uğruna biricik kızını satmış olsa bile. Babasının konumundaki bir adamın böyle bir şey yapması olağandışı sayılmazdı. Evet, Hattori Kano daima Mariko'nun başka türlü olmasını isterdi. Çocukça isteklerinden vazgeçip kendini aşmasını isterdi. Mariko'ya söylediği son sözler bunlar olmuştu. Ama kötü bir baba değildi. Mariko'yu seviyordu. Ona yol gösteriyordu, ilgi gösteriyordu.

Böyle bir adam halkını göz göre göre soyamazdı. Hem de sırf Heian Kalesi'nde kendine yer edinmek için.

Ne var ki şüphe tohumu Mariko'nun beynine ekilmişti.

Babası itibarını biraz olsun artırmak için tek kızını satmıştı. Oysa imparatorluk sarayında zerrece nüfus sahibi olamayacaktı.

Annesiyse bir kez olsun itiraz etmemişti. Babası halkının mahsullerinden fazla pay alsa da annesi bir şey söylemezdi. Kardeşi bununla ilgilenmeyi akıl edemezdi zaten.

Peki ya Mariko?

Birçok şeye göz yumdum. Gerçek bir hayata sahip olduğumu sandım hep.

Gerçekte hiçbir şeye sahip değilken.

“Bize inanmıyor musun?” diye sordu Ranmaru. “İnanmıyor gibi bir halin var.”

“Mesele size inanıp inanmamam değil. Bir *daimyō*’nun kendi halkına bu kadar duyarsız olmasına inanamıyorum sadece.”

Ōkami ona baktı. “O sadece imparatorunun yolundan gidiyor.”

“Bu düşünceden bu kadar rahatsız oluyorsan neden yakındaki şu köye gitmiyorsun?” diye sordu Ranmaru. “Gerçeği kendi gözleriyle görürsün.”

“Bana güvenir misiniz?” diye sordu Mariko.

“Tabii ki hayır.” Ranmaru sırttı. “Yanına birini al.”

Mariko’nun gözleri hiç düşünmeden Ōkami’ninkilere kaydı. Kalbi onun adına seçimini yapmıştı.

“Gece yarısına kadar dönmüş olun,” deyip konuyu kapattı, Kara Klan lideri. “Sonra da ambar ve mahzenleri yağmalarız.”

“Yaptığınız şey *bu* yani.” Mariko kesin bir gerçeği dile getirir gibi söyledi bunu. “Kara Klan’ın asıl işi bu. Çaldıklarınızı daha kötü durumdakilere dağıtıyorsunuz, Iwakura’daki kadın gibilere.”

Ailesinin arazisinin güney yakasındaki bir köyün eteklerinde Ōkami’yle amaçsızca dolanıyorlardı.

Ōkami cevap vermedi.

“Ve eylemlerinizin bu bölgedeki insanlara zarar vermeyeceğine cidden inanıyorsunuz, öyle mi?” diye üsteledi Mariko.

“Vermeyecek,” dedi Ōkami. “Sadece Hattori Kano’nun kesesine zarar verecek. Bu sırada Kai Ejderhası da öldürölür, olur biter.”

Mariko’nun göğsüne bıçak gibi bir acı saplandı. İtiraz etmeyi her şeyden çok istiyordu. Onu aksine ikna etmeyi. Akira-san’ın ölümünden sorumlu olanın gerçekten Kenşin olduğunu bile bilmiyorlardı!

Ama yine de...

Mariko’nun beyni girdap gibi dönüyordu. Yapabileceği tek şey, akıncılarla kalmaktı. Böylece çok geç olmadan ailesinin hizmetkârlarını uyarmanın bir yolunu bulurdu belki. Düşünmek bile istemediği şey gerçekleşmeden.

Bir şekilde gerçekleşecek olursa da... Mariko’nun bir silahı daha vardı.

Önlerinde uzanan arazinin genişliğini inceledi. Güneş batmıştı ama hâlâ tarlalarda çalışan pek çok kadın ve çocuk vardı. Yabani otları yoluyor, durmadan ekinlere musallat olan sayısız böceği kovalıyorlardı. Pirinçlerin altın sapları giderek uzuyordu. Mariko hasat zamanına bayılırdı. Tarlalarda dolaşır, sayısız küfenin arasında kaybolur, çamura bir şeyler çizer, kafasında yeni fikirler şekillendirirdi.

Bu anıların en güzellerine odaklandı. Çevresinde çalışan insanlara.

Hiç gülmüyorlardı. Ve Mariko bunu daha önce hiç fark etmemişti.

Ōkami ve Mariko alçı sıvalı binaların gölgesinde, saz çatılarının altında durdular ve çocukları yemek için didişen, sevdikleri yorucu bir iş gününün ardından evlerine dönen işçileri dinlediler.

Ōkami küçük evlerinin hemen önündeki küçük bir ateşin başında akşam yemeği için toplanan bir ailenin yanında durdu. Mariko’ya bir orak verip peşinden bitişikteki tarlaya gitmesini söyledi. Hasada devam etmeye kararlı işçilermiş gibi. Uzun tahıl dalgalarının arasına çömeldiler ve yemek yiyen aileyi seyretmek için

o yana döndüler. Mariko uzakta bir tilkinin sarı gözlerini görür gibi oldu, gölgelerin arasında bekliyor, artık bir şeyler arıyordu.

Çocuklar kir pas içindeydi. Yemekleri azdı ama yine de yüzleri gülüyordu.

Annelerinin yaralı olduğu belliydi. Küçük bir kepçeyle darı almaya giderken topallıyordu.

“Okaa,” dedi annesinin bir kâse yemek verdiği en büyük kız, “sen ye. Ben aç değilim.” Gözleri onlardan bir taş atım mesafesindeki uçsuz bucaksız altın buğday tarlasına kaydı.

“Hayır, canım. Ben yemeğimi yedim.” Kadın, bir şey söylemesin diye kocasına kaçamak bir bakış attı.

Mariko adamın, yanına oturan anneye sessizce yemeğinin yarısını verişini izledi.

Neyse ki çocukların çoğu durumu fark etmedi. Anne ve babalarının durumundan habersiz, gülümseyerek yemeye devam ettiler. Fakat büyük kız farkındaydı. Kâsesini anne ve babasının kâselerinin yanına itip ses çıkarmadan yemeğinin bir kısmını onların tabağına koymaya başladı.

Mariko bunu görünce irkildi. Yüreğine bir şey saplandı. Bunca yıldır hiç kimsenin görmediklerini gören bir kız olmakla övünüp durmuştu. Dünyayı olduğu gibi değil, olması gerektiği gibi gören biri olmakla. Bakışları diğer çocukların, küçüklerin gülen yüzlerine kaydı.

En büyük kızın yüzüne, alnında oluşan minicik çizgilere kaydı.

Mariko'nun, çocukluğuna dair çok güzel anıları vardı.

Ve bunlardan hiçbirinde yemek zamanı, mutluluk dışında bir şey çağırıştırmıyordu.

Belki de beynim sadece görmek istediklerini görüyordu.

İdrak ettiği şey soğuk bir el gibi yapıştı boğazına. Bu anıların hiçbirinde aynı mutluluğu babasının çalışanlarında gördüğünü hatırlamıyordu. Mariko ailesinin mülkünün sınırlarında, uzak tarlalarda, su birikintilerinde dolaştığı zamanlarda işçiler genel-

likle gerisingeri götürürlerdi onu. Gülümseyişleri solgun olurdu. Bitkin. Mariko o zamanlar neden üzgün göründüklerini sorardı sık sık. Neden daha fazla gülmediklerini.

Annesi sadece yorgun olduklarını söylerdi. Sonra dadısı Mariko'yu zorla içeri sokardı. Bu işler böyleydi. *Daimyō* halkın çalıştığı toprakların sahibiydi. Toprakları işleyen insanlar efendilerinin korumasına ve bakımına karşılık *daimyō*'ya vergi öderdi.

Hattori Kano'nun, payına düşenden fazlasını almış olabilir miydi?

Mariko, babasının zaman zaman işçilerin nankörlüğünden söz ettiğini hatırladı. Kendisi onlara yemek, sığınacak ev, çalışacak yer veriyordu. Ama onlar bir türlü memnun olmuyorlardı.

Kara Klan, Mariko'nun ailesinin servetini yeniden bölüş-türmeyi amaçlıyordu. Tarlaları işleyen ellere. Toprağı sürenlere. Ekinleri hasat edenlere.

Hepsi, Mariko güzel giysiler giyip imparatorun oğlunu baştan çıkarabilsin diyeydi. Mariko içten içe bu düşünceye hak vermek istemiyordu. Bu insanlara hakları olanın adilce bölüş-türülmesinin doğru olduğuna inanmak istemiyordu. Bunlar ailesinin insanlarıydı, burası ailesinin topraklarıydı.

Peki, Mariko kişisel çıkarı olmadan tek bir tohum ekmiş, toz toprak içinde çalışmış mıydı? Kara Klan'ın kampına gelinceye dek kendi başına hayatta kalmanın temel prensiplerini bile öğrenmemişti. Hatta orağı bile ilk kez eline alıyordu. Üstelik bunu bile kendi çıkarı için yapıyordu.

Ökami o gün Mariko'nun odun taşımakla görevlendirildiğini söylerken bile onun işe yaramaz olduğunu dile getirmişti.

Aslında Mariko'yu en çok kızdıran da bunun doğru olmasıydı. Gerçeğe dayalı ithamlara böyle hararetle itiraz etmesi ne büyük hataydı. Ökami onu tembel, şapşal ya da aptal olmakla suçlasa, gülüp geçerdi.

Oysa işe yaramazlıkla suçlaması Mariko'nun canını yakmıştı.

Mariko artık işe yaramaz olmayacaktı. Gerçekleri görüyordu.
Babasının da görmesini sağlayabilirdi.
Haksız olsalar da onlar Mariko'nun ailesiydi.
Mariko ne pahasına olursa olsun kardeşini uyaracaktı.
Öyle ya da böyle.

Baskın

El ayak çekilince ambarları yağmalamayı planlıyorlar.

Hizmetkârın tek söylediği buydu. Kenşin ihtiyar adamın peşinden koşturmuş, köşeyi döndüklerinde eski püskü *kosode*'sinin kolundan tutup adamı kendine çevirmişti.

İhtiyar adamın gözleri süt beyazdı. Ya kördü ya da kör olmak üzereydi.

Kenşin kendi kendine lanet etti. “Bunu söyleyenin kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, Efendim,” dedi ihtiyar kekeleyerek. “Bu mesajı iletmemi söyleyip sonra da bana bir bozukluk verdi. Bildiğim tek şey bu.” Başka hiçbir şeyi olmadığını kanıtlamak istercesine ellerini iyice açtı.

“Peki başka bir şey söylemedi mi? Ambarları kimin yağmalamak istediği hakkında herhangi bir şey?”

“Hayır, Efendim,” dedi ihtiyar. “Ben geçerken, alelacele söylendi bu da. Sanki mesajı getiren kişinin başka bir şey söylemeye vakti yokmuş gibi.”

Kenşin elini yaşlı adamın *kosode*'sinden çekti.

Birileri ailesini soymayı planlıyordu. Halkının yiyecek ve giyecek ambarlarını soyacaklardı. Hattori klanının büyümesini sağlayan depoları.

Kenşin bir an bile düşünmeden ailesinin askeri karargâhına döndü.

Bu hırsızlar her kimse, bu vadiden sağ çıkamayacaklardı.

Hasır saçığın altında beklerken Mariko'nun elleri titriyordu. Ōkami gölgede çömelmiş, işareti bekliyordu.

“Çarpışmak zorunda değilsin,” dedi yumuşak bir sesle.

Mariko ona döndü. “Dövüşmemi istemiyor musun?”

“Benim ne senden ne de başka herhangi birinden beklentim var. Ben sadece istemediğin bir şeyi yapmak zorunda olmadığınızı söylüyorum.”

Ōkami'nin sözleri imalı olsa da söyleyişindeki soğuk kesinlik Mariko'nun içini acıtmıştı. Ailesinden ya da onlara sadakatle bağlı samuraylardan herhangi biriyle savaşmak istemiyordu. Bu yıkımın içinde yer almak istemiyordu.

Ancak hayat kurtarma fırsatını da hiçe sayamazdı.

Ve tuhaftır ki içten içe, Ranmaru'nun başına gelebileceklerden sorumlu hissediyordu kendini. Yoshi'nin başına gelebileceklerden. Hatta Ren'in. Ve Ōkami'nin. Yanında getirdiği silahın, en uçuk hayallerinin bile ötesinde bir yıkıma yol açması mümkündü. Mariko test etmeye fırsat bulamadığı için neler olabileceğini de kestiremiyordu.

Bu yüzden Ōkami'nin başına bir şey gelirse...

Mariko bu düşüncüyü hemen zihninden kovdu.

Ōkami, Kara Klan üyesiydi. Muhtemelen onu öldürmeye gönderilen haydutlardan biriydi. Son olaylar bunun doğruluğu

konusunda soru işaretlerine neden olsa da Mariko asla Kurt'u ailesine tercih etmezdi. Bin yıl geçse de.

Karanlığın içinde bir bülbülün ötüşü çınladı.

Ortalıktan el ayak çekildiğini söyleyen çağrı.

Ökami ellerini birleştirip basamak gibi kullanarak Haruki ile Ren'in hasır çatıya çıkmalarına yardım etti. Mariko'ya da peşlerinden gitmesini işaret etti. Son anda onu kendine çekip göğsüne yasladı.

"Kahramanlık yapma. Öyle bir şey yapıp işimi daha da zorlaştırma," dedi fısıldar gibi. Gözleri iki akik taşı gibi çakmak çakmaktı.

Mariko'nun soluğu kesildi. Çılgınlığa kapıldığı kısacık bir an onu öpmek geldi içinden. "Sen işine bak, Tsuneoki-sama. Ben de kendi işime bakayım." Ren kadar yumuşak adımlar atmaya çalışarak çatıya sıçradı. Saz çatıya dümdüz uzanıp görünmemeye çalışırken kalbi adeta göğsünü dövüyordu.

Yoshi ve Ranmaru gecenin karanlığında hayalet gibi depoya ilerlediler. Mariko'nun çocukken içinde oynadığı tahıl ambarlarına.

Etrafta kimsecikler yoktu.

Ürpertici bir sessizlik hâkimdi.

Ranmaru deponun kilidini kurcalarken Ren çatının kenarını kavradı, tahta çerçeveye sıkıca tutunduktan az sonra yere düşüverdi.

Karanlığı delip gelen bir ok, Ren'in gövdesinin yan tarafına isabet etmişti.

Mariko onun düştüğünü görünce haykırmamak için zor tuttu kendini. Bir şeyler söylemeyi –saldırıya uğradıklarını haber vermeyi– düşündü ama sözcükler boğazında takılıp kalmıştı.

Onlar Mariko'nun düşmanlarıydı. Ailesinin düşmanları.

Hattori klanını soymaya gelmişlerdi.

Mariko kendisiyle savaşıyordu ama çok geçmeden bir şey söylemesine gerek kalmadığını anladı. Karanlıkta onlara yaklaşan

bir hareketlilik vardı. Ranmaru, Ren'in düştüğünü görünce Yoshi ile birlikte ambarın gölgesine sindi.

Karşıda meşaleler yandı.

Ve Hattori Kenşin'in tekinsiz, adeta vahşi yüzü karanlığın içinde parladı.

Öfkesi bedeninden taşıyordu.

Kenşin'in adamlarından biri okunu çok erken fırlatmıştı. Ailesini soymaya çalışan adamlara uyarı gitmişti böylece.

Bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu.

"Çıkın ortaya!" diye buyurdu Kenşin.

Gölgeler hâlâ karşı taraftaydı. Kenşin *katanasını* kınından çıkardı, bir baş hareketiyle adamlarını yönlendirdi. İki piyade karşıdan fırlayıp geldi. Sırtlarını kamburlaştırıp oklarını kırıştan ayırmadan yerdeki hırsız Kenşin'in önüne sürüklediler.

"Çıkın ortaya, sizi korkaklar!" diye bağırdı Kenşin.

Ayağının dibindeki genç adam en fazla yirmi yaşındaydı. Kaburgasından vurulmuştu, okun sapı siyah *kosode*'sinin kıvrımlarının arasından çıkıyordu. Karanlıkta başka bir hareket, başka bir ses olmayınca Kenşin ayağını genç hırsızın kaburgalarına, yarasının hemen üstüne bastırdı.

Delikanlı inledi. Titredi. Sonra da Kenşin'in sandaletlerinin yanına, toprağa tükürdü. "Seni zavallı alçak." Öksürdü.

Kenşin *katanasının* ucunu delikanlının boğazına dayadı. "Kimsin sen?" diye sordu. "Kim olduğunu söylersen çabuk ölürsün. Acısız. Biraz onurlu ölürsün."

Delikanlının kahkahası sertti. Adeta çılgınca.

Kenşin ayağını daha da bastırdı. Delikanlı haykırdı, sonra dişlerini sıktı.

“Ne iğrenç, ne onursuz adamlarsınız siz!” diye bağırdı Kenşin karanlığa. “Adamınız burada acı çekerken boş boş durup izleyecek misiniz?”

Ambarın sayvanının altından meşum bir kahkaha yükseldi.

“Yine de senin kadar iğrenç olamayız, Hattori Kenşin. Karşılık almak için yaralı, çaresiz bir delikanlıya eziyet eden soylu bir samuray.”

Kenşin irkildi. “Beni buna siz mecbur ettiniz.”

“Senden de bu beklenirdi. Kai Ejderhası...” Kenşin bu sözlerle eşlik eden kimliği belirsiz, alaycı gülüşü adeta görebiliyordu. “Kendi eylemlerinden başkasını sorumlu tutmak. Başka çaren yokmuş gibi. Bir de *büşido*ya itibar ettiğini söylersin.”

Kenşin’in teni yine öfkeyle tutuştu. “Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Siz kimsiniz de buna cüret ediyorsunuz?”

Karanlığı başka bir ses yırttı, bu kez daha yumuşak bir ses.

Ama kesinlikle çok daha tehlikeli bir ses.

“Biz hiçbir şey değiliz. Hiç kimse değiliz...” Karanlıkta ayak sesleri ağır ağır yaklaştı. Havada hafif bir uğultu duyulmaya başladı. Acayip ve kötücül.

“Ve *her yerdeyiz*.”

Yanda bir yerde bir hayvan hırladı. Gölgelemin içinde sarı gözler belirdi.

Uğultu daha da yükseldi.

Derken ambarın girişinde –bir dev toprağa yumruk atmışçasına– bir patlama oldu.

Ve ateş ile topraktan oluşan bir duvar, sağanak gibi üzerlerine indi.

Mariko, Kenşin’i korumak için yapmıştı bunu. Kardeşini kurtarmak için.

Ökami'ye ne olduğu umurunda değildi. Ranmaru hiç umurunda değildi.

Kardeşinin ayağının dibinde yaralı yatan Ren umurunda değildi.

Ateş topunu yakması. Yerde yuvarlanıp onu ambarın girişine fırlatması. Kara Klan'ın kaçmasına imkân veren bir karışıklık yaratması.

Hepsini Kenşin için yapmıştı.

Mariko silkinip kendine geldi. Baş zonkluyordu. Kulağına dokununca kenarından ılık kan damlalarının süzüldüğünü fark etti. Sonra dört ayak üstünde sürünerek pürüzlü porselen kaplarla yüklü, devrilmiş bir arabanın arkasına sığındı. Ateş topunun sebep olduğu patlama, ambarın girişini havaya uçurmuştu. Kara Klan'ın adamları çatının gerisinde veya saçakların altında olduklarından patlamada ölmemişlerdi. Fakat birkaçı, Mariko gibi kendinden geçmişti.

Ambar alev alev yanarken gecenin karanlığında çığlıklar yankılanıyordu.

Mariko'nun yanından ısıklık çalarak geçen bir ok tamamen kendine gelmesini sağladı. Kulaklarındaki uğultuyu keskinleştirdi. Mariko alevlerin arasından Kenşin'in kılıcını siyah bir siluete savurduğunu gördü.

Nabızı hızlandı, boğazı kurudu.

Siyah siluet aniden durdu. Ökami *bō*'sunun açısını ayarlayıp saldırmaya hazırlanırken Kenşin *katanasını* savuruyordu.

"Ren'i al!" diye haykırdı Yoshi, Mariko'nun arkasından.

Mariko'nun ailesinin hizmetkârları karanlıkta oradan oraya koşturuyor, telaşla kova, kap, yükselen alevleri durduracak bir şeyler arıyorlardı.

Mariko kaskatı kesilmiş, kardeşinin karar vermesini bekliyordu.

Ökami'nin bir tercih yapmasını bekliyordu.

Kenşin saldırmak için harekete geçerken Ōkami hızla fırladı. Derken Mariko –arabanın yanındaki yerinden– Ren’in siyah bir bulanıklığın içinde kaybolduğunu gördü.

Ōkami, Kenşin’e saldırmak yerine Ren’i kurtarmıştı.

O anda Mariko orada öylece oturup insanların acı çekişine seyirci kalamayacağını anladı.

Yangını söndürmeye yardım etmek için ayağa kalktığında, ailesinin askerlerinden biri Mariko’yu gördü. Bu genç adam onun da siyahlı delikanlılardan biri olduğunu sanıyordu herhalde. Hemen yayına bir ok taktı. Mariko başka bir şey düşünmeye fırsat bulamadan askerin ayağının dibine bir alev topu atıp yük arabasının arkasına koştu. Nabızı damarlarını yırtar gibi atarken *tanto*’sunu kınından çıkardı.

Ok Mariko’yu ıskalamıştı ama asker onu köşeye kısıtırmaya kararlı, dumanın içinden hızla geliyordu.

Adam kılıcını kaldırınca Mariko dövüşmek zorunda olduğunu anladı. Bir kez daha ok atmasına izin veremezdi. Hiç tereddüt etmeden arabanın arkasından çıkıp askerin dizlerine atıldı. Asker yere devrildi, Mariko ise *tanto*’sunu kaldırıp tehditkâr bir tavırla salladı. Asker, yüzünde hınç dolu bir ifadeyle Mariko’nun suratına yumruk attı.

Mariko’nun gözlerine ışıklı iğneler saplanıyordu. Bir gözü yaşla dolarken yanağını tuttu.

Genç asker ayağa kalkmaya çalıştı. Mariko *tanto*’sunun ucunu askerin eline saplayıp onu yere mıhladı. Metalin kemikleri ufalar-ken çıkardığı sesle ürperdi. Asker boğuk bir sesle haykırdı, sonra da kaçmaya yeltenen Mariko’yu ayak bileğinden yakalayıp tekrar yere düşürdü. Askerin kılıcını kapmak için boğuştular. Asker, Mariko’yu teslim olmaya zorlamak için *kosode*’sinin arkasından yakaladı onu. *Kosode*’si, *askerin*, Mariko’nun göğsüne sardığı muslin kumaşı görmesine yetecek kadar yırtıldı.

Askerin gözleri hayretle açıldı. Sonra hayretin yerini katıksız bir hiddet aldı. “Seni... sürük!” Mıhlınamış eliyle Mariko’yu boğazlamaya çalıştı. “Sen nasıl bir fahişesin ki katil ve hırsızlarla birlik olup savaşıyorsun? Kara Klan’ın fahişesi misin? *Nasıl bir kadınsın sen?*”

Mariko öksürdü. Askerin yüzünü tırmaladı. Diğer eliyle yeri eşelerken pürüzsüz, soğuk bir porseleni kavradı. Bir hamlede askerin kafasına bir çanak indirdi. Bacaklarını ayırıp üstüne oturduğu asker iğrenç bir söz daha söyledi ona.

Mariko’ya yumruk atmıştı. Kızın yüzündeki kemikler kırılmış gibiydi. Onu okla vurmaya çalışmıştı. Boğmaya kalkışmıştı. O nasıl Mariko’yu öldürmek istediye, Mariko da onu öldürebilirdi. Ormandaki adamı nasıl öldürdüyse onu da öyle öldürürdü.

Bu adam yaptıklarının bedelini ödemeyi hak etmişti.

Mariko yumruğunu kaldırıp askerin suratına indirdi.

Asker ona tükürünce Mariko bir yumruk daha attı.

Bir erkek yüzünden korktuğu tüm zamanlar için. Kendisinde bir terslik olduğunu düşünmesine sebep oldukları her an için. Kız çocuklarının erkek çocuklarından bir şekilde eksik olduklarına inanmaya zorlandığı tüm zamanlar için.

Ona bir kez daha vurdu. O, Mariko’ya aşağılık sözler söyledikçe Mariko’nun yumruğu da onun yüzüne iniyordu. Mariko sonunda elini hissetmez oldu.

“Ma...Mariko?” diye kekeledi sağ tarafından gelen bir ses.

Mariko kardeşiyle göz göze geldiği anda ambarın tavanı bir kül ve duman fırtınasıyla çöktü.

Ve karanlık bir gölge Mariko’yu alıp hızla karanlık gökyüzüne savurdu.

“Kenşin!” diye bağıırıyordu Amaya, duman bulutu ve kıvılcım yağmurunun arasından.

Kız kardeşi olamazdı o.

Yüzü kan kırmızı lekelerle kaplı –adamlarından birini vura vura kanlı bir posaya çeviren– o sıkı oğlan Hattori Mariko *değildi*. Kenşin başını sallayıp görüşünü netleştirmeye çalıştı.

“Kenşin!” diye bağırdı Amaya yeniden.

Kenşin hızla dönünce kızın yanan ambara kovalarla su döktüğünü gördü.

“İçeride mahsur kalan işçiler var,” dedi Amaya yalvarırcasına. “Erzak çıkarmaya çalışıyorlardı. Onları kurtarmazsak diri diri yanacaklar!”

Kenşin’in babası yalpalaya yalpalaya gelip oğlunun yanında durdu. “Adamlarımızı dışarı çıkarın,” diye emretti ipek kimono-sunun eteklerini düzeltirken.

Kenşin, Hattori Kano’nun emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getiren ilk kişi olurdu genellikle. Fakat şu anda babasının sözlerini güçlükle algılıyordu. Az önce gördüklerine takılıp kalmıştı. Ve yüzü kız kardeşininkine tıpatıp benzeyen gözü dönmüş genç adamı arayıp bulmayı delicesine istiyordu.

Amaya ıslak alnındaki saçları geriye atıp ambara koşturdu.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Kenşin’in babası sert bir tavırla.

Amaya’nın güzel gri gözlerinde bir alev parladı. “İçeride adamlarımız var.”

“Ve birkaç hizmetkâr.” Kenşin’in babasının yüzü sertti. “Hizmetçiler için kendinizi tehlikeye atmayın. Askerlerimizi kurtarmaya çalışın. Kurtaramazsanız da bırakın.”

Amaya dudağını tiksintiyle büzüp başını kaldırarak yanan ambara yöneldi. Kenşin dumanın içinde güçbela ilerleyerek yangına koştu.

“Amaya!” diye seslendi.

Amaya alevlerin arasından bir adamı çıkarıyordu. Alnından ter damlaları dökülüyor, kimonosunun yakasını ıslatıyordu. Kenşin adamın giyiminden hizmetkâr olduğunu anladı. Amaya, Hattori Kano'nun talimatını açıkça hiçe sayıyordu.

Kenarda babasının samuraylarından biri takıldı Kenşin'in gözüne. Adam baygındı, başından yaralanmış, bacağı ise kırılan kirişlerden birinin altında kalmıştı. Kenşin yardım etmek için samuraya yöneldi.

Amaya seslendi. "Yardım et, Kenşin!"

"Hizmetçiyi bırak," diye cevap verdi Kenşin. "Sen Fumio-*sa-ma*'yı taşımama yardım et."

"Benimle tartışma!" dedi Amaya.

"Ama babam..."

"Babanın ne istediği umurumda değil. Yardım et de bu adamı kurtaralım. Yardım et de *bu* hayatı kurtaralım."

Kenşin iç geçirdi, gözleri öfkeliydi. Hizmetkârı omuzlarından tutup yalpalayarak alevlerden uzaklaştırdı. Dışarıda bekleyen babasının bedeni hiddetle kasılmıştı. Hattori Kano tek kelime edemeden Kenşin ile Amaya bir kez daha alevlerin arasına dalıp kırık kalası -birlikte- kaldırıp Fumio-*sama*'yı güvenli bir yere çektiler.

Ambarın bir tarafı içeri çökmüş, alevlere teslim olmuştu. "Bu kadar yeter, Amaya," dedi Kenşin dumandan boğulan sesiyle.

"İçeride iki kişi daha var. Ambarda çalışan bir kadın ve bir çocuk. Onlara yardım etmek zorundayız. İçeride kısıp kaldılar çünkü yangını söndürmeye çalışıyorlardı!" Amaya alevlere atılmak için kararlılıkla arkasını döndü.

"Hayır." Kenşin kızı bileğinden yakaladı.

Amaya'nın gözleri yalvarır gibiydi. "Onları kurtarmak zorundayız."

"Kendini tehlikeye atma," diye itiraz etti Kenşin'in babası. "Bina her an çökebilir."

Kenşin tereddüt etti. "Amaya..."

Amaya katıksız bir tiksintiyle yangına daldı.

Babası Kenşin'i omzundan yakalayıp sıkıca tuttu. Tehlikenin uzağında tuttu. Kenşin yine bir anlık tereddüitten sonra kararını verdi. Amaya'yı alevlerin içinde tek başına bırakamazdı. Kendini babasının kollarından kurtarır kurtarmaz ambarın duvarları çökmeye başladı.

Kenşin hiç düşünmeden kükreyen alevlere koştu.

Babasının üç askeri onu zor zapt etti.

"Öldü," diye bağırdı Hattori Kano.

Kenşin gözleri yanıncaya dek alevlere baktı.

"Ne aptalca, pisi pisine bir ölüm," dedi babası, sonra da çekip gitti.

Benim Adım Mariko

Ökame mide bulantısına teslim olmuştu. Midesinde hiçbir şey kalmayınca dek kusup durmuştu. Yine de titremesi geçmiyordu. Sırtından soğuk soğuk terler akıyordu.

Daha önce hiç bu kadar uzağa uçmamıştı. Daha önce hiç böyle bir yük taşımamıştı.

Epey geride kalan alevleri görebiliyordu. Haykırışları duyabiliyordu. Yanan ambarı ve pek çok kurbanını. Ökame'nin tek isteği Kara Klan'ın yeniden ormanda gözden kaybolması, gecenin kalın perdesinin onları meraklı gözlerden korumasıydı.

Ranmaru'nun Ren'i yanında götürdüğünü umuyordu. Kara Klan'daki bütün kardeşlerinin o ani patlamanın etkilerinden kurtulduğunu umuyordu.

Ökame midesini tamamen boşalttıktan sonra ağzını sildi. Hâlâ titrese de baygın yükünü yine omuzlarına aldı.

Ah, bu kız. Bu kötü, kör olası kız.

Bu aşâğılık yalancı.

Mariko. Adı *Mariko*'ydu.

Ökami, Kai Ejderhası'nın onu gördüğü ana tanık olmuştu. Hattori Kenşin'in ona başka hiçbir şeye benzemeyen bir yakınlıkla seslendiğini duymuştu.

Doğrusu Ökami kızın gökyüzüne savrulmanın, sadece rüzgâr ve dumanla taşınmanın etkisiyle bayıldığına memnun olmuştu. Belki de birkaç unsurun birleşmesinden olmuştu; bu kötü kızın yol açtığına şüphe olmayan patlamanın üstüne bir de bulutlara fırlatılmak. Ne olursa olsun Ökami onunla konuşmaya katlanamazdı. O gül tomurcuğu dudaklarından daha fazla yalanın döküldüğünü görmeye dayanamazdı.

Önce ne yapacağına karar vermeliydi.

Hattori Kenşin bu kızın kim olduğunu biliyordu. Bu da ancak bir şekilde mümkün olabilirdi. Ranmaru, Hattori Kenşin'in ikiz kız kardeşi olduğunu söylemişti.

Kızın adı Mariko'ydu.

Bu tuhaf ve hayalperest kız -ışılıklı gözleriyle Ökami'nin dikkatini çeken, kafasını tarifsiz ölçüde karıştıran, hem sözleriyle hem de kılıcıyla ona korkusuzca saldıran, duyularını daha önce kimsenin yapmadığı kadar sersemleten bu kız- Kai Ejderhası'nın ikiziydi.

Ökami kendi kendine güldü. Hem de çektiği acı onu boğarken. Gücüyle birlikte gelen bu son yük. Bile isteye seçtiği yük.

Ökami hayatı boyunca aşkı bulacağını hiç düşünmemişti. Çünkü hiç aramamıştı. Aşk, istemediği bir yükü. Başkaları onu ok ya da yıldırım diye tarif ettikçe Ökami içten içe gülerdi. Bunların ikisi de insanı öldürebilecek şeylerdi. Ona göreyse aşk, kalbi vuran bir şey değildi. Ani, öngörülemez bir şey değildi.

Aşk, güneşin doğuşuydu. Bir uyarı gibi yükselen kıvılcık bir dalgaydı. Usulca ve gizlice.

Ökami'nin hoş karşılamadığı bir gizlilik.

Ökami'nin kalbini yalanlarıyla ve parlak, pasparlak zekâsıyla çalan kız.

Kai Ejderhası'nın kardeşıydi.
Hattori Mariko'ydu.

Mariko'nun başı zonkluyordu.

Durmadan kardeşinin sesini duyuyordu. Yüzündeki ifadeyi görüyordu.

Mariko?

Gözlerini açınca yaptığı ilk şey öksürmek oldu. Acıyla yüzünü buruştururken eli dudaklarına gitti. Parmakları muslin bağlarla sıkıca sarılmıştı. Bulunduğu oda çok güzeldi. Koyu ahşap ve ipek paravanlı, sürgülü kapılar. Havadaki koku tanıdıktı. Tatlı erik ve hanımeli.

Mariko, Hanami'deki çayhanedeydi. Doğrulamaya çalışırken sargılı elleri sık çarşaflara sürtündü.

Ve Ōkami'yi yanibaşında buldu.

Belli belirsiz gülümsedi. Ōkami karşılık vermedi.

"Bayıldım mı?" diye sordu Mariko.

Ōkami'nin yüz hatları soğuk değildi. Keyifle titreştikleri de yoktu. Yüzünde bomboş bir ifade vardı. "Hayır."

"Çok mu uyudum?"

"Fena yaralandın."

"Peki ama..."

"İlaçla uyuttum seni."

Mariko dudaklarını büzdü. "Neden böyle bir şey..."

"Sana bir yaralama borçlu olduğumu söylemiştim. Şimdi ödeemiş olduk."

Mariko halsizlikle gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Seni burada Yumi'yle bırakıyorum. Ellerin iyileşmesi için zamana ihtiyacın var. Sakın ormana dönme. O gece mucize eseri seni kimse görmediyse de sırrını onlardan daha fazla saklayamayız."

“Ama... ben geri dönmek istiyorum,” dedi Mariko. “Ben... ayrılmak istemiyorum.” Mariko kendi sözlerini duyunca gerçek olduğunu anlayarak irkildi.

“Ne istediğin umurumda değil.”

Sözlerinin soğukluğu Mariko’nun etini deldi, iliklerine kadar işledi.

“Ökami...”

“Ren aldığı yaralar yüzünden ölebilir. Ve çarpışmada iki adamımızı kaybettik.”

Mariko’nun gözleri büyüdü.

Ökami ona duygusuzca bakarken koyu gözleri kapandı kapanacaktı. “Bütün bunların önüne geçebilirdin.”

Mariko, Kurt’un onunla konuşurken –gerçek yüzünü kısa süreliğine gösterirken– bir kez bile yüzünü astığını görmemişti. Peki ya kendisi hakkında böyle konuştuğunu görmek? Bu Mariko’nun sinirlerini daha da bozmuştu. “Ne demek istediğini anlamıyorum. Nasıl önüne geçebilirdim ki?”

“Bana daha fazla yalan söyleme, *Mariko*.”

Kulaklarındaki uğultuyu bastırabilecek bir ses yoktu. “Ne?” diye kekeleydi.

“Kai Ejderhası’nın sana adınla seslendiğini duydum. Hattori Kano’nun bir kızı vardı. Jukai Ormanı’nda öldürüldüğünü duymuştuk. Sakın o olmadığını söyleme. Gerçekle yüzleşmişken kimliğini inkâr etme. İsimlerin tarifsiz bir gücü vardır.”

“Duydunuz mu?” Mariko ayağa kalktı, öfkesi bir anda ona güç aşılamıştı. “Öldürüldüğünü *duymuştunuz*, öyle mi? Ne yani, onu öldüren siz değil miydiniz?”

Ökami öylesine kaskatı kesildi ki Mariko az kalsın elini uzatıp zaman mı durdu diye bakacaktı.

“Bu yüzden mi burada kalmam için ısrar ediyorsun?” diye devam etti, sesi titremeye başlarken. Aslında bu durumdan utanması

gerekirdi ama utanmıyordu. “Ranmaru kim olduğumu öğrenirse bir ay önce tamamlayamadığı işi bitirmeye çalışır çünkü, değil mi?”

Ōkami ayağa kalktı. “Senin için yapabileceğim son şey bu. İyileşene kadar burada kalırsın. Sonra da kendi yoluna gidersin.”

“Cevap ver bana!” Mariko sendeleyerek nevresimin üstünden atladı. Ōkami’yi *kosode*’sinin ön tarafından yakalayıp onu tutmaya çalıştı. Cevap vermeye mecburdu. “Babamın adamlarını siz mi öldürdünüz? Beni öldürmeye siz mi kalkıştınız?”

Ōkami onu nazıkçe iterek ellerini yakasından ayırdı. “Ormana döndüğümde adamlara her şeyi anlatacağım. Seni bir daha görürlerse öldürürler. Bizi arama. Kara Klan senin için öldü.”

“Söyle!” diye haykırdı Mariko.

“Önce sen bana adını söyle. Adını söyle. Kim olduğunu itiraf et!” Ōkami’nin gözleri parlıyordu. Kendine geldiğinden beri Mariko’nun onda gördüğü ilk kontrolsüz duygu işaretiydi bu.

Dimdik durdu. “Benim adım Hattori Mariko.”

Ōkami başını salladı. “Bir gün seni öldürmeye karar verirsem haberin olur, Hattori Mariko.” Böylece çıkıp gitti. Sürgülü kapı son bir *fat* sesiyle kapandı.

Kara Klan hakkında yanlışmış olması –pek ihtimal vermese de– başından beri mümkündü elbette. Ama şimdi bunun gerçekliğiyle yüzleşince Mariko ne yapacağını bilemez olmuştu.

Güzel *maiko* –Ōkami’nin kız kardeşi Yumi– az sonra içeri girdi.

“Ona ne dedin?” diye sordu Yumi.

“Bana gerçeği söylemiyor. Beni neden öldürmeye çalıştığını söylemiyor.”

Yumi kaşlarını çattı, güzel yüz hatları bir araya toplandı. “Seni öldürmeye çalıştığını sanmıyorum.”

“Neden olmasın?” diye haykırdı Mariko. “Onların işi bu. Onlar böyle! Ve artık asla gerçeği öğrenemeyeceğim. Ormana dönmeme izin vermeyecekler. Hayatta gerçekten...” *Hayatta gerçekten ait ol-*

duğum tek yere dönmeme izin vermeyecekler. Mariko hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı, kesik kesik konuşuyordu.

Yumi elindeki yemek tepsisini bıraktı. Mariko'nun yanına çömeldi. "Gerçekten Ōkami'nin böyle biri olduğunu düşünüyorsan, Ranmaru'nun böyle biri olduğunu düşünüyorsan daha fazlasını bilmeyi hak etmiyorsun, Hattori Mariko."

küllerin içinde kaybolmak

Kenşin dirseklerini dizlerine dayayıp yere oturmuştu. Gözlerini uzaklara dikmişti ama hiçbir şey görmüyordu. Ailesinin ambarından geriye kalanlardan kara duman filizleri yükselmeye devam ediyordu.

Fakat Kenşin bunu düşünemiyordu.

Dün gece muhtemelen kız kardeşini gördüğünü bile düşünemiyordu. Bu mümkün değildi. Dumanın bir oyunuydu. Rüzgârın kamçıladığı alevlerin azizliğiydi.

Mariko'ya dair düşünceleri bile aklından uçup gitmişti.

Kenşin, Amaya'dan başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Amaya artık yoktu.

Yangın, hayatında sevdiği tek kızı öldürmüştü. Molozların arasında Amaya'nın cesedini aramış, kayda değer bir şey bulamamışlardı. Yangında en az iki can daha gitmişti.

Muramasa Amaya'nın doğru düzgün bir defin töreni bile olmayacaktı. Kenşin kızın sevgi dolu gri gözlerini bir daha asla göremeyecek, ahenkli kahkahasını duyamayacaktı.

Onu durdurmalıydı. O ölümcül sona yürümesini engellemedi. Fakat Kenşin hiçbir zaman Amaya'yı koruyup kollamamıştı. Kalbinin bekçisi olmamıştı. Çok uzun zaman önce ona başkasını bulmasını söylemişti. Kendisi gibi sorumluluklar yüklenmemiş bir adam bulmasını. Bir gün babasının görevlerini üstlenmeyecek bir adam bulmasını. Amaya buna kahkahalarla gülmüş, Kenşin'den kahramanı olmasını istemediğini söylemişti. Sadece elini tutmak istiyordu. Onun için bir huzur kaynağı olmak istiyordu, tıpkı Kenşin'in ona huzur verdiği gibi.

Kenşin onu durdurmalıydı. Dün gece. Ve çok geceler önce.

"Bu konuda ne yapacaksınız?" Babası Kenşin'in yanında dikiliyordu, yüzü bitkindi. Soğuktu. "Birkaç ay daha hasat olmayacak. Toprağımızı işleyenlerden aldığım payı artırabilirim gerçi ama bu durum bizi mahvedebilir. Kız kardeşinin çeyiz parasını da kaybettik, bir sonraki hasat zamanına kadar idare edemeyebiliriz."

Kenşin ayağa kalkarken, "Öldü," dedi yüksek sesle. Sözler ağzında kül zerrelere gibiydi. Yanıp küle dönen ambarın gölgesinde yürümeye başladılar. "Muramasa-*sama*'nın kızının başına gelenler talihsizlikti. Bu hasat verimli olursa babasına bir kese altın verebiliriz. Elbette kendisinin burada daima bir yeri olacak. Ama asıl mesele bu değil, Kenşin. Sen benim oğlumsun. Kai Ejderhası'sın." Hattori Kano gözücuyla oğlunu süzdü. "Ailenin topraklarında gerçekleşen hırsızlık ve yıkım konusunda ne yapmak niyetindesin?"

Kenşin'in içini bir anda kavuran bir ateş parladı. Babası, Muramasa-*sama*'ya bir kese *altın* vermeyi mi düşünüyordu? Bir kese altın, saygıdeğer metal ustasının kaybını telafi etmenin kıyısından bile geçebilir miydi? Babasının ustanın ayaklarına kapanıp af dilemesi gerekirdi! Kefaret dilenmesi gerekirdi. Kenşin ona ilk ve son kez karşı çıkmak niyetiyle babasına döndü. Babasının düşüncesini değiştirmek için. Onu iyi, onurlu, doğru yolu görmeye teşvik etmek için.

Kenşin bir anda donup kaldı.

Babası her zaman böyle biriydi aslında. Hattori Kano bir engelle karşılaştığında, bu engeli yolundan kaldırmak için sadece para teklif ederdi. Şimdi meşhur bir zanaatkârın kızı için düşüncesini mi değiştirecekti?

Kenşin, Hattori Kano'yu doğru yolun iyi yol olduğuna ikna etmeye çalışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Hattori Kano'yu halihazırdaki düşünce tarzına uygun düşmeyen herhangi bir şeye ikna etmeye çalışmanın anlamsız olduğunu da biliyordu.

En çok da Kenşin'in kalkışmayı düşündüğü şeyin, ailesinin deposundan artakalan kapkara enkazla hiç ilgisi olmadığı için. Onurla ya da saygıyla hiç ilgisi olmadığı için.

Kenşin baştan beri kendisinin yapması gereken şeyi bitirmek için ambara giden Amaya'nın yüzündeki tiksintiyi asla unutmuyacaktı.

Birbirlerine son bakışları olmuştu.

Kenşin, Kara Klan'daki adamların bağırsaklarını teker tekerdeşmeden önce hepsini yakacaktı.

İşte o zaman, bir anlığına da olsa, yaşadığı acıyı tadacaklardı.

Yumi ellerinde dengede tuttuğu bir yemek tepsisiyle *tatami* kiliminin üzerinde süzüldü. Yürüyüşü Mariko'ya gölde kayarcasına giden boynu düz, ipek tüyleri kusursuz kuğuları anımsatıyordu.

"Yemeğimi kendim yiyebilirim," dedi Mariko.

"Sana yemek yedirmek gibi bir niyetim yok," diye cevap verdi *Maiko*. Yüzünde neredeyse alaycı bir resmiyet vardı. "Hizmetçin değilim. Sadece sana yardım etmek için buradayım çünkü ellerin henüz iyileşmedi."

"Ellerimin bakımını yapmaya devam edeceğime söz veriyorum. Gidebilir miyim lütfen?"

“Gidemezsin. Ökâmi’ye sana göz kulak olacağıma söz verdim. Verdiğin sözü tutmayı biliyorsan ne demek istediğimi anlarsın.”

“Hiçbir şey anladığım yok.” Mariko kollarını bağlamaya yeltendi ama ellerindeki kocaman sargılar ona engel oldu. “Hiç kimsenin yardımına da ihtiyacım yok.”

“Anlıyorum.” Güzel kızın tavrında küçümseme yoktu. Oysa Mariko bu kadar hırçın davrandığı için küçük görülmeyi hak ettiğinin farkındaydı.

Mariko yenilgiyle iç geçirdi. “Tüm cevapları bildiğimi sanmıştım. Hiç değilse çoğunu. Hiçbir şeyi anlayamadığımı biliyorum artık.”

“Dünyayı anlamanın anahtarı da bu bilgidir, değil mi?” Yumi, Mariko’nun yanına çömelip buharı tüten bir kâse pilav verdi.

Mariko kaşığının sapını sargılı parmağının ucuyla itti. “Kadın olarak doğduğun için öfkелendiğin oldu mu hiç?”

Yumi dizlerini kırıp oturdu ve Mariko’yu şöyle bir süzdü. “Kadın olarak doğduğum için asla öfkelenmedim. Dünyanın bize karşı tavrına kızdığım zamanlar oldu ama ben kadın olmayı yenmem gereken bir zorluk olarak görüyorum. Fırtınalı bir gökyüzünün altında doğmak gibi. Kimi insanlar güneşli bir yaz gününde doğacak kadar şanslıdır. Belki biz de bulutların altında doğmuşuzdur. Rüzgâr yok. Yağmur yok. Sadece her sabah güneşi görmek için tırmanmamız gereken bir bulut dağı var.”

Bu sözler içine işlerken Mariko’nun gözleri, *Maiko*’nun kursesiz yüzüne kaydı. Güzel, badem gözlerine. Sivri çenesine ve kalın dudaklarına. Sonra da bakışları Yumi’nin odasında gezindi. Zarıfçe asılmış kimonoda. İnci tozu pudrayla dolu fildişi çanakta. Dudak ve yanaklar için aspir çiçeğinden hazırlanmış toz boyalarda. Kaşlar için kullanılan pavlonya ağacı boyasında. Bir kadının hatlarını gizlemeye veya belirginleştirmeye yarayan kozmetik ve ipeklerde.

Mariko bütün kadınların ve erkeklerin belki de kendilerince maskeler takmaya mecbur edildiklerini düşündü.

“Peki, kızgın olmadığını nasıl söyleyebiliyorsun?” diye sordu sakince. “Erkek kardeşin tek başına güvende kalabileceğin başka bir yer olmadığı için seni burada bıraktı. Genç bir kadının tek başına yaşayabileceği bir yer yok, Hanami’deki bir *geiko* çayhanesi hariç.”

“Kardeşim beni buraya getirdi çünkü bana kendisi bakamayacak kadar korkaktı,” dedi Yumi sertçe. “Bunun kız olmamla ilgisi yoktu.”

Mariko, Yumi’nin Ōkami’ye korkak demesine şaşırda bu konuda ona katılmaması elde değildi. “Bize daha azı veriliyor,” diyerek düşüncesini savunmaya devam etti. “Bize daha eksikmişiz gibi davranılıyor. Ve biz ne zaman bir hata yapsak çok büyük bir hata gibi görülüyor.”

“Görmezden gelinen hatalar dışında hiçbir hata, büyük hata değildir.”

Mariko burnunu çekti. “Bana böyle davranılmasından bıktım.”

“Buna itiraz etmekten âciz olduğunu hissettin mi hiç?”

“Hayatımın büyük bölümünde pek bir şeye itiraz etmedim.”

Yumi güldü, kahkahası rüzgâr çanlarını çağrıştırıyordu. “Ōkami iyi bir yalancı olduğun konusunda uyarılmıştı beni. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum.”

“Neden yalan söylediğimi düşünüyorsun?”

“Çünkü, Hattori Mariko, sen hiçbir erkeğin beklentilerine göre hareket edecek biri değilsin. Bu da –bir bakıma– itiraz etmek değil midir?” Gülümsedi. “Ben uyurken ayaklarımı senin bulunduğun tarafa uzatmak istemem,² inan bana.”

2 Japon kültüründe saygı belirtmek için kullanılan bir ifade. (ç.n.)

“Böyle düşünen tek kişi olursun, inan bana.” Mariko yüzünü astı.

Yumi başını eğdi, yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. “Kadınlık, içinde büyük bir güç barındırır. Ama bu gücü kullanmak sana kalmıştır. Hiç kimse senin yerine bu tercihi yapamaz. Biz uğraşırsak rüzgârı bile yola getiririz.” Mariko’ya yanaştı. “Ateş püskürten bir silah yapan sen değil miydin? Sayısız adamı sadece aklını kullanarak yola getirmedin mi?”

“Hiç kimseyi yola getirdiğim yok. Kardeşini bile beni dinlemeye ikna edemiyorum. Sizin aile insanı deli eder.” Mariko yine kollarını bağlamaya çalıştı. Yine yapamadı. “Anlaşılmaz laflarla ancak sinir bozucu olabilirsiniz.”

Yumi yine güldü, yumuşacık, şiir gibi. Odasının sürgülü kapısı vuruldu. *Maiko* kalkıp kapıya baktı, elinde mühürlü bir parşömenle geri döndü. Yumi kâğıdı okurken dudakları aşağı kıvrıldı. Gözleri kısılmaya başladı.

Maiko tek kelime etmeden mektubu yaktı.

“O ne?” diye sordu Mariko.

Yumi cevap vermedi. Dudağını ısırdı.

Mariko dokunmadığı pilav kâsesini kenara koydu. “Bir şeyler biliyorsun, değil mi?”

“Kesinlikle sana söylememem gereken bir sürü şey biliyorum.” Bu imalı bir ifadeydi. Mariko’nun duymazdan gelemeyeceği türden.

Öne eğildi. “Olsun, sen yine de söyle, Asano Yumi. Hiç olmazsa bir günlüğüne o dağa beraber tırmanabiliriz.”

Yumi’nin gülüşü keskindi. “Sadakatim sana değil, Hattori Mariko.”

“Peki, kime?”

“Kardeşim ve efendisi Takeda Ranmaru’ya.”

“Öyleyse ne diye benimle böyle konuşuyorsun?”

“Kardeşim bir süre şehre dönmeyecek. Ama Ökami’ye bir mesaj ulaştırmalıyım.”

“Nedir?”

“Hattori Kenşin, Jukai Ormanı’nın batı tarafında ilerliyormuş.” Duraksadı. “Kız kardeşini kurtarmak için.”

“Neden şimdi peki?” diye haykırdı Mariko işlemeli yorganı savurup açarak. “Aylardır benim ölümünden Kara Klan’ın sorumlu olduğu dedikoduları dolanıp duruyordu!”

“Neden onların peşine şimdi düştüğünü ben söyleyemem sana. Ama haberin kardeşime ulaştırılması gerek.”

“Genelde Ökami’ye nasıl ulaşıyorsun?”

“Ökami buraya sık sık gelir. Ne yazık ki kampın yerini bana hiç söylemedi. Kardeşim bunu bilmemin çok tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Öğrenmek için birilerinin beni hırpalayabileceği bir bilgiydi bu.” Yumi, Mariko’ya sokuldu, uçuk yeşil kimonosunun eteklerini dizlerinin altına güzelce yerleştirdi. “Sen ararsan bulamayacağına emin misin?”

“Nasıl bulacağımı bilmiyorum.”

Yumi’nin sesi durumun vahametiyle alçaldı. “Deneyebilir misin? Onlara en azından bu kadarını borçlusun.”

Mariko ona hak veriyordu. Kara Klan’a borçluydu. Kara Klan’ın ona bir açıklama borçlu olduğu gibi. Kafilesine saldırıp onu öldürmeye çalışanlar onlar değilse kimdi? Ormandaki o talihsiz gecede onlar gibi davrananlar kimdi? “Deneyebilirim. Sence...” Yutkundü. “Ökami kimliğimi Kara Klan’a gerçekten açıklamış mıdır?”

“Honşo Kurdu’nun boş tehditler savurduğunu hiç duymadım.”

Mariko yavaşça nefes aldı.

Yumi, “Oraya gittiğinde sana iyi gözle bakmayabilirler,” diye uyardı onu. “Bundan daha azı için bile kimilerinin boğazını kestikleri olmuştur.”

Mariko başını düşünceli bir tavırla sallayarak bir karar verdi.
“Bana bir konuda yardım eder misin?”

“Kimseye zararı olmayacaksa, evet. Neymiş?”

Mariko yalpalayarak ayağa kalkıp elindeki sargıları çözmeye başladı. “Madem ölümüne gidiyorum, o zaman bir kadın olarak gideceğim. Korkusuzca.”

Gölge savaşçı

Mariko artık korkmuyordu.

Kara Klan'la geçirdiği zamanın ona öğrettiği gibi, korkudan kaçınmak onu zayıflatıyordu. Korkuyu kabullenmek ise güçlü kılıyordu.

Asıl zayıflık, ruhtadır.

Mariko varlıklı, ayrıcalıklı bir hayat sürmüştü. Etrafındaki çilelerden habersiz, mutlu bir hayat. Hiçbir zaman tam anlamıyla takdir etmediği bir hayat. Annesi karşılıksız bir şey vermemişti. Babasıysa sadece almıştı.

Peki ya Kenşin?

Kenşin, çevresindekilerde onurlu ve sorumluluk sahibi olduğu izlenimi bırakmıştı. Fakat bu onur ve sorumluluk o gece onu yarı yolda bırakmıştı. Mariko, Ren'e işkence ettiğini görmüştü. Kendisini Jukai Ormanı'nda bulma girişimlerinin kötü sonunu görmüştü. Genç ve masum bir erkek ile kızın kanlı bedenlerini. Pek çok kişinin sevgisini kazanmış yaşlı bir adamın kanlı bedenini.

Mariko daha birkaç gün önce gözünün önünde böyle bir kıyamet kopmasına bizzat neden olmuştu. Kendi buluşuyla kendi

halkını mahvetmişti. Şüphesiz Kara Klan'dan bazılarının canını da yakmıştı. Fakat Mariko, Kara Klan'ın diğer üyelerine ne olduğunu henüz bilmiyordu.

Acaba... arkadaşlarına mı demeliydi?

Evet. Artık düşmanı olmadıklarına göre belki bir gün onları arkadaşları olarak görürdü. Özellikle Yoshi. Mariko'ya her zaman nazik davranmıştı. Ona yol göstermiş, leziz yemekler ikram etmişti. Fena halde ihtiyaç duyduğu anlarda kahkaha attırmıştı ona. Ranmaru ise Mariko için tuhaf bir güven kaynağı olmuştu. Gizemli bir havası olmasına rağmen hemen her ilişkisinde ulaşılabilir, dürüst bir delikanlıydı. Hatta sabık işkencecisi Ren bile... Tekrar düşününce ondan asla arkadaş olmayacağına karar verdi. Tabii onu kendine özgü stratejik hamleleriyle gafil avlamazsa.

Peki ya Ökami? Hayır. Onunla asla arkadaş olamazdı.

Gerçi Mariko, Kurt'un da arkadaşları olmak istediğinden emin değildi. Nasırlı ellerinin çıplak teninde bıraktığı hisse, yaralı dudaklarının dudaklarına değişine dair rüyalar gördüğü bir çocukla arkadaş olması mümkün müydü?

Pek sanmıyordu.

Mariko'nun daha önce hiç arkadaşları olmamıştı. Gerçek arkadaşları. Ailesinin veya kendi tuhaflığının baskısını hissetmeyen arkadaşlar. Mariko'nun tuhaflığının, her şeyi ama her şeyi öğrenme konusundaki dizginlenemez arzusunun yarattığı baskıyı hissetmeyen arkadaşları olmamıştı.

Ta ki erkek kılığında ormana gidip kendi dünyasının aslında ne kadar küçük olduğunu fark edene kadar. Gerçek engellerle karşılaşmanın ne demek olduğunu görene kadar. Hiç kimsenin onun yerini sorgulamadığı bir dünyada gerçekten mutlu olmanın ne demek olduğunu öğrenene kadar.

Kara Klan onu geri çevirebilirdi.

Onu öldürebilirlerdi.

Ökami onlara anlatacağını söylemişti. Artık Mariko'nun sırrını saklamaya mecbur olmadığını söylemişti. Mariko, kardeşine yardım etmek pahasına onlara ihanet ettikten sonra.

Onların düşmanına.

Mariko, Akira-san'ın can verdiği açıklıkta durdu. Kenşin'in yolunu kaybettiği yerde. Yanıp küle dönen kulübenin bulunduğu yerde. Ağaçlara baktı. Uzaktaki dağın dış dış silüetini inceledi.

Kamptayken sık sık bu manzaraya bakardı.

Herkes Mariko'ya kamptan asla ayrılamayacağını söylemişti. Kaçamayacağını.

Peki, denerse oraya geri dönebilir miydi?

Kuzeydoğu. O yönde yürürse bir yol bulma ihtimali vardı. Kampın nerede olduğuna dair bir iz.

İhtimal dahilinde değildi. Ama mümkündü. Mariko'nun yetinebileceği bir ihtimaldi.

Mariko dağı gözden kaybetmeden kuzeydoğu yönünde ilerlemeye başladı.

Kara Klan'ın kampının herhangi bir tuzağa yakalanmadan bulunması mümkünse şayet, bunu başaranın bir kız olmasını diliyordu.

Güneş ağaçların ardında alçalmıştı. Ufuk beyazlı sarılı bir korla çizilmiş gibiydi.

Karanlığın eli kulağındaydı.

Mariko az sonra Jukai Ormanı'na karışacaktı. *Yökai*'lere karışacaktı. *Jubokko*'lara karışacaktı. Daha yeni ihanet ettiği insanların arasına karışacaktı.

Siyah çiçeklerin izini sürerek dikkatle yürüdü. Kan kokusu duymak için havayı kokladı. Dikenlerle kaplı çalılıklara bakındı. Sıradışı bir şeyler görür müyüm diye etrafı kolladı.

Korkusu onu tetikte tutuyordu. Korkunun daima onu beslemesine izin verecekti. Tüketmesine asla izin vermeyecekti.

Karanlığın içinde bir çift sarı göz belirince Mariko ansızın durdu.

Bu bir çift sarı göz onu iyi tanıyordu.

Gözlerin etrafında yaratığın kendisi şekillenmeye başlayınca Mariko nefesini tuttu. Yaratık onu daha önce yaptığı gibi başını yana eğerek süzdü. Sonra ayaklarının üstünde durup başını geriye atarak uludu. Ses alçaktı ama yayılmaya, irili ufaklı bir sürü sesin ağırlığıyla katman katman olmaya başladı. Ağaçların arasında yankılanıp sekerek geceye karıştı.

Mariko korkmamıştı.

Derken yaratık arkasını döndü. Peşinden gitmesi için Mariko'yu bekledi.

Geçen sefer –kafilesi saldırıya uğradığı gece şu pis adam peşine takıldığında– Mariko'yu o uyarmıştı.

Mariko bu gece de ona güvenecekti. İçten içe, o geceki gibi yaratığın onu yeniden bulmasını istemişti.

Yaratık çamurun, kuru yaprakların arasından yürüdü. Mariko hiç ses çıkarmadan ilerlediğini fark etti. Ona yaklaşmaya çalışınca da aniden başını çeviriyordu.

Yaratığın çevresi kara bir dumanla kaplıydı. Belki kendisi bile o kara dumandan oluşuyordu. Mariko bir yokuş boyunca peşinden gitti. Ta ki bir tatlı su birikintisine varıncaya dek. Kör karanlığa rağmen yaratık olağanüstü emin adımlarla ilerliyordu. Sonra belli belirsiz bir esintiyle gözden kayboldu, gözleri sönüp karanlığa karıştı. Mariko sık bir ağaç sırasının önünde durdu. Börtü böceğin vızıltıları kesildi, yaprakların hafif hışırtısı sustu.

Mariko hiçbir şey duymuyordu.

Derken karanlığın içinden bir meşale sallanmaya başladı.

Yaklaştıkça dalların arasından göz kırptıyordu.

Mariko'nun kalp atışları hızlandı ama korkmuyordu.

Güçlüydü. Özgürdü.

Mariko'nun çevresinde başka meşaleler belirmeye başladı. Hepsi baraja toplanan su gibi ona doğru geliyordu. Her ateş halkasının ardında şekiller belirmeye başladı. Gecenin kuşattığı karanlık, koyu gölgeler. Ama insan gölgeleriydi bunlar.

Hepsi maskeliydi. Hepsi siyahlara bürünmüştü. Gözlerinin üstüne siyah boyayla kalın çizgiler çekilmişti. Mariko onu gördüklerini biliyordu. Açık pembe, sade bir kimono giymiş, etekleri ormanda yürümekten kirlenmiş bir kız görmüşlerdi.

Bir araya toplanan gölgelerin ön sırasına biri ilerledi. Mariko'nun karşısında durdu. Mariko boyuna posuna, duruşuna bakınca Ranmaru olduğunu anladı.

“Bir gölge savaşıçı olman için önce ormanın seni kabul etmesi gerek,” diye söze başladı Ranmaru. “Seni dengi olarak görmeli. Müttefiki olarak.” Gözleri bir an sapsarı parladı. Mariko'ya göz kırptı.

Mariko hiç kıpırdamadan durdu; kalbi, göğsünde donup kalmıştı.

Yaratık. Duman ve gölgeden oluşan yaratık.

Ranmaru'ydu.

Bu da Kara Klan liderinin, Mariko'nun kız olduğunu başından beri bildiği anlamına geliyordu. Mariko neden sırrını sakladığını sormaya can atıyordu. Kafilesi saldırıya uğradıktan sonra neden ona yardım ettiğini. Madem sarhoş bir ahmak tarafından tuzağa düşürüldüğünde ortadan kaybolacaktı...

Soruları için daha sonra zaman bulurdu. Şimdi bunun sırası değildi.

“Seni bu gece buraya orman getirdi,” diye devam etti Ranmaru, manidar bir tebessümle. “Orman bu ödülü ancak layık gördüğü kişilere verir.”

Mariko başını kaldırdı ve ormanın kendisine uzattığı eli kabul etti. Ait olduğu yerin gerçekten bu büyüğü ağaçların ara-

sında, gecenin rengine giyinmiş haydutların yanında olduğunu kabul etti.

“Hattori Mariko... gölge savaşçı yoldaşların için savaşmayı ve ölmeyi kabul ediyor musun?”

“Evet.”

“Onurlandırılmayı düşünmeden, sadece adalet için savaşmayı kabul ediyor musun?”

Mariko sağlam bir inançla boğazını temizledi. “Evet.”

“Karşıdaki herkesi yaşı ya da rütbesine aldırmandan dengin olarak görmeyi kabul ediyor musun?”

“Evet.”

“Ortak hedeflerimize ulaşmak için gerektiğinde her türlü hileye –yalana, aldatmaya, çalmaya bile– başvurmayı kabul ediyor musun?”

“Evet.”

“Peki bu sırrı korumak için ölür müsün?”

Mariko hiç tereddüt etmedi. “Evet.”

“Bugün *kagemusha* oldun. Bugün ihtiyacı olanlara hizmet etmeye ve onları korumaya yemin ettin.” Ranmaru sözlerini bitirip geri çekildi.

Etrafta bir tek yaprak hışırdamadı. Adımlarından en ufak bir ses çıkmadı. Ilık taşların ve odun dumanının kokusunu taşıyan bir esinti olmadı. Fakat Mariko, Ōkami’nin ona yaklaştığını anladı. Bedeni kuruyan yaprakların nehir kıyısına çekildiği gibi istemsizce öne çekildi.

Ōkami onun önünde durdu.

“Gözlerini kapat,” dedi yumuşak bir sesle. Bir elinde içi siyah bir sıvıyla dolu küçük bir toprak kap vardı.

Mariko gözlerini kapatıp karanlığın tadına vardı. Korkularına kucak açtı.

“Rüzgâr gibi hızlı ol. Orman gibi sessiz. Ateş gibi amansız. Dağ gibi sarsılmaz ol.” Ōkami’nin sözleri Mariko’nun içine işler-

ken parmakları da usulca gözkapaklarının üstünden geçip onları, hepsinin sürdüğü siyah boyayla kapladı. Dokunuşu Mariko'nun teninde yakıcı bir alev gibiydi. Ökami işini bitirince rüzgâr yeniden esmeye başladı. Ağaçlar ani bir hava akımıyla hışırdadı, dallarsa kutlama yaparcasına çatırdadı.

Orman Mariko'ya bizzat hoş geldin diyordu sanki.

Mariko'nun uykusu kaçmıştı, çadırında sağa sola dönüp duruyordu.

Neden rahat edemediğini anlamıyordu.

Kara Klan onu kabul etmişti. Kim olduğunu bilmelerine rağmen hiçbiri ona sırt çevirmemişti. Ne yaptığını bilmelerine rağmen.

Mariko onları kandırmıştı. Aralarına sızmıştı. Kurnazca aralarında yükselmişti. Onları kurnazlığıyla defalarca yenmiş, aldatmıştı.

Onlar da bu yüzden onu kabul etmişlerdi. Her zaman onlardan biriymiş gibi.

Mariko hayatı boyunca hiç kendisi olduğu için kabul görmemişti. Anne ve babasından. Soylulardan. Hatta değişmesini, birazcık da olsa uyum sağlamasını isteyen Kenşin'den bile.

Mariko bunların hiçbirini yapmamıştı.

Artık korkacak hiçbir şey yoktu. Fakat yine de uyuyamıyordu.

Ancak çadırının eğimli tavanına gözlerini dikince, rüyaların neden kendisinden köşe bucak kaçtığını anladı. Ökami onunla konuşmamıştı. Gözlerini kapamasını söylemek dışında. Bir vakitler laf arasında söylediği o nakaratı söylemek dışında.

Kurt gecenin geri kalanı boyunca eğri büğrü bir ağaç gövdesine yaslanıp durmuştu. Oysa Yoshi gelip Mariko'ya sımsıkı sarılmıştı. Ranmaru sırtına vurmuştu; sırtışı hem bir şeyler bildiğini ima ediyordu hem de sır doluydu. Kara Klan'ın tüm üyeleri dayanışma

içinde olduklarını –kendilerince– göstermişlerdi. Ona yakınlık duyduklarını.

Belki de Ōkami, Mariko’nun aralarında olmasını istememişti.

Belki de karşı çıkmış, daha yetkili biri onun isteğini reddetmişti. Belki de ormanın ta kendisiydi reddeden. Ağaçlar Hattori Mariko’nun –her yerden çok– ormanın hışırtılı dallarının altına ait olduğunu onlardan daha iyi biliyor olmalıydı. Belki adamların hepsinden çok daha dikkatli olduğu için. Belki de orman, buranın Mariko gibi birinin –yuva olarak benimseyeceği bir yer arayan kayıp bir kızın– kök salıp serpilebileceği bir yer olduğunu bildiği için.

Mariko ince yün battaniyesini tekmeleyerek bir kez daha döndü. Keşke Ranmaru’nun başından beri onun kız olduğunu bildiğini Ōkami’ye söyleme fırsatı bulabilseydi.

Bu açıklamayı yapmak için iki arkadaşın arasına düşmanlık tohumu ekmeye değer miydi acaba?

Çadırının eteği gecenin soğuk havasını yüzüne çarparak kalkınca Mariko yatağının altından bir ninja yıldızı alıp hemen doğruldu.

Ōkami çadırın kapısında çömelmişti.

“Ya fırlat şunu ya da bırak elinden.” Sesi sinirli değildi.

Ama Mariko yıldızı hemen bırakmadı.

Ōkami bekliyordu. “Beni içeri davet edecek misin?”

“Bunlar kötü adam sözleri.”

“Kötü adamım ben, evet. Bir düzenbazım. Bir hainin oğlum. Ve çok daha fazlasıyım.”

“Biliyorum.”

“Beni içeri davet edecek misin öyleyse?”

“Etmezsem ne olur?”

“Bir daha davet etmeni istemem.”

Mariko ince battaniyesini atıp kenara çekildi. Üstünde beyaz içliğinden başka bir şey yoktu ama önemli değildi. Ōkami’den saklayacağı bir şey yoktu zaten. “İster kal, ister git. Sana bırakıyorum. Ama kapım sana her zaman açık. Her şekilde.”

Ökami eğilip girdi, çadırın eteğini bıraktı. Mariko gecenin köründe çadırına ne diye geldiğini sormadı. Kanı damarlarına sığmazken bunu sorduğunu hayal bile edemiyordu.

Ökami ona keskin gözlerle baktı. “Sana haksızlık ettim.”

“Sana yalan söyledim,” dedi Mariko açıkça. “Ve senden nefret ettim.”

“Ben de senden nefret etmek istedim,” dedi Ökami. “Senden nefret etseydim işler daha kolay olurdu. Ama yapamadım.” Ökami, Mariko’nun yanına boylu boyunca uzandı. “Bir gün sana her şeyi anlatacağım. Kim olduğumu. Nereden geldiğimi.”

Mariko da onun yanına uzandı, parmaklarını karnının üzerinde kenetledi. “Eskiden kim olduğun umurumda değil. Önemli olan tek şey, şimdi kim olduğun. Ve bu gece yanımda olman.”

Ökami ona döndü. “Her zaman. Her şekilde.” Mariko’nun yüzünü okşadı. Mariko ona sokulurken yüzünü ellerinin arasına aldı. Ve Mariko’yu kapalı gözlerinden öptü.

“Bana bak.” Kulağa masum geliyordu.

Fakat Ökami’nin söylediği hiçbir söz masum olmamıştı.

Mariko gözlerini açıp onun gözlerine baktığında yıldızlarla dolu bir gece gördü.

“Bence sen büyülüsün.” Sesi yumuşacıktı. Mariko’nun teninden ipek gibi süzülüyordu. Söylediği sözler ise sağlam ve kararlıydı. Sadıktı. Mariko’yu rahatlatıyordu. Çünkü kendisi de aynı ölçüde kararlıydı. Aynı ölçüde sadık.

Mariko delikanlının bileğine bir öpücük kondurdu sonra da *kosode*’sinin gevşek yakasına uzandı. Elleri kumaşı sıyrıp Ökami’yi karanlığa soydu. Ökami’nin parmakları, ince içliğin muslin kumaşını yalayıp geçince Mariko sırtında bir ürperti duydu. Bağcıkların parmaklarından kayışı, karanlıkta çakan bir kıvılcım gibiydi.

“Bu gece yanında yatmak istiyorum,” dedi Ökami.

“Yazık sana,” diye mırıldandı Mariko. “Çünkü ben çok daha fazlasını istiyorum.”

Ökami gülümsedi. Dudaklarını Mariko'nun çenesine bastırdı, Mariko ise kollarını boynuna dolayıp onu üstüne çekti.

Ökami, Mariko'nun bileklerini kavrayıp tek eliyle başının üstünde kenetledi. Sonra parmağının ucuyla Mariko'nun göğsünü örten kumaşın kenarını gevşetip sıyırdı.

Ağır ağır.

Mariko gerginlikle iç geçirdi.

“Çok sabırsızsın. Hep çok sabırsızdın.” Ökami dişleriyle Mariko'nun içliğini çekip araladı. Teninin ortaya çıkan her noktasını öptü; soluğu bir fısıltı, bir vaatti.

Mariko onu tekrar dudaklarına çekti. “Titriyorsun,” diye takıldı.

“Üşüdüm.”

“Yalancı. Bana gerçek bir şey söyle.”

“Önce sen.”

Mariko ihtiyatlı bir tavırla yutkundu. “Ben bakire değilim.”

“Ben de değilim.” Ökami kakhaha atarken Mariko elini onun yüzüne götürdü.

“Ökami?” Gözlerine baktı. “Bence sen de büyülüsün.” Elini onun göğsünün üstüne koydu. “Kalbim, kalbini tanıyor. Kalp iyi ile kötüyü, doğru ile yanlış umursamaz. Kalp daima gerçektir.”

Ökami'nin yüzündeki alaycı ifade siliniverdi. “Hayatımın her gününde yalan söyleyebilirim, Hattori Mariko. Ama kalbim daima gerçek olacak.”

Mariko başka bir şey dileyemezdi. Dudaklarını onunkilere bastırdı. Ökami onu kendine çekti, iç geçişini bir öpüşle içine çekti. Dilini ağzına kaydırınca Mariko adeta alev aldı. İçindeki yangına bıraktı kendini, ta ki kafasındaki her şey küçücük bir sis bulutundan ibaret kalıncaya dek.

Ve Mariko hissetti. Yıldızlarla dolu bir gökyüzünün büyü-sünü. Derinliklerinde cinlerin saklandığı bir ormanın büyü-sünü.

Hakikate bürünmüş bir yalancının büyü-sünü.

Ökami'nin dudaklarının her dokunuşunda, teninin tenine her değişinde hissetti bunu.

Bu yeni duygunun kavurucu sıcaklığını. Adını koymaya cesaret edemediği umudu. Mariko'nun bir yanı böyle bir aleve dokunması gerektiğini biliyordu. Bir şeyin onu yakmasına bilerek izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Yine de Ökami'nin sarılışına karşılık verdi. Her öpüşüne. Her dokunuşuna. Ta ki aralarında hiçbir şey kalmayana dek.

Paylaşılan nefesler ve verilmemiş sözlerden başka.

Yalanlar ve sarsılmaz gerçekten başka.

siyah orkide

Kanako, düşmanının oğlunun karşısında oturan oğlu Raiden'i izliyordu. Kahkahayla gülmesini. Dikkatle dinlemesini. Arada bir söze karışmasını.

Kanako'nun yüzü soğuk ve sakindi. Oysa içten içe kanı kaynıyordu.

İmparator iki oğlunun da güç sahibi olduğu bir dünyanın hayalini kuruyordu. Roku'nun imparator olarak. Raiden'in ise *şogun* olarak.

Kanakobu bu hayale yıllarca gülmüştü. Gülümsemiş ve İmparator'a kendi gücünden lezzetler tattırmıştı. Onu mest eden lezzetler. Onu kendisine esir eden lezzetler. İmparatorun eşi olan kötü kalpli kocakarının kendisine her gün kötü davranması önemli değildi. Aşağılarcasına konuşması da. Onu her fırsatta küçük görmesi de. Bir imparatorun birden çok hayat arkadaşı olması alışılmadık bir durum değildi. İmparatoriçenin diğer kadınları kıskançlık ya da kininden ötürü küçük düşürmesi de.

Fakat Kanako on dokuz yıl boyunca kocakarının onun oğlunu aşağılayışını izlemişti.

Onunla alenen dalga geçişini. Ona alenen “fahişenin oğlu” deyişini.

Kanako, mesele kendisi olunca her şeyi hazmedebilirdi. Fakat şu küçük dişi şeytanın Raiden’i hor görmesini daha fazla hazmedemezdi.

İmparator onun sevgilisiydi. Oğlu ise kıymetlisi.

Kanako’nun sadakati konusunda bir yarış söz konusu olamazdı.

Kanako büyümlü *maru*’ların ilkinden çıktı. Sıradaki kapıdan geçti. Sonra diğerinden. Sonra diğerinden. Çiçeklenmiş bir orkide ağacının önünde durdu. Elini kaldırıncı ağacın yaprakları titrek bir ışıqla parladı. Şekilleri bozuldu.

Bu ağaç yıllar önce müthiş yetenekli bir büyücü tarafından büyülenmişti. Kanako elini çiçeklere doğru salladı. Ağacın altından mor bir çiçek kopardı. Dipteki sarmaşıkların arasından narince süzöldü. Sarmaşıklar ayaklarına dolandı, sonra ateşe fazla yaklaşmış gibi kıvrılarak geri çekildiler.

Kanako’nun karşısında ışıltılı bir ayna belirdi. Kanako aynanın ortasına parmağını değdirdi ve dokunduğı yerde iç içe sekiz dairenin dalgalanışını izledi.

Aynanın içinden renksiz bir bahçeye girdi. Etraftaki her şey gri ve beyazın tonlarındaydı. Siyah ve gümüş renginin. Kanako’nun cildi süt gibi, kimonosu ise keskin bir zıtlıktaydı. Dalga dalga boyalı ipektendi.

Bir yuzu ağacının dibinde bir adam bekliyordu. Ağacın narenciye kokuları Kanako’nun burnuna esti, keskin ve ferahtı.

Adam ayağa kalktı. Resmi bir *hakama* giymişti, yüzünde vakur bir ifade vardı.

Sapsarı gözlü, koyu gri bir tilki, etrafı çevrili bahçenin bir köşesinden sallana sallana geçti. Durdu. Ve bekledi.

“Size yeni bir görev vermeye geldim,” dedi Kanako vakur adama.

“Sonra buradan çıkacak mıyım?”

“Vakit tamam.” Sihirle bir ipek kese çıkardı ortaya. Keseyi adama uzatırken içindeki gümüş parçalar tıkırdadı. “Oğluma Jukai Ormanı’na gitmesini söylemelisiniz. Tilki size yolu gösterir.”

“Tilki nereden bilecek?”

“Tilki ormanın yaratıklarındandır. Daima izler. Daima bilir.” Kanako sıcacık gülümsedi. “Raiden’a Kai Ejderhası’nı arayıp bulmasını söyleyin.”

Adamın bakışları sertleşti. “Hattori Kenşin.”

“Ormana ilk gidişinizde başarısız olmuştunuz. Ama şimdi hatanızı telafi etmek için bir şansınız daha var. Ejderha’nın kız kardeşini bulursanız aradığımız kişiyi de bulursunuz. Bu işi yoluna koyacak kişiyi.”

“İşim bitince Ejderha’yı ne yapacağım peki?”

“Hattori Kenşin’e ne olacağı beni ilgilendirmiyor. Bana Kara Klan’ın liderini kontrol altına almamı sağlayacak bir şey getirin. Takeda Shingen’in oğlunu kontrol etmeye yarayacak bir şey. Kendi rızasıyla bana gelmezse ben de elimdeki iplerini uzaktan idare eder ve beklerim.”

“İmparator benden bunu mu istiyor?”

Kanako başıyla selamladı onu. “Ben imparatorumuza hizmet ediyorum, her şekilde. Siz de ona en iyi şekilde hizmet ediyorsunuz.”

Adam başıyla onaylayıp Kanako’nun selamına karşılık verdi.

Kanako elindeki çiçeği ona uzattı. Orkide siyaha dönmüştü. Kanako kokusunu içine çekti. Kan ve ağır bir misk kokusu. “Hediyemize zarar vermemeye özen gösterin, Nobutada-sama.”

“Tabii.” Bir an için gözleri karardı. Yüzünü bir sıkıntı ifadesi kapladı.

Ruhuyla çatışma içinde olan bir adamın sıkıntısı.

“Başaramazsanız imparator size merhametli davranmaz,” diye hatırlattı Kanako. Sözleri çelikle bilenmiş gibiydi.

Nobutada başını salladı, sırtını dikleştirdi. “Gerekirse bu çatışmaya son vermek için ölürüm.”

“Bundan hiç şüphem yok.” Kanako gülümsedi. “Siz samurayların en iyisisiniz. Geleneğinizin gerçek bir örneğisiniz.” Bakışları, karşısındaki gri ve gümüş renkli denize kaydı. Uzaktaki ulu ak meşe ağacına. Ve ortasındaki bulanıklığa. “Hattori Kenşin size sorun çıkarırsa bana derhal bildirin.” Kanako ağaca doğru ilerledi. “Delicesine istediği bir şeyi ona geri vermeye çalışıyorum. Efendiniz bu düşünceli davranışımız için bize minnettar olacaktır.”

Nobutada bir kez daha selamladı kadını.

Kanako elini ak meşenin geniş gövdesine doğru salladı. Ka-buğun alacalı yüzeyi değişti ve genç bir kadın çıktı ortaya. Büyülü ve derin bir uykuya dalmıştı.

Yüzünün yarısı feci şekilde yanmıştı.

Ateş Dağı

Ertesi gün Kara Klan'ın tüm adamları kamp yerini Kai Ejderhasının yaklaşan saldırısına karşı güçlendirmek için işe koyuldular.

Tüm *adamları*.

Mariko yine Yoshi'nin yanında çalışmaya gönderilince yüksek sesle itiraz etmişti. Ona verilen tek yanıtta ifadesiz suratlar ve ciddi bakışlar olmuştu.

Mariko yemek hazırlamakla geçen üç günün ardından, nihayet akşam yemeğinden önce isyan etti. Beline doladığı siyah ipek kuşağı sıktı. Eskiden olduğu gibi savaşçı giysileri giymişti ama bu kez giysilerini kamptaki tek kadın olarak durumuna daha uygun parçalarla süslemişti.

“Düşündükçe sinir oluyorum,” diye söze başladı sert bir sesle. “Sırf kadınıym diye yerim döküm tencerenin yanı.”

“Neden böyle düşünüyorsun?” Yoshi'nin alnındaki çizgiler derinleşti. “Eskiden itiraz etmezdin.”

“Bana yapabileceğim anlamlı bir görev verin.”

“Yemek ihtiyacını karşılamak anlamlı değil mi sence?” Yoshi gücenmişti.

“Niyetim sana hakaret etmek değildi.”

“Ama ettin.”

Mariko gönül almak konusunda hiçbir zaman becerikli olmamıştı ama yine de denedi. Bir adım geriledi ve Yumi’yi taklit etmek için elinden geldiğince çabaladı. “Çok fazla alınganlık gösteriyorsun, Yoshi-*san*. Ben soya peyniri tenceresini karıştırmak yerine savunmamızı güçlendirmenin bir yolunu geliştirsem çok daha faydalı olurum diyorum sadece.”

Yoshi döndü ve kararmaya başlayan ormana bağırdı. “Ökami!”

Mariko hiddetle, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

Ren çalılıkların arasından topallayarak çıktı. Gövdesindeki yaranın ona hâlâ acı verdiği besbelliydi. “Yine ne yaptın, kadın?” diye çıkıştı. Yüzünün rengi, gözlerinin aksine solgundu.

“Senin karışmanı gerektirecek bir şey değil, *delikanlı*,” diye cevabı yapıştırdı Mariko.

Ökami çalılıkların arasından fırladı. Kolları ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. O öylece dururken Mariko, batmaya hazırlanan güneşin ışıklarının vurduğu yüz hatlarını, belirginleştirdiği kaslarını görmezden gelmeye çalıştı. “Bana neden seslendin, Yoshi-*san*?”

Yoshi, Mariko’yu gösterdi. “Küçümser gibi konuşuyordu.”

“Bu konuda ne yapmamı istersin?” Ökami kaşlarını kaldırdı.

Yoshi omuz silkti. “Belki... onunla konuşursun diye düşündüm. Sonuçta belki... seni dinler,” diye homurdandı.

Ökami gülmeye başladı. Sonra birden arkasını dönüp gitti.

Mariko gülmemek için kendini zor tuttu. Ve Kurt’un gözden kaybolan uzun bedeninin arkasından bakmaktan kaçındı. Kamptakilerin, en olmadık anlarda bile Ökami’ye ne kadar çok baktığını fark etmelerine hiç gerek yoktu.

Mariko derin derin iç geçirerek, buharı tüten döküm tencereye döndü.

Yakında bir yerde, uçları ses çıkarsın diye çentik atılan oklar toprağa saplandı.

“Uyarı okları.” Yoshi toz zencefil kabını düşürdü, kap yere çarpar çarpmaz paramparça oldu.

Kara Klan’dan birkaç kişi okların ucundaki tüylerin rengine bakmak için koştururken Mariko tepeye tırmandı. Ranmaru, Mariko’nun yanında bitiverdi. Kılıcını eline almıştı.

Kırmızı.

Bu da silahlı saldırganların kampın yakın çevresinde görüldükleri anlamına geliyordu.

“Nasıl bu kadar çabuk bulabildiler bizi?” Mariko’nun fısıltısı boğuktu.

“Bu ağaçlarda kara büyü var,” dedi Ranmaru. “İt ulur, birbirini bulur. Askerler *yōkai* ile konuşmanın bir yolunu biliyorsa ruhlardan birinin onları yönlendirip tuzaklarımızdan kaçırmış olması mümkün.”

Ayaklarının altındaki toprak gümbürdüyordu.

Ranmaru arkaya baktı. “Dağ konuşuyor yine.”

“Ne diyor bize?” Mariko arkasında Ōkami’nin sıcaklığını hissetti.

Kurt elini Mariko’nun omzunun üstünden uzatıp ağaç sırasını işaret etti. “Zamanımızın dolduğunu söylüyor.”

Mariko uzaktaki atlı samurayların üzerinde uçuşan armaları görünce az kalsın bayılacaktı.

Minamoto klanının arması. Kendi ailesinin armasının yanında.

Birliğin başında da kardeşi vardı.

Kai Ejderhası.

Kenşin ormandaki açıklıktan başlamıştı. O uğursuz açıklıktan. Gözlerinin karardığı. Geriye sadece hislerin kaldığı.

Tehdit edildiği hissi. Kendisine yalan söylendiği hissi.

Avlanmak istendiği hissi.

Kenşin o gün saldırıya geçmişti. Yakınından geçen kim varsa öldürmüştü. Uyandığında kılıcı kana bulanmış haldeydi. Yaşlı adam, delikanlı ve onunla birlikte çalışan genç kızın cesetleri adeta gözlerini dağlamıştı.

Rüyalarında o tilki kurtarıyordu onu.

Şimdi de tilki kurtarmıştı.

Kenşin, Kara Klan'a ait bir iz bulmak için ormanı araştırmaya başladığında tilki onu başka bir meyhaneye yönlendirmişti. Bileği kırılmış dev bir adamın –oradaki herkesten neredeyse üç kafa boyu uzun biri– oturup kendinden geçercesine içtiği meyhaneye.

Huysuz dev, atını dağa doğru sürmesini söylemişti ona. Takeda Ranmaru'nun sorgucunu almasını. Ve civardaki bir *daimyō*'dan mükâfatını almak için ona getirmesini. Bu, adamlarının saygısını yeniden kazanmasını sağlayacak bir mükâfat olacaktı.

Raiden ona eşlik etmeyi önerdiğinde Kenşin memnun olmuştu. Kardeşini kurtarmasına yardım edecekti. Kenşin'in o gece ambarı saran alevlerin arasında gördüğü vahşi yaratık Mariko değildi. Gözü dönmüştü o kızın. Yabaniydi. Kenşin'in bildiği nazik, bilge kardeşiyle hiç ilgisi yoktu.

Onu kendi kendisinin akıl almaz bir taklidine dönüştürenler, o adamlar –Kara Klan'ın kana susamış haydutları– olmalıydı. Hayatta kalmak için bayağı içgüdülerine tenezzül etmesine onlar neden olmuşlardı.

Kenşin bu adamları teker teker yok edip kollarını, bacaklarını koparacaktı. Kız kardeşine yaptıklarını ödetecekti onlara. Amaya'ya yaptıklarını ödetecekti.

Ama her şeyi kaybetmiş değildi.

Mariko onu uyarmıştı. O mesaj kardeşinden başka birinden gelmiş olamazdı. Kör adama Kenşin'i bulmasını o söylemişti. Ambarı kurtarmasını.

Tıpkı bugün kendisinin de Mariko'yu kurtarmaya geldiği gibi.

Jukai Ormanı'ndaki bu musibetin kökünü kazıyacaktı. Yanında imparatorun oğlu ve kız kardeşinin nişanlısıyla. Arkasında imparatorluğun kudretiyle.

Hattori Kenşin bu ormandaki yanlışları düzeltecekti.

Ve ağaçların neyi sakladığını tümüyle öğrenecekti.

Dağ bir kez daha ama bu kez daha yüksek sesle gümbürdedi. Etraftaki herkesi güneşin sönmeğe üzere olduğuna dair uyarırcasına. Tüm ışıkların kaybolacağına dair uyarırcasına. Mariko *katanasını* aldı ve Ōkami'yi aradı. Kurt daha önceden kararlaştırdıkları gibi Kara Klan üyelerini ağaçların arasına yönlendirmek için harekete geçmişti.

Sayıcı az olmalarını yüksekte konumlanarak telafi etmeyi planlamışlardı. Mariko'nun derhal nöbet yerine çıkması gerekiyordu. Ama Ren'e yardım etmek için durmuştu. Eski işkencesi yaklaşan kuşatma için henüz yeterince erzak ve uygun silah toplayamamıştı.

Ve işte vakit dolmuştu. Hepsinin kararlaştırılan yerlerine ulaşmaları mümkün olmayacaktı. Saldırıyı hep birlikte savuşturamayacaklardı.

Oklar ağaçların arasından yağmur gibi inmeye başlayınca Mariko kaçış fırsatını da kaybettiklerini anladı. Gözleri hızla kararan çalılıklarda gezindi, bir şeyler aradı, bulamadı...

"Beni takip et." Ōkami çöken karanlığa rağmen emin adımlarla yanı başında ilerledi. Mariko'yu bir ağacın dalına oturtup kendisi de yanına tırmandı.

"Anate!"

İlerideki korulukta yeni bir yaylım ateşi çağrısı yankılandı.

Ōkami tahta kalkanı alıp Mariko'yu göğsüne çekti. Oklar kalkanı dövüp etraftaki dallara isabet ederken Ōkami'nin kalbi Mariko'nun kulağında aralıksız, küt küt atıyordu.

Son ok yağmurunu nalların gümbürtüsü izledi. Atlı samuraylar menzile girince Kara Klan karşı ateşe başladı.

Mariko elini ninja yıldızlarını koyduğu keseye soktu. Ve derin bir nefes aldı.

Ökami ağacın gövdesinden bir ok söküp hücum eden ilk süvari dalgasına fırlattı. “Kendini savun, Hattori Mariko. O senin kardeşin, biliyorum. Ama bu adamlar ayırım yapmıyor. Sen de yapmasan iyi edersin.”

“Farkındayım.” Mariko dişlerini sıktı.

“Birinin senin üzerindeki gücü ancak senin ona verdiğiğin güç kadardır.” Ökami bir ok daha fırlatınca aşağıda bir asker atından düştü.

Bunun üzerine Mariko omuzlarını esnetti, hedef aldı ve ninja yıldızını karanlığa fırlattı.

Üç samurayı yaralamış, başka bir savaşçıyı da atından düşürmüştü ki bir şeyi fark etti. Kardeşini hiçbir yerde göremiyordu. Eğer Hattori Kenşin’i birazcık tanıyorsa, her mücadelenin en ön safında bulunacağını da biliyordu.

Bu işte bir terslik vardı.

Mariko ağaçların ardına baktı. Ve uzakta meşaleler gördü.

Ancak bunlar sıradan meşaleler değildi.

Devasaydılar. Yoshi’nin demir kazanından bile büyük alev halkaları halindeydiler.

“İnmemiz gerek.” Mariko soluk soluğa konuştu. “Adamlara ağaçlardan derhal inmelerini söylemeliyiz.”

Kurt bir ok daha attı. “Ne?”

“Dediğimi yap, Ökami!”

Karşıdan bir çığlık duyular. Mariko, Yoshi’nin ağaçtan düşüp birkaç dalı da beraberinde götürdüğünü gördü. Ökami yüksek sesle ıslık çaldı, sonra da Yoshi’ye yardım etmek için yere atladı.

O anda ilk alev topu üstlerine fırlatıldı.

Ve dehşetle haykıran adamların sesi duyuldu.

anka kuşu

“**B**itti artık!” diye bağırdı Kenşin ağaçlara doğru. Mariko’nun kardeşinin önünde dumanlar tütüyor, gece havasına karışıyordu. Mariko’nun iki tarafındaki yapraklar kan kokuyordu. Ormanın zemini için için yanıyordu. Mariko, Ökami ile Yoshi’dan bir iz görebilmek için bir kez daha zorladı gözlerini ama solundaki duman duvarının ardındaki hiçbir şeyi seçemiyordu.

“Çıkın ortaya,” dedi Kenşin amansız bir sesle. “Kardeşimi geri verin. Adamlarınızın geri kalanı ancak bu şekilde bu geceden sağ çıkabilir.”

“Peki ya reddedersem?” diye cevap verdi Ranmaru. Mariko’nun kardeşinin göremediği bir ağaca yaslanmıştı. Kara Klan lideri konuşurken Mariko’ya gülümsedi ama gözleri gülmüyordu.

“Bu ormandaki bütün ağaçları tek tek ateşe veririm.”

Ranmaru tatsız bir kahkaha attı. “O zaman sen de kardeşin de bizimle birlikte yanarsınız.”

“Bu orman artık sizin kontrolünüzde değil,” dedi Mariko’nun nişanlısı. Sesi berrak ve sertti.

“Ben de neden ortaya çıkmak için bugünü seçtiğini merak ediyordum, Raiden-*chan*.”

“Kim o?” dedi Raiden atını ileri sürerek.

Ranmaru sırtını ağaçtan ayırmadan ayağa kalktı. “Çocukken beraber oynardık. Beni görsen tanır mısın şimdi?”

“Çık ortaya.” Mariko, Raiden’in siyah atından inişini izledi. “Müstakbel eşimi esir aldın. Takas teklif ediyorum. Hattori Mariko’yu bana geri verirsen ben de sana senin için çok değerli bir şey veririm.”

“Ya kabul etmezsem? O zaman müstakbel eşini de mi yakarsın?”

Gergin bir sessizlik oldu. “Çık ortaya.” Raiden arkasındaki samuraya döndü, savaşçının elinden kınında duran kılıcı aldı. “Babanın uzun yıllar önce kaybettiği şeyi vereceğim sana.”

Raiden’in sağında gri bir tilki görüldü. İçin için yanan ağaçların arasından gözlerini Mariko’ya dikti. Sonra yeniden gölgelerin arasına çekildi.

“Teklif edeceğin hiçbir şey ilgimi çekmiyor.” Ranmaru teklifin ne olduğuna bakmaya bile yeltenmedi. Mariko’nun elini tutup bir kez sıkı.

Raiden’in yanındaki fenerin ışığı, gülüşüne tekinsiz bir hava katıyordu. Başka zaman olsa pek çok genç kadının hoşuna gidebilecek bir gülüştü. Ama kesinlikle Mariko’nun hoşuna giden bir gülüş değildi. Hele de bu gecedен sonra. “Daha elimde ne olduğunu bilmiyorsun.”

Ranmaru sessizce iç geçirdi. “Bence sen ne aradığını bilmiyorsun.” Böylece Kara Klan’ın lideri Mariko’nun elini bıraktı.

Ve ortaya çıktı.

Ökami en yakın arkadaşının, en büyük düşmanıyyla yaptığı takas pazarlığını dinlerken Yoshi’nin ağzındaki kanı siliyordu.

Yoshi tekrar öksürdü, ağzından yine kan fışkırdı.

“Şimdi ölemezsin, ihtiyar,” dedi Ökami kederle gülümseyerek.

“Sen de bana ne yapacağımı söyleyemezsin, nankör çocuk. Bu hakkı çok uzun zaman önce kaybettin.” O da Ökami’ye gülümsedi, sonra yüzünü acıyla buruşturdu.

Ökami, Yoshi’nin boğründeki yaraya baktı. Karnını delen oktan sızan kana.

Onu ağır ağır öldürüyordu.

“Bunu yapmasına izin mi vereceksin?” diye fısıldadı Yoshi.

Ökami adamın ağzındaki kanı sildi bir kez daha.

“Bunu yapmasına izin verme,” diye devam etti Yoshi telaşlı bir fısıltıyla. “Genç efendi yıllar önce olanların telafisi için elinden gelen her şeyi yaptı. Babasının yaptıklarının telafisi için. Lütfen onu affet.”

“Affedilecek bir şey yok, Yoshi-san.”

“Öyleyse genç efendinin senin sırrını saklamak uğruna ölmesine izin verme.”

“Ben ölmedikçe ona bir şey olmasına izin vermem.” Ökami derin bir nefes aldı. “Hem başlangıçta benim sırrım değildi.”

“Daima senin sırrındı. Genç efendi seni korumayı başardı.” Yoshi acıyla iki büklüm oldu. “Şimdi onu koruma sırası sende. Benim için yap bunu. Baban için yap.” Ökami’nin eline uzandı. “Rüzgâr gibi hızlı ol. Orman gibi sessiz.”

Ökami Yoshi’nin kanlı yumruğunu ellerinin arasına aldı. “Ateş gibi amansız. Dağ gibi sarsılmaz.”

“Küllerinden doğ,” dedi Yoshi. “Ve hak ettiğin yere gel.”

Kara Klan lideri pürdikkat ilerliyordu. Gerilen yayların sesleri dalların arasında uğulduyordu.

Mariko, Ranmaru'nun, nişanlısına döndüğünü gördü. Minamoto Raiden'in ondan çok daha iriyarı görünmesi bir an cesaretini kırdı. Ranmaru da ufak tefek değildi. Fakat Raiden'in omuzları çok daha genişti. Zırhı ve miğferindeki kıvrımlı boynuzları her açıdan Ranmaru'dan daha güçlü görünmesini sağlıyordu. Özellikle de savaş meydanında.

Mariko da gölge savaşçı kardeşlerinin geri kalanı gibi eğilmiş, başparmağını elindeki son ninja yıldızının üstünde gezdiriyordu.

Saldırmaya hazırdı.

Kardeşine bakarken gözlerine dolan acıya aldırmmaya çalıştı. Mariko asla Kenşin'i hedef alamazdı. Kardeşi Mariko'nun durumunu sormuştu. Ama Kara Klan'ın üstüne ok yağdırmadan önce, ağaçların arasına alev topları fırlatmadan önce takas yapmaya kalkışmamıştı. Bunlardan biri Mariko'yu öldürebilirdi. Bunlardan biri onu az kalsın öldürecekti.

Kardeşi çözüm bulmaktan çok zarar vermekle ilgilenmişti.

Tıpkı babası gibi.

Ranmaru, Raiden'in karşısında durdu. Dimdik. Korkusuz.

Raiden gözünde kötücül bir ışıltıyla elindeki kılıcı kınından çıkardı. Mariko gördükleri karşısında irkildi.

Kılıç sıradan çelikten yapılmamıştı. Şimşek gibi bembeyaz parlıyordu. Uhrevi bir ışıkla büyülenmiş gibi. Mariko'nun beyninin en kuytu kıvrımlarında hayal meyal bir anı şekillenmeye başladı. Sözleri dilinin ucunda olan eski bir hikâye.

Ranmaru kılıcı almaya yeltenmedi.

"Bu kılıcı hatırlamadın mı?" diye sordu Raiden.

Ranmaru'nun sırtı dönüktü ama Mariko ellerini yumruk yaptığını görebiliyordu. "O kılıcı taşımaya hakkın yok."

"Hem de nasıl var."

"Baban, babamı acımasızca öldürdü. O kılıcı asıl sahibine geri ver."

"Gelinimi geri ver."

“Kız dediğin kılıç gibi bir şey değil. Ve hiçbir pazarlık ona değer biçmeye yetmez.”

Raiden bir adım yaklaştı. “Buna cidden inanıyor musun? Bu kılıç bin yıldır senin ailine aitti. Ataların bu kılıcın değerini hiçe saydığını görseler mezarlarında ters dönerler.”

“Benim atalarım,” –Ranmaru nefes aldı– “bir kılıcın insan hayatından daha değerli olduğuna asla inanmazdı.”

Raiden kılıcı salladı, bir yandan ötekine yavaşça savurarak bir yay çizdi. “Muhteşem bir kılıç. Eşi benzeri yok. Bunu geri vermemi –kılıca karşılık müstakbel eşimi istememi– söylediklerinde ben de senin gibi düşündüm. Hiçbir kılıç, bir hayatın karşılığı olamaz dedim.” Kılıcı bir kez daha salladı. Çizdiği son yayla Ranmaru’nun yüzüne iyice yaklaştırdı. Bir an boyunca orada tuttu. Kılıç esrarengiz, sedef gibi bembeyazdı. Üstüne elmas serpiştirilmiş gibi.

Ranmaru kaskatı duruşundan taviz vermedi. Mariko yumruklarının iki kez açılıp kapandığını görse de.

“Sen bu kılıcı tanımıyorsun. O da seni tanımıyor,” dedi Raiden yavaşça. “*Kimsin sen?*”

Ranmaru cevap veremeyince Mariko’nun kalbi tekledi. Dilinin ucundaki kayıp hikâye ansızın, tüm çıplaklığıyla çözülüyordu.

Takeda kılıcı. Fûrinkazan. Takeda klanı gözden düşünce ailenin elinden alınmıştı. Büyülü bir kılıçtı. Işığın kılıcıydı.

Yalnızca Takeda klanına mensup olanların taşıyabileceği bir kılıçtı.

Mariko’nun beyinde sözcükler heyecanla birbirine çarpıyor, karmaşanın içinde düzen arıyorlardı. Yalanların içinde hakikati. Derken kılıç parlamaya başladı. Hafifçe. Ama kesin biçimde. Bıçağı ısınmaya, titreşmeye başladı. Tam ortasından yayılan ışık bembeyazdı.

Gölgelerin arasından güçlü kuvvetli biri, bir sis bulutunu aşp ortaya çıktı.

Elleri ve yüzü kan içindeydi. Bitkin gibi yürüyordu. Yaşlı gibi. Yıkılmış gibi.

Mariko donakalıp bakarken Ōkami daha da yaklaştı. Hâlâ sesini çıkarmıyordu. Gecenin karanlığında ağır adımlarla yürüyordu.

Raiden kılıcı sapasağlam tuttu. Yüzü şaşkınlıkla buruşan Ōkami –Kurt– Kara Klan liderinin yanına gelince yumuşadı.

En yakın arkadaşının yanına.

Raiden memnuniyetle gülümseyerek Ōkami'ye başını salladı. “Hakkında çok şey duydum, Takeda Ranmaru.”

Son *şogun*’un tek oğlu, ölümcül düşmanının büyük oğlunun karşısında durdu. Babasının ölümüne sebep olan adamın oğlunun karşısında.

Ōkami babasının kılıcını görünce irkilmedi. Takeda kılıcı. Kılıcın kaybolduğunu sanıyordu. Ve buna şükrediyordu.

Fürinkazan hakikate bağlı bir adama ait olmalıydı. İlkeli bir adama.

Bir sahtekâra değil. Bir hırsıza değil. Bir yalancıya değil.

Yine de Minamoto Raiden’in kılıcı kavrayışını görmek, uzun süredir uykuda olan bir duygunun fitilini ateşlemişti. Mücadeleyle yüklü bir duygunun. Geçmişle yüklü bir duygunun. İntikamla dopdolu bir duygunun.

Ōkami bu duyguyu çok zamandır inkâr ediyordu.

Peki ya sevgili dostu? En yakın arkadaşı. Asano Nagano-ri’nin oğlu. Neredeyse yedi yıldır onun sorumluluklarını yüklenen delikanlı. Ōkami ondan böyle bir şey yapmasını istememişti. Tsuneoki onu korumak için yapmıştı bunu. Babasının ihanetini affettirmek için yapmıştı. Takeda Shingen’in ölümüne neden olan davranışlarını affettirmek için.

Fakat Ōkami işin özünde bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. En yakın arkadaşının henüz söylemediği şeyler. Tsuneoki'nin zamanla söyleyeceğini umduğu şeyler.

En sevdiği arkadaşına bunu borçluydu. Asano Naganori'nin oğlunun onun yerine ölmesine izin vermeyecekti. Ya da kendi sustuklarının hesabını onun vermesine.

“Ne istiyorsun, Minamoto Raiden?” diye sordu Ōkami.

Ōkami. Bu isim savaş meydanına ilk kez adım attığında bahşedilmişti ona. Ailesinin servetinden geriye kalanı sahip olacağı yeteneklerle takas ettikten hemen sonra. Bu başka bir zamanın konusuydu. Başka bir hayatın.

Honşu Kurdu.

Bu konuda kimseyi düzeltmemişti. Sadece öğrenmeye çalışmıştı. Tahrip etmeye. Gerçekten güçlü olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmeye. Ailesinden çalınanları gerçekten anlamaya.

Raiden onu süzdü, kanlar içindeki bedenini inceledi. Kuşkusuz Ōkami'nin yıkılmış ve bitkin görüntüsü hoşuna gitmişti. “Müstakbel eşim İnako yolunda esir alındı.”

Mariko'dan *kendi malı*ymış gibi bahsetmesi Ōkami'nin fena halde sinirine dokunmuştu. Ahmak herifin kuşandığı şatafatlı zırh kadar. “Ben esir almadım, adamlarım da kimseyi esir almadı.”

“Bunun önemi yok. Kendisi burada artık.”

Ōkami burnundan soludu. “Emin misin?”

“Eminiz,” diye tersledi onu Kai Ejderhası.

“Sana hesap vermiyor ama,” dedi Ōkami aynı derecede kibirli bir tavırla.

Hattori Kenşin kurbanının gözünü korkutmak isteyerek öne çıktı. “Ailesine hesap verir o. Boynunun borcudur.”

“Mariko kendinden başka kimseye hesap vermez,” dedi Ōkami hiç çekinmeden.

“Mariko mu?” Raiden'in yüzünde yapmacık bir sırıtiş belirdi.

“O bizden biri,” diye kestirip attı Kara Klan lideri; Asano Naganori’nin gerçek oğlu. “Ve savaşçılarımızdan hiçbirine elinizi süremezsiniz.”

Raiden tüm bunlar bir saçmalıktan ibaretmiş gibi kahkaha attı. “Sizin tarafınızı tutmayı tercih ederse ona yardım edemem.”

Bunun üzerine Hattori Kenşin öne çıktı. Saklamak için çok çabalasa da Ökami delikanlının yüzüne yayılan dehşeti görebiliyordu. Yüzünde bir saman alevi gibi patlamıştı.

“Mariko!” diye bağırdı. “Neredesin?”

Gölgelerden ve sisten çıt çıkmadı.

“Mariko!” diye seslendi Kai Ejderhası bir kez daha. Sesindeki çaresizlik artmıştı.

Yine tek söz duyulmadı.

“Takeda Ranmaru’yu zincire vurun,” dedi Raiden dizginlerine davranıp miğferinin çene bağını tekrar bağlarken. “Ve herkesi öldürün.”

Mariko daha Raiden son hükmü vermeden bir uğultunun yükselmeye başladığını duydu. Ren’i tuttu, kılıcını ona verdi.

Ne pahasına olursa olsun bu gece daha fazla kan dökülmesine engel olacaktı. Mariko sevdiği hiç kimseyi kaybetmeye dayanamazdı.

“Gerekirse tekme at, vur bana,” dedi Ren’e ısrarcı bir tavırla. “Benden nefret ettiğine inandır onları. Güvenliğinize karşılık beni ver.”

Mariko yüzüne ve giysilerine çamur sürerken Ren’in gözleri büyüdü.

“Durma öyle!” dedi Mariko. “Benden her zamanki gibi nefret etmen için işte, sana fırsat.”

Ren yutkundu. “Ben... ben gerçekten üzgünüm,” dedi lafi dolandırmadan. “Öyle olmasını ben istememiştim, Köse Beyimiz.” Böylece onu gölgelerden ışığa itti.

“Topallamamaya çalış,” dedi Mariko dişlerini sıkarak. “Güçlü ol. Korkusuz ol.”

Sırtındaki kılıç titriyordu.

“Dik dur, Ren,” diye fısıldadı. “Asıl zayıflık, ruhtadır.”

Mariko ile Ren ortaya çıkınca karşıdaki adamlar bağıştılar. Ŗkami’nin etrafındaki uğultu giderek yoğunlaştı. Ranmaru –daha doğrusu Tsuneoki– elini Kurt’un omzuna koydu. Uğultu ancak o zaman durulmaya başladı.

Mariko on adım sonra durdu. Ren boğazını temizledi. Ani bir hareketle *tantō*’nun keskin tarafını Mariko’nun boğazına dayadı. “Gelinini mi istiyordun, Minamoto Raiden? İşte burada. Onu sana tek parça halinde veririm. Bir şartla.”

Raiden dizginleri bıraktı. “Bana ihanet eden bir kızı neden isteyeyim ki?”

“Bu çelimsiz kız mı?” dedi Ren delice gülererek. “O kendine bile ihanet edemez. Çoğu geceler ağlamaktan yorgun düşüp uyudu. Baksana şuna. Pislik içinde. Onu esir aldığımızda kim olduğunu bile bilmiyorduk.”

Kenşin öne çıktı. “Mariko? Doğru mu bu?”

Mariko’nun gözlerinin dolmasına neden olan şey, kardeşini görmek değildi. Değer verdiği kişilerin –arkadaşlarının, kalbindeki delikanlının– ölebileceğı düşüncesiyle ıslanmıştı bakışları. Gözyaşları birikti ve çamurlu, kanlı yüzünden dökölmeye başladı.

“Kenşin,” dedi sesi titreyerek, “ne olur götür beni buradan. Efendim Raiden, bu adamlar beni kaçırdı. Yalancılar, hırslılar. Bana çok kötü davrandılar.”

İmparatorun oğlu kılını bile kıpırdatmadı. Mariko’yla değil, Ren’le konuşmaya devam etti. “Hattori Mariko müstakbel eşim olabilir ama onun canına karşılık tüm adamlarınızın canını bağışlayacağımızı kim söyledi?” dedi Raiden elini *katanas*ının kabzasından ayırmadan.

Mariko o anda nişanlısından ilk kez nefret etti. Ve bunun son olmayacağını biliyordu.

“Takas konusu, tek kişinin hayatı değil. Adamlarımı rahat bırakırsanız ben de sizinle gelirim,” dedi Ōkami usulca.

Hayır!

Mariko haykırmamak için zor tuttu kendini. Çığlık çığlığa itiraz etmemek için.

Fakat Minamoto Raiden o tehditkâr gülüşünü takınmıştı. Ve anlaşma yapılmıştı.

Ren, Mariko’yu kendi saflarında tuttu. Kenşin bir hışımla yaklaştı, Mariko yolun geri kalanını koşarak geçti. Asano Tsuneoki’nin –Asano Naganori’nin asıl oğlunun– yanından geçerken kısacık bir an onunla göz göze geldi. Başını sallarken gözleri sapsarı ve vahşi bir ışıkla parlıyordu.

Bu bakış bir vaatti. Yaratık Mariko’nun arkasında olacaktı. Onu kollayacaktı. Daima.

Kenşin, Mariko’yu kollarına aldı. Sımsıkı sarıldı. Mariko’nun gözyaşları amansızca akıyordu yüzünden.

Kardeşinin omzunun üstünden bakınca Raiden’in Ōkami’ye ite kaka çamurda diz çöktürdüğünü gördü. İmparatorluk askerlerinin, bileklerine zincir vurduğunu gördü. Mariko bu görüntüyü unutmak ister gibi gözlerini sımsıkı yumdu.

“Seni eve götüreceğim,” dedi Kenşin yumuşak bir sesle.

“Hayır,” dedi Mariko. “Evde işim yok artık. İnako’ya götürün beni.” Yaşlı gözlerini nişanlısının yüzüne dikti, delici bakışları Ōkami’ye bir daha elini sürmemesini söylüyordu. “Efendim Raiden beni hâlâ istiyorsa imparatorluk sarayındaki hayatıma başlamaya hazırım.”

“Emin misin?”

İmparatorluk askerlerinin gülüp alay ederek Ōkami’yi dizlerinin üstünde sürükleyişini izlerken gözyaşları, gözlerini yakıyordu. “Hiç bu kadar emin olmamıştım.”

Bir Bitiş

Bu alışılmadık bir çay seremonisi olacaktı. Alışılmadık bir yerde. Gecenin alışılmadık bir saatinde. Zaten imparator her zaman alışılmadık bir adam olmuştu. Wa İmparatoriçesi Majesteleri Yamoto Genmei ağır adımlarla ay seyir köşküne gidiyordu. Her adımı başlı başına bir yolculuktu. Bir hatırlatma.

Sinirleri yay gibi gerilmişti. Fakat belli etmiyordu. Heian Kalesi'nde yaşadığı yıllar, her duygusunu herkesin gözü önünde yaşamaması gerektiğini öğretmişti ona.

İmparator bu gece çaya davet etmişti onu.

Herhangi bir şeyde kendisine eşlik etmesini istemeyeli yıllar olmuştu. Yıldızların altında herhangi bir şey paylaşmak istemeyeli yıllar olmuştu. Ve sıcak yazın arifesinde seyir köşkü imparatorun en sevdiği mekânlardan biriydi. Aslında bu köşk *onun için* inşa edilmişti. İmparatorun fahişesi Kanako için.

Genmei yarı yolda durdu. Elbisesinin koluna uzanıp küçük bir cam şişe çıkardı. Dilinin altına bir damla koydu ve derin bir nefes alıp sıvının boğazına yayılmasını bekledi. Alev almış sinirlerini soğutmasını.

Başını kaldırdı. Ve yoluna devam etti. İmparator bu gece kendisine eşlik etmesini istemişti. Bunda yanlış bir şey yoktu.

Genmei seyir köşküne ulaştı. İmparator erkenden gelmişti, ellerini arkaya atmış, başını yıldızlara çevirmişti. Genmei lake *zori*'lerini çıkarıp merdivenlerin başında selam verince imparator ona baktı.

“Gelmene sevindim,” dedi gülümseyerek.

“İmparatorum gelmemi istedi.”

“Reddedebilirdin.”

“Sizi hiçbir konuda reddetmedim.”

“Yine de bu gece reddedebilirdin.”

Genmei başını eğdi. “Benim hayatım imparatoruma hizmet etmeye adanmıştır.”

İmparator yine gülümsedi. Genmei’yi demir çay maltızının önündeki *tatami* kilimine buyur etti. “Benimle çay içer misin?”

Genmei tekrar başıyla selam verdi. “Servisi yapmama izin verirseniz.”

İmparator sıcak bir ifadeyle başını salladı.

Genmei şık ipek kimonosu ve *tabi* çoraplarıyla kilimi okşarcasına geçip maltızın önünde diz çöktü. Temiz, turuncu kumaşı büyük dikkat ve hassasiyetle üçe katladı, sonra yuvarlayıp düzgün bir rulo haline getirdi. Kumaşın bir tarafını kullanarak demir maltızın kapağını kaldırdı.

İmparator onun karşısına oturdu. Yüzünde uysal bir ifadeyle yerine yerleşti.

Genmei uzun saplı bambu kepçeyi kullanarak biraz kaynar su alıp küçük, sırlı bir porselen kâseye döktü. Kâseyi yıkadı, ardından –turuncu bezin diğer tarafıyla– silip temizledi ve içine üç küçük kaşık dolusu açık yeşil *matcha* tozu koydu.

Bir kepçe dolusu kaynar su daha koyup çayı bambu çırpıcıyla hafif, köpüklü bir kıvam alana dek karıştırdı. Her hareketi kusursuzdu. Sakin. Ustaca.

Çay seremonisi böyle bir şeydi. Ahenk gerektiriyordu. Saygı. Saflık. Dinginlik.

Kenarlarını bir kez daha sildikten sonra kâseyi İmparator'a götürdü. Kararsız bir tebessümle servis yaptı.

Aralarında çok şey vardı. Dile getirilmemiş bir sürü düşünce. İmparator büyük bir yudum aldı. Kâseyi bıraktı.

Genmei aynı kâseyi bu kez kendisi için yıkayıp yine aynı sırayı izleyerek bir çay daha hazırladı. Ahenk ve saygıyla gerçekleştirilen bu seremoniye ortak olmak için.

Çayını bitirdiğinde imparator usulca, "Sana kırıcı davran-dım," dedi.

Genmei cevap vermedi. Umudun aklını çelmesine izin ver-meyecekti.

Umut onun dünyasını zehirleyen bir şeydi.

"İşlerin böyle olmasını ben istemedim. Ama bundan sonra değişmesini ben istiyorum," diye devam etti.

"Bağışlayın, İmparatorum ama işler... o hâlâ buradayken işler nasıl değişebilir ki?" dedi Genmei. Sözleri kinle doluydu.

"Kanao benim eşimdir. Heian Kalesi'nden ayrılmayacak." İmparatorun sesi kararlıydı. "Ama aramızdaki durumu düzeltmek istiyorum. Dünyalarımız arasında bir köprü kurmak istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü oğlumuza baktıkça onun bizden daha iyi olmasını istiyorum, Genmei." İmparator iç geçirdi. "Önünde daha iyi bir örnek görmesini istiyorum."

"Roku *zaten* bizden daha iyi."

"Daha iyi olabileceğimi biliyorum. Daha iyi olabileceğimizi." İmparator ayağa kalktı ve seyir köşkünün merdivenlerine ilerledi. Durup Genmei'yi bekledi.

Bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.

Genmei ihtiyatlı hareketlerle yanına gitti. *Zori*'lerini giydiler ve birlikte göletin kıyısında yürüdüler. Puslu bir dolunayın altında

nilüferler cılganmış gibi parlıyordu. Kurbağalar ve ağustosböcekleri uyumsuz bir koro halinde şarkı söylüyordu.

İmparator boğazını temizledi. "Aramızda nefret var."

"Var," diye onayladı Genmei.

"Nefretimizi yenme teklifimi kabul etmeyecek misin? Oğlumuzun iyiliği için?"

Genmei, İmparator'a döndü. Gözlerinin içine baktı.

İmparator onunla göz göze gelince öksürdü. Yüzü kızardı.

Genmei bir zamanlar ondan bu sözleri duymak için her şeyi feda edebilirdi. Ona -geleceklerine- birazcık olsun değer verdiğini duymak için.

İmparator yine öksürdü, yumruk yaptığı elini dudaklarına götürdü. Gözlerinde anladığını belli eden bir ifade şekillenmeye başladı. Parmakları yakasına yapışırken gözleri yuvalarından fırladı.

Bağırmaya çalıştı. Fakat sesi boğazında takılıp kaldı.

Genmei sessizce durdu. İzledi.

Sükûnetle. Kendiyle uyum içinde.

Wa İmparatoru yığılıp en sevdiği seyir köşkünün yanındaki gölete düştü.

Genmei bir an kocasına baktı.

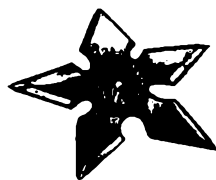
"Hayır, İmparatorum," dedi yumuşak bir sesle. "Nefretimizi yenemeyiz. Ama oğlumuzu sizin yanlışılarınızdan korumak için ne gerekiyorsa yaparım." Lake terliğinin topuğuyla imparatorun başını suyun altına itti.

Sonra derin bir nefes aldı. Kendini gölete attı. Ve haykırmaya başladı.

"Yardım edin! Biri yardım etsin, ne olur. İmparator düştü!"

Tepelerinde gökkuşağı kanatlarıyla bir kırlangıç, kuvvetli bir rüzgârla havalandı.

Gecenin karanlığına karıştı.

sözlük

Akuma: Halk inanışında kötü bir ruh.

amazura: Tatlı bir şurup.

anate: Oklar atılmadan önceki “Ateş!” emri.

ashigaru: Piyadeler.

Bansenshukai: *Şinobi no mono* ya da ninjalık sanatının kadim el kitabı.

bō: Asa, değnek.

boro: Hizmetçi ve köylülerin giydiği yamalı kumaş.

buşido: Savaşçının yolu.

-chan: Sevgi belirten bir küçültme eki. (Chiyo-*chan* örneğinde olduğu gibi)

daifuku: Yapışkan kıvamlı pirincin içine fasulye ezmesi doldurularak yapılan bir tür tatlı.

daimyō: Şogun’a bağlı derebeyi. İngiliz kontunun muadilidir.

dō: Göğüs zırhı.

Fürinkazan: Takeda klanıyla özdeşleşen ışık kılıcı. Üstünde *Rüzgâr gibi hızlı. Orman gibi sessiz. Ateş gibi amansız. Dağ gibi sarsılmaz*, sözleri yazılıdır.

geiko: Geyşa.

gi: *Buşıdo* “doğruluk” öğretisi.

Go: Tahta üzerinde siyah ve beyaz taşlarla oynanan iki kişilik strateji oyunudur. Oyunun amacı rakipten daha geniş bir alana yayılmaktır.

hachimaki: Saç bandı.

hakama: Geleneksel kimono gömleğinin altına giyilen pilili pantolon.

haori: Bir tür ceket.

honşo: Sadık, gerçek, doğru.

ichi-go, ichi-e: *Bir ömür, bir karşılaşma*. “Belirli bir anda yaşanan”, “bir defaya mahsus” gibi ifadelerle açıklanabilir.

jin: *Buşıdo* “iyilik” öğretisi.

jinmaku: Kamp alanını çevreleyen perde.

jubokko: Vampir ağaç.

kaburaya: Isıklı ok.

kagemusha: Gölge savaşçı; perde arkasındaki adam.

kanabō: Ucu çivili demir ya da sopa.

kata: Dövüş sanatlarında uygulanan hareket dizileri.

katana: Bir tür kılıç.

koku: Derebeylik döneminde arazi ölçümünde kullanılan bir ölçü birimi.

kosode: Hem erkek hem de kadınların giydiği sade elbise.

kunai: Bir tür kama.

maiko: Acemi *geiko*.

makoto: *Buşıdo* “dürüstlük” prensibi.

maru: Kale avlusu.

meiyo: *Buşıdo* “onur” prensibi.

naginata: Ucu bıçaklı uzun bir mızrak.

norimono: Tahtırevan, taşıma aracı.

obi: Geniş kuşak.

okaa: Anne.

ponzu: Narenciye, sirke ve soya ile yapılan sos.

rei: *Buşıdo* “saygı” prensibi.

rōnin: Efendisiz kalmış samuray.

ryō: Altın para.

-sama: “-san”dan biraz daha resmi sayılabilecek saygı ifadesi
(Mariko-*sama* gibi).

samuray: Bir derebeyi ya da daimyō’nun hizmetinde bulunan soylu
asker sınıfı.

-san: Bir saygı ifadesi (Akira-*san* gibi).

saya: Kılıç kını.

sensei: Öğretmen.

seppuku: İntihar ritüeli.

şamisen: Telli bir çalgı.

şinobi no mono: Ninjalık sanatı.

şodo: Kaligrafi.

şogun: Askeri lider.

sumimasen: Teşekkürler.

tabi: Parmaklı çorap.

tantō: *Wakizashi*’den daha kısa bir kılıç türü.

tatami: Piring samanından örülen geleneksel kilim.

tatsumura: En kıymetli kimonoların yapımında kullanılan ender bir ipek türü.

tsuba: Kılıç sapındaki el dayanağı.

uba: Dadı.

umeshu: Erik şarabı.

wakasama: Genç efendi.

wakizashi: *Katanaya* benzeyen kısa kılıç. Samuraylar geleneksel olarak her iki kılıcı birden taşırlar.

washi: *Gampi* ağacının kabuğundan elde edilen liflerle yapılan bir tür kâğıt.

yabusame: Atlı okçular.

yökai: Orman cini.

yoroihitatare: Zırhlı giysi.

yūki: *Buşido* "cesaret" prensibi.

yuzu: Turunçgillerden küçük, ekşi bir meyve.

zori: Bir tür terlik.

teşekkür

*“Şunu iyi bilmelisin ki dağın tepesine çıkmanın
birden çok yolu vardır.”*

–Miyamoto Musashi

Bugüne kadar yedi roman yazdım, bazıları –neyse ki– asla gün yüzüne çıkmadı. Ne zaman bir kitabı yazıp bitirsem bir an durur ve bu deneyimin bana öğrettiklerini enine boyuna düşünürüm. *Sis ve Alev* birçok yönüyle daha önce profesyonel olarak giriştiğim tüm işlerden daha zorlu bir deneyimdi.

Aynı zamanda en tatmin edici olanlardan biriydi.

Beni doğru yola yönlendirmek de çoğu zaman büyük çaba gerektiriyor tabii. Pusulam, temsilcim Barbara Poelle, varlığına her gün şükrediyorum. Bilgeliğin, rehberliğin, mizah anlayışın, açıksözlülüğün... Sensiz bu hayalimin gerçekleşmesi asla mümkün olmazdı.

Editörüm Stacey Barney: Minnettarlığımı ifade etmeye yetecek kelime bulunur mu bir gün? Hiç sanmıyorum. Bu yüzden bence birkaç lokanta daha kapatalım ve gittiğimiz her yerin bizden sonra bile kahkahalarımızla cınlayacağından emin olalım.

Carmela Iaria, Alexis Watts, Doni Kay, Chandra Wohleber, Theresa Evangelista, Eileen Savage, Jen Besser, Elyse Marshall,

Lisa Kelly, Lindsay Boggs, Sheila Hennessey, Shanta Newlin, Erin Berger, Christina Colangelo, Colleen Conway, Judy Parks Samuels, Tara Shanahan ve Bri Lockhart'a sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Ve Kara Brammer, tüm zekice fikirlerin için özel bir teşekkür de sana.

Son birkaç yıl içinde dünya çapında pek çok harika blog yazarı, kütüphaneci, okur ve kitapseverle tanışma, iletişim kurma imkânı buldum. Kahkahalar, fan art çalışmaları, mektupları ve bu ortak heyecan için hepinize çok teşekkür ederim. Bu işi yapmamın sebebi sizlersiniz. Natasha Polis ve Christine Riccio'ya sesleniyorum: San Diego'daki o kuş, bizi gördükten sonra asla eskisi gibi olmayacak.

Yazarlıktaki kız kardeşlerim Joy Callaway, Sarah Henning, Ricki Schultz, JJ, Roshani Chokshi ve Traci Chee: Beraber çıktığımız bu yolculuğun gelecekte bize neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Sis ve Alev'in ilk okuyucuları Sabaa Tahir, Marie Rutkoski, Dr. Jan Bardsley, Misa Sugiura ve Sarah Nicole Lemon: Notlarınız, yönlendirmeleriniz ve sevginiz paha biçilmez. Siz olmasaydınız bu kitap, bu kitap olmazdı. Çalışmadaki her türlü yanlışlık ve dikkatsizlik bana aittir.

Kariyerimin verdiği en büyük ödüllerden biri de hayret uyandıracak kadar yetenekli pek çok yazarla kurduğum arkadaşlıklar oldu. Beth Revis, Lauren DeStefano, Sona Charaipotra, gezi sevgilim Dhonielle Clayton, Victoria Aveyard, Adam Silvera, David Arnold, Nicki ve David Yoon, Victoria Schwab, Jason Reynolds, Daniel Jose-Older, Brendan Reichs, Soman Chainani, Margie Stohl, Kami Garcia, Megan Miranda, Gwenda Bond, Sarah Maas, Cassie Beasley, Lauren Billings, Christina Hobbs ve Nic Stone: Tüm kahkahalarımız ve muhteşem gece sohbetlerimiz için teşekkür ederim. Lo, artık sensiz Vegas'a gidebileceğimi sanmıyo-

rum. Brendan ve Kami: Güç Yüzüğü arayışımızda dev örümceğe cesaretle karşı koyduğunuz için teşekkürler.

Marie Lu ve Carrie Ryan: Sonsuz sevgi ve desteğiniz için teşekkürler. Sizinle her görüşmemizden daha çok vakit geçirebilmeyi dileyerek ayrılıyorum.

Asistanım Sarah Weiss: Tüm “i”lerin noktalarını, tüm “t”lerin çizgilerini senin imzan haline gelmiş stil ve zarafetle kondurmamı sağladığın için teşekkürler.

Brita Lundberg, Heather Baror-Shapiro ve IGLA’nın muhteşem ekibi: Bitmeyen çabanız ve daimi profesyonelliğiniz için teşekkürler.

Sabaa: Ne zaman yedi rakamını görsem yıldızlara senin için şükrediyorum.

Elaine: Dostluğunun değerini anlatacak söz yok. Hem iyi günde hem de pek iyi olmayan günde daima karşı kıyıdaki ışığım oldun benim.

Ailem: Kardeşlerim Erica, Ian, Chris ve Izzy, sevgi ve desteğiniz için teşekkürler. Sadece bizim yapabileceğimiz şekilde hiçbir şeyi ve her şeyi kutlayacağımız nice yılların şerefine. Büyüklerim –Umma, Mama Joon, Baba Joon ve Baba– bir ömür boyu verdiğiniz sevgi ve yol göstericiliğiniz için teşekkürler.

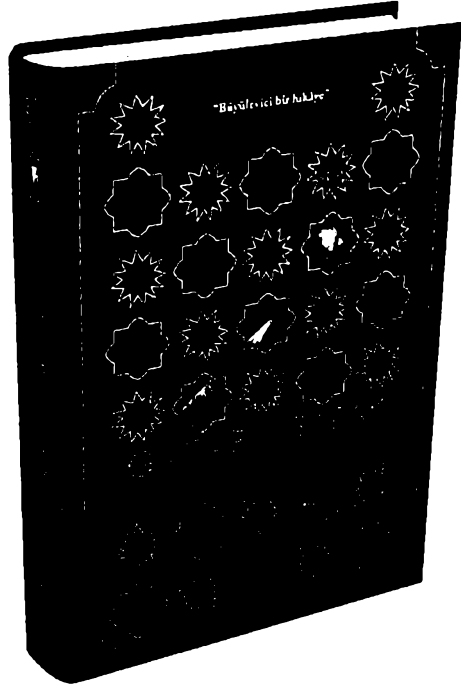
Omid, Julie, Navid, Jinda, Evelyn, Isabelle, Andrew, Ella ve Lily: Her sevinçli olayda yanımda olduğunuz ve her fırtınayı olabilecek en iyi şekilde, birlikte atlattığımız için teşekkürler.

Ve Vic’e: Dağa çıkarken hangi yolu seçtiğimiz önemli değil. Önemli olan tek şey, o yolda yanımda olman.

HER ŞAFAKTA BİR HAYAT...

"Taht Oyunları'nın
heyecanı
Binbir Gece
Masalları'nın
aşk hikâyesiyle
kesişıyor..."
US Weekly

"Sayfalar elinizden akıp giderken kendinizi altın rengi sıcak kumların üstüne kurulmuş serin mermer avlularda, baharatlı içeceğinizi yudumlar halde bulursanız şaşırmayın. Büyüleyici bir hikâye. Tıpkı benim gibi siz de âşık olacaksınız."

Marie Lu, *Efsane ve Genç Elitler*'in *The New York Times* çoksatan yazarı

"Hayaller kurduracak kadar romantik, bağımlılık yapacak kadar heyecan dolu."

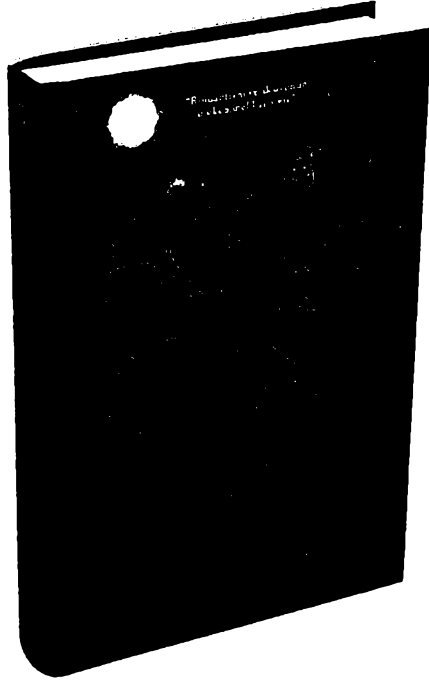
Kirkus Reviews

GÖK NE KADAR KARANLIKSA YILDIZLAR DA O KADAR PARLAR...

10/10

Gazap ve Şafak'la
başlayan macera,
Şehrazad'ın en
büyük aşkına tekrar
kavuşabilmek için
her şeyi riske attığı
bu kitapla sona
eriyor.

10/10

“Şairane bir tarz ile güçlü bir konu ve zengin detaylar birleşince
ortaya romantizm ve aksiyonun harika bir karışımı çıkmış.

Modern bir klasik.”

School Library Journal

“Tatmin edici, hızlı bir sonla Ahdieh ailelerin çıkardığı zorluklar
ile sonsuz sadakati incelikle işleyerek kolay kolay aklınızdan
çıkmayacak bir aşk hikâyesi kaleme almış.”

InStyle